

Giới thiệu Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác

Cô đã từng là một người có hoàn cảnh nghèo khó nhưng từ khi ba của cô hoạt động ở thế giới ngầm thì đột nhiên trở nên giàu có và cô trở thành một tiểu thư lộng lẫy...

Tuy đã trở thành một tiểu thư danh giá nhưng bản tính quậy phá như một người bụi đời ấy vẫn không thay đổi trong cô. Nhiều lúc giáo viên cũng phải phân vân cô là nam hay là nữ mà sao có thể bày ra nhiều trò tình nghịch đến như thế???

Nhưng từ khi anh xuất hiện, bước vào bàn trống kế bên cô thì mọi chuyện bắt đầu thay đổi, mời các bạn theo dõi truyện Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác của tác giả Huỳnh Châu để có thể hiểu thêm về họ.!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Học sinh mới

Lớp 10A2, vẫn nháo loạn như hôm nào, tiếng la tiếng cười tiếng nói. Nhìn chung là tạp âm! Người này người kia làm không biết nhiều là chuyện. Ôn ào, đến nỗi giáo viên vào cũng chẳng ai hay. Phải có... Rầm rầm.... - tiếng gõ bàn mới chân tĩnh được đàn ngỗng này.

- Cả lớp.

- Chào cô. - cả lớp đồng loạt đứng lên chào giáo viên.

- Các em đứng luôn không phải ngồi!

- há cô....

- Cô tôi gì ở đây? Các cô cậu có biết ngày nào cũng la rầy chuyện ồn ào thế này tôi mệt lắm không? Tại sao không có hôm nào im lặng được 10 phút nhỉ? Cứ như họp chợ vậy! Ai chịu cho nổi!

Mặt ai cũng sụ xuống. Khi đứng dậy cái lớp mới giữ im lặng được vài phút.

- Hôm nay, tôi xin thông báo cho các em, lớp ta có học sinh mới chuyển đến. Nào trò vào đi!

Từ cánh cửa một nam sinh bước vào.

- Chào! Tôi là Tạ Gia Phúc học sinh mới chuyển đến.

Crap....crap... một trận pháo tay nhẹ vang lên. Việc này khiến cô giáo lại không hài lòng, chào đón học sinh mới mà lớp không có thành kiến gì cả... (bà cô này khó chịu)

- Các em chưa ăn sáng hay sao chào đón học sinh mới kì cục vậy?

Crap...crap.... Trận pháo tay lớn hơn vang lên. Lúc này giáo viên mới tươi cười.

- Trò xuống chỗ ngồi đi. À.... - Giáo viên đảo mắt tìm chỗ. Nhìn mấy nữ sinh đi kia, mắt long lanh như đang chờ đón học sinh mới này ngồi gần mình vậy, nhưng bàn nào cũng không trống. Chỉ có một người thì không - đó là Tú người ngồi bàn cuối, một nữ sinh của lớp và bàn kế bên là còn chỗ. Giáo viên tiếp lời - À chỗ cuối kia kìa, trò xuống đó ngồi nhé!

- Được!

Nói rồi cậu nam sinh này nhanh chóng bước xuống chỗ của mình. Giáo viên cho ngồi, xong lại điểm danh.

Tú lại cầm cây viết, quay quay và nằm dài lên bàn, cả lúc cậu nam sinh - Phúc đi xuống nhìn chăm chăm mình cũng không hay. Xoay viết lúc nào cũng là thú vui tao nhã của Tú. Chợt người bàn trên đẩy bàn một cái.

- Lưu Diễm Tú.

- Mất rồi! - Cây bút trượt khỏi tay rơi xuống làm Tú hốt hoảng vừa cúi xuống nhặt vừa thốt lên, làm trò cười cho cả lớp. Giáo viên đã quen với cái tính nghịch của Tú rồi nên không còn tức giận như lúc mới nhập học nữa (ôi mới nhập học chắc còn kinh khủng hơn, các bạn thử tưởng tượng xem).

Tú cúi xuống tìm cây bút. Kì lạ thay! Cây bút vừa rơi thôi mà lại chẳng thấy đâu. Tú phải nhoi nhoi lên tìm cây bút. Hết nhìn bên này đến nhìn bên kia,

ngồi trên ghế lại rời chỗ ngồi xuống sàn tìm. Thật sự là tức phát điên lên đó. Nhìn đằng trước, quay ra đằng sau mà vẫn chưa thấy, quay trái rồi quay sang phải....

- Có phải bạn tìm cây bút này.

Thấy cây bút thân yêu Tú giật ngay, chẳng thềm liếc mắt nhìn xem là ai đã đưa cũng chẳng mở miệng cảm ơn người ta một tiếng, đứng dậy phui phui rồi lại ổn định chỗ ngồi. Đưa tầm mắt nhìn thẳng rồi nhìn xung quanh ai cũng cười cười dòm Tú. Tú lấy làm ngạc nhiên.

- Tú này.

- Dạ..?! Tú đứng dậy liền khi nghe cô gọi tên.

- Cô đang phân vân không biết em là con gái hay con trai đấy?! Cô nhử mày nhìn Tú.

- Sao...sao cô lại nói thế ạ? Em là con gái nguyên con mà cô.

- Thật vậy à? Vậy tại sao tính cách của em không thua kém gì một bạn nam thế? Nghịch ngợm, nóng nảy!

- Do vừa này....

- Thôi không cần giải thích. Các em chúng ta vào bài học.

Tú khó hiểu ngồi xuống. Cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Sao lại nói Tú như thế chứ? Chỉ là phản xạ của con người thôi mà.

Cả giờ học chán nản.... Tú lại vẫn nằm dài trên bàn, đưa mắt nhìn xung quanh lớp. Ôi trời! Ai cũng lo nhìn tên Mắt kính bàn kế bên Tú - Phúc cả. Nhìn cậu ta xem, có gì đâu chứ, à không có đôi mắt kính đó chứ với dáng người tương đối chuẩn thôi, bọn hám trai kia cứ hô hô lên. Đeo mắt lên nhìn hai đứa bạn thân... Ôi kìa chúng nó cũng như mấy đứa khác cứ nhìn cậu ta kìa. Tú lắc đầu ngao ngán. Làm như lần đầu chúng nó được gặp trai ấy. Tú cúi mặt xuống bàn, lại muốn làm một giấc như mọi khi. Bỗng có người vỗ vỗ vai... Tú ngóc lên nhìn thử, nhìn sang bên phải

- á... - cô lùi đầu về sau một tí - cậu làm cái gì vậy? Sao lại phóng sang đây?

- chỉ là tôi thấy cậu hơi một định sang hỏi han quan tâm thôi.

- Hà..... Tú bắt giác đỏ mặt. Phúc ngồi lại vị trí của mình.

Tú ngơ ngác nhìn xung quanh, bao nhiêu con mắt ghen tị chăm chăm vào Tú kìa.

Reng...reng... Giờ giải lao của buổi sáng.... Các lớp đi ra ngoài cả. Uyên và Thanh - hai người bạn thân của Tú chạy lại chỗ Tú.

- Tú đi ăn đi.

- Thôi tao không đói. Chúng mày đi đi.

- á chà, hôm nay không biết đói cơ đấy. Hay là ngại ngút ai đó muốn ở lại trong lớp thôi nhỉ?

Tú lại cảm thấy ngại ngần đưa mắt nhìn người bên kia, cậu ta cũng đưa mắt nhìn Tú. Tú phóng dậy.

- Đây nói bậy gì thế hả? Đi ăn nhanh đi. - Tú lật đật kéo tay hai cô bạn thân đi.

----- phần giới thiệu một tí về trường -----

Trường Tú đang học là trường tư nhân tên là Tự Lập. Học từ sáng đến chiều, bán trú tại trường. Rộng lớn và sang trọng nhất vùng. Cả canteen cũng thế! Như một khách sạn 4 sao. Trường có một vài người hiện đang nổi cả ở ngoài xã hội cũng vậy. Nổi bật là Dương Thắng cùng với bạn thân hần Trường Toàn và Black Devil của hần. Thân cận còn có Mi Trà nữ sinh xinh đẹp và nóng bỏng nhất trường, tính tình đánh đá lại hay ghen. Tiếp nối là Tường Đình và White Angel, nhưng Tường Đình chỉ là Lão Nhị còn Lão đại của Hội này rất bí ẩn, cả Dương Thắng cũng chưa có cơ hội nhìn mặt đối thủ.

Lưu Diễm Tú từng xuất thân chỉ là một cô bé bình thường nhưng cha cô ấy ông Lưu Trịnh Sản là một thương gia bao người hoạt động ngầm, không biết thế nào trở nên giàu có mấy năm đó lại đây, nên dẫn theo một cô bé tầm thường trở thành một tiểu thư danh giá, tuy vậy tính cách tiết kiệm hay một số thói quen khi còn chưa khá giả thì vẫn in sâu trong máu Tú. Ví dụ: Trong túi vẫn còn một đồng tiền lẻ và đồng xu tiết kiệm lâu nay chẳng hạn....

-----quay lại câu chuyện -----

- Đây. Tú nhà mình mới đó thôi mà có Soái ca để ý rồi nhé. Ghê nhé.

- Cái gì chứ? Gì mà Soái Ca? Tao không ham nhé! Không không lại lo lắng cho tao. Ngày nào tao chẳng nằm dài mà ngủ chứ?! Còn chúng mày nữa thôi cái điệu hám trai đó đi, tên đó có gì hay ho mà Soái với chẳng Ca chứ...

- Ê có cần một câu mà trả một tràn thế không? Hay thật sự là ngại ngần, rung động thật trong đấy. - Uyên và Thanh cười trêu.

- Hai con điên này! - Tú đẩy đầu hai người kia một cái - Im lặng đi. Xăm mãi.

Một lúc rồi ba người cũng đi xuống được canteen. Giờ này thì đông nghẹt ấy.

- Ôi sao đông thế?

Ba người đứng sững lại trước cảnh hàng trăm người che chúc ở canteen. Tú moi hết tiền trong túi ra đếm.

- Mày vẫn như vậy hả Tú? Sao cứ khur khur trong người đồng tiền lẻ với đồng xu thế?

- kệ tao! Mày liên quan làm gì?

Đang lộn xộn tung cả nên rất khó để đếm và xếp trong khi đang đứng thế này. Chợt có người đi ngang lỡ va vào Tú, đồng xu trên tay rơi xuống và lăn trên đất.

- ối tiền của tôi. - Tú lom khom chạy theo đồng xu len lỏi vào đám người.

Leng keng leng keng...Đồng xu vẫn lăn chưa dừng lại, Tú cũng chẳng thể dừng lại. Rồi cuối cùng nó cũng chịu nằm yên.....dưới bàn chân của người khác.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp trùm trường

Đồng xu dừng lại, Tú dừng lại, cúi xuống nhặt cần quan tâm gì đến người kia chứ, tiền mình mình nhặt thôi. - Có cần chào lễ phép thế không cô bé? - Giọng trêu chọc của một người nam.

Vẫn vẻ lạnh lùng, Tú đứng lên, hơi bất ngờ nhưng không thể hiện ra khuôn mặt. Đang đứng trước mặt Tú là Dương Thắng, Mi Trà bậc anh chị của trường.

Nhìn kĩ Dương Thắng, anh ta quả nhiên rất chuẩn cả thân hình và gương mặt, ánh mắt sâu, nụ cười nửa miệng đẹp rạng ngời. Gương mặt thanh tú pha loãng cái lạnh lùng làm anh ta không thể không cuốn hút người khác từ cái nhìn đầu tiên, nhưng trừ cặp mắt của Tú. Nói chung là con gái không thể qua ải của hắn, kể cả một người đẹp như Mi Trà còn theo đến một nửa là.... Bên cạnh hắn còn có Trường Toàn - bạn thân của hắn bấy lâu.

- Quéo quèo! Trông đáng yêu ra phết ấy chứ! - giọng tươi cười của Trường Toàn bên cạnh.

Tên Trường Toàn cũng không khác gì Dương Thắng nhưng hắn ta tinh nghịch hơn và nhìn dễ hơn không điềm đậm lạnh lùng như Thắng.

Vừa nghe giọng là biết ngay này giờ hắn dở trò trêu chọc rồi. "Mình nên tránh mấy người này ra thì hơn" Tú nghĩ như thế, do cô chưa biết họ là ai chứ biết là này giờ bỏ chạy mất dép rồi, giờ thì lạng lẽ quay đi như "khinh bỉ" ấy. Trường Toàn lại nhanh chóng nắm tay Tú giữ lại.

- Đây cô em, khinh tui này à?

- Làm ơn bỏ cánh tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi.

- Đây em, anh chỉ muốn làm quen thôi mà, có cần phải tỏ ra gay gắt thế không? Mà cô em như thế cũng mạnh mẽ dữ ta. Anh thích nhé.

Trường Toàn vừa hay lại dở giọng dè dặt ra rồi, còn đưa tay vuốt mặt Tú. Tú nhanh hất tay.

- Đây anh tôi đã bảo anh bỏ tay ra khỏi người tôi rồi nhé. Còn nữa hạng người như anh tôi không có hứng làm quen nhé. Buông tay ra. - Tú giạt tay mình ra mà vẫn bị giữ chặt.

- Ô hạng người như anh là hạng người thế nào? Anh còn chưa làm gì cô em đây mà?

- Nhưng mà kiểu người như anh....ừm đang thế này này là loại người tôi không thích tiếp xúc nhé! Cạn bã.

- O con nhỏ này.....- Mi Trà đứng đằng sau này giờ thấy vẻ mặt của Tú, cả giọng điệu thì rất gai gắt. Định xông ra dạy dỗ, nhưng Thắng cản lại.

- Đây em, em làm sao mà anh lại ngày càng thích em rồi đấy. Hay em cho anh xin số phone đi. Khi nào rảnh anh em mình cùng trò chuyện tâm tình, vung

đắp tình cảm nha.

Đến bao giờ lại coi Tú nhưng một số loại mua vui sao, không thể nào bỏ qua nữa.

Tú giả vờ ngoan hiền quay sang, còn nở nụ cười tươi, giọng ngon ngọt, vẻ mặt trông rất gian lại là một điều đáng quan tâm khác.

- À thưa anh....

- Á. - Toàn bỗng hét lên, răng cắn lấy môi, gương mặt đẹp trai phút chốc làm cho biến dạng đến bất ngờ (hãy tưởng tượng như bộ mặt thẳng hề đang làm trò vui cho thiên hạ xem ấy), cánh tay dãn thả lỏng. Tú đã dùng bàn chân với đế giày thể thao cứng và dày đặt lên chiếc giày hàng hiệu của Toàn. Không! Nói chính xác là dẫm đạp lên chiếc giày và bàn chân ấy. Rồi tiếp lời.

- Anh trai ạ, em đã bảo không hứng thú với người như anh rồi, làm ơn tránh em ra đi. Cái này chỉ là hậu quả anh không nghe lời thôi. Cảm ơn anh đã khen anh đủ kiểu, nhưng cả cưa dẽ chó em đây không mê cũng chẳng quan tâm ạ. Thế nên xin anh tránh xa em một tí nha. - Vừa nói Tú vừa xoay xoay chân mình thêm. Nói xong thì đồng đánh bước đi. Toàn đau đớn ôm lấy chân mình, mắt nhắm bằng ngã sóng soài xuống đất. Hắn ta khóc không ra nước mắt.

- Đờ cậu ra đây. - Thăng lạnh lùng nói lên sau khi nhìn Tú đã len lỏi vào đám đông và mất hút. Anh nở nụ cười mỉm. Thật là thú vị!

Tú bước vài bước rồi chạy nhanh đi, mua ít đồ ăn rồi chạy về lớp. Lên đến cầu thang, Tú mới đi từ từ lại bình thường. Tim Tú vẫn còn đập nhanh này, Tú cũng không tin mình đã làm như vậy, nhưng đó là cái giá của hắn, Tú bật cười haha. Đi được một đoạn nữa thì gặp Uyên và Thanh. Hai con nhỏ lại toé toét lên.

- Đây bỏ đi lúc nào thế hả?

- Tao tìm cũng không thấy chúng mày nên đi một mình thôi.

- Tú công nhận đòn lúc nãy mày chơi hay thật. Quá đỉnh ấy. - Thanh kháng phục

- Tao là Lưu Diễm Tú cơ mà. - Tú cười kiêu ngạo.

- Thôi. Xuống đi Diễm

Ba người bước về lớp, nói vài chuyện trời trăng mây gió cười không ngớt. Bước vào lớp, Tú cứ đi thẳng về chỗ mình ngồi, không cần bận tâm xung quanh đang nhìn mình chăm chú. Ngồi vào bàn bỏ đồ ăn xuống dưới học. Lúc này mới kịp để ý rất nhiều người nhìn mình kì quá, có cả tên mất kính bàn bên. Thấy thế Tú mới nói một câu.

- Đừng nhìn nữa tôi sắp chín rồi.

Một lúc thì vẫn thấy cậu ta còn nhìn mình, Tú quay sang định mở miệng khiêu nại, nhưng bất gặp ngay một nụ cười làm Tú đứng hình. Hai người cứ nhìn nhau không nói một câu, nhưng cũng đủ làm nhiều người ghen tị. Ôi mê cái nụ cười của Phúc! (đây là vài suy nghĩ của người ta không phải của tác giả nè). Bỗng tiếng chuông vào lớp làm Tú định thần lại.

.....

Reng reng. Nhanh chóng lại đến giờ nghỉ trưa. Lo sắp xếp sách vở, Tú và hai người bạn lại đi xuống canteen. Đi xuống đến nơi lại thấy Toàn và Thăng là Tú nói hết da gà, liền hỏi hai người kia.

- Đi mua nhanh nào.

Ba khay thức ăn nhanh chóng đặt trên một cái bàn trong một góc vắng. Họ chỉ biết chỗ nào vắng là thích hợp để ăn, đâu cần biết nguyên nhân tại sao chỗ này lại vắng như thế. Đang ăn ngon lành, một thứ trên trời rơi xuống làm Tú mất cả hứng ăn

- Ôi cô em đáng yêu chúng ta lại gặp nhau rồi....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người con gái kì lạ nhất

Tú nghe tiếng là thấy nổi cả da gà, chán ghét không muốn ngồi đó nữa, liền đứng dậy rồi ra lệnh- Uyên, Thanh đi chỗ khác đi.

Hai người kia định đứng dậy thì Thắng lại ngồi xuống bên cạnh kéo cô ngồi xuống, còn Toàn vui vẻ đặt hai khay đồ ăn kia lại ngay ngắn trên bàn.

- Không lẽ người như em lại sợ bọn tôi sao?

Sợ sao? Tú chưa hề sợ những người như thế này, trên đời này Tú cũng chẳng sợ ai ngoài bậc thân sinh cả. Để người khác ảo tưởng là Tú sợ bọn họ thật là chuyện nực cười nhất trước đến nay. Nhưng Tú sẽ chọn im lặng, lo ăn thật nhanh đồ ăn rồi sẽ đi. Tú gấp liên tục, xúc com liên hồi, chỉ biết ăn thôi vậy, không cần để ý hình tượng làm gì nữa rồi.

Thắng ngồi bên cạnh nhìn từng cử chỉ của Tú mà không tin nổi vào mắt mình, anh chớp mắt liên hồi. Ôi anh không ngờ trên đời này anh lại gặp một cô gái quái dị như vậy. Vô duyên hết sức mà, nhưng anh thích (ông này cũng quái dị giống ai thôi).

Ăn thật nhanh, thật cấp tốc để không làm tâm điểm của nhiều người. Nãy giờ quá nhiều camera theo dõi Tú rồi. Nếu trong đám người ấy có Mi Trà chắc cô sẽ không được sống yên.

Phải ăn nhanh! Phải ăn nhanh! Tú vừa ăn vừa thúc dục chính mình. Muỗng com cuối cùng, cho vào miệng, Tú vội vàng đứng dậy. Chưa nuốt hết, Tú vẫn mở miệng nói.

- Làm phiền anh cho tôi ra.

Tú bắt đầu ngón nghén

- Sao không ngồi xuống từ từ nhai hết nhĩ? Không sợ bị phụt ra hết sao? Sẽ mất mặt lắm đấy.

Tú nhìn Thắng, miệng thì đang vẫn nuốt từng ít.

- Tôi muốn ra. Phiền anh đứng dậy giúp.

Thắng bỗng kéo tay Tú thật mạnh khiến người Tú xô vào lòng Thắng. Thức ăn chưa nhai nuốt xong liền bị nghẹn. Tú bung ra khỏi vòng tay của Thắng, ngồi lại cái ghế bên cạnh. Mắt Tú mở to, trừng trừng như muốn tố cáo ai trước khi chết, cảm nhận lòng ngực mình như muốn " bùng ", nổ như một trái bóng căng hơi, mặt đỏ bừng lên, vỗ vỗ ngực. Thắng tỏ vẻ lo lắng

- Em bị sao vậy?

- Nước ....nước... - Tú cố gắng nói vài tiếng

- Hà? Em nói gì?

- Nước... cho tôi xin nước!

- Hà em nói gì tôi nghe không rõ, tai tôi lảng. - Mặc dù nghe rõ mồn một ấy, mà anh ra vẻ ngờ ngáo.

- Nước!!!

- Đây nước này - Di Uyển nhanh tay hơn đưa nước cho Tú. Tú nốc ngay một hơi.

- Hà... Tú thở phào nhẹ nhõm. Đưa mắt nhìn người bên cạnh, hần vừa cười mím mím, vừa bắt đầu từ tốn ăn. Tú nhìn với con mắt bốc lửa, trong đầu chắc đang âm mưu gì đấy.

Bóp.... Một cái đập vào lưng cực mạnh.

Khụ khụ.... Com phun ra tung tóe.

- Ôi con muỗi to quá chừng này. - Tú mở to mắt ngây ngô chỉ vào tay mình.

Thắng thì ngồi ho sặc sụa.

-----quay lại 5s-----

Lựa khi Thắng đang đưa com lên miệng, Tú đã giả vờ đánh thật mạnh vào lưng Thắng, khiến hần bất ngờ " phụt " một phát văng đầy com ra bàn. Và bị sặc nên ho.

" Cho anh đáng đời. Dám chơi đùa với tôi. " Tú cười măn nguyện. Tú đứng dậy, đẩy ghế Thắng tiến sát bàn một chút rồi chuồng ngay. Cả hai người kia cũng mím cười đứng dậy đi mất.

Còn Thắng với Toàn ngồi lại, hai người nhìn nhau, Thắng bật cười trước bộ mặt của Toàn.

- Ôi mặt tôi trở thành đồng ruộng được người ta reo hạt này - Toàn mếu máo.

- Còn không lo đi rửa đi.

Tú vừa đi vừa cười haha. Tự khen vố này chơi quá đẹp. Cười một mình như một bệnh nhân tâm thần, còn chẳng để ý ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ lắm như kiểu " Ôi sinh vật lạ của hành tinh " vậy.

- Này - Bỗng có người choàng vai Tú, làm Tú giật mình

- Á. Hết hồn! Cậu làm quái gì ở đây, còn hù dọa tôi? Giật cả mình.

Tú vẫn tím tím cười chưa dừng được.

- Cậu làm gì cười hoài thế? Dây thần kinh bị đứt à? Hay mới hít phải N2O? (học hóa chắc biết hít phải khí này là cười liên tục không dừng được)

- Đang vui. haha

- chọc người khác cậu thấy vui lắm sao?

- Do chúng cứ nhắm vào tôi làm gì? Đáng đời

- Thế cậu biết bọn chúng là ai không mà vốn cợt vui vậy?

Tú chột im phăng phắc. " Bọn họ là ai nhỉ? " (Bà này chắc thành yêu quái rồi. Tu luyện ngàn kiếp sao mà gan quá vậy trời. Không biết ai cũng chọc được) Tú đưa mắt ngậy ngô nhìn Phúc.

- Bọn họ...

- Là Dương Thắng và Trường Toàn! Ô cậu không biết thật à? - Phúc bật cười. - Thật bất ngờ!

- Dương Thắng? Trường Toàn? Ôi-mai-chuối - Mặt Tú lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột cùng, rồi chột im lặng. Phúc cứ nghĩ là Tú đang ân hận lắm, chột lại nghe câu như sét đánh ngang tai

- Mà họ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đánh ghen

Phúc đứng cứng họng với Tú, đứng nhìn một cách không thể nào kinh hãi hơn. Tú thật sự rất vô tư như không có gì! Tú thấy Phúc đứng lại thì mình không đi nữa, cũng sững lại đứng nhì Phúc. Hai người nhìn nhau ngơ ngác. Chịu không được, Tú xua tay.- Này làm gì nhìn tôi ghê thế? À mà biết tôi mới cổ lắm không? Hừ đứng gần cậu tôi thấy nhục quá. Tôi về lớp đây. Cậu đứng đến chào cờ vào tuần sau đi.

Tú cứ như thế mà bỏ đi. Phúc nhìn Tú mà không hiểu nổi cô ấy là bị điên hay giả dại vậy?

Phải con người Tú rất khó đoán, cả cô cũng chẳng hiểu nổi mình. Lúc thì lạnh lùng bất cần đời, lúc thì điên điên từng từng, lúc trông nghiêm túc, lúc lại quậy phá, đa mưu nghìn trò, lúc dữ tợn hung bạo, lúc dịu dàng nho nhã. Ôi biết khi nào mà lần.

Những hành động lúc ăn trưa ấy của Tú và Thắng đã lọt vào tầm mắt của Mi Trà, cô ta có thể là tức điên lên lắm, nhưng kiềm nén vì sợ Thắng với câu nói hồi trưa.

Chiều lại luyện thêm 3 tiếng đồng hồ nữa mới được về.

Reng Reng...

- ê đi chơi không Tú?

- Không. Tao mệt. -giọng lạnh lùng.

- Ủ' vậy thôi.

Tú vừa bước ra khỏi cửa lớp là gặp Thắng.

- Chào em - hần cười thật dẽ, kiểu như nụ cười dụ dỗ gái nhà lành ấy (nhưng xin lỗi Tú hong có lành nhà)

- Ôi mẹ tôi ơi! Anh định gọi hồn tôi đi à? - Tú trừng mắt nhìn Thắng - Mà sao anh biết tôi học lớp này?

Thắng không nói đưa tay chỉ về phía sau, Tú nhìn sang thì thấy tên lớp trưởng và Trường Toàn đang đứng đó. Giờ mới để ý thấy hai người đó khá giống nhau. Anh em sao? Hay đàn em trong Black Devil? Thấy tên lớp trưởng "mềm yếu" thế? "Làm ăn" được sao? Tú đảo mắt sang nhìn Thắng.

- ừ vậy thôi, chào anh! - Tú lạnh lùng nói rồi tiến về phía hành lang bên trái mà về.

Thắng cảm thấy lại không thể hiểu được Tú. Giờ này lại khác xa với hồi trưa. Thật đáng kinh ngạc!

- Này này. Tôi đến tìm em sao em lại bỏ đi như thế? - Thắng vừa réo vừa bỏ đi. Tú dừng lại.

- Sao lại tìm tôi? Tôi với anh chẳng quen biết nhau?

Tú vênh mặt lên nhìn. " Lại một tên cao! Định lấn mạ mình sao? Tức chết mà!" Tú nghĩ thầm rồi cổ ưỡng lên cho cao, để bớt nhục (haha)

Tự nhiên, Thắng lại chẳng nói gì thêm, cứ đứng trân trân nhìn Tú. Hiện tại thì Tú lo ngại không yên nổi ý, cứ nhón lên, rồi ưỡng ngực. Thật sự là không chịu nổi nữa, Tú mới đứng đàng hoàng rồi đá vào chân Thắng đau điếng.

- hừ - Rồi bỏ đi thật.

Thắng mím môi, ôm lấy chân mình.

- Ừm... ừm... - Muốn gọi nhưng chỉ có thể rên trong họng, để giày cứng ấy dõ vào chân làm sao mà chịu nổi.

Tú quay lại lè lưỡi trêu

- Anh dám lấy chiều cao ăn hiếp tôi, tôi cho anh què. Lêu lêu.

Rồi bỏ chạy mất.

" Toàn ơi! Tao đã hiểu cảm giác của mày! "

Mặt Thắng lúc này không khác gì Toàn lúc sáng.

Mi Trà gặp Toàn hỏi Thắng thì Toàn kể lại là Thắng đi tìm Tú. Máu ghen lại nổi lên. Dâng trào đến không kìm nén được. Mi Trà kéo thêm vài người, đi giải quyết cái gai trong mắt.

Tính tiết kiệm thì ăn sâu vào máu, cha mẹ có khuyên cho người đưa đón đi học thì Tú lại nhất quyết muốn gắn bó cùng con ngựa sắt của mình. Nhưng đi tới trường toàn con quý tộc thế này thấy cũng kì nên đã gửi lại ở nhà một người cách khá xa trường.

Tú đi này giờ cũng xuống đến sân trường. Ở đây, Mi Trà và đồng bọn chặn đường Tú công khai.

- Này con kia. - Giọng hung dữ thốt lên. Làm mọi người, cả Tú đều dừng lại. Tú nhìn Mi Trà, ả ta cũng nhìn Tú hung tợn.

Tú biết là họ đang nhắm vào mình, lại nở nụ cười khinh bỉ. Một chị đại mà lại kéo theo đồng bọn chặn đường một người con gái thế này cơ. Không biết nhục.

- Chị tìm tôi? - Tú lạnh lùng đáp lại, tiến lại gần hơn.

Mi Trà cũng tiến tới.

Chát.... ả ta vung tay tát Tú một phát làm mọi người xung quanh phải hãi hồn.

" Cái tát ấy mà giáng vào mặt mình thì sao nhỉ? " Mọi người xung quanh chỉ tưởng tượng mà còn ớn lạnh sống lưng.

Nắm ngón tay thon in lại dấu đỏ chót lên gương mặt trắng của Tú nổi bật. Cảm nhận được mặt mình nóng lên và dường như tê dại. Tú ứa nước mắt, như lại nhẹn.

- Này sao lại đánh tôi? - Tú cố đưa mắt nhìn ả ta, cố gắng làm rõ sự việc.

- Mày còn hỏi tại sao hả? Mày dám cướp anh Thắng của tao, còn dám đưa ánh mắt ấy nhìn tao sao?

Tú cười đều, rồi đáp

- Tôi nhìn chị như thế nào? Có trông lên như muốn ăn tươi nuốt sống như chị đang nhìn tôi không? Nực cười! Đây bà chị là cái tên Thắng gì của chị đến tìm tôi, chứ tôi ham muốn gì à? tôi không tin là có một người tro trên như chị trên thế gian này. Còn vung tay đánh tôi?!

- Mày....- Ắt ta tức ghen, lại vung tay lên muốn giáng cho Tú một tát.

- Sao? Lại muốn đánh tôi sao? Đây mặt đây! Tôi dính chính lại cho chị biết, là anh Thắng của chị đến tìm tôi trước, hình như còn định rủ rê tôi. Nhưng rất tiếc tôi chưa nghe gõ lời thì tôi gặp bà chị đang thế này này. Chị đẹp thế này mà không ngờ tro trên vô đối ấy. Chặn đường tôi! Còn đánh ghen như oai lắm ấy. Thì đây chị đánh tiếp đi. Đánh đi! Đây! Mặt này.

Tú nghe mặt thách thức.

- Mày chán sống rồi.

- Đang yên đang lành tôi bị bà chị đánh là tôi thấy đời tôi xanh ròn luôn ấy.

Tay Mi Trà giờ lên chuẩn bị giáng cho Tú một tát nữa. Tú tuy mạnh mẽ nhưng thật ra trong lòng rất sợ, người còn run lên đây mà.

- Mày đừng thách tao. Thứ như mày tao không ngán đâu.

- Không ngán thì chị làm gì được tôi.

- Con này! Mày....

Cánh tay bắt đầu lao xuống. Tú nhắm chặt mắt.

Bỗng dừng thời gian như ngưng đọng, có ai đó xen vào giữa Tú và Mi Trà đẩy Tú lùi lại vài bước.

- Đây bà chị.... - Giọng nói người nam cất lên, nghe giọng quen quen Tú mở mắt ra nhìn, là Phúc đang đứng sừng sững trước mặt Tú và đỡ cánh tay Mi Trà. - Sao bà chị không giữ thứ của mình đi mà lại đi bảo người khác trách xa đồ của chị. Chị phải tự giữ chứ. Còn không giữ được thì ráng mà nhờ.

Phúc hắc hắc cánh tay của ả ta, rồi kéo tay Tú bỏ đi.

Mi Trà quay lưng nhìn theo bọn họ bước đi mà chẳng hiểu gì. Vừa quay lại thì "chát" lại ăn một tát. Trước mặt ả là Thắng.

- Cô đã làm cái quái gì thế? - Giọng lạnh lùng lẫn tức giận thật đáng sợ.

- Anh?! Em chỉ.... Mà tại sao anh lại đi tìm con nhỏ ấy? Em ghen là chuyện thường tình mà. - Biết Thắng rất tức, như ả vẫn mặt dầm nũng.

- Đừng có đem mấy cái vốn vẩn đó mà nói với tôi. Tôi thấy hết nhé. Tôi làm gì mặc kệ tôi. Cô quan tâm làm gì?

- Em yêu anh mà.

- Đừng có lời chữ yêu vớ vẩn đó ra trước mặt tôi.

- Vớ vẩn? Anh nói thế là sao?

- Cô tự hiểu lấy.

Thắng cũng bỏ đi mất. Mi Trà như đóng băng, trái tim bị bầm thành trăm mảnh....

END CHAP

Tác Giả: mong các bạn đọc giả cho mình ý kiến ạ :))

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thân thiết

Phúc siết chặt cổ tay Tú và kéo đi không thương tiếc. Tú vừa đau thân thể vừa đau trong tinh thần. Danh dự của cô vừa bị chà đạp giữa trăm người. Giọt nước mắt cay đắng rơi xuống, khi cô chỉ mới 15 tuổi mà bị đánh ghen mặc dù trái ngược hoàn toàn với sự thật. Tú dừng lại, Phúc cũng bất giác không kéo nữa. Không phải Tú chủ động mà là thân thể cô lại bị một lực khác níu lại. - Tú em không sao chứ? - Một giọng nam ân cần. - Anh xin lỗi vì đã để em dính vào cái rắc rối này.

Tú ngược đời mắt đỏ nhìn Thắng, ánh mắt căm hận.

- Anh biết là em đang giận anh nhưng anh thật sự xin lỗi, anh không biết là....

Bốp.... Bốp hần ngã xuống đất. Không phải tự nhiên, là do hần nhận một cú đấm của Phúc.

- Anh còn dám lếch xác đến đây sao? Vì anh mà Tú mới như thế này. Vậy tránh xa cậu ấy một chút đi.

Phúc lại kéo tay Tú đi, thân thể Tú cứ vô hồn chạy theo. Thêm một đoạn nữa, ba hòn báy đá nhập vào khiến Tú tỉnh dừng lại và giật mạnh tay.

- Này biết đau không hả?

- Không! Có ai làm gì tôi mà tôi biết đau chứ - Phúc nói thật thản nhiên.

- Cậu.... Tú tức nghẹn, trừng mắt nhìn Phúc. - Tôi đánh chết cậu. - Tú nhào tới đánh loạn xạ vào Phúc. Đánh Phúc như xả giận.

- Cậu cứ đánh đi. Trút hết giận vào tôi đi. Tôi cho cậu trút hết đấy. Cũng vì gặp tôi mà cậu mới gặp nhiều rắc rối như vậy...

Bỗng nghe xong thì Tú dừng lại, suy ngẫm. Cũng đúng ha! Từ đầu năm học đến giờ Tú có gặp nhiều chuyện vậy đâu, tự dưng Phúc xuất hiện thì mấy người kia cũng mau mau hiện diện theo. Ôi!!!

Xong Tú lại đánh tiếp.

- Đồ xui xẻo. Sao lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi? Còn tự nhận lỗi. Tôi sẽ không đánh chết cậu tôi không phải Lưu Diễm Tú.

Tú vừa đánh vừa đập. Vài phút trước đánh bằng tay, bàn tay Tú yếu thì không đau. Bây giờ Tú chơi đá, chân mang giày cứng đá thì....

- Ấy. Dừng đá chứ!! - Đau quá Phúc la lên.

- Tôi đã bảo đánh cho cậu chết mà. Cậu đứng lại cho tôi.

Phúc đau quá đành bỏ chạy. Họ rượt nhau cười đùa vui vẻ.....

- Này cậu thích hoàng hôn không?

- Thích tôi thích cái yên bình và cái ấm áp của hoàng hôn. Nhất là ở biển này này.

Hai người họ đi đang đi dạo trên một bãi biển ngắm hoàng hôn cực đẹp. Sóng vỗ rì rào yên tĩnh.

- Này.

- Hừm...

- Cậu nói một chút về cậu đi.

- Tôi hả? Tôi thì bình thường thôi.

- Tôi thấy cậu vừa vào trường mà biết nhiều quá ha! Nói nghe đi.

- Chẳng có gì cả. Chỉ là mới chuyển đến tìm hiểu trước thôi mà. Không cho tôi tìm hiểu sao. - Phúc nở một nụ cười làm Tú bối rối.

- Đừng có cười như vậy với tôi.

- Sao??? - Phúc đưa sát mặt vào.

- Này không đùa nhé. - Tú liếc mắt nhìn Phúc.

- Thì không đùa. - Mặt Phúc trở nên thản nhiên mà không biết mặt Tú đỏ ửng lên vì nụ cười ấy. Tú chồm lên đánh vào đầu Phúc xem cảm đầu rồi cười haha.

- Này bộ điên hả? Sao lại đánh tôi?

- Tôi thích đấy.

- Ngang như cua.

- Gì cậu nói gì hả?

- Không. Không có gì.

Tú liếc xéo rồi lại đi dạo tiếp. Đối với cô hôm nay là một ngày dài.

.....

- Luru Điểm Tú.

- Điểm C thừa cô. - Tú nào nè đọc, ngồi xuống ù rù - Haizzz. Cứ như thế này ông Luru lại rầy la cho xem. (Tú hay gọi ba mình là ông Luru khi không có ông ở đây). Tú lại nằm ườn lên bàn, nhìn sang bàn Phúc thì thấy Phúc đang cười. Chế nhạo Tú sao? Tú liền lấy quyển vở quăng thẳng vào đầu Phúc.

- Này thì cười.

- uida..

Phúc viết giấy gửi qua cho Tú.

" Này có cần gia sư không? "

" Hừ ừ thêm "

" Ủ! Thì điểm kém hoài nhé! "

" Đừng có chế nhạo tôi "

" Làm gì tôi dám chế nhạo cậu. Buồn lây vì cậu bị điểm kém mà. "

- Này. Quá lắm rồi nhé! - Tú tức giận la lên. Giáo viên nhìn xuống.

- Trò vừa la ra ngoài đi.

- Thừa thầy..... - Tú đứng dậy định biện minh nhưng lại bị ánh mắt kiên định của giáo viên làm cho không nói nên lời nữa, mới lăm li bước ra ngoài.

" Tên Phúc đáng chết. Tên Phúc xấu xa. Sao cậu không chết đi nhỉ? " Tú vừa đi vừa rù thầm Phúc. Đứng tầm 10 phút, cánh cửa ấy lại mở toang ra.

- Sao....Sao cậu lại ra đây?

- Nhớ cậu. - Phúc thân nhiên đi về phía Tú.

- Tôi không giống với cậu đâu. Cậu đúng là oan gia. sao cậu lại xuất hiện nhỉ? Tôi mong cậu biến mất cho rồi.

- Biến mất rồi ai chơi với cậu, ai bảo vệ cậu?

- Tôi tự làm được. Mà cậu làm như tôi cần cậu lắm vậy. Có cậu bên tôi tôi xui xẻo thêm thôi.

- Thật sao? - Phúc trăn trăn nhìn Tú.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.

- Tôi cứ nhìn đây.

- Tôi móc mắt cậu ra giờ tin không?

- Không cho nhìn thì thôi.

Phúc đứng dựa vào tường, hạ đôi mắt kính xuống. Tú thấy ngạc nhiên ngược lên nhìn.

Thích.....

Một gương mặt khác. Một diện mạo cực kì ưu tú. Một thần thái làm ai cũng phải chú ý.

Phúc lúc này không phải một tên một sách, tầm thường như những người khác. Về đẹp sau đôi mắt kính của Phúc huyền ảo thần bí, hoàn hảo không tí vết. Nếu đem so sánh với Dương Thắng thì " kẻ bốn chín người năm mươi ".

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhân vật mới

" Tại sao cậu ta lại đeo mắt kính? Tại sao lại giấu đi vẻ hoành hảo của mình nhỉ? " Tú tò mò trước những gì hiện diện ra trước mắt. Nhìn kĩ Phúc hơn, có vẻ chắc tuổi Thăng, nhưng cũng nhỏ hơn Thăng. Vậy rốt cuộc là thế nào chứ?

Bỗng Phúc dương tay, luồn sang kéo vai Tú vào.

- Này làm gì vậy? Buông ra đi.

Ring...reng... Chuông giải lao đã cướp đi giây phút lãnh mạng, và cứu lấy Tú. Giáo viên đẩy cửa bước ra, hai người nhanh chóng chỉnh tề. Giáo viên dặn dò, răn đe.

- Các em đây là lần đầu. Nếu có lần thứ hai sẽ viết bản kiểm điểm nhé.

Hai người đồng gật đầu. Giáo viên bước đi, Tú thở phào nhẹ nhõm, quay sang giơ tay định đánh Phúc cảnh cáo nhưng rồi lại bỏ chạy đi. Chạy vào lúp hởi Uyển và Thanh lí do tại sao Phúc lại ra đó. Thì biết được một lí do rất ngớ ngẩn. Phúc tự đập đầu xuống bàn rồi la toáng lên, thế là được mời ra ngoài. Thế là cả hai đều có một tội là làm ồn trong giờ học.

" Cậu ta bị thần kinh rồi! "

Hai ba ngày rồi, không có ai làm phiền cảm giác thật dễ chịu, nghe đồn cả Thăng và Mi Trà đều không có mặt tại trường vào mấy ngày liền rồi. Thế là cuộc sống của Tú lại thuận theo lẽ tự nhiên của nó mà trôi đi.

Chiều hôm nay tập thể dục.

Không chỉ có lớp 10A2 thôi mà còn vài lớp anh chị và vài lớp 10 khác. Sân trường thật nhộn nhịp. Mang tiếng học thể dục thế thôi chứ chẳng làm gì cả đâu, học sinh đổ xô vào các sân bóng rổ, bóng đá coi nam sinh thi tài hết rồi.

Thanh, Uyển. Tú từ canteen bước ra. Môn thể dục là một môn Tú ghét nhất từ trước đến nay vì cô là người lười vận động. Nhưng đồ thể dục cô lại thích mặc nhất, vì mặc nó thật thoải mái và khiến cho Tú càng thêm năng động tươi trẻ. Đồ thể dục làm lộ thân hình cao, chuẩn dáng của Tú.

Ba người tung tăng đi ra sân thể dục...

- Này coi chừng....!!!

Bốp!

- Á. Bịch. Tú ngã nhào xuống đất. Uyển, Thanh chưa định thần được chuyện gì đang xảy ra thì có một bóng đen xuyệt qua đờ Tú. Nhận một trái bóng như trí mạng, đầu óc Tú lảng lảng, quay cuồng, chỉ cảm nhận được vài phút sau có người nhắc bóng mình lên và Tú bất tỉnh.

Mờ mờ nhìn thấy được ánh sáng, Tú đã tỉnh dậy. Xung quanh cô bây giờ là Phúc, Uyển, Thanh và một người nam sinh trông rất đẹp trai, thư sinh.

Tú bật vọt dậy.

- Hình như Trái Đất sập đúng không?

Câu nói ngây ngô làm bốn người kia bật cười khẽ, không khí bớt căng thẳng.

- Này cậu đi đứng kiểu gì thế?

Tú cau mày

- Sao là sao? Tôi vẫn đi nhưng thường ngày.

- Vậy con mắt đặt đâu mà để trái bóng bay thẳng vào đầu thế này.

- Ồ. Tôi chỉ là chạy đến sân thể dục thôi. Tự nhiên không không nhận trái bóng ấy. Sao trách tôi chứ? Cậu có cần lo lắng cho tôi bằng cách dạy dỗ như dạy một đứa trẻ thể không?

- Thôi thôi. Không thể trách cô ấy. Do tôi sơ xuất thôi. Cô có sao không?

- Cậu thấy chưa là do chân anh ta bị tật nên không sút vào "gôn" mà sút vào tôi đó chứ! Sao lại trách tôi.

Người nam sinh đó nghe xong câu nói của Tú nhìn xuống đôi chân mình " đôi chân mình thế này mà bảo bị tật sao? "

Phúc chẳng nói gì nữa, Tú liền đứng dậy bảo hai người kia đi.

Rầm cánh cửa đóng sầm lại, còn hai người nam ngơ ngác nhìn nhau. Vừa ngay lại thay đổi sắc mặt nhanh chóng.

- Cậu đến đây là vì cô ấy?

- Phải! Nhiệm vụ thôi.

- Cô gái ấy đáng yêu thế mà.....

- Tình cảm không được xen với công việc.

Tú chỉ mới bất tỉnh có mấy mươi phút, hai loa phát thanh đã bô bô lên biết bao nhiêu điều bên tai Tú.

- Mà biết anh nam sinh này là ai không?

- Anh ta đẹp trai phải không?

- Anh ta là hội trưởng hội học sinh trường mình, kiêm hội trưởng hội thể dục thể thao ở trường mình.

- Anh ta là chuẩn men của trường mình, là hình mẫu lí tưởng của bao nhiêu đứa con gái.

-Ồ thật sao? - Mắt Tú mở to lên ngạc nhiên

- Phải. Phải

- Thì kệ anh ta - Xong lại trở về gương mặt vô hồn.

- Cái con điên này. Mà có biết lúc mày nằm trong vòng tay anh ta có bao nhiêu người khóc không ra nước mắt không. Phải nói GATO chết mẹ được.

- Tao cũng muốn nằm trong vòng tay anh ta dù một lần. Con chó sao mày không để cho tao nhận cú bóng đó đi. Rồi tao sẽ được làm mĩ nhân trong tay...

- Quái vật ấy. - Tú nhanh nhẩu đáp - Minh lạy hai cô công chúa lọ lem của mình. Hai cô làm ơn bớt mơ mộng cho mình nhờ. Hai cô tưởng nhận cú bóng đó tốt lành lắm sao? Thôi bớt mơ đi mấy cô.

Ba người chợt dừng lại....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Con người khác

Trước mặt Tú là Thắng, Mi Trà và vài đứa đồng bọn hôm bữa chặn đường Tú. Tú chậm chậm đi đến, quan sát vẻ mặt của Mi Trà thì thấy rất thăm mới định chọc tức một vỏ vì có Thắng đứng đấy chắc à ta sẽ không dám làm gì Tú đâu. Tú mới phóng nhanh đến bên Thắng cười tươi.- Này sao bữa giờ không đi học hả?

Thắng hơi bất ngờ trước hành động của Tú, nhưng lại thấy vui, nên cũng cười đáp lại mà không biết là Tú đang diễn rất sâu.

- Anh có chút chuyện.

- Ừm... - Tú cười tí mắt. Xong đưa mắt liếc Mi Trà, à ta chỉ đứng gằm mặt xuống đất, tay chân thì khá run rẩy, chắc đang tức giận lắm. Tú cười đều rồi quay sang Thắng.

- Hôm nay đến làm gì vậy?

- À.....

- Diễm Tú!!! - Bỗng một tiếng hét lên làm Tú giật bản mình. Nhìn lại thì Mi Trà đang quỳ dưới chân Tú, van khóc. Tú trơ mắt nhìn, quay sang nhìn Thắng khó hiểu. Thắng không nói chỉ cười, rồi Thắng bước lùi lại để xem Mi Trà và Tú nói chuyện.

- Này bà chị! Chị làm gì vậy? - Tú hắc hắc chân, Mi Trà vẫn mặt dày ôm nú lấy. À ta ghen ngào nói.

- Hôm trước tôi đã hành xử không phải mong cô bỏ qua cho tôi đi Tú!

- Há? Chị hành xử không phải sao? Chị đã làm gì?

- Tôi đã đánh cô. Cô bỏ qua cho tôi nhé.

Tú bật cười, ngồi xuống.

- Tính tôi nhanh quên. Chị nói lại xem lúc đó chị đã làm gì?

- Tôi đã đánh cô. Đánh vào mặt cô, giữa nhiều người.

- Chị có hiểu cảm giác lúc đó nó chua chát lắm không?

- Tôi hiểu. Tôi sai rồi. Tôi xin lỗi cô.

- Xin lỗi? Xin lỗi giờ này thì còn có giá trị gì nữa không?

- Tôi thật sự xin lỗi mà Diễm Tú. Cô tha lỗi cho tôi thì cô bảo gì tôi cũng làm cả. Tú à, tha lỗi cho tôi đi.

- Được.....

Chát!!! Tú tát mạnh vào mặt Mi Trà.

- Cái này là tôi trả lại cho chị cái tát chị tát tôi.

Ôm mặt mình, Mi Trà tức giận nhưng không làm được gì.

- Chị hiểu nó chua chát cỡ nào chưa? Nào tôi chưa nói xong, tiến sát lại đây nào.

Mi Trà không dám nói gì, chỉ thúc thích nắc ròi rầm rầm làm theo.

Chát!!! Cái tát thứ hai

- Cái này là bồi thường lại danh dự của tôi.

Mi Trà cắn chặt môi, kiềm chế đến chính bản thân cũng không tin là mình làm được. Vì kẻ sinh nhai đành chấp nhận đắng cay, còn hơn là ra đường làm ăn mảy.

- Ủầy!! Chị hôm nay khác quá nhỉ? Không trang điểm, không hàng hiệu, không vênh váo. Chị đang chơi trò " Không " à? Còn nữa.... Còn không ra dáng chị hai chặn đường nữ sinh nữa. Ôi điều gì khiến chị thay đổi bất ngờ thế?

Mi Trà nắm lấy tay Tú. Tú cố giật tay lại nhưng không được. Lại một lần nữa à ta làm Tú giật bản mình.

- Tú, tôi biết lỗi rồi. Cô tha lỗi cho tôi đi. Chỉ cần cô tha lỗi cho tôi. Tôi hứa sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô. Cô sẽ chẳng bao giờ gặp tôi, hay gặp rắc rối gì nữa. Chỉ cần cô tha lỗi cho tôi thôi. Cô tha lỗi cho tôi nhé. Không tôi chết mất.

- Sao lại chết? Đời chị còn dài sao lại chết?

- Cái đó.... Tôi....

Chợt Thắng ho vài tiếng, Tú thấy lạ nhìn lên, Thắng quay mặt đi.

- Diễm Tú cô tha lỗi cho tôi đi! Được không?

- Ừm..... Tú giả bộ suy nghĩ. Từ từ giật tay ra khỏi bàn tay Mi Trà. Đứng dậy, xong lại quay gót.

- Cái điều đó thì tôi không biết. Anh chị tự quyết đi. Uyển, Thanh mình đi.

- Tú....Tú....

Mi Trà gáo thét lên trong nỗi tuyệt vọng. Vừa đó lại lách sang bên Thắng.

- Anh, cô ấy nói vậy thì anh nghĩ sao? Anh tha cho em đi. Em sẽ không làm phiền anh được chứ?

Thắng cũng làm ngo, hắc chân rồi bỏ đi.

Tự trách bản thân quá ngu muội. Mi Trà khóc xung cả mắt. Thật thảm thương.

- Tú này mày chất vl ấy.

- Phải. Phải. Mà sao mày không tha cho ả một tiếng. Tao thấy ả cũng tội.

- Tội cái đầu mày ý. Lúc ả đánh ghen tao thì ai tội cho tao? Hả?

- Ờ thì....

- Không nói năng gì hết. Tự làm tự chịu. Hậu quả chị ta gánh. Tao không quan tâm.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tình nghịch

Hôm sau, mọi chuyện đều được đồn khắp trường. Còn có người quay lại clip lúc tú và Mi Trà nói chuyện. Toàn trường bây giờ chuyển ghế Chị Đại sang cho Tú. Nhưng Tú chỉ muốn yên ổn thôi.

Vào tiết...

- Nay hôm nay thầy đẹp trai lại dạy phải không?

- Ờ ha.

- Lala. Vậy là thầy lại gặp chúng mình. Thích quá.

Tự nhiên nghe nói thầy đẹp trai dạy môn lịch sử hôm nay có tiết, đám con gái trong lớp lại xôn xao lên. Gương mặt Tú cũng lộ vẻ háo hức vui mừng. Phúc thấy thì khá ngạc nhiên, Tú cũng có người có thể làm vui về vậy sao?

- Ê Tú.

- Gì?

- Sao vui vậy?

- Hôm nay có thầy đẹp trai dạy. Có người để chọc rồi.

- Ô cậu mà cũng chọc trai sao?

- Trai cái đầu cậu. Im lặng đi. Hỏi nhiều vậy!

- Ờ.

Thầy bước vào lớp. Đám con gái lại xôn xao.

- Ôi Soái ca sơ mi trắng kìa. Đẹp trai quá thầy ơi.

- Yêu thầy mất thầy ơi.

- Các em trật tự. Chúng ta vào học. Thầy dò bài nhé. Nào trò nào thuộc bài. Xung phong nào.

Tú liền la lên

- Thầy em thầy. Em không thuộc bài thầy ạ.

Cả lớp cười lên.

- Trò đó. Lên đây.

Tú bất ngờ đi lên.

- Dạ thầy.

- Sao trò không thuộc bài mà miệng to thế?

- Dạ. Em nghe nhầm là " Trò nào không thuộc bài. Tự giác nào. " nên em giờ tay ạ. Thầy thấy không em là học sinh trung thực.

Tú không thấy sợ gì, còn vênh mặt, cười rặng rờ tự hào.

- Trò vòng tay lại đi.

- Dạ?!

Tú ngây ngô vòng tay lại.

- Trò là một học sinh trung thực, đáng khen.

- A vỗ tay. Vỗ tay. - Tú liền tự vỗ tay tán thưởng.

- Vòng tay lại. - Thầy nhún giọng.

Điều bộ của Tú làm cả lớp không ngưng cười từ nãy giờ.

- Vui vẻ lắm hả? Một trò học sinh nữ, không học bài mà còn tinh nghịch như trò mà đáng tự hào quá ha!

- Thầy.... - giọng làm nũng - Dù gì thì em cũng trung thực mà thầy. Mẹ em đã dạy như thế. - Càng nói thì giọng Tú càng nhỏ lại.

- Sao giờ nói nhỏ thế? Vậy mẹ em có dạy không thuộc bài thì phải la hét cho người ta như em không? Thầy thấy em lớ lẩn lộn quá.

Cả lớp bên dưới lại cười lên, Tú cũng khe khẽ cười lại làm mặt nũng nịu.

- Dạ mẹ em không dạy như thế.

- Thầy tưởng mẹ em mà dạy như thế nữa thì không biết em làm sao nữa. Về chỗ đi.

- Dạ. - Tú lật đật chạy xuống chỗ mình, tươi cười.

- Còn cười được hiểu mặt dày dạn bản không thủng rồi.

Tú cười nín nìm. Quả thực Tú kháng phục ông thầy này rất vui.

Mấy tiết học trôi nhanh, giờ ăn trưa cũng đến. Rút kinh nghiệm lần trước. Lần này ba người qua ngồi chỗ khác để tránh mặt Thắng và Toàn. Nhưng ai ngờ " tránh vô đưa gặp vô dũa.

- Chào em.

- Ôi Tưởng Đình kia mấy má ơi.

- Trời ơi! Anh ấy kia.

- Sao anh ấy lại qua bàn đó? Không phải bàn của mình thế này?

- Ôi anh ơi.

Tú nhìn sang, Đình cười mê hoặc. Tú tự than trời. Tại sao không cho Tú ăn yên ổn được vậy? Trong khi đó nhiều người muốn được như Tú mà lại không được.

- Không muốn ăn nữa. - Tú liền đứng dậy.

- Ấy ấy. Sao bỏ bữa nhiều thế này? Không tốt.

Đình ngồi xuống kéo Tú ngồi xuống.

- Nào nào ăn đi. Ăn đi.

Đình cứ tươi cười làm bao nhiêu đứa con gái nhìn mà vui sướng, và ghen tị khinh khùng. Ôi thiên thần trong truyện tranh!

- Sao anh lại ngồi ở đây? Còn biết bao nhiêu bàn sao không ngồi? Anh có biết cái cảm giác ngồi ăn mà cứ có người nhìn khó chịu lắm không?

- Tôi không biết. Chắc tôi bị người ta nhìn quen rồi.

- Nhưng tôi thì không. Anh làm phiền đi chỗ khác đi.

- Tôi thích ngồi bàn này.

- Mặc kệ anh.

Tú lại cặm cụi ăn.

- Hà Tường Đình!!!

Mọi người tập trung lại.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nữ nhân

Một nữ sinh đứng ngay tại bàn, kêu tên đầy đủ của Đình ra về tức giận. Mọi người chú ý sang cô gái ấy. Lại nghe âm thanh rì rào.- Ôi. Nữ chánh xuất hiện kia.

- Ôi. Ôi. Có kịch hay kia.

Tường Đình nhìn lên.

- Thảo Ly! Em đây à?

- Anh còn hỏi sao? - Giọng gằn gừ.

- Em làm sao thế? - Đình nở nụ cười mê hoặc.

- Lại là trò của trai rẽ tiền à?

Tú tròn mắt. " Cua trai? Cô ta đây nói ai vậy? "

- Bạn, bạn đang nói ai vậy? Ở đây đâu ai của trai đâu? - Uyên nhả lời đánh đá

Thảo Ly nhìn Uyên.

- Xin lỗi tôi không nói bạn.

- Không lẽ nói tôi?!

Tú liền đứng dậy khi nghe câu nói đó.

- Ui ui, kịch hay rồi.

Thảo Ly cười thật đều, nhìn Tú đáp

- Không, không. Tôi nào dám. Chị Đại trường ta ai mà dám đụng đến. Cơ mà người đó lại luôn thích cướp chồng người khác là không hiểu tại sao cơ. Sở thích thật vi diệu quá. Làm tôi bối rối quá.

- Ai là người có chồng ở đây? - Tường Đình cũng đứng dậy. Thảo Ly bất ngờ nhìn sang Tường Đình.
- Anh?! Anh đang đùa à. Em với anh chúng ta yêu nhau một năm rồi đấy.
- Yêu nhau thôi, chứ chúng ta chưa kết hôn, không thể gọi " Chồng " ngọt như thế đâu bạn. - Tú cười đều lại mĩa mai.
- Mặc dù như thế, nhưng cũng đã là của nhau, sở hữu nhau bấy lâu, nên không thể nào để người khác vừa xuất hiện là cướp đi được.
- Sở hữu?! Ai sở hữu ai? - Tường Đình lại thốt lên một câu khiến Thảo Ly nghẹn lời.

Tú liền đi vòng ra sau Tường Đình, rồi đứng ngay giữa Thảo Ly và Tường Đình. Tay phải nắm lấy tay Tường Đình, tay trái cầm tay Thảo Ly rồi đặt hai bàn tay vào nhau.

- Bạn ạ, tôi không quen anh ta cũng như không muốn nhận thêm rắc rối nào từ bạn chỉ vì anh ta đâu. Thế nên...Đây! Tay của anh ấy đây, bạn nắm chặt lấy nhé. - Tú nhìn Thảo Ly và nói chậm rãi. Lại quay sang Đình. - Thí dụ mà anh muốn xin lỗi thay cho cái chân bị tật của anh đã đá trái bóng vào tôi thì chỉ cần một lời nói với ba chữ " Tôi xin lỗi " là xong rồi, không cần tiếp cận nhau làm gì. Anh đã có bạn này ở bên anh thì trân trọng giữ, đừng nói những lời ngây ngô như thế. Tôi chưa ghét những người như thế, yêu lại bảo không yêu. Ok?! Vậy nhé. Lời cuối, anh không cần tiếp cận tôi làm gì, và tôi cũng chẳng muốn làm quen anh. Vậy thôi.

Nói xong, Tú bỏ đi, khiến nhiều người ngỡ ngàng. Tú đã từ Tường Đình thắng thù, điều mà đối với nhiều người con gái khó mà làm được.

Tú và hai người bạn vừa đi. Tường Đình liền thả tay Thảo Ly ra.

- Em làm gì vậy? Theo anh. - Tường Đình ra lệnh. Thảo Ly liền làm theo.

Đi đến một góc khuất, sự tức giận bấy giờ mới hiện rõ trên gương mặt Tường Đình.

- Em vừa làm cái gì vậy hả?

- Em chỉ muốn giữ anh thôi.

- Tôi không cần em giữ. Tôi lớn rồi, tôi lớn hơn cả em đấy, nên tôi biết suy nghĩ mình đang làm gì. Được chứ? Em! Em là người yêu tôi không phải mẹ của tôi! Đừng bao giờ làm thế nữa. Nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn.

- Anh định làm gì chứ? Em chỉ làm đúng như những gì mình nghĩ thôi. Em thấy anh cứ muốn sát vào cô ta nên em mới..... Anh thế này là sao? Em chỉ muốn giữ anh bên em thôi mà. Không được nữa sao? - Thảo Ly bắt đầu trầm mặc, giọng nghẹn ngào, mắt rung rung. Chiều bài này luôn khiến Tường Đình mềm lòng. Tường Đình liền ôm Thảo Ly.

- Thôi được rồi. Nín đi.

Thảo Ly nấc nấc rồi im hẳn.

Thảo Ly là cô gái có tính cách khá trầm, không ở bên Tường Đình thì cô cũng chẳng biết nói chuyện với ai. Ai cũng nghĩ cô tự kỷ rồi xa lánh cô, có người còn lợi dụng điều đó ăn hiếp cô. Tường Đình, chính là người thân nhất của Thảo Ly, Tường Đình luôn che chở Thảo Ly, chỉ với tư cách là "em gái" nhưng không ngờ Ly lại có tình cảm với Đình. Làm mọi cách nên Ly mới được Đình xem cô là "người yêu" trong khi tình cảm là "tình anh em quen biết". Đến giờ Thảo Ly vẫn chưa biết được điều đó. Một phần là Đình không muốn Thảo Ly trở về trạng thái bị xa lánh, trầm cảm nặng nề.

Tường Đình lại đi tìm người từ chối anh thắng thù giữa đám đông vừa rồi - Lưu Diễm Tú. Đình mò đến tận lớp Tú.

- Lưu Diễm Tú, có người tìm kia. - một cậu nam đi vào báo với Tú. Nếu Tường Đình trực tiếp ló mặt vào gọi thì Tú nhất định không ra. Nên đành giấu mặt nhờ người. Tú có hỏi là ai nhưng cậu nam sinh ấy không trả lời. Tú đành đích thân đi ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vừa mở cửa bước ra liền thấy Đình, Tú lại quay vào. Đình nhanh chóng nắm tay Tú, cản bước đi của Tú.- Tôi có chuyện muốn nói với em. Theo tôi.

Không cần nghe câu trả lời, Đình kéo Tú đi ngay. Tú cố gắng từ chối bằng cách giật tay, hay hét lên.

- NÀY ANH! Tôi không có gì để nói với anh cả. Buông ra đi.

- Nhưng tôi có chuyện muốn nói với em

Kéo tay Tú đi qua hai, ba hàng lang, Đình chợt đứng lại ngay hàng lang mà cảm thấy là vắng vẻ. Lúc này Tú mới giặt được tay mình ra.

- Tôi đã bảo là không có chuyện gì nói với anh cơ mà. Sao cứ kéo tay tôi đi vậy? Đau chết được này. Có gì thì cũng từ từ nói, bàn bạc với nhau rồi tôi sẽ tự theo anh chứ. Mà có nói gì tôi cũng chẳng theo đâu...

- Bởi thế nên tôi đành tự mình hành động lỗ mãng.

- Anh cũng biết cái gì gọi là lỗ mãng sao?

- Tôi cũng là người ta mà.

- Rồi rồi. Anh có gì nói không? Còn tôi thì không có gì nói cả. Thế nên tôi về đây.

- Không có chuyện nói, thì tôi kéo em ra đây làm gì. Em nghĩ tôi bị thiếu năng, hay bị điên dại nên làm việc không suy nghĩ à?

- Cũng không hẳn. Mà tôi với anh có gì mà nói. Tôi về đây.

- Ấy ấy. Sao em lại hấp tấp thế? Tôi còn chưa nói gì mà.

- Anh chắc là anh không nói gì không?

- Chắc.

- Anh nói này giờ cả chục câu mà nói chưa nói gì. Đần! - Tú mím môi.

- Em... Anh vào chủ đề đây.

- Anh nói lên tôi, mỗi chân rồi này.

- Tại sao em lại nghĩ tôi muốn tiếp cận em?

- Còn không phải à. Tôi coi như là chân anh bị tật nên bỏ qua rồi. Cứ kè kè tôi làm gì làm người yêu anh bắt gặp. Tôi chỉ muốn sống yên thôi. Please leave me alone. Ok?

- Tôi không phải muốn tiếp cận em. Tôi xin đính chính như vậy.

- Thì thôi. Còn tìm tôi làm gì?

- Tôi là muốn ở bên cạnh em cơ.

- Bên cạnh tôi làm gì? Tôi không cần anh.

- Nhưng tôi muốn như vậy. Cứ cho chân tôi bị tật như em nói đi, nhưng may ra nó cho tôi gặp em. Tôi thích tính cách của em. Và điều quan trọng là tôi đã say nắng em từ lúc nào không hay. Chắc do tiếng sét ái tình.

Tú chợt dơ ra rồi bật cười lớn, Đình ngạc nhiên trước thái độ của Tú. Tú không giống như bao cô gái khác, không cảm thấy thẹn thùng hay xấu hổ trước những lời tỏ tình của Đình, một người có nhan sắc thu hút bao nhiêu cô gái. Nói hơi có xúc phạm một chút là Tú hơi... vô duyên. Một người con gái có thể trước lời tỏ tình của một chàng trai mà cười thật...thô thiển!!! (tánh trời sanh không nữ tính)

- Vậy là anh tỏ tình đó hả? Sến vậy ba. - Tú tiếp tục cười không ngại ngừng, e dè điều gì. Nụ cười này làm Đình cảm thấy ngại ngừng thay cho Tú.

- Tôi nói thật cả đấy. Mà em có cần phải cười như vậy không? Tôi nghiêm túc mà.

Tú trở về mặt nghiêm. Một giây, hai giây, ba giây..... "haha" Lại bật cười.

- Xin lỗi tôi không biết tại sao tôi lại buồn cười như vậy.

- Em đúng là không phải người ta. - Đình nghiêm túc thốt lên một câu trúng vào tim đen của Tú.

- Vậy thôi. Tôi không nói chuyện với anh nữa.

Tú định quay gót bước đi. Đình lại nắm giữ.

- Nhưng tôi thích em

Tú liền dừng lại.

- Và tôi cũng thích cô ấy.

Một giọng nói khác vang lên. Tú nhìn ra sau Đình. Thắng xuất hiện.

- Không ngờ tôi cũng nhiều tình địch gớm

Lại thêm một giọng nói khác. Kế bên Thắng, Trường Toàn nở nụ cười. Từ đằng sau Tú, như một con gió, Phúc xà tới.

- Ấy ấy. Buông tay nhau ra nào.

Đình liền thả tay của Tú. Tú ngây ngô nhìn chung quanh. Thái độ bỗng thay đổi, trở nên khá tức giận.

- Đây tôi là đồ chơi của mấy người à? KHÔNG PHẢI ĐẤU NHÉ. Tôi là người bằng xương thịt cơ. Không phải đồ chơi cho các người giành giật đầu. Đồ mục tiêu giùm tôi. Phien quá.

Tú liền đó bỏ chạy đi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Từ hôm ấy, Tú đã biết có bốn người nam nhân theo đuổi mình. Trong lòng bối rối lắm!!- Tú thức tỉnh. Thức tỉnh đi.

Tú tự mình soi gương, tự vả vào mặt mình và tự nhắc nhở.

----- Nào cùng tác giả điểm danh ^^ -----

Dương Thắng, Trường Toàn, Tường Đình, Gia Phúc ai cũng có nét đặc biệt riêng, cũng đẹp trai, cũng có thể lực. Vậy thì Tú sẽ làm sao? Phân thân sao? Phân tư? blabla.....

Lại bắt đầu một ngày mới.... Lại một lần nữa, cái tên Lưu Diễm Tú lan tràn trên khắp các miệng lưỡi. Mọi người lại nhìn Tú một con mắt khác.

Tướng tá bình thường, người chỉ vừa mắt, có gì tốt đẹp để tận bốn người theo đuổi chứ, mà toàn là Nam Thần - Soái Ca của trường. Sao bắt công thể?

Còn có cả hình ảnh người con trai tụ họp tại hành lang hôm qua, chính giữa không ai khác ngoài Tú, đã được tung lên trang của trường bởi một nhân vật vô cầu nào đó.

Tú đi thản nhiên như chẳng có chuyện gì, và hình như Tú cũng chẳng biết chuyện gì mà có biết cũng chẳng có gì quan trọng với Tú cả.

Thong thả đi lên lớp, Tú nhận được một tin nhắn từ Uyên " Tú mày lên trang web của trường xem chuyện gì đi kia ". Tú liền tò mò làm theo. Đập vào mắt là hàng cap kèm ảnh " Người con gái không xứng đáng này lại là người được sủng ái ", bức ảnh thì sinh động vô cùng. Ôi đáng! Gần 200 bình luận. Tú đứng sững lại lướt xuống đọc bình luận. Tú không tin vào mắt mình nữa, bình luận toàn chữ mắng chê bai Tú, còn khen mấy người như Dương Thắng, Tường Đình đẹp trai.... blabla Nói chung là chẳng ăn nhập gì với nhau. Kì lạ một cái nữa là: chính bọn người kia - bọn người nam thần của cái trường này theo đuổi Tú chứ Tú theo mấy người đó hay sao mà lại nói Tú này nọ. Đúng là chẳng có gì độc hơn miệng thiên hạ. Mặc dù có kiểm chế, nhưng Tú vẫn không thể nào không tức giận.

- Chết tiệt! - Tú bất giác đá vào tường một cái - Á.... - rồi méu máo ôm chân mình. - uida. Trời ơi sao đau thế này?!

- Đây.... - Ai đó vỗ vai Tú. Tú quay sang nhìn trong bộ mặt méu máo như khi già ăn ớt. - Ôi trời yêu quái. Hừ chết bốn đại nhân à.

Như tìm được bao cát di động, còn tự dẫn xát đến, Tú liền đánh tới tấp, đánh cho hả giận.

- Chết này! Chết này! Dám chọc chị, chị cho mi chết. Chết này. - Tú múa may quay cuồng. Tú đánh tới tấp hả giận thì thôi, không cần quan tâm nạn nhân là ai. Không quan tâm gì cả. Đấm, đánh bóp chát bóp chát như thế mà một tiếng la Phúc cũng không thốt lên, đứng trơ trơ cho Tú đánh. Đang tức lại càng tức hơn, tại sao không nghe la một tiếng nào, phải la lên mới hết tức chứ? Tại sao lại không cảm thấy đau một tí nào trong khi Tú thì tay rất rất rồi. Đình hạ knock out bằng một cú hiểm, nhưng nhanh chóng bị Phúc cản.

- Đây chỗ này quý hiếm. Không chơi nó được đâu, đừng làm bậy.

Lúc này Tú mới an thần lại, nhìn Phúc cười ngây ngô.

- Là cậu sao? Tôi cứ tưởng bao cát. Mà cậu giống bao cát thật. Đánh cỡ nào cũng không đau.

Coi như dùng được là cũng hả giận được chút ít, Tú liền ngoảnh mặt làm ngơ, vội vàng bước đi. Phúc chạy theo, chặn đường.

- Đây đánh thoải mái rồi muốn đi là đi sao? Vậy tiền băng bó, tiền thuốc men, tiền mất mát tinh thần lẫn thể xác thì ai đền cho tôi? Vội lại tôi xem bị tiết giống nữa.

Tú bối rối, ngập ngừng không nói thành lời.

- Tôi...tôi....

- Ôi đời tôi của tôi, tôi còn trai tơ, ngây thơ, nhỏ dại mà sao xem một chút là không còn gì nữa. Biết ăn nói thế nào nếu như tôi phản ứng chậm một chút nhĩ, biết ăn nói thế nào với ba mẹ, tổ tiên dòng họ, ông nội ông ngoại, cha mẹ và các bậc hương thân đây. Ông trời ơi! Ông bắt công vật sao? - Phúc than la khóc như một đứa trẻ con, Tú vội vàng nhón lên bịt miệng Phúc.

- Đây cậu bị điên hả? Sao lại la ó lên thế?

Chợt bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách như không còn khoảng trống, sự im lặng tăng lên tiếng thở phì phào làm không gian như chết lặng. Phúc đưa tay lên nắm lấy bàn tay Tú, buông lỏng bàn tay ấy, dùng ánh mắt cuốn hút Tú lạc vào khoảng không vô tận của ánh mắt ấy. Phúc càng lúc càng lợi dụng thời cơ, lần đến, vòng tay ôm lấy Tú nâng Tú lên, dẫn nghiêng đầu, đang định tìm chút vị ngọc trên đôi môi của Tú.

- Ôi, bậy quá. Vừa sáng ra đã gặp cảnh tình tứ thế này. Một giọng nam vang vọng trong không gian cắt đi giây phút ngọt ngào của hai người. Tú liền thoát khỏi vòng tay Phúc.

Trước mắt hai người là Tường Đình.

- Có lẽ có một người con trai, trơ trên đến nỗi bóng đèn cho người khác thế à!

- Tôi không thích làm bóng đèn đâu, nhưng mà mới sáng bắt gặp tình tứ như thế, ngại thay thôi mà. Vội lại Tú đây cũng là người tôi theo đuổi không thể nào lại nhìn người mình yêu ôm ấp người khác.

Chát.... Một cái tát giáng ngay mặt Đình mà không ai lường trước.

- Hà Tường Đình, nay anh lại đổi lòng sao? - Thảo Ly vẻ mặt đờ bưng bưng, tức giận.

- Em...

- Tôi không ngờ anh lại tôi, lại đều cán như vậy đấy.

Không chen ngang cuộc cãi vã ấy, Tú lẳng lặng bước đi, kéo cả Phúc.

- Đây Tú em đi đâu vậy.

- Anh còn tâm trạng quan tâm cô ta sao?

- Chứ bây giờ cô nói tôi làm sao? - Giọng điệu Đình thay đổi nhanh chóng.

- Anh còn dờ giọng đó với tôi. Tại sao anh lại bảo cô ta là người yêu của anh? Anh xem tôi là gì? Hà? Anh nói đi.

- Chuyện ra thế này tôi cũng xin nói thẳng. Cứ cho tôi đều cũng được. Thật sự trước giờ tôi chưa từng có tình cảm với cô. Hiểu chứ? Cô ấy, rất phiền, rất rất à phiền. Nhưng vì tính cách trời lỡ định cho cô, bị cô lập ấy, lòng tôi mới cảm thấy thương cô. Mới tiếp xúc cô thôi. Và tôi chưa từng xem cô là người yêu, do cô tự nhận mà. Cô còn đi rêu rao. Cô còn nhớ chứ? Thế nên trên danh nghĩa tôi mới làm người yêu của cô chứ trong lòng tôi chưa từng có cô. Hiểu rồi chứ? Làm ơn cho tôi tự do.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nghịch cảnh

- Anh có không thuộc về tôi. Anh có không ở bên tôi. Thì cũng đừng mong có người ở bên anh được...Giờ ăn trưa,... Đang từ từ đi xuống canteen mua đồ ăn, bỗng thấy người người nườm nượp chạy ra sân, xôn xao, xôn xao chuyện gì ấy. Tính cũng không ít chuyện nên của tự mình lần ra xem.

Nhìn lên tầng thượng, thấp thoáng bóng của hai người, mặt trời chói quá nhìn cũng không rõ. Chớp chớp mắt thấy thoáng là một người con gái đáng mảnh mai, mái tóc mượt mà tung bay trong gió, đang thúc thít khóc.

- Ê mày nhìn xem ai vậy?
- Tao cũng không biết chói quá mày ơi.
- Định nhảy lầu hay sao vậy?
- Lên mà hỏi người ấy. Chắc đang hóng gió thôi.
- Con điên hóng gió mà phải mặt thảm thảm vậy à?
- Ồ... Mày thấy người đó mặt thảm thảm mà hỏi tao là ai à?
- Sao mày ngu thế, không thấy người đó cứ nắc nắc à. Khóc chứ gì nữa mà không thăm.
- Ồ Ồ...

Mọi người xôn xao xôn xao.

- Không có anh em không muốn sống nữa.

Một giọng nói vang to trong không gian, dưới sân trường. Mặc dù khá cao nhưng người cách tầm 15mét có thể nghe được (trường thì năm tầng, đại khái cho một tầng 5mét đi nha).

- Thảo Ly, em định làm gì?
- Thảo Ly?! Ê Ê bỏ Tường Đình đó mấy đứa.
- Ồ ồ.... Tường Đình đứng ngay kia kìa.
- Đâu đâu?
- Giữa sân trường đó mày.
- À thấy rồi.

Thảo Ly chỉ còn chừng hai bước chân là có thể rơi xuống, nhanh chóng nghe tiếng gọi củ Tường Đình mà dừng lại.

- Tường Đình, anh bỏ em, em sẽ chết cho anh xem.
- Thảo Ly, em bình tĩnh đi! Chờ anh. Em phải dừng đó chờ anh.

Tường Đình nhanh chóng chạy đi. Lướt ngang qua thấy Tú đang đứng ngây ngô, liền kéo Tú theo. (Tú của tôi có liên quan sao trời?)

- Theo tôi.
- Ồ Ồ... kéo tôi đi đâu hả. Anh định làm gì vậy?

Đình kéo Tú đi trong bao ánh mắt cũng rất bất ngờ, không hiểu nổi tại sao Đình lại có hành động như vậy? Thảo Ly đang muốn tự sát mà Đình còn có tâm trạng dẫn gái theo... Chọc tức Thảo Ly hay sao chứ?

Thảo Ly thấy Đình nhanh chóng chạy đi, trong lòng bỗng vui mừng, thầm nghĩ " Chắc chắn anh Đình còn lo cho mình, anh Đình còn yêu mình! " (chị gái đừng bao giờ nghĩ mình quan trọng với người khác, đau lắm đấy)

Tường Đình gấp gấp xiết tay Tú chạy đi thật nhanh. Gần đến nơi, chân Tú đau nhức vì Đình chạy quá nhanh, Tú chỉ có lách theo chứ cũng không gọi là đuổi theo nữa. Tú mới giật mạnh tay ra, ngồi bịch xuống đất.

- Anh kéo tôi theo làm gì? Người yêu của anh đang như thế mà anh còn kéo tôi theo. Anh muốn cô ấy tức chết à?
- Kéo em theo để giải thích.

- Tôi có làm gì mà giải thích chứ? Tôi có liên quan đến mấy người sao?

- Em không cần phải hỏi nhiều như vậy?

Tình thế quá gấp, Đình liền mạo mui, bế cả người Tú và chạy tiếp.

Lên đến sân thượng tầng 5, Tường Đình đặt Tú xuống lại nắm tay kéo ra ngoài.

- Thảo Ly! - Đình hét to gọi Thảo Ly.

Cảm thấy thật vui mừng, Thảo Ly nở nụ cười khế, quay sang, nhưng cảnh tượng trước mắt làm nụ cười nhanh chóng vụt tắt.

- Tại sao? Tại sao anh lại dẫn cô ta lên đây? Anh muốn tôi chết nhanh hơn đúng không? Được....

- Thảo Ly nghe anh nói đã.

Lời nói và hành động của Đình lại trái ngược nhau. Tuy miệng quan tâm Thảo Ly, nhưng tay lại nắm chặt tay Tú (có ý đồ gì vậy trời? Kì cục ghê)

- Anh còn nói gì nữa?

- Cô Thảo Ly. - Tú cười cười gọi Thảo Ly, tay đang cố gắng thoát ra khỏi tay Đình.

- Cô muốn nói gì?

- Ly ạ, tôi với anh ta thật sự không có gì?

- Không có gì?! Vậy sao cô lại cùng anh ta bỏ lên đây như thế này sao? Còn nắm tay nhau. Lãng mạng nhỉ? Vậy tôi là gì đây? Là không khí? Hay rác rưởi?

- Thảo Ly em đừng nói như vậy mà?

- Phải rồi, cô đừng nghĩ như vậy mà.

- Không nghĩ như vậy thì tôi phải nghĩ như thế nào cho vừa lòng mấy người đây? - Thảo Ly hét toáng lên, giẫy dụa nước mắt.

- Anh buông tôi ra đi. - Tú giéng răng cố gắng phát ra âm thanh đủ cho Đình nghe thôi. Càng nói, tay Tú càng bị siết chặt hơn.

- Thảo Ly, anh trước giờ chỉ xem em là em gái thôi. Anh chưa hề có tình cảm nam nữ với em. - Giọng Đình như tạ lỗi, không giống như lúc anh nói nặng với Thảo Ly ban sáng.

Lại một lần nữa, trái tim Thảo Ly như tan thành trăm mảnh. Không khí như chết lặng.

- Anh nói dối. - Bỗng Thảo Ly gất lên rồi chạy lại phía hai người kia, ôm chầm lấy Tường Đình, Tú bất ngờ cũng không ngo ngoáy nữa. Tình cảnh bây giờ thật tức cười: người nam nắm tay một người nữ, lại được ôm bởi một người nữ nữa.....Bị níu kéo và đang níu kéo....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hãm hại

Tú đơ hẫ, không biết làm gì vào tình cảnh này. Thảo Ly vẫn than khóc thảm thiết. - Em yêu anh thật mà. Tại sao lại đối xử với em như vậy? hức hức

Liếc mắt sang vẫn thấy Đình bất chấp nắm tay Tú. Thảo Ly liền giật tay hai người.

- Buông tay ra mau. Buông tay ra.

Đình dần thả tay. Thảo Ly mới đẩy Tú ra, chỉ thẳng tay vào Tú.

- Cô! Chính cô đã làm người thứ ba chen vào chuyện tình cảm chúng tôi.

Thảo Ly vừa nói vừa bước tới làm Tú sợ sệt lùi lại, càng ngày càng tiến ra ban công.

- Cô! Cô là đồ xấu xa. Cô chỉ biết phá chuyện tình cảm người khác. Cô đáng hận. Cô đáng chết.

Bốp... Chân Tú lùi mãi đã đụng vào ban công. Mọi người bên dưới bắt đầu ồ ồ lên.

- Cô phải chết! - Thảo Ly đẩy Tú một cái. Mất thăng bằng Tú rơi trong không trung.

- Này cô làm gì vậy?

Đình xông tới đẩy Thảo Ly ngã sang một bên, chồm ra coi Tú.

Tú đang rơi rất nhanh trong không trung. Bên dưới xôn xao. Một bóng người bắt chợt xông ra và đỡ lấy Tú. Hai người ngã nhào xuống đất bất tỉnh. Mọi người xung quanh chạy lại, người bu đây...

Đình đưa con mắt sắt bén, như muốn ăn tươi nuốt sống Thảo Ly. Thảo Ly thần thờ cười như một người điên.

Tầm mười phút sau, xe cấp cứu đến và hai người Phúc Tú được đưa đến bệnh viện.

- Cô làm thế là như thế nào? Cô muốn ngồi tù à? Nếu Tú không được cậu học sinh ấy đỡ, thương tích có nhẹ hơn một tí thì chắc gì giữ được mạng sống đây. Cô muốn chết thì tự mình chết đi, còn cần người chết thay sao?

* * * * *

Tú mở mắt ra, gian phòng trắng hiện ra trước mắt, không có ai cả! Tú khẽ nhúc nhích, toàn thân Tú đau nhứt và nặng nề. Tú cố gắng đưa tay lên, tay Tú bób bột, cả chân. Tú vẫn chưa hoàn hồn.

Kết... cánh cửa mở ra, Tú vội nhắm hé hé mắt. Một đám người bước vào, có cha mẹ cô, có Uyên, có Thanh, Dương Thắng, Trường Toàn và cả giáo viên chủ nhiệm. Trông mặt ai cũng vẻ buồn bã, u sầu.

- Đã 3 ngày rồi, con bé vẫn chưa tỉnh. - Mẹ Tú thở dài, bà nói với giọng nghẹn ngào và khàn đặc, chắc bà đã khóc rất nhiều, nhìn vào đôi mắt sưng tấy là rõ. Biết họ rất lo, Tú đành chậm chậm như lúc này vừa tỉnh và tỉnh lại lần nữa,

- Tú tỉnh rồi.

Mọi ánh mắt tập trung vào Tú. Da mặt giãn hãn ra, nụ cười đã rạng rỡ trên môi. Tất nhiên người mừng nhất vẫn là mẹ Tú, bà đã lo thế nào mà. Bà liền chạy lại nắm cánh tay Tú, vui mừng

- Tú con tỉnh rồi, con thấy trong người thế nào? Con bất tỉnh ba ngày có biết mọi người lo cho con lắm không? Sao lại rơi từ trên sân thượng xuống thế kia cơ chứ? May là còn sống sót đây. Không thì cha mẹ cũng không biết sống sao khi chỉ có mình con thế này.

Mẹ Tú dồn hết những điều bức nhọc trong lòng tuôn ra hết cả. Còn nắm tay Tú - cánh tay đang bị thương. Tú đau đớn.

- Mẹ, mẹ cứ như vậy thì con mới có chuyện đây. Tay con đang tê liệt cả mà mẹ cứ nắm rồi như trút giận xuống nó thì con làm sao chịu nổi.

- A mẹ xin lỗi. Mẹ cũng chỉ thấy con tỉnh rồi hơi "ấy".

Mọi người bật cười. Cha Tú không nói một lời, lặng lẽ nhìn Tú rồi ra hiệu bảo mẹ Tú đi cùng. Rồi họ đi ra ngoài, giáo viên chủ nhiệm cũng không biết nói gì cũng lặng lẽ ra theo. Di Uyên và Giang Thanh tiến lại trò chuyện.

- Mày thấy sao rồi?

- Bất lực.

- Rơi từ trên ấy xuống cảm giác phê lòi chứ?

- Phê cái con mắt mày lòi ấy. Muốn biết thì thử đi, có chết tự gánh.

- Nói thế thôi, căng vậy.

- À lúc rơi xuống hình như có tấm nệm đỡ tao à?

Uyên bật cười ha hả.

- Ủ nệm đấy. Nệm cao cấp 100% thịt mỡ động vật đấy!

- Là sao? Thanh mày lại nói sán gì ghê vậy.

- Là Gia Phúc xông ra đỡ con heo như bà đày bà nội. Nệm nào sẵn cho bà đầu! - Uyên chen vô nói.
- Tạ Gia Phúc sao?
- Thừa vâng. Chứ lằng vằng đầu đây còn tên Tạ Gia Phúc nào hay sao. Người ta nằm phòng kế bên kia.
- Cậu ta có sao không?
- Bị con heo như bà đè lên không tan thịt cũng gãy xương.
- Tao hỏi thật đấy không đùa nữa nhé Uyên.
- Không nặng lắm. - Thắng lên tiếng.
- Ừ cũng may! - Tú thở phào

Không khí tĩnh lặng đi, bốn người còn lại cũng xin ra về. Tú chợt nghĩ đến Phúc.

Cậu ta đỡ mình thật sao? Sao lại làm như thế? Ngu ngốc! Không biết cậu ta thế nào rồi. Haizz..

Tú nằm viện ròng rã 1 tháng trời vì chấn động khá mạnh nên phải nằm lâu để bác sĩ kiểm tra thường xuyên về xương cũng như về não. Ngày nào Thanh, Uyên, Thắng, Toàn đều đến lâu lâu Đình cũng có ghé. Tú có hỏi thăm Phúc, cậu ấy khỏe rồi, Uyên có bảo đến thăm Tú nhưng cậu ấy biệt tăm không thấy bóng dáng.

Tú bị thương khá nặng phải qua các đợt trị liệu mới có thể đi đứng bình thường, hồi phục những điều đó lại chiếm thêm một tháng ròng rã.

END CHAP

Vì au bận quá nên hay ra chap trễ. Thông cảm cho au nhé

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phúc Tú (giây phút ngọt ngào)

Ngày Tú đi học lại, Thắng, Uyên, Thanh đứng chờ trước cổng chào mừng Tú đi học lại thật hoa trương. Trong trường còn treo một tấm bảng thật to "Chào mừng Tú đi học lại" cứ y như là chào mừng người lội cửa quan về lại nhà ấy. Từ khi Tú bị gãy tay lẫn chân đến đi học lại và có lẽ dai dẳng về sau, Tú đã được ba mẹ quan tâm chăm sóc chu đáo hơn, còn cử một người vệ sĩ bên cạnh, đưa đón đi học. Nhưng anh ta không thể vào trường vì đó là quy định. Về đến lớp, mọi người bu lại, dòm ngó, trao đổi, quan sát Tú. Tú chỉ cười, cảm ơn sự quan tâm của mọi người, rồi đi về chỗ. Một lúc sau mới thấy Phúc tới, Tú vội kéo tay Phúc chạy ra ngoài trước bàn dân thiên hạ, trước mặt Thắng (đúng lúc Thắng đang đi tìm Tú nhì). Mặt Thắng nhật hấn đi, tia phẫn nộ hiện lên trước mắt.

Tú nắm tay Phúc kéo lên tận sân thượng, Phúc không phản kháng vẫn để cho Tú kéo đi. Tóc Phúc bay bay làm lộ ra miếng băng trên trán, Tú bắt đầu thay đổi sắc mặt, tỏ ra lo lắng. Tú nhón lên cau mày sờ sờ vết thương. Phúc ngạc nhiên hỏi.

- Cậu làm gì vậy? - Đồng thời né vào xua xua tay.
- Để yên!!! - Tú gắt lên, tay vẫn cố gắng chạm vào vết thương.
- Không sao mà. - Phúc nắm lấy tay Tú. Tú hạ giọng.
- Sao lại cứu tôi???

Mặt Phúc thản nhiên

- Vô tình thôi. Nếu tôi không cứu cậu thì cậu còn ở đây sao?

Tú nghiêm nghị.

- Thật sự là vô tình sao?
- Cậu muốn die ở tuổi 15 trắng tròn này sao?

- Không hẳn!

- Thế cũng có muốn sao? - Phúc ngạc nhiên.

Tú im lặng không nói, ánh mắt chột buồn, quay đi nhìn không gian xa xăm, chú chim đang lượn, nhìn mây trắng bồng bềnh trôi, lòng Tú lại buồn man mát. Không hiểu tại sao nhưng trong lòng Tú luôn có một khe trống cô đơn, buồn tẻ. Bỗng một vòng tay rắn chắc vòng ra sau cổ Tú kéo Tú áp sát vào lòng. Tú hơi khó chịu và bất ngờ, Tú liếc mắt lên nhìn như đầu lại bị giữ chặt.

- Có gì nói cứ nói đi. Tôi nghe cậu. - Giọng Phúc trầm ấm thốt lên.

Cảm nhận được sự ấm áp của Phúc đáng để nhận lấy, Tú im lặng khẽ vùi đầu vào lòng ngực Phúc, tay vòng ra sau ôm lấy Phúc. Ai có thể cảm nhận được Tú nghĩ gì chứ nhỉ? Thật sự từ khi gặp Phúc nhiều chuyện bùng nổ một cách nhanh chóng, ập tới như một cơn bão vào cuộc sống yên bình của Tú, nhưng cũng chính Phúc hàn gắn vết thương lòng cho Tú. Sự ấm áp của Phúc, vòng tay rắn chắc của Phúc, thân hình cứng cáp, lúc nào cũng từ đằng sau che chở. Tú bỗng dưng muốn chiếm đoạt con người này. Chắc chỉ là phút chốc yếu lòng.

Hai con người đứng ôm nhau rất lâu, gió thổi nhẹ khiến tóc Phúc bay bay càng thêm quyến rũ, khiến vòng tay áp áp của Phúc càng thêm có giá trị. Tú lại đứng ngủ trong lòng Phúc lúc nào không hay.

Bịch...bịch...bịch... - Tiếng bước đi sao nghe như đang ra sức trút giận.

Cụcm...- Một nắm đấm mạnh vào tường phẫn nộ. "em phải là của tôi!"

Chuông reo lên rộn rã. Tú bình tĩnh, mở mắt ra là thấy bầu trời xanh trong trẻo, đưa mắt sang nhìn Phúc, đôi mắt kính lại được gỡ ra, gương mặt hoàn hảo lại lộ ra. Ánh mắt sâu cuốn hút bị giấu đằng sau lớp mi dài, đen nhưng vẫn rất quyến rũ khi nhắm nghiền mắt lại. Tập trung chuyên môn...

Tú vội vàng bật dậy, lại bị kéo tụt vào lòng Phúc.

- Ra chơi rồi, đi đâu nữa? Muốn lại bị phỏng vấn sao?

- Cái gì ra chơi rồi á?

- Phải rồi. Cậu ngủ như một con heo ấy, có biết gì đâu.

Tú đập vào ngực Phúc một cái, ưỡn mình dậy, Phúc dần mở mắt ra nhìn Tú.

- Chúng ta ở đây hết hai tiết đầu rồi sao? Sao không kêu tôi dậy? - Tú cau mày.

- Thấy cậu ngủ như vậy không nổi gọi! Bé cậu đến góc này, lấy đùi tôi làm gối và vẫn cứ ngủ ngon lành, ngoan ngoãn như một chú mèo con ấy, tôi thật sự không nổi tí nào. Đành để một phần thịt không cử động được cho cậu ngủ yên. Bây giờ nó đang tê đây này, không nhút nhát nổi. - Phúc chỉ vào phần thịt đùi của mình.

- Tê hả?

- Ừ.

Bịch...- Tú đánh vào đùi Phúc.

- Hết chưa?

- Còn.

Bịch bịch

- Còn chứ?

- Vẫn còn.

Bịch bịch bịch - Tú đánh nhiều và mạnh hơn. Sắc mặt Phúc vẫn không có gì thay đổi.

- Đỡ hơn rồi chứ?

- Không hề! - Phúc lắc đầu.

Bịch bịch....lay lay (Tú lay chân Phúc)... Bịch bịch...lay lay...

- Giờ thì cử động được chưa?

Phúc nhìn Tú cười thật thản nhiên

- Đáng yêu quá.

Tú liếc Phúc một cái, rồi đánh một cái chát chúa vào đùi Phúc, nhanh, mạnh.

- Hừ, cậu chết ở đây luôn đi.

Tú đứng dậy, mặt đỏ ửng lên, phì phì đồ rồi chạy đi. Chưa kịp "á" thì người đã đi mất rồi.

Ping ping ping - Tiếng chuông điện thoại reo lên.

- Tôi nghe! - giọng lạnh lùng.

- Nghe nói con bị chấn thương? - Giọng một người trung niên

- Hai tháng trước rồi. Không sao nữa.

- Thế nhiệm vụ ta giao con đã chuẩn bị đến đâu rồi? - Giọng cũng lạnh đi.

- Đang tiếp cận. Đừng quan tâm nhiều.

- Ta chờ con đây.

Phúc cúp máy, đứng dậy rồi đi về lớp...

END CHAP

để chuộc tội au đăng liền hai chương đây nhé :) thương au đi :))

Ayya... mọi việc càng ngày càng lộn xộn rồi. Không biết âm mưu gì giữa Phúc và người đàn ông ấy vậy nhỉ.

Cùng theo dõi những chương tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chinh phục nữ nhân

Tú đi xuống lầu, bụng đói rã rồi. "Đói quá!" Vừa đi đến lớp học...

- Tú Em đi học rồi? - Trường Toàn tươi cười.

Cái gì đây? Hôm nay lại đến cả lớp cười cười nói nói nhưng không quan tâm làm gì!

Tú thấy Toàn trong lòng có tí khó chịu, khấn trương tránh mặt, rõ ràng là cực kì không thích nhưng vẫn lặng thinh bước đi. Không bước thẳng vào lớp, mà đi hướng xuống canteen. Toàn cũng vội vàng bước theo, đưa bó hoa giấu sau lưng từ nãy giờ ra trước mặt Tú.

- Tặng em này.

Tú dừng lại, vẻ khó hiểu nhìn Toàn. Nụ cười vẫn nở trên gương mặt hắn.

Tặng hoa? Trước giờ Tú không có hứng thú với hoa! Dẫn đi ăn còn may ra chấp nhận được.

Nghĩ đến miếng ăn bụng Tú lại sôi sục lên. Cũng có hơi ngượng miệng, chút áy náy, bứt rứt trong lòng, nhưng mà thẳng thắn khi mới sinh đến giờ rồi, Tú đánh lạnh nhạt từ chối

- Xin lỗi anh, tôi không thích hoa.

Tú vòng qua một bên Toàn bước đi tiếp. Nụ cười vụt tắt nơi môi ai.... Tú lại đi vội xuống canteen, không ăn nữa chắc Tú xỉ mắt.

Căn tin vẫn đông như mọi hôm. Nghe mùi thức ăn, bụng Tú lại cồn cào mãnh liệt hơn, nhưng chôn đông người, có không đẹp bề ngoài thì nét cũng nên để cho người khác khen ngợi chứ, Tú mới tỏ vẻ thật bình tĩnh, thản nhiên đi đứng. Hình như tình hình là không cho Tú thản nhiên rồi. Không khí chung quanh Tú cứ mất tự nhiên thế nào ấy, cảm thấy như ai cũng nhìn mình bằng một cặp mắt (chẳng lẽ một người hai cặp mắt '-') kì lạ thế nào ấy. Do không

đám đề ý nên cứ đi thôi. Bỗng nhiên, một đám nữ sinh chạy về phía Tú, cười cười kéo Tú đi đến một căn phòng.

- Này này kéo tôi đi đâu vậy?

- Này tôi muốn đi ăn!

- Á.

Những câu Tú có thể thốt lên trên đường bị lời đi, và khi bị nhốt vào căn phòng lạ lẫm. Trước lúc đóng cửa lại họ còn không quên bỏ một câu

- Có người chờ cậu.

Hiện tại, hiện ra trước mắt Tú, một khung cảnh lãng mạn khiến Tú sững người, bàn ăn cùng những ngọn nến hiện ra trước mắt. Căn phòng được chuẩn bị hình tối đen, mờ mờ ảo ảo ánh sáng của nến khiến âm áp rất nhiều. Tú cố nhìn xung quanh, quan sát thử có gì không, rồi rụt rè bước chậm đến cái bàn ấy. Chợt mình khẽ khi có bàn tay vòng qua eo mình, ôm cả thân thể từ đằng sau. Theo bản năng là cố thoát ra. thì Tú lại bị giữ càng chặt. Cảm giác như khi chúng ta giữ được thứ quan trọng nhất thì không bao giờ muốn buông tay vậy. Tú run khẽ, cất tiếng

- Ai vậy?

Làn hơi ẩm phả vào tai Tú.

- Diễm Tú anh yêu em

- Anh là ai?

- Em quay sang đây!

Tú chậm chậm quay sang, liền lúc đó môi chạm môi với người đó. Tú mở mắt kinh ngạc nhìn người đó, ánh sáng mờ mờ của nến nhưng cũng có thể nhìn ra người đó là ai, Tú liền đẩy ra bằng tất cả lực bình sinh.

- Dương Thắng!!!

Nụ cười nửa miệng trên môi Dương Thắng trông vô cùng quyến rũ, Tú lại bất giác đỏ mặt

- Anh...anh.... - Tức giận không thốt nên lời. Tú hậm hực bỏ đi.

" Trời đất ơi, anh ta dám.... " Tú tức giận nghĩ, dùng tay quẹt lấy quẹt để đến môi đỏ ửng lên.

Nụ hôn đầu của cô, sao anh ta dám cướp?! (mới chạm môi mà chị) Mặt Tú đỏ bừng lên vì cái chạm ấy cứ quay quẩn trong óc.

Rìng....reng.... Rồi xong thế là này giờ vẫn chưa nhai được cái gì vào bụng. Tú vác xác về lớp. Chuyện vừa này.....Tú thì là không dám nghĩ nữa.

Bước vào lớp. Lớp 10A2 vẫn như đoàn khí đột, xào xáo cả lên. Đang khó chịu trong người còn ồn ào thế đấy, ai chịu được. Tú nhăn nhó hét toáng lên

- Im lặng đi!

Không khí như chết lặng, im phăng phắc có thể nghe cả tiếng ruồi bay ấy. Không biết là vì cái gì mà lớp bỗng dưng ngoan ngoãn đột biến, Tú hét lên là im không một tiếng động, cho đến khi Tú bước về chỗ thì nghe xì xầm rất nhỏ, rất nhỏ mà thôi. Tú gục xuống bàn, người cứ như không còn thần kinh, không còn trọng lực gì nữa.

- Đói quá. Đói quá. - Tú nhắm nhắm trong miệng.

Bỗng mùi thức ăn xông vào mũi, lại tấn công cái bụng cô bằng sức công phá cực lớn. Tú mở mắt nhìn, Phúc đang lơ lửng phần thức ăn thơm ngon trước mặt Tú. Liền bật dậy như một con lật đật bị xô ngã, Tú ngược nhìn Phúc.

- Sáng giờ chắc đói lắm? Này tôi mua cho cậu đấy.

Ánh mắt Tú lóe lên tia vui mừng, lại dần chuyển sang nghi ngờ. Mua cả đồ ăn sao? Tốt thế sao? Phúc nhìn ánh mắt Tú là thấy tất cả, liền bật cười.

- Ha, sao lại nhìn tôi như thế? Ngạc nhiên lắm à?

Tú không đáp ứng gì gật đầu lia lịa. Bụng lại còn cào, thức ăn thơm thế mà. Tay Tú định giờ lên nhận nhưng lại có gì đó làm tay Tú rụt lại.

- Sao không lấy? Sợ tôi bỏ độc sao?

Tú vẫn không có ý muốn nhận. Phúc rút lại.

- À thôi, lòng tốt không được chấp nhận. Bỏ vậy.

Lúc này Tú liền bật dậy, cười hi hi, níu tay Phúc, xong bê phần thức ăn ấy.

- Cảm ơn. - Tú cười tí mắt vui mừng, con đói của cô được khổng chế rồi. Không chán chừng điều gì nữa, Tú xoi phần thức ăn trong chớp mắt.

- Nước này coi chừng nghẹn. Phúc chu đáo đặt chai nước mở sẵn cả nắp lên bàn Tú. Một miếng thức ăn Tú vụng về che miệng nói lời cảm ơn rồi đưa chai nước lên uống.

- Hà. Đã quá.

- Làm như bị bỏ đói 3 năm rồi không bằng

- Bỏ đói 3 năm là ngủ trong quan tài rồi đó.

Phúc lại bật cười. Tú cũng cười theo.

Tú chăm chăm nhìn Phúc. Không biết tại sao Phúc lại tốt với mình như vậy? Và không biết bản thân có tình ý với người ta hay không? Nhưng cảm thấy từng ngày thế này rất hạnh phúc...

END CHAP

Hú ồa, Tác giả đã trở lại đây :) hihi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Hôm nay thứ sáu, tiết cuối cùng là tiết giáo viên. Giáo viên dặn dò chuyện thi cử vào một tháng tới, lớp phải bắt cặp kèm nhau, thế là lại được một chủ đề đề cả lớp nháo nhào. Trong ba người, Tú Uyên Thanh, thì Thanh vẫn là người có lẽ học vượt trội hơn và Tú là người kém nhất. Tú liền chồm lên gọi Thanh.

- Ê Thanh.

- Thanh với tao rồi. - Uyên nhanh chóng nói.

Tú bất mãn ngồi xuống. Không lẽ nhờ Phúc? Hắn ta học giỏi... Ồ mà không! Không! Chết cũng không!

Phúc cũng chẳng nhắc gì tới Tú. Giáo Viên bồng gỗ bàn.

- Im lặng! Tuần sau cao điểm của kiểm tra trước thi, các em phải cố gắng vượt qua thời gian này nhé. Thôi các em về.

Nghe được câu này, cả lớp như đàn ông vỗ tổ, ồ ạt đứng dậy, chen chút nhau ra về.

Lại kiểm tra. Lại thi. Tại sao làm học sinh mệt thế này!

Tú mang cặp trên vai, lòng nặng trĩu bước đi. Đã nặng nề còn bị một thứ gì đó đè lên thêm. Một cánh tay.

- Sao vậy? Buồn thế?

Đang muốn nổi nóng lên mà cứ như thế này. Tú nhẵn mặt quay sang nhìn, còn định một cùi trỏ vào người kẻ bên, liền thấy là Thắng. Bỗng tất cả hình ảnh lúc trưa ủa về, làm Tú sững lại một tí rồi vội vàng hất tay, bước đi nhanh hơn. Thắng liền níu lại.

- Sao vậy? Cả tâm sự một chút cũng không muốn sao? Tôi không xứng làm điểm tựa tin tưởng cho em à?

Tú dừng lại, trần trần nhìn Thắng. Ánh mắt đen không lộ ra vẻ gì là cần, là bùng nổ cảm xúc, điều đó lại làm đối phương như tan chảy. Thắng lặng lẽ thả tay. Tú lại lạnh lùng quay bước đi, đó là đã cố kìm nén cảm xúc lúc đó. Thắng chính là người đã cướp đi nụ hôn đầu của Tú, không biết là Tú xấu hổ hay thù hận nhưng những thứ đó nó trộn lẫn vào nhau làm Tú không thể làm gì khác ngoài bỏ sang một bên, lạnh lùng không quan tâm. Thắng chết lặng nhìn bóng Tú khuất xa trên dãy hành lang.

Crap...Crap...Crap... một tiếng vỗ tay nghe châm biến nhiều hơn tán thưởng. Thắng quay sang.

- Lão đại Black Devil đây nhĩ? - Tường Đình cười một nụ cười khá tươi nhưng lại rất đều.

- Chúng ta có liên quan gì ở đây không? - Thắng lạnh lùng.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Đình tiếp.

- Đình vì yêu mà đánh mất tất cả. Sẽ rất đáng tiếc, đáng tiếc.

Trong chớp mắt, Thắng xông đến như một tia chớp, nắm lấy cổ áo Đình, ánh mắt giận dữ.

- White Angel và Black Devil mấy lâu vẫn nước sông không chạm nước giếng. Đừng làm gì đó dại dột làm hai bên đổ máu. Tôi không muốn!

Thắng thu tay lại, đút vào túi quần, quay lưng bước đi. Tú đi ra cổng, sao vẫn chưa thấy xe tên vệ sĩ đến.

Không biết anh ta chết bờ chết bụi chết rụi chết cháy ở đâu rồi mà giờ này chưa đến đón, đã dận đến sớm một chút. Tú bước vài bước lại dừng lại ngóng ngóng xung quanh. Móc điện thoại ra gọi, hồi chuông đang vang lên. Cùng lúc đó một chiếc xe chạy đến bên Tú, nhìn thì giống với xe vệ sĩ, Tú lộ ra một chút vui mừng. Bỗng từ trong xe chạy ra đến năm sáu tên áo đen, vạm vỡ chạy lại kéo Tú lên xe. Tú chợt nhận ra một điều bất an, gương mặt lo lắng toàn phần.

- Này các người là ai? Đưa tôi đi đâu. Này này.

Tú la hét lên và ra sức dẩy dụa, một tên nhanh chóng dùng tấm khăn tẩm thuốc mê bịch miệng Tú lại. Tú ngất đi sau đó. Chiếc xe phóng đi nhanh. Mười phút sau, xe vệ sĩ chạy đến thì đã không có ai tại trường.

Tú mê man tỉnh dậy, mở mắt ra thì trước mắt tối đen không thể nhìn thấy gì, chợt nghe tiếng bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tú mê man tỉnh dậy, khẽ giật mình vì đang ở một nơi tối tăm và lạnh lẽo, không khí ẩm đậm đến ghê rợn. Tay chân Tú bị chối chặt, miệng bị dán băng keo. Căn phòng loe loe một tí ánh sáng từ trên trần nhà xuống, ánh đèn yếu ớt như thân thể Tú đang run rẩy, hiện tại. Trán đầm mồ hôi.

Nghe có tiếng bước chân, Tú lăm thìn nhắm mắt lại.

- Sao nó còn chưa tỉnh? - Giọng một người con gái đánh đá.

- Không biết. - giọng một người đàn ông.

Bốp. Tiếng động vang lên thanh lạnh, hình như là người con gái đó vừa đánh tên kia.

- Còn không mau làm nó tỉnh dậy! - Giọng người con gái tức giận.

- Dạ. Dạ.

Ào.... một ca nước tạt thẳng vào mặt Tú, không thể nào Tú không mở mắt bừng tỉnh. Tú tỉnh dậy, lắc lắc đầu. Người con gái kia bước đến, cả người cô ta toát lên vẻ thần bí không thể tìm hiểu được điều gì. Điều đó làm Tú càng thêm sợ sệt, rên khẽ, vẫy vùng nhẹ.

- Giữ nó lại.

Hai tên kia nghe lệnh liền lập tức chạy lại. Tú run run, trừng mắt nhìn cô ta. Cô ta ngồi xuống trước mặt Tú, ngay chỗ chút ánh sáng yếu ớt tập trung nhiều nhất, nhưng cô ta mang nón che đi một nửa mặt làm Tú cũng không thể nhận ra là ai.

- Lưu Diễm Tú. - Cô ta gọi chính xác họ và tên của Tú khiến Tú càng thêm hoài nghi.

Là một người biết Tú sao? Tú còn mang thù hận gì với họ nên mới bị thế này sao? Ai? Tú có gay thù chuốc oán gì đâu chứ?

Tú rên "um...um..." rồi lại vùng vẫy, và lại bị giữ lại bằng hai người.

Cô ta nở nụ cười nửa miệng trông gian xảo và ghê gớm làm sao. Cô ta đưa tay nâng cằm Tú lên, Tú chống cự né sang một bên. Thế là Tú nhận một cái tát tai thật mạnh.

- Còn quật cường thế sao?

Ánh mắt Tú mang đầy cảm hận nhìn vào cô ta. Lại nhận thêm một cái tát tai.

- Còn dám nhìn tao?

Mắt Tú rung rung. Bây giờ tình thế không lợi cho Tú, nên ngoan ngoãn một chút, Tú yên lặng không quấy rối nữa. Nói một mình thì trông chẳng oan phong tí nào, cô ta lột băng keo ra khỏi miệng Tú một cách bạo lực, khiến da thịt như muốn tách rời khỏi vùng miệng của Tú. Vừa được mở miệng, có hơi đau nhưng Tú vẫn cố nói.

- Cô là ai? Sao lại bắt tôi? Tôi đã làm gì đắc tội với cô sao? Cô định làm gì tôi?

Cô ta bóp miệng Tú.

- Tao là ai? Tao định làm gì mày? Chuyện đó mày sẽ nhanh biết thôi. Không phải mày có nhiều trai bảo vệ lắm sao?

- Trai? Cô nói gì tôi không hiểu gì cả!

- Mày còn giả nai tơ? Mày bu bám trai của người khác không thấy nhục à? Mặt mày dày thế!

- Này! Nói chuyện lí lẽ tí đi. Tôi là người không phải như cô nói nhé. Tôi thấy cô mới đang vì trai mà mu muội.

- Phải. Tao vì trai mà mu muội. Nhưng mày là người trong bảy tỷ người không có quyền nói tao nhưng thế. - Cô ta bóp miệng Tú chặt hơn, trừng mắt nhìn Tú.

- Ậm phi.... Tôi phi và nhé. Nói thẳng thì người dùng thủ đoạn như cô đối với Lưu Diễm Tú tôi chỉ như con cún nhà hàng xóm không hơn không kém gì.

- Được. Mạnh miệng nhỉ?

- Tôi trước giờ vẫn vậy. Đặc biệt là không cần nỏ nang với người xấu xa, bỉ ổi.

- Được. Mày láo. Nhưng tao sẽ không vì thế mà mất cái khôn của mình đâu.

Cô ta bắt gác cười lớn. Rồi dừng dậy, đi vòng ra đằng sau Tú. Vừa đi vừa nói

- Có phải mày thích có nhiều trai bên cạnh mày, bảo vệ mày, yêu thương mày phải không? Cảm giác đó xung sướng lắm phải không?

- Cô đang nói cái gì vậy?

Cô ta dừng lại ngay sau lưng Tú, khom người, đưa mặt tiến lại gần mặt Tú.

- Cảm giác có trai bên cạnh hạnh phúc lắm đúng chứ?

Tú né mặt đi, không nói

- Vậy bây giờ tao cho mày thử cảm giác con trai không phải là điểm tựa đáng tin tưởng cho mày đây.

Tú nhìn cô ta vẻ ngạc nhiên. Cô ta lại bật cười ghê rợn, quay bước đi, còn ra lệnh gì đó bằng tay. Chốt lát, Tú cảm thấy mình đang được mở trói, vừa mở ra Tú lập tức đứng dậy. Tưởng chừng được thả tự do nhưng không phải như vậy. Ba bốn tên khá cao to chặn đường Tú.

Tú nhìn xung quanh. Những tên đó nở những nụ cười thật ghê tởm.

- Các người định làm gì tôi?

- Đùa giỡn tý nhé em.

Tú bước lùi lại, thì lại đụng một tên khác. Chuyện gì đây. Bọn chúng định làm gì Tú?

Bỗng hai tay Tú bị giữ lại, cả người Tú bị xô xuống đất không thương tiếc. Mấy tên đó cười gian như một con sói tìm được một con nai tơ, muốn ăn tươi nuốt sống Tú. Tú cố bò bỏ chạy, liền bị một tên đè lên đôi chân thon thon của Tú.

- Nè em. Định đi đâu? Ở đây chơi với anh nè.

Tú vẫy vùng.

- Tránh ra. Tránh ra.

Tên đó gồng mình đè lên đôi chân của Tú, bằng mọi cách giữ chặt Tú, hai tên còn lại cũng góp phần trợ giúp nắm đôi tay Tú lại. Tú run rẩy.

- Chúng mày định làm gì?

- Sao em ăn nói khó nghe thế? Gọi anh đi nào.

Tên đó ve vãn làn da trên bắp đùi của Tú. Thân thể Tú run lên từng hồi.

- Bỏ cái tay thôi nát của mày ra khỏi người tao.

- Thế sao?

Hắn mạnh tay xé từng mảnh vải trên người Tú. Nước mắt bắt đầu tuông trào. Chúng là đang hại đời con gái của Tú đây mà. Giọt nước mắt mặn chát lăn dài lên gò má. Giây phút này Tú chỉ muốn một nắm dao đâm chết những con sói già này. Hiện tại Tú cảm thấy từng phần da thịt bị chúng sờ qua thật dơ bẩn. (đoạn này hơi lộ liễu, miễn cảm với những óc trong sáng tuổi mới lớn) Bàn tay thô ráp, bàn thủ của chúng còn chạm vào nốt cà đồ lót của Tú. Chúng còn muốn cho cái thứ nóng bỏng của chúng đi vào thân thể cô. Chúng thật sự không còn là con người nữa. Chúng trở thành bọn cầm thú, súc sinh mà ai cũng cảm thấy ghê tởm.

Giây phút trịnh tiết, cuộc sống, cuộc đời của Tú gần như kết thúc, giây phút tuyệt vọng nhất, một tiếng súng phát ra làm ngưng đọng không gian và thời gian trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tiếng súng ấy vang lên dẫn một tia hy vọng vào ánh mắt Tú. Không gian bắt đầu hỗn loạn. Mồ hôi cả nước mắt ước đầm khắp người Tú. Không gian xung quanh ồn ào, nhưng lặng tại chính giữa một con người như mất đi linh hồn và lý trí.

Lạnh.. Mọi thứ bỗng trở nên lạnh lẽo. Đôi mắt đăm lẹ, làm nhoe đi ánh đèn mờ trên kia.

Tú bất chợt thiếp khi cảm nhận được hơi ấm truyền từ đâu thì chấn chặc Tú không thể nào biếp được.

Chuyện xảy ra trở thành nỗi ám ảnh, ngủ cũng mơ thấy khiến Tú một cách hốt hoảng tỉnh giấc. Trời còn chút gọi là ánh sáng, không khí xung quanh Tú không còn lạnh lẽo, cả không gian cũng thay đổi. Một căn phòng trang trí nhẹ nhàng, nhã nhặn, ngăn nắp.

Tú kéo chăn sang, bước xuống thềm nhà. Bất giác cảm thấy thoải mái mà liền cúi người xuống nhìn. Khẽ thở dài.... Đã được thay đồ đang hoảng, mà do là một bộ đồ của con trai cao lớn nên có vẻ rộng với Tú.

Quan sát chậm chậm khung cảnh xung quanh, nhìn thật kỹ một lần, Tú vẫn cố gắng khảo sát lần hai vì mong tìm được thứ gì để trả lời câu hỏi “Đây là phòng ai?”

Bỗng tiếng động nhỏ “két két” phát ra từ cánh cửa, Tú vội vàng chạy vào phòng tắm.

Là người giúp việc. Thấy trong phòng trống không, trên giường thì chăn đã vén sang một bên, đặt bát cháo nóng hổi lên bàn, người giúp việc nhẹ nhàng gần hỏi.

- Chị Tú, chị dậy rồi phải không?

Tú nghe thấy như không dám lên tiếng trả lời.

Một lát sau, nhìn he hé qua khe cửa, người giúp việc vẫn đứng đó, Tú miễn cưỡng đáp.

- Vâng.

- Vậy ra dùng chút cháo đi ạ.

- Vâng.

Tú tự nhủ “Không có chuyện gì đâu!” mới rửa mặt tỉnh táo rồi mở cửa đi ra.

Người giúp việc vừa thấy Tú liền cúi đầu chào. Tú cũng gật khẽ đầu. Tiến lại gần, Tú cất giọng hỏi.

- Chị là ai thế? Đây là đâu.

- Tôi chỉ là người giúp việc thôi. Đây là biệt thự nhà họ Hà thừa chị.
- Hà....?Hà....?
- Hà Lượng ạ.
- Hà... Hà Lượng? Có cậu con trai là Hà Tường Đình đúng không?
- Vâng đúng rồi. À cậu chủ bảo em chuẩn bị cho chị bát cháo ăn cho nóng đi ạ.
- Được ạ.
- Em xuống nhà đây. Cậu chủ ra ngoài một chút về liền đó ạ. Chị yếu tâm nhé.

Tú khẽ gật đầu. Người giúp việc liêu cưỡi huân quay lưng đi. Tú ngồi xuống bàn, lặng lẽ nhìn bát cháo. Đầu óc trống không nâng cái thìa lên hót từng thìa cháo đưa lên miệng. Thân thể hiện tại tựa như lồng hổng không có tí cảm giác tồn tại, tâm trí uể oải, ăn cũng không thấy ngon miệng đành buông thìa. Bước chầm chậm ra ban công.

Căn biệt thự nằm ven biển, ban công phòng Tú hướng thẳng ra đại dương xanh. Mái tóc dài của Tú bay bồng bềnh trong gió, ánh mắt thờ thẩn nhìn không gian trước mặt.

Nhiều chuyện xảy ra nối tiếp ào xuống thân hình bé nhỏ của Tú, cả thể xác và tinh thần bị nỗi muộn phiền, sợ hãi cay đắng bao lấy, gặm mòn dần sức sống của một người con gái đang mới trưởng thành.

Giá như nhà Tú không giàu lên.

Giá như Tú chỉ là một cô bé tầm thường trở thành một cô gái bình thường như bao người khác.

Giá như Tú không học ở Tự Lập.

Giá như Tú không gặp Dương Thắng thì không chạm mặt Mi Trà.

Giá như Tú không vô tình trúng trái bóng của Tường Đình thì không an nguy đến tính mạng.

Giá như mọi thứ như lúc trước khi học Tự Lập thì thanh xuân Tú sẽ không bị vết nhơ như không nay.

Là ông trời đang đùa đùa Tú đúng không?

Là định mệnh đã sắp đặt đúng không?

Quá tàn bạo đi!

Chợt xoẹt qua trong ý nghĩ nụ cười gian manh mờ mờ ảo ảo của những tên làm nhục Tú thật kinh tởm, khiến người Tú lại nhức nhói cả lên. Tú ngã ngồi xuống sàn nhà, bật khóc thành tiếng. Tú tự cào cào da thịt của mình, Tú tự hành hạ bản thân không thương tiếc. Cũ như là da thịt này cũng không còn là của Tú nữa rồi.

Những hình ảnh tiếp theo lại ào ạt hiện về, bàn tay thô ráp dơ bẩn sờ soạt trên người Tú là tâm trí Tú như phát điên lên. Tú hét lên một tiếng, thu mình vào một góc, khóc cạn cả nước mắt.

Tường Đình lái ô tô về nhà, tay xách 2,3 cái túi, ánh mắt hiện lên ý cười vui vẻ xách vào nhà.

- Cậu chủ về rồi!

Vẫn về mặt đó, Tường Đình gạt khẽ đầu.

- À chị Diễm Tú tỉnh rồi.

Liền đó, Tường Đình liền nhanh chân chạy lên lầu. Đi dần dần lên từ trong phòng phát ra âm thanh lạ lùng ngày càng lớn. Ánh mắt trừng xuống, chân mày chau lại, bước chân chạy nhanh hơn.

Mở ào cửa ra, tiếng khóc thảm thiết....

Đình đứng sững lại một chốc, nhìn Tú. Tú cũng ngược lên nhìn. Đôi mắt đỏ hoe, đẫm lệ.

End chap.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19

Trong tiếng nấc nghẹn ngào, toàn thân bị tự hành hạ mà đỏ lên, hàng mi ướt đầm, mũi ửng đỏ, mặt vẫn mếu máo, Tú ngược lên nhìn Đình. Trong lòng Đình đau xót lắm, thật sự cũng muốn chém những người hại Tú ra nông nổi này thành trăm ngàn mảnh mới có thể hả giận.

Sao có thể chà đạp lên thân hình bé nhỏ này của Tú nặng nề như vậy?

Tường Đình càng nhìn càng tức giận, càng nhìn càng xót xa cho Tú. Đình nhẹ nhàng khụy xuống bên Tú, gian tay kéo cô ào vào lòng mình, tay vỗ nhẹ lên lưng Tú. Tú không chống cự, cổ ép nước mắt rơi thật nhiều. Tú cố gắng được yếu đuối một lần cuối để sau này không yếu đuối nữa. Trong lòng Tường Đình cũng ảm áp lắm. Một số thứ rất giống như Tú đã từng cảm nhận khi trong lòng.....Phúc. Tú bỗng đưa tay ôm thật chặt Đình.

Đình bất ngờ lắm. Cảm nhận được từng đợt run lên của thân thể Tú, sợ sệt như một con mèo nhỏ. Điều này khiến anh càng cảm hận bọn kia hơn.

Tú ích kỉ chiếm lấy sự ảm áp của Đình nhưng đầu lại lâng lâng hơi ảm của Phúc. Chợt nhớ về Phúc khiến Tú bỗng dưng càng nghẹn ngào hơn.

Sao không phải là cậu ấy đến cứu mình?

Không biết tại sao Tú lại mong mỏi Phúc đến như vậy? Còn chiếm cả hơi ảm của Đình.

Phải chăng là mất mát quá lớn?

- Tú em nín đi. Em đừng khóc nữa, anh thật sự rất đau lòng.

Đình dỗ dành. Tú cố trấn an bản thân, nấc liên tục. Đình lại vỗ về.

- Không sao nữa rồi. Mọi chuyện đã qua rồi. Ngoan đừng khóc nữa. Anh hứa sẽ trả thù cho em.

Tú nấc nhiều hơn, dúi đầu vào lòng Đình gật gù ưng thuận. Đình đẩy Tú dựa vào ban công, nâng niu gương mặt Tú, gạt nước mắt. Tú lại áp mặt mình vào lòng bàn tay Đình, tìm chỗ dựa.

Trông Tú đầm đìa nước mắt thật đáng thương, mắt sưng lên rồi, tóc tay cũng rối mem. Tú nhìn gương mặt ân cần của Đình, nhẹ lòng vô cùng.

- Anh....hức (vẫn còn nấc nhẹ)....Hứa.....hức....chứ?

Đình nhìn vào đôi mắt Tú, mỉm cười

- Ừ.

Tú cũng khẽ mỉm cười, gật đầu, Sau đó, Tú lấy lại trọng tâm, tự gạt nước mắt. Cô biết không nên khóc nữa, lúc này phải lấy lại mạnh mẽ của bản thân bấy lâu. Tú đưa tay sờ áo trước ngực Đình.

- Ướt hết rồi.

Đình cười khuấy.

- Không sao cởi ra phơi là được mà.

- Sao thế được! Cởi ra tôi giặt cho.

Tú đưa tay đến định gỡ nút áo Đình. Đình lùi lại, nắm lấy áo của mình.

- Phơi khô là được, Không cần em phải tốn công thế.

Tú đành chồm tới, vừa gỡ nút vừa nói.

- Tôi làm dơ áo anh. Tôi phải có trách nhiệm giặt. Cởi ra đi.

Cởi được nút áo đầu tiên, Đình liền nắm tay Tú, đẩy ra.

- Được rồi. Để anh.

Đình gỡ lần lượt các nút áo ra trước mặt Tú, thân da hơi ngăm, cơ ngực lực lưỡng sẵn chắt bắt đầu hiện ra. Tú ban đầu có hơi cứng đờ, sau đó bất giác

đỏ mặt nhưng ánh mắt vẫn không rời đi.

- Thế này là sao đây? Đỏ mặt này. Không phải ngại rồi chứ?

Tú bật đứng dậy, quay lưng đi. Đình cũng đứng dậy. Chồm mặt từ đằng sau đến nhìn ngang mặt Tú, cười.

- Anh nói đúng rồi hả?

Tú không đáp, lặng lẽ né tránh. Sau đó Đình cũng không nói, cởi hết phần áo còn lại giờ ra trước mặt Tú.

Mặt vẫn ngoảnh đi chỗ khác, tay hươ hươ lấy cái áo. Đình cười nắm cánh tay Tú đặt cái áo vào. Tú nắm lấy rồi lại lên đi.

- Tôi đi giặt đồ.

Tú đi vào trong, Đình cũng đi theo. Nhìn lên giường chợt nhớ.

- À Tú này!

Tú quay sang, Đình vẫn đang cúi trần như vậy, Tú lại ngại ngần quay đi. Đình vội vàng mặt áo khác vào.

- Anh mặc áo rồi. Chuyện anh muốn nói là đồ em rách cả rồi, anh đã mua vài bộ mới cho em này. Tắm rửa lại rồi thay đi.

Tú quay sang nhìn Đình, kiểm tra lời nói của anh ta. Xong mới thật sự thả lỏng. Tiến lại phía giường, đặt áo do của Đình lên ghế. Một vài thứ hợp với phong cách của Tú. Tú mỉm cười vui vẻ.

- Cảm ơn.

- Của em hết đó.

- Nhiều quá. Bao nhiêu cả vậy?

- Tặng em mà hỏi bao nhiêu tiền em có thấy kì không?

- À thì... Nhưng thật sự nhiều quá!

- Không bao nhiêu đâu. Điều quan trọng bây giờ là em phải thay đồ. Chứ định mặc đồ anh mãi à?

Đình bất ngờ nhìn xuống. Đúng là cô đang mặc đồ con trai, từ khi tính cứ tưởng đồ của mình. Ngấm ngía một chút xong Tú “ồ” lên một tiếng.

- Ai...ai....ai đã thay đồ cho tôi lúc về đây?

- Anh!

Tú trừng mắt.

- Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đình cười

- Này anh cứ cười như thế là có ý gì? Muốn chết hả?

Tú trừng mắt, nhìn Đình như muốn ăn tươi nuốt sống. Đình vẫn cười.

- Xem em kia....

- Tôi thì làm sao?

- Làm gì mà tức giận thế?

- Chứ anh nói tôi phải như thế nào bây giờ?

- Anh chỉ đùa thôi mà. Haha. Chọc em tức phát khóc rồi.

Mắt Tú đã ngấn lệ. Nhưng vừa nghe câu vừa rồi thì nó đã bị ép ngược vào trong. Tú lặng im không nói, quay mặt đi.

Tú đi vào phòng tắm.

Chỉ 10 phút sau khi Tú đang gội đầu thì bên ngoài Tường Đình đập cửa.

- Tú à, Tú à. Em đang làm gì vậy?

Tú mắt nhắm mắt mở trả lời.

- Tôi đang tắm. Làm sao?

- Anh mắc....anh mắc...em có thể mở cửa được không?

- Nhưng tôi đang tắm. Không thể mở được.

- Một chút thôi. Một chút thôi. Được chứ?

- Đợi một chút.

Tú lật đặt xô nước. Rồi mở cửa.

Về mặt Đình giả bộ đau đớn, sau khi cánh cửa mở ra thì Đình bất ngờ đờ người ra. Tú vẫn đang mặc đồ nhưng đầu thì ướt. Tú hốt hải bỏ ra ngoài.

- Không phải anh bị gì sao? Vào đi.

- A...a...a...anh bỗng dưng hét bị gì rồi!

Tú nhìn Đình.

- Anh có phải lừa tôi đúng không?

- Không có. Anh thật sự vừa bị đau bụng..

Tú nhìn Đình hận thù một bụng.

- Anh lừa tôi. Anh cũng chỉ xem tôi giống như bọn kia, như thú vui để giải tỏa nỗi phiền muộn. Đúng không? Được.

Tú đi vào phòng tắm lại. Vội vã thay đồ.

Đình đứng bên ngoài đập cửa.

- Tú à, nghe anh giải thích. Anh không cố ý.

Liền đó Tú mở cửa. Đình đứng cản đường.

- Nghe anh giải thích được không?

- Tôi cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi cảm ơn cả những bộ đồ này nữa.

Tú lách sang một bên bước đi nhanh. Đình chạy theo.

- Tú anh xin lỗi. Em muốn đi đâu?

- Tôi tự về nhà. Không cần anh quan tâm nữa.

- Anh đưa em về.

- Không cần.

- Anh thực sự xin lỗi mà.

Tú không nói, hai người đi thật nhanh ra khỏi căn biệt thự. Đình lại cản đường.

- Tú à, anh thật sự xin lỗi. Anh không cố ý. Bây giờ anh đưa em về. Anh không muốn em lại xảy ra chuyện gì được chứ?

Tú nhìn Đình. Đình chà hai lòng bàn tay vào nhau, van xin.

- Coi như cho anh bảo vệ trọn vẹn hôm nay. Được chứ? Anh xin em đó.

Cảnh tượng mà một chàng trai vô cùng được yêu mến, đẹp trai, tài giỏi, còn có quyền lực và tài sản khá lớn lại đang van xin một cách cực kì con nít, đối với người như anh ta thì hoàn toàn không hợp một chút nào.

Tú muốn bật cười nhưng phải giữ mình là một người giận lâu, và thật sự ghét hẳn.

Tú khẽ gật đầu không nói. Đình vui vẻ chạy đi lấy xe.

Chiếc xe mui trần xám bạc, sang trọng chạy trên đường phố. Màn đêm buông xuống, đèn điện bên đường rọi xuống biển, lung linh một vùng.

Đình gác tay lên thành xe phóng khoáng. Tú neoh mắt nhìn về phía biển xa. Bầu trời huyền ảo, lung linh đầy sao.

Chiếc xe phóng trên đường phố trong tĩnh lặng. Đình vẫn hay quan sát Tú, người Tú toát lên vẻ quyến rũ dễ thương của một cô gái trẻ tuổi. Nhưng len lỏi một chút không khí lạnh lùng khó tiếp cận.

- Nhà em ở....

- Đường YY nhà XXX

Chiếc xe phóng nhanh hơn.

- Sao anh chưa đủ tuổi lại đi nhanh như vậy?

- Quen rồi.

Xe dừng lại ở trước nhà Tú.

Tú rời khỏi xe, vừa lúc Đình định xuống xe cũng là lúc điện thoại Đình reo lên.

- Tôi nghe.

- Xong việc rồi đến đi.

Đình vui mừng mở vội cửa. Chạy đến nắm tay Tú kéo lại lúc Tú đang đi đến cổng.

- Theo anh một chút.

Người Tú nhũn ra, chân chỉ biết chạy theo Đình và leo lên xe lại. Không hỏi lí do, không chống cự.

Cả Tú lúc này cũng không biết mình thế nào nữa.

Chắc mệt rồi, thuận theo cho xong.

Đình lại nhanh chóng chạy xe đến một căn biệt thự khác trong một con đường vắng.

- Em xuống xe đi.

Người Tú bất giác run sợ bởi vẻ bề ngoài đầy mùi thuốc súng, vắng vẻ nữa. Không khí cứ se se lạnh.

Đình đi vòng sang mở cửa cho Tú, nắm tay Tú kéo vào trong.

- Em cứ vào, không sao.

Đình giữ chặt tay Tú bước vào trong. Không khí bên trong lại khác xa với vẻ bên ngoài ảm đạm của nó. Trong này nhạc sập sinh, tiếng đĩa giòn náo loạn như một quầy bar.

Mọi người nhìn thấy Đình liền chào cung kính

- Lão nhị.

- Lão nhị.

Đình một mạch đi ngang qua mặt họ, kéo Tú vào một căn phòng lại bao phủ bởi bóng tối và sự im lặng. Người Tú lại run nhẹ lên. Tưởng Đình thì tự nhiên bước đi.

Hai người đi sâu vào một chút thì có ánh đèn mờ mờ ảo ảo phát ra. Đình cùng Tú đứng ngay ánh đèn đó.

- Lão đại. Thế nào?

Tú nghe Đình nói chuyện với ai đó nhưng nhon xung quanh thì thật sự không có gì, chỉ toàn là bóng tối.

Bỗng một giọng nói cực lạnh lùng, hung bạo.

- Lôi chúng ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đình kéo Tú tránh sang một bên, sau đó vài giây một đám người hình như đã bị hành hạ vô cùng tàn độc được lôi ra, toàn thân nhem nhuốc.

Dưới ánh đèn mờ nhưng cố quan sát một chút, Tú chợt nhận ra bọn chúng là những người đã làm ô uế thanh xuân của Tú. Vừa sợ sệt vừa căm hận, người Tú lại bất giác run rẩy.

Đình nắm tay Tú trấn an, cất giọng tức giận hỏi

- Ai là tên cầm đầu dám dùng nhiều người ăn hiếp một cô gái?

Giọng tên lão đại vang lên.

- Tôi mà nói ra chắc chắn cậu sẽ rất rất là bất ngờ.

- Nói ra nhanh.

Không gian yên tĩnh một chút là nồng độ mùi thuốc súng lại tăng lên. Ghê ghê rợn rợn.

- Lâm Thảo Ly.

- Cái gì?

Đình và Tú cùng đồng thanh.

Sự thật quả đúng là vô cùng bất ngờ đến không thể bất ngờ hơn.

Không thể tin là một người con gái vẻ ngoài cực kì ngoan hiền lại có thể làm ra những chuyện này. Thật sự quá sức tưởng tượng rồi.

Đình trầm mặc một chút.

Dáng cao, hơi mãnh mai, thân thủ nhanh nhẹn còn thành thạo súng và dao lại là một người trầm mặc, hiền hậu nét na.

Giọng nghi ngờ Đình nói.

- Lão đại... Cậu không nói đùa chứ? Không thể nào lại là cô ấy.

- Trước giờ cậu vẫn là người hiểu tôi. Lôi ra.

Căn thấy có sự di chuyển phía sau đến, nhưng tối đen không thể nào thấy rõ. Một con gió nhẹ ngang qua Tú, một người áp giải một người nữa đi đến giữa ánh đèn.

Nhìn qua Tú có thể nhận ra chính là cô gái nói chuyện với Tú ban chiều. Bây giờ cô ta vẫn đang đội nón không thể nhận định lời của Lão Đại là đúng.

Lão Đại lại nói

- Nếu cậu không tin thì tự xem đi.

Đình cúi xuống nhìn Tú, Tú cũng gước lên nhìn. Sau đó Đình tự động thả tay, bước đến bên người con gái đó. Đình ra hiệu cho người đàn em vẫn đang giữ cô ta thả tay. Người đàn em đó liền gật đầu, làm theo, lùi ra một chút.

Đình chậm chậm đưa tay lên tháo nón của cô ta.

Nón vừa rời khỏi đầu, Thảo Ly liền quay mặt đi.

Kết quả thật khiến nhiều người chết đứng. Đúng là người con gái trầm tính, dường như là bệnh tự kỉ lại làm ra chuyện động trời như vậy.

Cuộc sống quả là không ai lường trước chữ ngờ!

Đình cười nhạt.

- Tôi thật sự hy vọng không phải cô! Nhưng chuyện này quá thâm rồi!

Thảo Ly đưa ánh mắt mang chút tiếc nuối, ân hận nhìn Đình, sau đó lại lạnh lùng quay đi.

Tú đứng sững sờ.

“Đúng là Thảo Ly. Là cô ấy.... Mình đang nằm mộng thôi đúng không?”

Một người con gái mang chút yếu đuối, hiền lành, thân thể hơi chậm chạp lại sống chung với một gian xảo, độc ác và thân luôn mang thù hận?

Ông trời quả là không có mắt

- Thế còn bọn này?

Tưởng Đình chỉ vào đám người nằm la liệt.

- Cửa Dark Heart. Bang nhỏ nhưng quả thật là gan dạ.

- Tiền thôi. Nhưng sao cậu biết?

- Chúng khai.

Lão Đại phát từ câu từng chữ đều khiến người khác mang chút hoảng sợ. Thảo Ly bị trói, ánh mắt lạnh nhạt. Đình đặt Tú ngồi trấn an trên ghế rồi từng bước tiến lại chỗ Thảo Ly.

Thấy Đình, ánh mắt Thảo Ly nâng cao lên một chút, ngây thơ trộn tí vui mừng gọi.

- Anh

- Đừng nói chuyện với tôi như vậy.

Đình lạnh lùng.

- Anh em đã làm gì?

Thảo Ly vẫn giữ bộ dạng đó.

- Làm gì? - Đình nhếch môi. - Làm gì tự khắc bản thân làm chủ được.

- Anh, em đã làm gì chứ? Em chỉ đang loại bỏ thứ dơ bẩn xung quanh anh và em thôi. Loại nó đi thì thế giới mới trong lành hơn.

Đình tức giận sà tới nắm cổ áo Thảo Ly xé lên. Thảo Ly hơi ngạt, khàn khàn giọng thều thào, giọng điệu hơi thay đổi.

- Em muốn hỏi anh là em đã làm gì để anh phải luôn kè cặp, bảo vệ con nhỏ đó. Em đã làm gì sai?

- Qua chuyện này cô vẫn không hiểu sao? Thật sự bản chất của cô không phải nai tơ mà là sói già! Cô có hiệu không?

- Làm như vậy em mới bảo vệ được hạnh phúc của em.

- Hạnh phúc của cô là hết khiến người đó chết thì thành sống không bằng chết? Là như vậy sao? Hả?

Giọng Đình hung ác cực đáng sợ, tay lại đang cố ra sức siết cái cổ áo của Thảo Ly. Thảo Ly ngạt hơn, ho không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Không khí căng thẳng tột độ. Lúc này Lão Đại đánh ra mặt để dễ giải quyết vấn đề hơn

- Lão Nhị, con mời nằm ngay miệng rồi không sợ không nuốt được. Đừng tức giận hoá mất khôn.

Tường Đình trừng mắt nhìn Thảo Ly, rồi đột ngột thả tay, không quên dùng sức đẩy ngã Thảo Ly sang một bên.

Tường Đình quay sang những tên kia, ngồi xuống bên cạnh. Những tên đó liền run rẩy sợ hãi, cố lảng tránh.

Đình nắm lấy cổ áo một tên xách lên, giọng độc ác bá đạo hỏi

- Tụi mày là Dark Heart?

Tên đó sợ hãi đến mặt tái mét, môi mấp máy không nói thành lời chỉ có thể gật đầu lia lịa, ánh mắt còn không dám nhìn Tường Đình.

- Cô ta... Đình chỉ Thảo Ly. - Đã thuê chúng mày sao?

Lại chỉ dám gật đầu.

- Bao nhiêu?

Hắn chớp mắt liên hoàn, môi lại cứ mấp máy không thành tiếng, toàn thân run như đang ngồi trên ghế massage. Đình thở dài ngao ngán, cắt môi một chút rồi hạ giọng hỏi tiếp.

- Tao hỏi cô ta thuê chúng mày bao nhiêu?

Một tên khác giải vây, nhưng cũng không thể nói một cái lưu loát.

- Năm...năm...năm trăm triệu....

Tú hoảng hốt. Năm trăm triệu? Nhà Thảo Ly giàu có vậy sao?

Đình thả tên kia ra. Lại tiến đến chỗ Thảo Ly, nhẹ nhàng đỡ cô ta dậy.

- Cho tôi một lý do. Sao cô lại đánh giá một mạng người chỉ đáng giá năm trăm triệu?

Ánh mắt đánh giá, Thảo Ly ngược nhìn Đình, nhếch mép nhẹ đầy khinh bỉ.

- Với con tạp nham ấy bấy nhiêu đó là xứng.

- Vậy nếu tôi bảo cô cũng chỉ xứng nhiều đó thì sao?

- Anh định làm gì?

Đình cười lớn.

- Tú.

Đình bất ngờ gọi Tú, khiến Tú đang tập trung giật thót.

- Gì? Anh làm tôi giật mình.

- Em có năm trăm triệu không?

- Tất nhiên là.....không!

- Bang anh cho em mượn.

- Nay cậu có thấy tôi ngồi đây không ? Lại tự động quyết thế?

- Cậu đang ngồi trong bóng tối đương nhiên người trần mắt thịt như tôi không thể thấy.
- Thằng cầu tặc.

Không khí bỗng vui vẻ lên trông thấy, không giống như băng đảng xã hội đen trong phim lúc nào cũng ảm đạm. Cả Tú cũng cảm thấy thoải mái một chút khi nghe “Cu” Đại và “Cu” Nhị nói chuyện. (Xung như vậy ý bảo giống trẻ con nhà)

Tuy nhiên này giờ Đình nói với Tú về vấn đề gì thì Tú vẫn chưa xác định được.

Tú mới ngáy ngồ hỏi một câu.

- Anh cho tôi mượn tiền làm gì? Tôi hiện đâu cần tiền?
- Không phải em hận con người này sao?

Đình hắc mặt sang Thảo Ly ra hiệu. Tú thừa nhận.

- Phải.
- Thế, nên em cần có tiền để trả đũa chứ?
- À... Tôi hiểu rồi.

Đình quay sang Thảo Ly.

- Có phải nhìn người khác bị cướp đi danh giá của một người con gái cô hạnh phúc lắm phải không? Thế bây giờ tôi cho cô thử làm người bị hại nhé? Sẽ không hạnh phúc như người hại đâu....

Thảo Ly hốt hoảng, lắc đầu, mếu máo.

- Không! Anh! Không! Em không biết gì cả! Anh tha cho em đi. Em hiểu rồi. Em thật sự hiểu rồi anh à. Coi như đó chỉ là hù dọa thôi được không? Cuối cùng thì cô ấy cũng không làm sao cả mà. Em xin anh.

Đình lại nắm cổ áo Thảo Ly.

- Không sao cả sao? Cô bị tâm thần phân liệt phải không? Cô ấy đã bị ám ảnh sâu sắc cô có biết không? Và lại cô ấy không sao là chỉ thể xác thôi, tâm hồn, danh dự cô ấy đã bị bôi đen cô hiểu không? Hả?
- Danh dự của em cũng bị bôi đen mà. Cho cô ấy và do cả anh đấy. Sao anh không đoái hoài tới em?
- Danh dự của cô bị làm sao? Tôi làm gì đến danh dự của cô chứ?
- Em yêu anh mà sao anh không suy nghĩ đi. Em yêu anh bao lâu như thế mà vừa gặp cô ta anh lại bảo anh không yêu em! Anh biết em hy sinh bao nhiêu không? Anh biết người ta nói gì về em không? Đấy, danh dự của em thì sao? Yêu anh hết lòng như thế anh lại chẳng bao giờ suy nghĩ cho em vậy?
- Đừng kể lể nữa. Hậu quả hôm nay cô phải nhận ông trời đã đặt sẵn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thảo Ly la lên.

- Không. Anh mới là người đặt ra nó. Anh có thể bỏ. Em xin anh tha cho em đi.

Đình chuyển hướng sang Tú.

- Lúc em bị hại có la hét, xin xỏ thế này không?
- Tôi nhớ là chỉ chọc chị ta bức rồi chị ta liến ra tay. Tôi chưa kịp nghĩ đến chuyện xin xỏ gì?
- Em không sợ sao? Không van xin thật sao?

- Tôi van xin thì cũng giống như chị ta bây giờ. Kết cục thì sao? Anh vẫn muốn làm chuyện tiếp theo với chị ta đúng không?
- Chuyện tiếp theo? - Đình bật cười - Em quả là biết dùng từ.
- Tôi không muốn miệng tôi toàn nói ra những thứ dơ bẩn.
- Em đúng là.....
- Tôi thì sao?
- Không sao. Vậy em có muốn xem chuyện tiếp theo anh làm?
- Máy chuyện ấy hại não người khác. Tôi không muốn xem. Aaa~ Tú bỗng ngáp một cái. - Tôi buồn ngủ anh đưa tôi về nhé.
- Được thôi. Giao lại cho Lão Đại nhé.

Đình thả cổ áo Thảo Ly ra. Làm ngơ trước sự van xin khóc thét của Thảo Ly, mặc kệ làm ngơ, dắt Tú đi ra khỏi phòng. Tú cũng bước đi như thế, bỏ qua những thứ âm thanh phức tạp xung quanh: tiếng lão Đại ra lệnh, tiếng la hét củ Thảo Ly, tiếng xé áo.....

Ra khỏi căn phòng, cánh cửa khép lại, mọi thứ cũng như đã kết thúc.

Đình đưa Tú về nhà, tâm trạng Tú tốt lên hẳn, trước khi vào nhà Tú còn vô ý ôm Đình một cái rồi qua mặt bỏ đi.

Một ngày dài lại kết thúc.

Kì thi đến gần, lịch kiểm tra dày đặc tra tấn Tú. Hôm nay giáo viên thông báo sẽ gửi điểm cho phụ huynh. Tú sợ đến mặt xanh mặt đỏ. Ba mẹ cô hôm giờ không hay ở nhà, chỉ còn cô giúp việc. Nếu báo điểm về thì chắc chắn cuộc sống của Tú sẽ bị quản chặt hơn. Có thể là từ một anh vệ sĩ thì thành một anh kiêm vệ sĩ cả gia sư còn chung trường nữa thì sao?

Oh My Goh. Không dám tưởng tượng.

Nhưng không chỉ bị quản chặt mà còn phải trải qua gia pháp của cha và bài ca muôn thưở không quên của mẹ.

Ôi cuộc đời toàn những niềm đau.

Giờ trưa.

Tú cùng hai người bạn thân đi ăn chỗ cũ. Không hí hôm nay thoáng đáng lạ thường, không có bất kì sự phiền hà, nguy hiểm nào kề cận. Thoải mái. Vô cùng vô cùng thoải mái.

Ra về, ba Tú - Ông Lưu Trịnh Sáng trực tiếp đến trường đón Tú là một vấn đề cực kì to tác với Tú. Ba Tú vẫn không hay xuất hiện ở những nơi công cộng thế này. Trông ông bình thường không thể nào bình thường hơn, lạnh nhạt, băng đá.

Tú thấy vậy lại càng sinh nghi. Cả quãng đường về ông không nói tiếng nào, ngồi vào bàn ăn cũng không nói chi. Tú cảm thấy im lặng như thế mới đúng là hù chết người. Cố gắng ăn chậm kéo thời gian một chút để thời gian sống kéo dài ra một chút.

Ông Lưu đặt đĩa xuống lại khiến Tú giật mình. Càng rùng rợn hơn là ông để lại một câu.

- Tú ăn xong gấp ta.

Nghe như thế Tú lại nổi hứng dọn chén bát và còn cùng mẹ rửa.

Nhưng trốn tránh một khắc thì những giờ còn lại cũng không thể trốn được. Tú chậm chậm đi lên lầu. Không dám phát ra một tiếng động dù là nhỏ nhất. Nhẹ nhàng chậm chạp đi lên. Phòng Tú phải đi ngang qua phòng làm việc của ông Lưu. Tú đến khép nép bên mép cửa he hé nhìn thấy ông Lưu đang cực kì tập trung làm việc, Tú dần dần hạ trọng tâm xuống, bò chậm chạp từ bước giống như một con mèo tìm thấy miếng ăn biết động, không dám xông đến nhanh chóng.

Từ chút nhỏ, Tú di chuyển.

- Đình trốn sao?

Lời nói của ông Lưu thốt lên là Tú bất giác giật mình, cười cười khù khờ đứng dậy, phủi áo quần. Di chuyển vào trong phòng làm việc, đầu không ngưng suy nghĩ “ Cha mình có mắt ở trán hay mắt cá sao? “

- Đóng cửa lại.

- Vâng. - Tú nhẹ nhàng đóng cửa lại. Rồi chạy ủa về phía sofa hí hửng như dạo chơi chút thôi, làm bộ vớ lấy cuốn sách đọc.

Ông Luru từ bàn làm việc tiến lại.

- Tú, ta hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Tú nghe thấy liền đánh hơi điều gì đó bất ổn, hơi lo sợ một chút, không tiếp lời. Ông Luru nói tiếp.

- Có phải dạo gần đây con va chạm với nhiều người không? Con của những người có quyền thế?

Tú ngây ngô nhìn xung quanh, môi hé hé nụ cười vô hồn, vẫn không đáp.

- Ta đã biết một số chuyện gần đây xảy ra với con. Nếu đã như thế thì ta cũng muốn con như thế này.

Cảm giác hồi hộp, bất an khiến Tú cứ bứt rứt không yên. Từng câu từ chữ trong lời nói của ông Luru đều làm tim Tú đập mạnh một nhịp.

- Cậu chủ nhà Dương sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con sau này. Lo mà nắm bắt cậu ấy. Nhà cậu ta có tiền lại có quyền bậc nhất nhì, ta nghe nói gần đây tập đoàn nhà cậu ta đã khiến hai tập đoàn khá có tiếng khác là Đường và Lâm phá sản. Nguyên nhân là vì tiểu thư hai nhà này có gây hấn trong trường liên quan đến cậu chủ này.

Ông Luru luôn thuyên nói, còn Tú thì cứ mơ mơ màng màng. Nghe được chữ gì có vẻ quan trọng trong lời nói của cha thì bắt đầu suy nghĩ lung tung.

- Con đó. Phải cố gắng tiếp cận.

Tú chợt giật mình nhìn cha, cười trừ rồi bỏ đi. Về phòng leo lên giường nằm suy nghĩ vài thứ.

Cậu Dương? Đường gia? Lâm gia? Phá sản? Nhưng nếu nhà Đường thì Tú có thể hiểu vì hai ba tháng trước đã giải quyết rồi! Nhưng còn nhà Lâm? Không lẽ truyện về Lâm Thảo Ly anh ta cũng biết?

Say sưa suy nghĩ, trần trọc đến tưởng chừng không thể ngủ, óc cũng muốn nổ tung nhưng rồi cũng lặn quay ra ngủ khò.

Giờ ra chơi, Tú không cần chạy đi tìm Thắng, người cũng tự lếch xác đến.

- Chào em.

- Anh ở đây nãy giờ?

- Nhớ em quá nên vừa ra chơi là lếch lên đây.

Tú trừng mắt nhìn Thắng. Chỉ nói những câu khiến Tú nghe mà nổi da gà.

Nhớ nhưng gì nhau chứ?

Tú quay đi và bảo

- Đi chỗ khác nói.

Tú vội bỏ đi, không quan tâm giờ Thắng đã què một chân, cứ cà nhắc mà đuổi theo. Đi một lúc thì Tú mới thấy lạ, cứ y như là mình chủ một mình bước đi không có ai bên cạnh cũng không có ai đuổi theo, quay lưng lại mới thấy bộ dạng khó khăn mà đi theo. Tú đứng nhìn lạ lẫm một chút, sau đó chạy lại.

- Sao vậy?

- Vết thương ngay chân thôi. Không sao. - Thắng cười.

- Có đi tiếp được không?

- Được.

- Thế thì đi tiếp đi.

Tú nói xong lại vội vàng bước đi. Thắng cố đứng thẳng đi bình thường nhưng có vẻ lúc đầu mong gặp Tú nên vội quá quên cả chân bị thương. Vết thương đang rỉ máu. Trạ không được nữa Thắng ngã xuống, ôm lấy chân mình, nhưng tuyệt đối không muốn rên lên một câu.

Một đoạn nữa lại thấy lạ Tú quay sang, thấy Thắng ngã xuống đất lại vội vàng chạy lại.

- Thật sự không sao? Sao lại ngã nhào ở đây?

Thắng không đáp chỉ ôm lấy chân của mình, chỉ hơi cau mày một chút ngoài ra không hành động. Tú nhìn xuống chỗ tay Thắng đang cố giữ lại, màu quần chỗ đó đậm hơn có vẻ ẩm ướt, Tú mới cả gan xé mạnh, nhìn thấy một vết thương khá sâu lại không được băng bó cẩn thận.

Tú nhăn mặt nhìn Thắng.

- Sao thế này?

- Không sao mà.

Thắng gỡ tay Tú ra, giả vờ mạnh khỏe đứng lên, nhưng chân lại tê cứng đi, không còn sức. Tú cắn môi, trừng mắt nhìn Thắng, giọng gằn gằn.

- Tôi hỏi thế này là sao?

- Không sao!

Thắng vẫn kiên định không hé răng nói gì ngoài hai chữ đó. Tú như phát điên.

Mấy chuyện ngồi mà cứ năn nỉ không thành, hỏi không nói..... Mất chuyện thách thức sự kiên nhẫn nói chung Lưu tiểu thư đây không hề làm được.

Tú tức giận đến mặt đỏ cả lên. Thắng trông thấy, đưa tay lên chỉ vào Mặt Tú cười lớn.

- Haha, đáng yêu chưa kìa!

Người Tú lại tăng nhiệt đột ngột. Không bỏ đi chắc Tú tức mà chết.

Tú cố gắng kiềm nén, đứng dậy.

- Ít ra tôi còn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh một lần nhưng anh không thích thì thôi vậy.

Tú định cất bước đi, Thắng nhanh chóng nắm chân Tú lại.

(Người ta núu kéo thì nắm tay đồ, ông này núu nắm chân. Độc! *cười lớn*)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hợp đồng hầu hạ (part 1)

- Tác giả: tui đem tiêu đề lại cho đọc giả đây haha.

- Xin lỗi.

Tú quay lại, Thắng ngược lên cười.

- Xin lỗi.

Tú ngồi xuống, nhìn Thắng trông đợi điều gì đó.

Thắng liền điềm đàm kể lại chuyện.

- Hôm em bị Thảo Ly bắt đi...

Tú ngạc nhiên

- Anh biết chuyện đó sao?

Thắng hịt hần, sau đó cho qua

- Ủ. Hôm ấy anh đã thấy em bị lôi lên xe. Sau đó...

- Sao anh không chạy theo?

Thắng hịt hần (x2)

- Làm sao anh có thể chạy theo chứ? Anh đâu phải beo?

- Cũng phải.

Thắng nhìn bộ dạng hóng chuyện của Tú, lắc đầu. Cứ giống như một đứa con nít, hóng chuyện còn tò mò các thứ.

- Sau đó anh mới gọi cho đàn em. Rồi bảo đàn em thông báo cho White Angel.

- Nhưng sao anh lại biết là Thảo Ly? Còn gọi cho WA?

Thắng hịt hần (x3)

- Theo anh cứ gọi cho chắc. Với lại anh nghĩ Mi Trà thì anh giải quyết rồi. Vậy quần bên em chỉ còn Lâm Thảo Ly “ex” của tên lão nhị WA là Tường Đình thôi. Kêu hần....

- Tôi hiểu rồi. Anh cũng biết nhiều chuyện quá ha.

Thắng hịt hần (x4)

- Em đừng xem thường anh như thế.

- Anh không nói tôi cũng không nghĩ anh nhiều chuyện thế.

Thắng hịt hần (x5)

- Em không nói không chịu được hả?

- Rốt cuộc thì chân anh làm sao?

- Em này giờ làm anh hịt hần 5 lần rốt cuộc có muốn nghe anh kể không?

- Thì anh cứ kể đi, tôi có làm gì đâu!

Thắng kí vào đầu Tú.

- Giả nai.

Tú nhăn mặt. Thắng nói tiếp.

- Vết thương này ý, là anh đuổi theo đến xào huyết của bọn bắt cóc...

- Xào huyết cái gì? Chỉ có vài người. Đâu phải một băng đảng.

Thắng hịt hần (x6)

- Anh không cãi với em. Thì anh vô giải cứu em xong rồi bắt tên chủ mưu. Đúng là Lâm Thảo Ly còn gì. Chỉ không ngờ cô ta giỏi võ còn mang súng. Giao đấu không thành cô ta móc súng bắn vào chân anh. Rồi bỏ chạy....

- Sau đó sao WA bắt được cô ta nhỉ?

- Tất nhiên là quân bọn anh, em không nhớ bên anh còn Toàn sao. Hần ta cũng được việc đấy.

- À vậy anh đỡ rồi. Hahaha

Thắng lại kí đầu Tú. Tú trừng mắt.

- Tôi chịu đựng đủ rồi nha. Ủa chân anh hết đau rồi hả?

Thắng đứng người một chút, sau đó nhanh miệng nói.

- Em nhắc lại chi nó đau rồi.

- Gì sao?

- Đưa anh đến phòng y tế đi.

- Được thôi.

Sau đó Tú vác cục thịt to chà bá - Dương Thắng đến phòng y tế. Qua bao dãy phòng, mặt Thắng thì ngẩn cao nhìn người mặc dù chân không cử động, Tú cúi gằm xuống, gồng mình vác Thắng đến phòng y tế. Tú biết về mặt hốc hách của Thắng nhìn người khác nhưng không thể nào tức giận được. Dầu gì hấn cũng xem như cứu Tú một mạng.

Vác được Thắng đến phòng y tế, Tú đổ cả lít mồ hôi, chảy hết 1kg mỡ (mặc dù chị không có mỡ).

Đỡ Thắng chầm chậm ngồi xuống giường bệnh, cũng làm Tú tá hoả. Đỡ hấn ngồi thì chịu ngồi đi, kéo cả Tú ngã nhào xuống giường. Tú liền bậc dậy nhìn Thắng chỉ muốn đấm một phát.

- Em đừng có làm đau người thương?

- Gì?

- Người bị thương. Người bị thương.

Tú thật là hết nói nổi với Thắng. Sau đó chị y tá liền đi ra.

Phòng khám ở trường cũng không tầm thường, bác sĩ y tá thuốc men đầy đủ cả. Chị là phòng hơi nhỏ.

- Chị băng bó cho anh ta đi. Anh ta chảy máu nhiều rồi đấy.

Chị y tá cười

- Được.

Chị y tá chạy đi lấy dụng cụ. Thắng nhìn Tú.

- Em băng cho anh.

Tú ngạc nhiên nhìn Thắng.

- Anh nói sao cơ?

Cùng lúc chị y tá chạy ra, tay xách hộp y tế. Tú nhanh miệng.

- Chị làm đi.

Cô y tá thì hợp tác như vậy nhưng Thắng thì không. Cô y tá cười.

- Đừng động đây! Đau đấy.

Thắng điềm đạm nói.

- Chị trách ra, tôi muốn cô ta làm.

Cô y tá nhìn Tú, Tú lại nói.

- Chị cứ tiếp tục đi. Hấn mình rỗng da rần... - Tú vừa cười vừa nói lại. - Mình đồng da sắt không sợ đau đâu. Cứ yên tâm.

Cô y tá lại cố tiến hành công việc của mình. Như trước Thắng vẫn không hợp tác. Lần này giọng Thắng có vẻ tức giận hơn, giọng trầm hơn.

- Tôi bảo chị để cô ấy làm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Hợp đồng hầu hạ (part 2)

Cô y tá lại tiếp tục nhìn Tú. Tú lại cười.

- Hắn ta không dám làm gì chị đâu. Em hứa danh dự đấy. Nếu hắn làm gì chị em báo kê cho. Cứ từ từ làm việc cần làm.

Thắng nghe từng câu từ chữ rõ mông một, mặt biến sắc trông hung tợn hơn. Lần này không dám tự ý xông vào, chị y tá nhìn Thắng, hỏi nhỏ.

- Tôi sát trùng được chứ?

Thắng nhìn cô y tá gương mặt hiện rõ sự lo sợ, quay mặt đi.

- Nếu cô muốn bị đuổi việc.

Sóng lưng cô y tá lạnh lên, toàn thân như tê bại, run rẩy không chút sức. Tú nhìn thấy không đành lòng chỉ vì một việc nhỏ miếng cơm của người khác lại bị mất đi. Dù gì tên Thắng này thích gì làm đó, phá sản hai tập đoàn rồi không lẽ không thể khiến một người bị sa thải?! Thôi thì Tú nhượng bộ hết hôm nay!

Cô y tá vẫn giương mắt lên nhìn Tú chờ đợi một điều gì đó. Tú nhìn Thắng rồi nhìn cô y tá, thờ dãi nói.

- Được rồi chị, để tôi.

Sắc mặt hai người kia thay đổi nhanh chóng. Cô y tá cười vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho Tú. Thắng nhìn Tú, ánh mắt long lanh mừng rỡ nhưng một chú cún con. Tú trừng Thắng một cái rồi ngồi xuống, bỗng trong đầu hiện lên một cái bóng đèn, môi nhếch lên một nụ cười gian.

Anh biết tay tôi!

Tú tiến hành băng bó cho Thắng nhẹ nhàng nhưng nhát nào nhát ấy đâm thấu vào xương cốt của Thắng.

Rất đau, đau đấy nhưng sẽ cố chịu. Lưu Diễm Tú em không thể không đánh đá sao.

(- Tác giả: em nói giùm cho “Không Thể Nào”.

Rắc rắc....- Tiếng trái tim tôi đổ vỡ.)

Này thì bảo tôi vác, này thì ghênh mặt, này thì băng bó. Tôi trả từng thứ một cho anh.

Dù gì thì Thắng cũng cứu Tú một mạng, Tú thế lại tính toán vật vãnh. Độc ác quá!

(- Dám nói tôi độc ác?

- Không không hiền như bà điên!

- Cái gì?

- Bà tiên! Bà tiên!

Chương này tui nói nhầm hơn nhiều rồi *cười*)

Người ta làm cẩn thận lại từ tốn một bạch bóng là đủ. Không hiểu Lưu tiểu thư đây làm kiểu gì năm bạch bóng còn thiếu.

Thời gian tra tấn, hành hạ cũng có lúc kết thúc. Thời điểm này mọi nỗi tức giận cũng đã tan biến. (Bay bay blabla~~ hahaha)

Tú đứng dậy, nhìn gương mặt cô y tá cười ngu ngơ, mình cũng cười ngu ngơ.

- Phiền chị thanh toán chỗ này rồi.

Sau đó Tú quay sang nhìn Thắng hình viên đạn.

- Còn chưa đi?

- Em làm gì sau khi băng chân anh lại không cử động được thế này?

Lại tính ăn vạ?!

Tú thân nhiên quay đi.

- Mặc kệ anh. Tôi về lớp.

- Ồ...

Rồi em sẽ phải chịu nghe tôi!

Thắng đứng dậy, dứt tay vô túi bước đi với dáng vẻ ngày nào mình vẫn trưng ra cho mọi người xem, lạnh lùng lướt ngang qua cô y tá.

- á...

Cô y tá bật cười không thành tiếng. Vừa mới cao lãnh bước qua mình, cậu ta lại đau đớn xoa xoa chân bước đi.

Giờ ra chơi, hàng loạt điện thoại reo lên một thông báo nhỏ, trừ Tú vì Tú vẫn chưa có điện thoại. Tú thông dong cùng hai người bạn thân đi xuống canteen. Nhưng đi đến đâu Tú cũng như thành tâm điểm. Ai ai cũng nhìn Tú bằng con mắt khá kì lạ. Ban đầu vẫn nghĩ “Họ thích thì họ nhìn thôi” (haha) một lúc lại cảm thấy kì lạ, và dần chuyển sang không hài lòng.

- Ồ ha này nhận được thông báo gì đó.

Di Uyển sững sờ ra. Giang Thanh cũng lên tiếng.

- Ồ phải.

Tú một người vô sản chỉ biết hóng chuyện ké. Di Uyển mở thông báo lên, biết có kẻ hóng chuyện liền đọc lớn.

- “Giúp người người lại không thèm đếm xỉa đến mình. Yêu người người càng không đếm xỉa đến mình. Có phải chăng tìm người đã hoá đá? Người ơi người có hiểu đâu!....” ôi giờ ơi. Vớ vẩn.

Di Uyển buông điện thoại, bấm tắt màn hình. Giang Thanh lại nhanh miệng.

- Còn này “Lưu Diễm Tử”.

- Hà bảo gì tao?

- Không trong này còn ghi tên mày này!

- Thật á?

- Nhìn xem.

Giang Thanh chìa điện thoại trước mặt Tú. Quả đúng là có hiện như thế!

Volume tự động nhỏ lại.

- Hèn gì tao thấy, người đời hôm nay lại không yên phận. Nhìn mày đấy!s đuối.

(hihi chương này có vẻ tâm trạng tác giả hơn bị kinh động nên nhầm nhiều. Ủng hộ tác giả tiếp nhé. Hẹn gặp vào hai tuần tới! Do kiểm tra thôi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hợp đồng hầu hạ (part 3)

Không có một từ nào để diễn tả. Không có một từ nào thể hiện được. Không có một từ nào biểu diễn được.

Giới trẻ bây giờ có cụm “Hạn hán lời”!

Phút chốc Tú đơ ra như người mất hồn, rồi lại như người giật mình tỉnh giấc sau cơn mê.

Không sao! Lưu tiểu thư đây chơi nổi riết quen. Nhìn cũng được, cứ nhìn đi, lúc thì thôi.

Tú vẫn hiên ngang đi xuống căn tin. Người ta càng nhìn, mặt mình càng vênh. Vênh lên bộ mặt dày dạn bắn không thùng, có chết cũng phải hiên ngang. Ở đây chỉ nhìn thôi mà, không tổn hại đến cái đại lượng trên cơ thể Lưu tiểu thư, không có gì đáng lo ngại.

Uyển và Thanh đi kế bên, không nói một câu nào, cũng chẳng có câu nào để nói, lặng lẽ lèo đèo theo sau.

Gần đến giờ ăn trưa, toàn trường lại nhận được thông báo nhỏ. Chuông reo lên một cái là thấy học sinh ồ ạt chạy đi đâu đó. Bộ tam “phản ứng chậm” lại đi ngược hướng với xã hội, lệch xác xuống canteen. Di Uyển lại là người phát hiện ra có thông báo.

- Nửa này. “Sân trường khu B”

Tú ngạc nhiên, ngó đầu sang nhìn. Nai nhỏ vẫn chưa hiểu vấn đề. Giang Thanh cũng chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, nói.

- Sân trường khu B có phải hướng đằng sau dãy của mình, tức là bên này không?

Giang Thanh quay nửa vòng rồi chỉ tay trái thẳng. Di Uyển cùng Tú quan sát, một đôi, hai người mừng rỡ reo lên.

- Đúng rồi.

Giang Thanh liền chạy đi.

- Đi xem

Hai người kia cũng vội vã chạy theo. Chạy hết hai cầu thang, xuống đến tầng trệt, tầm nhìn đều hướng ra sân, ba người ngó ngang. Đồng nghệt!

Bước chân chậm chạp, ba người tiến lại nghe ngóng tình hình, không dám chen nhanh, không dám xin nhường đường, cũng không dám dành đường.

- Lưu Diễm Tú này cũng thật quá nhẩn tâm...

Nghe đến tên mình, bản năng con người luôn “ơ”, “vâng”, hay quay sang nhìn rồi mới “há?” nhưng lần này Tú lại bị bịch miệng, không chừng nếu Tú đáp lại hậu quả sẽ khôn lường. Chính mọi người đang bàn tán chỉ một chủ đề là Tú cơ mà! Ba người lặng im nghe ngóng cặp vừa nãy nói chuyện.

- Nghĩ thử xem! Anh Thắng đã có ơn với à như vậy, một câu quan tâm à cũng không đáp cho tấm lòng anh Thắng.

- Chân anh Thắng đã bị thương như thế vì à rồi, còn tình người không vậy?

- Thật sự cảm hận Lưu Diễm Tú mà, bên cạnh toàn trai đẹp. Hết Thắng lại tới Toàn, rồi lại có Đình, nay còn cả Tạ Gia Phúc gì đấy, cũng đẹp trai phết.

Chủ đề từ Lưu Diễm Tú lại nhanh chóng chuyển sang trai đẹp. Tú cùng đồng bọn đi sâu vào hơn. Có vẻ như chủ đề to lớn của các cuộc đàm đạo của những “hội bà tám cao cấp” đều là Lưu Diễm Tú và Dương Thắng.

Băng qua vài lớp người, cuối cùng cũng có chút gọi là hiểu biết về lỗi của đám đông tại “khu vực mười sáu mét ba mươi”* này!

Tú đứng ngay chính diện với kẻ chủ mưu điên cuồng này - Dương Thắng và Trường Toàn, cảm xúc muốn bùng nổ khi thấy hai người đang diễn xướng khổ nhục kế. Uyển, Thanh đứng kế bên Tú nở nụ cười vô hồn. Rốt cuộc họ đang xem cái quái quỷ gì đây?

Trường Toàn ngồi an ủi Dương Thắng, diễn xuất xuất thần, thực hư chỉ có chính hắn phân biệt, mặt ủ rù, hay thờ dài, mắt hết nhìn xuống đất thì nhắm nghiền lại. Thắng thì hai tay chống lên đầu gối, gương mặt không chút sắc thái. Tất nhiên, kinh nghiệm bạn thân của những kẻ lạnh lùng: người lạnh lùng không giỏi thể hiện cảm xúc trên gương mặt nên mới tạo cho nhiều người cảm giác lạnh nhạt, khó gần, vì lẽ đó khi không thể hiện sắc thái gương mặt, thêm với không nói năng. Lúc đó là lúc nguy hiểm nhất!

(*) cứ nghĩ theo nghĩa là Khu vực nguy hiểm nha!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Hợp đồng hầu hạ (part 4)

- Mày đừng buồn. Xem như làm ơn không được trả ơn vậy!

Trường Toàn vỗ về Thắng. Thắng vẫn không thay đổi trạng thái. Tú đứng trơ trơ nhìn, vẫn chưa nghĩ ra phải làm gì tiếp theo, chỗ này đông người quá.

Chợt có người thấy Tú, chỉ mặt và la lên

- Luru Diễm Tú kia.

Mọi người bắt đầu tập trung vào Tú, những người vánh ngoài cũng chen chúc vào xem kịch hay. Thắng bắt ngờ ngược lên nhìn, Toàn nở một nụ cười mỉm

Mục tiêu đến thật!

Tú có hơi giật mình, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn Thắng. Ánh mắt có vẻ căm hận. Gương mặt Thắng lại trở nên hài lòng một chút.

Tú lạnh lùng, nhìn thẳng vào Thắng, giọng nói dứt khoát.

- Anh làm thế này thì được gì?

Sau đó quay lưng bỏ đi. Mọi người xung quanh ngạc nhiên, một chút rùng mình. Thán nhiên vậy sao? Tú bước đi không nói thêm câu nào, Uyên và Thanh cũng lẳng lặng đuổi theo. Mọi người xung quanh tự nhường đường cho ba người đi.

Mọi người lại tập trung vào trung tâm của sự việc, Thắng lại thay đổi trạng thái, đứng dậy lạnh lùng bỏ đi mất. Mọi người cũng nhìn theo, rồi lại nhìn Toàn. Toàn thì biết làm gì nữa, kế hoạch đổ bể rồi, Toàn đứng dậy, cười cười rồi cũng rời đi. Mọi người nhìn nhau bàn tán.

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

- Luru Diễm Tú là người không cảm xúc hả mậy? Tao thấy con nhỏ đó quá bất nhân rồi.

- Ấy mày đừng nói thế! Mày có muốn nhà mày giống Mi Trà và Thảo Ly không?

Người vừa nói đưa tay lên bịt miệng. Mọi người ồ ạt tập trung ở đây rồi ồ ạt rời đi. Uyên, Thanh lèo đèo theo sau Tú, hai người đôi khi nhìn nhau nhưng lại không dám nói câu nào. Chợt thấy Tú dừng lại, hét lên, khiến hai người giật mình.

- Trời ơi!

Thanh tiến gần lại, hỏi nhỏ.

- Mày làm sao thế?

Tú quay sang, gương mặt hiện rõ sự bức tức trong người, nói như gất lên.

- Mày nghĩ tao làm sao nữa? Tên Dương Thắng đó bị điên rồi hay sao vậy không biết?!

Uyên chen lên nói.

- Thế mày có biết vì sao hắn làm vậy không?

Tú ngập ngừng, rồi lại bức bội nói.

- Ờ thì, hôm trước tao.... Nói chung là tao mang ơn của hắn. Nhưng sáng nay tao trả ơn cho hắn rồi. Hắn cứ nặng nề bắt tao làm gì ấy? Tao không biết.

Thanh và Uyên ngạc nhiên, ngây ngô không biết chuyện hôm trước là chuyện gì.

- Chuyện hôm trước là chuyện gì? Mày lại có chuyện giấu tụi tao sao? Có xem nhau là bạn không vậy?

- Ờ có xem nhau là bạn không vậy?

Hai người làm bộ giận dỗi. Tú mới hạ hỏa phần nào, kéo tay hai người tới một góc cầu thang vắng, ngồi xuống và kể lại chuyện hôm trước.

-.... Đó, rồi sáng nay tao mới gặp hắn, chân hắn bị thương. Tao vác hắn đi từ đây phòng mình mãi đến phòng y tế, hắn không cho y tá băng còn bắt tao băng. Tao cũng làm theo cả rồi. Giờ hắn còn muốn gì nữa?

Thanh và Uyên nghe toàn bộ câu chuyện, suy ngẫm rồi đưa mắt nhìn nhau một chút. Thanh nói.

- Mày làm vậy cũng không đúng rồi.

Uyên tiếp lời.

- Ừ phải. Ít ra mày cũng nên chiều ý anh ta thêm chút nữa. Hắn quá đáng thì cũng quá đáng đó, nhưng không phải hắn cũng đã liều mình cứu mày sao?

- Ừ.

Tú im lặng.

Mình làm vậy sai thật sao?

- Mày ày, nên đi xem hắn đi. Hắn cũng tôn trọng lắm rồi đấy. Mày cũng vô tâm vừa thôi. Đến khi không ai cứu mày nữa thì mày có khóc khô nước mắt cũng muộn rồi.

- Mày nghĩ đi, Dương Thắng hắn cũng chính là có tình cảm với mày, làm ra nhiều chuyện điên rồ như vậy cũng chỉ muốn mày quan tâm hắn thôi! Không phải sao? Còn một chút nữa cũng tiêu mạng rồi. Suy nghĩ kĩ lại đi.

- Suy nghĩ lại đi. Mày ở bên hắn chắc cũng không đến nỗi nào....

- Thôi đủ rồi. Tao đi gặp hắn là được chứ gì.

Tú bắt gờ gắt lên ngăn chặn hai cái loa bô bô bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hợp đồng hầu hạ (part 5)

Thanh và Uyên giật mình im lặng, trân trân nhìn Tú. Tú cố gắng suy nghĩ và cũng hiểu ra, hạ quyết tâm sẽ gặp Thắng. Nhưng rồi những chuyện vừa xảy ra hôm nay, vừa này Tú còn ngang nhiên bỏ đi như vậy, giờ lại vác mặt đi gặp Thắng, có phải hơi đường đột không?

- Hay để ngày mai tính được không?

Thanh và Uyên cứng họng.

- Thôi thì tùy mày. Đi ăn thôi. Đói lắm rồi.

Ra về, Tú chạy lại chỗ hai người bạn của mình. Suy nghĩ đắn đo lắm mới đề nghị mượn áo khoác, nón, mắt kính, các thứ các thứ để nguy trang đi về. Dù gì Tú cũng biết sợ ánh mắt, lời ra tiếng vào cũng người đời. Trang bị xong xuôi, tâm trạng vẫn không ổn, thấp thỏm lo sợ. Lại không thể đi chung với Thanh và Uyên, người ta sẽ nhận ra mất.

- Ôi chết tiệt.

Không lẽ lại ở mãi trong lớp? Bèn tùy cơ ứng biến. Tú ló mặt ra quan sát dãy hành lang lớp mình rồi từ từ đi ra, chạy lẩn xấn lẩn xấn xuống lầu, vừa chạy vừa quan sát. Một lúc cũng ra đến cổng trường, lúc này trường tan hết rồi, Tú thở phào, cởi khẩu trang ra.

- Tú!

Tú giật mình, nép sát vào vách tường. Một lúc mới hé mắt nhìn ra. Bất ngờ Thắng cùng một đám người, tiến lại. Cổng trường lại bị đóng lại, chạy thẳng hướng kia thì chắc chắn cũng bị đuổi theo. Tim bỗng đập nhanh.

Làm sao đây? Làm sao đây? Mình tính mai mới gặp hắn cơ mà.

Tú đắn đo, sau đó cố hít một hơi sâu, liền nhào ra.

- Thắng tôi muốn nói chuyện với anh.

Thắng dừng lại, mọi người đằng sau cũng dừng lại. Tú chỉ ra đằng sau Thắng.

- Nhưng anh làm gì dẫn theo một đám người thế?

Thắng ngạc nhiên quay lại. Đám người ngơ ngác, đang cố bám theo xem kịch hay, nào ngờ bị bắt gặp. Thắng cất giọng hỏi

- Mấy người làm gì vậy?

Đám người bất chợt run sợ, chớp mắt giải tán ngay. Tú mới cả gan tiến đến chỗ Thắng.

- Rốt cuộc anh định đi đâu?

Thắng quay lại, nhìn Tú, đáp.

- Thì xe anh bên kia, tất nhiên là lệch sang đó?

Tú trừng mắt xuống, ngại ngần không biết nói sao. Thắng bật cười khê.

- Gì vậy?

Tú mới nhìn Thắng, ngại ngần nói nhỏ.

- Anh muốn tôi chăm sóc cho anh phải không?

Thắng chỉ nghe loáng thoáng, hỏi lại.

- Em nói gì?

Vẫn giọng điệu như vừa nãy, Tú kiên nhẫn nói lại.

- Anh muốn tôi chăm sóc cho anh phải không?

Thắng cố gắng lắng nghe, nhưng thật sự không nghe thấy gì, đang đứng ngoài đường ồn ào, Tú lại nói nhỏ xíu trong miệng.

- Hôm nay em bị động kinh à? Thay đổi gì nhanh ghê thế? Nói cũng không muốn cho anh nghe nữa.

Tú cố gắng chịu đựng, nói to hơn một chút nhưng nội dung khác đi.

- Tôi sẽ chăm sóc cho anh, nhưng nếu anh ra lệnh cho tôi, anh động tay động chân với tôi, anh nói mấy câu mà khiến tôi nổi da gà da chó cả lên thì anh tự lo lấy tôi không chăm sóc gì nữa. Được chứ? Tạm gọi giao dịch này là Hợp đồng hầu hạ đi.

Thắng nghe xong, gương mặt rạng rỡ lên.

- Em nói thật?

- Tôi không đùa đâu.

Tú nghiêm nghị.

- Nhưng anh mà phạm "Ba không" tôi đã nói thì coi như giao dịch kết thúc. Anh cũng không được nhắc đến chuyện này với ai nữa! Biết chưa hả?

Thắng vừa nghe vừa gật gù, sau đó lại ngạc nhiên hỏi.

- "Ba không" là gì?

Tú nhếch môi khó chịu, phải kiên nhẫn nói lại. Tú ghét nhất loại người: Chậm tiêu! Cứ bảo người khác nhắc lại việc vừa nói. Và Tú cũng không phải một người chịu đựng tốt.

- Anh nghe cho kỹ. Không ra lệnh! Không động chạm! Không làm tôi nổi da gà như nói những câu ngọt phát ngứa. Ok?

- Thế em chăm sóc anh làm gì khi không cho anh động chạm vào em? Chân anh không đi được bảo em lấy nước cũng không được thì em làm vậy để làm gì?

Tú gất lên.

- Anh không thể nghĩ là nhờ tôi thay cho sai khiến tôi à?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Thắng nhìn Tú, thầm vui mừng.

Cuối cùng cũng có lúc em phải nghe tôi!

Thắng nghĩ ngợi rồi chuyền cặp và áo khoác cho Tú.

- Giúp anh!

Tú liền ôm lấy. Cặp mình mang trên vai đã nặng, nay còn ôm thêm cái cặp của hấn - Thắng, nặng thêm gấp hai lần ban đầu, không những thế vai vất thêm cái áo to đùng của hấn, cũng sợ rơi nên cố gắng dùng đầu kẹp lại.

Người đã nhỏ bé, bây giờ còn ôm như thế nhìn từ xa chỉ thấy đồ, lại nghĩ là yêu quái.

Tú than thầm.

Thời tự do nay còn đâu?

Tú thở dài, sau đó liền nghe Thắng réo.

- Tú đi nhanh.

Tú ngạc nhiên, bưng tỉnh, Tú quay sang thấy Thắng đã rời đi một đoạn xa, luống cuống chính đồn lại ngay ngắn mới chạy theo.

- Chờ tôi.

Hàng chục con mắt nãy giờ vẫn đang theo dõi. Mai lại có chuyện vui để đồn rồi. Bão lên!!!

Tú chạy theo đến trước cửa xe Thắng, Thắng đã ngồi trong đó, cửa vẫn mở, Tú lại chần chừ không muốn ngồi vào. Suy nghĩ một chút, Tú cười nói.

- Anh đi trước đi, tôi sẽ cố gắng bắt taxi theo sau ngay. Chứ tôi ngồi lên xe anh thế này hơi không quen.

Thắng lạnh nhạt nhả một câu.

- Lên xe.

Tú chần chừ không muốn vào, lại nói.

- Anh đi đi. Tiền taxi tôi trả, không cần anh lo về tiền xe đâu.

Thắng vẫn không đóng cửa xe, nhìn Tú.

- Tôi mà chấp tiền xe còn con ấy sao? Tôi muốn em đi xe chung với tôi kia. Nhanh lên.

Tú thấy không thể thuyết phục được rồi, suy nghĩ khác một chút.

- Anh mà ra lệnh cho tôi là hủy hợp đồng đấy.

Sau đó, Tú chui vào xe, đặt cặp và áo khoác của Thắng ngay ngắn, định chui ra lại thì bị một lực kéo cực mạnh, kéo ngã nhào vào xe, va đập mạnh, ngất đi.

Bánh xe bắt đầu chuyển động.

Đầu óc choáng váng, thân người ê ẩm, cảm thấy chật chội và khó chịu, cứ như mình bị ép bởi hai con voi vậy, Tú chợt bưng tỉnh. Tỉnh dậy thì thấy, có ghế không ngồi ghế lại nằm dưới chân Thắng, nằm ngay khoảng trống giữa hai hàng ghế. Chỉ là chần sóc thôi chứ có phải nô lệ đâu mà trông lại thấp hèn thế này? Thật xấu hổ quá!

Tú lom khom bò dậy, thấy Thắng đang ngủ không nên làm kinh động. Bỗng lại có một lực tác dụng cực lớn nâng cả người Tú ngồi yên ắng trên xe.

Tú muốn bùng cháy nhưng lại không thể làm gì được. Chưa kịp chỉnh chu đầu tóc, an thần thì lại bắt ngờ bị kéo dựa vào lòng ngực người con trai lực lưỡng kia.

Không biết đang là đáng ngồi gì đây nữa? Nhưng nhìn tổng thể là xấu cực, còn không được tự nhiên nữa. Tú tức điên, muốn thoát ra lại không thoát ra được. Tú chợt nhớ đến điều trong hợp đồng, nghiêng răng nói.

- Không động chạm thân thể. Không thì...

Vừa nói đến đó, thì tự động được thả ra. Tú ngồi lại ngay ngắn, sát cánh cửa phía bên kia của chiếc xe. Nhìn đường phố xe chạy đồng đúc, trong xe lại yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng muỗi.

Chiếc xe dừng lại ở sân một căn biệt thự nhỏ, mặt hướng ra biển.

Cảm thấy thân thể nặng nề, ánh nhìn có chút chói chang, dần dần mờ mắt. Ngồi trong xe nhìn ra khung cửa kính phía trước xe, ánh nắng hoàng hôn đỏ đỏ vàng vàng chiếu rọi trên mặt biển, lung linh huyền ảo. Ngồi trong xe nhìn ra cứ như đang ngồi trong rạp chiếu phim hàng giờ để chỉ xem cái yên tĩnh này.

Chuyện gì vậy không biết?

Tự nhiên lại nhớ về ngày đầu cùng Phúc đi trên biển cùng ngắm hoàng hôn. Nhớ đến lại tò mò vài chuyện. Hôm nay hình như chưa gặp!

Tú bắt giác thì thầm.

- Gì vậy chứ? Tỉnh táo nào!

Cảm giác nặng nề tràn về lại. Tú cúi xuống nhìn, Thắng đang nhắm mắt ngủ khi trên vai Tú. Nhìn gương mặt hấn ngủ say cũng không đến nỗi nào. Gương mặt thanh tao, mi dài, cả gương mặt toát lên khí chất khá mệt mỏi.

END CHAP

Tuần này au chỉ up một chương thôi nha. Bận với công việc ở trường. Khoảng một thời gian nữa ổn định một chút thì au sẽ cố gắng up chương nhiều. Lại để mọi người chờ. Xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tú nhìn gương mặt ấy mãi. Có phải cứ yên tĩnh như thế này thì tốt hơn không? Chỉ toàn làm chuyện ruồi bu. Tú là một người khá cố chấp với bản thân, chinh phục được Tú bằng cách nào cả bản thân Tú cũng chưa từng thử. Nhưng bây giờ hình như trái tim Tú treo lơ lửng đâu mất rồi.

Nhìn từng đường nét trên mặt Thắng yên tĩnh thế này, Tú lại không muốn dừng lại, hay bỏ lỡ một chút khoảnh khắc nào kể cả chỉ là chớp mắt một cái.

Người con trai thế này, muốn gì có đó, tiền tài cũng có, nhan sắc cũng dư thừa nhưng trong lúc ngủ lại cảm thấy thật mệt mỏi. Chuyện gì khiến người con trai này phải như vậy?

Cuộc sống cũng không phải lo lắng gì! Tương lai cũng trăm trăm mà tiến tới chẳng lo sợ gì! Vậy còn có chuyện khiến phải đau đầu?

Nhìn người con trai đó, một khắc lại ngắm lại mình. Tiền tài không có, nhan sắc tầm thường vậy lại chẳng lo lắng đến mệt mỏi như vậy. Suy cho cùng thì người vô sản lại ít lo hơn người tư sản.

Nghĩ lung tung mà tập trung đến nỗi bỏ mặc những mọi thứ xung quanh, có người bên ngoài gõ cửa mãi từ nãy đến giờ cũng không hay biết.

Gõ cửa không tác dụng người đó liền tùy tiện mở cửa, khiến Tú thổi bay một mớ suy nghĩ vớ vẩn.

Người đó là một chị giúp việc, trông trẻ và còn rất dịu dàng. Thấy Tú có phản ứng liền mở miệng “Xin lỗi” vì hành động lỗ mãng.

- Không sao.

Tú cười đáp, để chị giúp việc kia giảm lo lắng một chút. Chị giúp việc nói.

- Chị có thể bảo cậu chủ dậy không? Cậu chủ chân bị thương nên tôi...

Tú hiểu ý, bảo.

- À, anh ấy bị thương, em biết rồi. Giờ chị cứ vào nhà đi. Em lo cho anh ấy được rồi.

Chị giúp việc hơi phân vân, ấp úng nói.

- Nhưng...nhưng...tôi...

Tú nhanh nhẩu đáp.

- Em biết là chị có nhiệm vụ riêng, nhưng chị biết tính anh ấy phải không? - Bỗng dưng nói nhỏ lại - Khó chịu lắm. - Rồi lại nói bình thường - Nên chị cứ vào nhà, anh ấy tính dấy em sẽ giúp chị làm thay. Không sao đâu!

Chị giúp việc đứng nghỉ ngơi một chút, rồi tươi cười gật đầu.

- Thế em vào nhà ạ.

Tú gật đầu. Chị giúp việc liền chạy vào nhà. Tính nhiều chuyện lại không thể ngay được miệng nói nhiều, vào nhà liền kể chuyện “Cậu chủ dẫn bạn gái về nhà” cho tập đoàn bà tám trong nhà hay.

Tú thờ dãi, ước gì mình không đang ở đây. Phần vai từ hồi nào đến giờ như bị đóng băng, tê cứng cả, không cử động nổi. Cảm xúc lại trở nên khó chịu.

Sao tên điên này vẫn chưa chịu dấy chứ?

Không thể cứ để cho Thắng nằm mãi thế này được, Tú liền nghĩ cách gọi Thắng dậy. Nhưng lại nghĩ để cho hắn ngủ có phải yên ắng hơn không, một phần lại muốn đánh thức.

Cuối cùng cũng quyết định kêu dậy, nhưng lại nhỏ. Tú thều thào.

- Nè, anh dậy đi.

Kêu vậy chắc kiến nó nghe. Tú nhút nhít một chút. Lại gọi.

- Này anh dậy giùm đi.

Tú cau mày, khó chịu.

Tại sao mình lại phải nhỏ nhẹ nhưng vậy?

Định gọi tiếp thì Thắng đã lên tiếng.

- Hôm nay mai chắc Trái Đất tận thế rồi. Lưu Diễm Tú ngày nào không còn là Lưu Diễm Tú nữa.

Tú ngạc nhiên, chuyển sang tức giận gắt lên.

- Dậy rồi mà không rời khỏi cái vai đáng thương bé bỏng của tôi vậy hả?

Thắng liền ngồi dậy, nhìn Tú.

- Hôm nay tự nhiên em lại ngọt ngào như vậy. Nhìn anh đăm đũa, còn nhẹ nhàng nói với giúp việc nhà anh. Gọi cũng không dám gọi nữa. Thời gian quý báu như vậy anh đâu muốn chấm dứt sớm như vậy.

Thắng nở nụ cười. Tú bất giác xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, liền quay mặt đi.

Trời ơi anh ta biết hết những chuyện điên khùng này giờ mình làm. Vậy là... vậy là...

Tú quay sang, lại tức tối gắt lên.

- Vậy là anh dậy từ khi về đây rồi à?

END CHAP.

Cố gắng up thêm một chương đây hii

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Thắng nhìn thấy Tú ngại ngùng tức giận, vẻ mặt tỉnh lại không thể tỉnh hơn, nhím mắt gật đầu. Không gian xung quanh Tú bất giác đầy gió bão, thổi như

muốn bay cả thân hình bé nhỏ này. Người Tú run lên, trong tiềm thức đáng lẽ không phải nhìn chăm chăm thế này mà phải quay đi, nhưng lại không làm được.

Thắng nhìn Tú vẫn cứ mỉm cười bồn chột. Nhục nhã! Quả thật rất nhục nhã!

Tại sao lại phải lo sợ về việc làm trẻ con của anh ta? Tại sao lại phải áy náy? Tại sao lại phải nghe theo lời hai con bạn thân? Tại sao phải vác mặt đi hứng nhục thế này? Aszzzz. Càng nghĩ càng thấy chính mình ngu ngốc lao đầu vào thứ gì đâu không thôi!

Tú nhìn Thắng ánh mắt không thay đổi thái độ một lúc như vậy, cho đến khi đứng mỏi lăm rồi thì Tú mới đá vào xe Thắng một cái rồi hét lên.

- Anh còn tính ngồi trong đó làm gì hả?

Thấy Tú đá vào xe tiếng vang to, giọng Tú hét lên còn muốn thủng cả tai, cứ như là trời đất đang nổi cơn thịnh nộ, Thắng rít một hơi từ trong bụng, từ tốn đứng dậy, giơ hai tay lên như đầu hàng, chui ra khỏi xe, miệng mấp máy.

- Được rồi. Được rồi.

Tú liếc xéo, vô cùng vô cùng sát khí. Thắng ngu ngơ cười, nhìn Tú.

- Anh chỉ đùa thôi, đùa thôi.

Tú xông đến, Thắng bắt giắc ngã người về sau, dựa vào đầu xe. Tú giữ vẻ mặt sát khí, nghiêng răng nói.

- Anh coi chừng đấy! Không vì mang ơn thì tôi không thèm theo anh về đây để nhận nhục nhã như thế đâu. Chuyện này tôi bỏ qua, anh mà còn quá đáng thì xem lại chân của anh đấy. Què đấy! Biết chưa?

Tú gầm lên khiến Thắng giật thót, gật đầu lia lịa. Tư thế kéo dài một lúc mới thấy cứ kì kì, Tú liền lùi lại. Thắng ưỡn người dậy, trần trần nhìn Tú. Tú lại liếc, Thắng bĩu môi nói.

- Em liếc mãi, máu mắt chảy ra đấy.

Tú trừng mắt.

- Anh còn dám chọc tôi?

Thắng cười hi hi.

- Không. Đâu có. Anh làm gì chọc em, đang quan tâm em thôi mà.

Tú hạ hoả, nhìn nụ cười của Thắng ngọt ngào, làm dao động trái tim của bản thân, ngại ngại ngừng ngừng quay đi, ra lệnh.

- Vào nhà.

Rồi chân bước đi nhanh, Thắng vội vàng đóng cửa xe, đuổi theo mà quên chân bị thương, mới bước một cái mà vết thương từ chân nhói lên đến não. Thắng rít lên.

- Tú chờ anh, chân anh bị thương mà.

Giọng nói anh ta cứ dẹo dẹo như trong người sắc tố nữ nhiều hơn sắc tố nam, làm Tú vừa nghe xong liền ớn lạnh, dừng lại, nhau mày quay sang.

- Anh bỏ cái giọng ấy giùm tôi, và cố gắng đi nhanh hơn đi.

Thắng khó khăn, cố gắng đuổi theo nhanh, cũng không thể không nói lại.

- Tự nhiên giọng anh nó thế thôi. Do em đấy!

Tú gắt lên.

- Anh nói gì đấy? Tôi làm sao?

Thắng tiếp tục đuổi theo, không đáp nữa. Từng sải chân dài dài bước nhanh đến bên Tú, trong sự giục giã mà chịu đựng vết thương nhói lên từng cơn.

- Nhanh lên. Nhanh lên.

Cuối cùng thì cũng đến, Thắng nhào vào Tú, Tú có hơi bất ngờ, chưa chuẩn bị sẵn sàng ôm cả bầu trời vào người thì nó đã ập tới. “Úi ừ” Tú rên khẽ, gồng mình không cho ngã xuống, lại nhăn nhó gắt lên.

- Này, đứng đằng hoàng lại giúp, muốn đè chết tôi à?

Thắng rên bên tai Tú, khiến toàn người Tú nhột nhột, vừa muốn ngã mà vừa phải gồng lên không cho ngã.

- Em quả thật là lòng dạ độc ác. Chân anh bị thương nặng như thế mà còn giục anh đi nhanh. Đau chết anh rồi!

Tú nhả một chữ làm cắt ngang điệu bộ làm nũng.

- Đáng!

Sau đó Tú gian chân rộng hơn để đỡ Thắng. Dùng một con kiển đỡ một con voi có điên không? Tú tá hoả, hơi thở rối loạn, gồng cũng hết sức rồi, nghiêng rãng nghiêng lợi nói.

- Anh nhanh chóng đứng đằng hoàng cho tôi, rồi tôi đỡ anh vào nhà. Còn không khi anh ngã xuống đây thì tôi anh sẽ được ở khách sạn nghìn sao! Anh chọn đi.

END CHAP.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thắng nghe liền lùi người ra, mề nheo nói.

- Khách sạn nghìn sao lạnh lẽo lắm, vào nhà thì hơn.

Tú khá buồn cười nhưng không thể cứ để cho người khác nhìn ra mình là một người nhanh giận nhanh quên như vậy, là một người dễ dãi, nhất là trước mặt tên biến thái như Dương Thắng! Tú bèn nhìn cái cười trong lòng, mặt vẫn lạnh, tiến lại quay lưng sang cho Thắng tựa vào một góc, tay gác lên vai Tú, chậm chậm đi chuyển vào nhà. Mặt trời đã dần tối.

Hai người đi vào nhà, được chứng kiến hình ảnh ngọt ngào của hai người dưới hai mươi con mắt vô cùng tinh anh.

Tú dụ dằng bảo Thắng “chậm thôi, chậm thôi”, còn Thắng thì vẻ mặt cứ tươi như hoa nhấc từng bước. Cứ vai cạnh vai thế này thật là áp áp. Tú có liếc mắt lên nhìn xung quanh, thấy ai cũng đang chăm chú nhìn mình, có hơi ngại ngùng, không dám ngẩng mặt lên nhìn nữa. Hai người lên lầu rồi vào phòng Thắng. Gian nhà này cứ giống như một gian nhà Tú đã từng vào - nhà Tường Đình. Không gian trang nhã, sạch sẽ và gọn gàng, đặc biệt nhà một cậu chủ và khá nhiều chị giúp việc.

Tú vẫn không hiểu, sống một mình thì sống nhà nhỏ chút đi, sống chỉ cho nhà cao cửa rộng mà toàn quay quần là người dung? Hay chắc do nhà giàu quá nên phá tiền bằng cách này? Nhà càng to thì tiền điện nước càng nhiều!

Thôi nghĩ chi mấy cái vớ vẩn! Tú mở cửa phòng Thắng, đưa anh ta vào phòng. Cho anh ta ngồi xuống giường, đặt cặp lên cái bàn gần đó, áo khoác móc lên tủ đồ. Cặp mình cũng bỏ sang một góc, lục trong cặp lấy ra dây chun tết đầu tóc mình lên gọn gàng.

Thắng từng lúc đặt mông xuống giường êm ỏi là êm thì ngã lăn ra tận hưởng. Tú cột tóc xong xuôi rồi đi sang, quan sát kĩ chân nào bị thương chân nào không bị thương mới mọ mụi đá vào chân không bị thương nói.

- Anh không định cời giày à?

Thắng đang nhắm mắt tận hưởng thì ngóc đầu lên, cười.

- À anh quên. Hay em cời giúp anh với!

Tú nhìn Thắng rồi nhìn xuống chân anh ta. Vẫn nhớ một chân lí của cuộc sống rằng, “Chân đàn ông là hôi nhất!” trong lòng e ngại không muốn cời giày cho Thắng, nhưng thấy anh ta từng lúc ngồi trong xe đã khá mệt mỏi, vừa vào phòng lại ngã ào ra giường vui vẻ nên thôi chịu đựng một chút, khụy xuống cời giày. Nhà giàu đồ mặc trên người tất nhiên luôn là hàng hiệu! Đôi giày đen bóng, trông rất sang trọng, nhất là rất hợp với đôi chân dài và thon của Thắng. Tú từ tốn cời đôi giày ra, không giống như chân lí sống kia, à không cũng thoang thoang một chút mùi nhưng có vẻ bị mùi nước xả vải chần áp nhiều hơn nên cũng không hôi lắm. Xem ra anh ta là người khá sạch sẽ. Cởi xong Tú đứng lên, lại đá vào chân Thắng, Thắng lại ngóc đầu lên thấy Tú giờ đôi giày trước mặt, liền nhanh trí chỉ sang cái tủ lên góc phải phòng.

- Để trong đó giúp anh.

Tú nhìn theo cánh tay Thắng rồi đi sang đặt đôi giày vào chỗ trống trong chiếc tủ đồ. Không khỏi ngỡ ngàng, một tủ toàn giày và toàn là hàng hiệu. Tú khá bất ngờ nhưng lại thấy dư thừa. Nhà giàu mà lại.... Sau đó liền nghe Thắng bảo.

- Anh muốn đi tắm, em làm ơn bước sang phải hai mét, bấm cái nút trên tường lấy giúp anh một bộ đồ thoải mái chút nhé. Lấy cả quần lót nhé.

Tú vừa nghe theo chỉ dẫn vừa bước sang nhưng nghe dứt câu thì lại ngại ngần không dám lấy, quay sang gắt lên.

- Bạch tuột thì sang mà lấy!

Thắng nghe giọng là biết Tú đang ngại ngần, bật cười ngồi dậy.

- Em đã ở đó rồi thì lấy giùm anh đi. Lại bắt thằng què này đi sang sao?

Tú không trả lời quay đi, làm nhảm trong miệng không nói ra.

- Tự đi mà lấy. Bà này chắc chắn không cảm thứ đó!

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tú bấm cái nút ngay vách tường đó, hai cánh cửa dần mở ra, một gian phòng nhỏ mở ra, xung quanh thì treo toàn đồ. Hết ngỡ ngàng lại thấy sự ngạc nhiên đó là dư thừa và chỉ kết luận một câu “Nhà giàu mà lại...”

Tú bước vào, đi quanh một vòng xem xét. Cả hàng tá đồ, nhìn cứ như gian hàng quần áo lé cả mắt, biết cái loại nào thì mới thoải mái đây!

Tú lại đảo một vòng nhưng nhìn kĩ hơn, sau đó đang lấy bộ đồ mình xem là khá thoải mái ra. Thắng giục.

- Em làm gì lâu vậy? Lấy đại đi.

Tú hét lên.

- Ra đây!

Tú đi ra, nhấn cái nút, cánh cửa đóng lại, Tú tiến sang. Thắng lại cứ như thế bảo.

- Em sang treo đồ vào nhà vệ sinh giúp anh rồi mở cả nước nóng nhé.

Tú thấy Thắng thì cứ thoải mái sai bảo mình, khó chịu nhưng đâu thể làm gì ngoài thờ dài, đi vào phòng tắm làm theo. Nhìn phòng tắm mà cũng cứ nguy nga như một cung điện. Tú treo đồ lên, mở máy nước nóng, đi ra.

- Xong rồi, anh đi tắm đi.

Rồi liếc mắt sang cái ghế sofa bên góc, phóng nhanh ngã nhào vào nó. Thắng ngồi dậy thì thấy vẻ mặt thoải mái của Tú ngồi dựa vào ghế sofa cực kì thoải mái, chân duỗi thẳng ra. Thắng nhứ mày.

- Em không đỡ anh vào sao?

Tú vừa mới thoải mái nhắm mắt nằm sải trên cái sofa, cau mày nói.

- Anh gần đó cổ lệch vào đi. Nhờ vả gì nữa. Đi cho quen đi.

Rồi lại thả lỏng hưởng thụ cái ấm áp, êm ái của cái ghế. Thắng cạn lời, không biết nói gì hơn, đành tự thân đi vào nhà tắm đóng cửa lại. Tú ngóc đầu lên nhếch mép cười một cái rồi lại nằm xuống. Một lúc thì chợt nhớ.

Không biết ông Lưu có đi đón mình rồi không thấy xong tìm khắp nơi không? Nhưng lại không thấy gọi!

Tú mở mắt ra, suy nghĩ đắn đo một chút.

Tối nay chắc mình cũng về hơi trễ, hay gọi cho mẹ báo tình hình vậy.

Tú đứng dậy, đi sang cặp mình, lục lọi cứ như mình có điện thoại vậy, không thấy đâu mới hơi hốt hoảng lên.

- Ủa?!

Lục nhanh hơn, xong mới trấn tĩnh. Mất rồi còn đâu! Tú la lên hỏi Thắng, sợ anh ta trong đó mà nói nhỏ quá chắc không nghe.

- Thắng, điện thoại anh đâu? Cho tôi mượn một chút.

Thắng đang nằm trong bồn, nghe thấy Tú hỏi, cũng sợ nói nhỏ quá thì ngoài đó không nghe, mở volume cỡ hòng to.

- Trong áo khoác vừa nãy.

Tú nhìn sang cái tủ áo khoác, cẩn thận kéo cặp đi sang. Lấy điện thoại trong túi ra, đi sang nhảy lên cái ghế sofa kia, bấm số mẹ gọi.

Tiếng chuông reo lên vài đợt rồi giọng mẹ Tú phát ra đang hốt hoảng.

- Ai vậy?

Tú biết chắc là đang lo rồi mới nói đùa giỡn

- Con đây mẹ ơi. Con gái yêu của mẹ đây!

Giọng mẹ Tú gất lên, qua cái loa khủng của điện thoại Thắng xông vào muốn nát cái màng nhĩ của Tú, Tú phản ứng nhanh đưa điện thoại ra xa tai một chút.

- Đi đâu thế hả? Số này là số ai sao lạ thế? Mà giờ này mới gọi, biết ở nhà lo không?

Tú cười hì hì.

- Dạ con xin lỗi. Giờ mới nhớ mà gọi cho mẹ.

Mẹ Tú lại hét lên.

- Còn cười sao?

Tú mặt vẫn tro tro.

- Con hôm nay đến nhà bạn, về hơi trễ mẹ đừng lo, con sẽ an toàn.

Vừa nói đến nhà bạn xong, thì Thắng trong nhà tắm không thấy Tú lấy sạp cho mình la lên.

- Tú quần lót anh đâu?

Tú bất ngờ, hốt hoảng. Bên đầu dây kia mẹ Tú cũng bất ngờ không kém.

- Tú con đang làm gì vậy hả?

Tú luống cuống, gấp gáp nói.

- Mẹ à con tắt máy đây, bạn con trêu đùa đó mẹ đừng nghĩ lung tung. Con tắt máy nhé, tối gặp. Bai bai.

- Tú, Tú.

Tú liền bấm tắt máy. Thở dài một cái, thật sự tình hình vừa rồi là muốn giết Tú mà. Tú gất lên.

- Nãy tôi không có lấy đâu. Tôi đã nói mà anh không nghe.

Thắng la lên.

- Rồi giờ sao anh ra.

Tú đáp.

- Thì anh mặc quần kia đồ đi rồi ra mà mặc thêm bạch tuột vào. Chứ tôi nhất quyết không lấy cho anh đâu.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Giờ hốt hoảng thì mọi chuyện cũng lỡ rồi. Tú ngồi trên ghế sofa, tay cầm điện thoại của hãng Apple, cái iphone 6 plus màu vàng cực đẹp và sang trọng. Tay lướt qua lướt lại, chán nản đặt xuống bàn, chê một câu.

- Điện thoại thì sịn như thế mà chỉ có nghe gọi! Chẳng có gì vui!

Thắng vẫn ở trong nhà tắm nói vọng ra.

- Tú, em lấy quần cho anh.

Tâm trạng không vui, còn cứ bị làm phiền, Tú nhăn mặt, gắt lên.

- Tôi nói là anh mặc đồ cái quần ấy vào rồi ra mặc thêm bạch tuột vào. Sao cứ ồn ào thế?

Thắng im lặng một chút lại nói.

- Em lấy cho anh cái quần thể này, bây giờ anh mặc ra sợ em bóng mắt.

Đầu óc hay tưởng tượng lung tung, vừa nghe xong là tíc tắc ảnh nóng hiện lên trong đầu, Tú đỏ mặt, la lên.

- Áaa~~ anh im đi.

Thắng bật cười lại cố nói.

- Anh nói thật đó. Nên em lấy quần lót cho anh, cả một cái quần khác nữa. Không thì anh xông ra bây giờ.

Tú nhắm mắt không cho đầu óc suy nghĩ vớ vẩn, lại nghe tên biến thái kia muốn làm chuyện điên rồ, hét lên.

- Nè, không nha! Anh mà xông ra là coi chừng tôi đó.

Thắng lại nói.

- Thì em lấy quần cho anh.

Tú đứng dậy, đầu óc phải nói là muốn nổ tung, lúng túng tìm cách để tay không chạm tới bạch tuột. Tú mở cửa phòng chạy xuống lầu. Cánh cửa mở ra rồi dần dần đóng lại, Thắng trong nhà tắm nghe tiếng ngạc nhiên.

Cô ấy chạy đi đâu rồi? Đang vui mà!

- Tú em đi đâu vậy? Tú ơi. Tú ơi.

Tú chạy xuống lầu hỏi về sào, hay cây gì dài dài, cứng. Những người giúp việc đưa cho Tú cây chổi quét trần nhà, nhà không có cây gì dài ngoài nó. Tú vui vẻ nhận chổi, cúi đầu chào rồi đi chuyển về phòng. Vì cây chổi khá dài nên lúc đi lên lầu có chút khó khăn. Đầu óc nhanh nhẹn, tay chân khéo léo Tú đã đưa chổi vượt qua trở ngại mà đi đến đích cuối cùng. Mở cửa phòng ra là nghe tiếng Thắng làm nhảm.

- Tú ơi em đi đâu rồi? Tú à? Tú.....

Cứ giống như đứa trẻ lên ba tìm mẹ vậy. Tú lặng thin không nói, đi đến cái nút, nhấn mở cửa gian đồ. Tìm chỗ để đồ lót của Thắng. Kéo hai ba

cái ngăn mới tìm ra, sau đó Tú dùng chổi câu một con bạch tuột lên. Dùng nghĩ dễ dàng, sau mười mấy hai ba lần có kinh nghiệm đẩy người Tú mới vớt một con lên được. Rồi tìm thêm cái quần sooc-jean cho Thắng. Cây chổi treo lưng lơ cái quần lót xám, cách xa cánh tay Tú hai mét. Khó khăn lắm mới đưa nó ra được gian phòng kia. Mỗi lần muốn rơi xuống là Tú như đứng hình, phút chốc thì luống cuống không cho nó rơi. Nín thở rồi thở dài, đứng lên rồi ngồi xuống, thấp thỏm thấp thỏm. Thắng chờ khá lâu rồi mới lại la lên.

- Tú em làm gì lâu vậy hả?

Tú hét lên.

- Im đi. Do anh cả đẩy phiền chết được!

Thắng đứng áp vào cánh cửa nhà tắm nghe ngóng tình hình. Bỗng nghe tiếng gõ cửa, cộp cộp, tay đưa lên nắm tay cầm mở cửa sẵn, người thì mặc đồ cả

rồi, vì trong nhà tắm thường có một tủ đồ dự trữ sẵn, mà Thắng chỉ mới chợt nhớ ra.

Tú bên ngoài nói to.

- Nè bạch tuột bảy mảy của anh tới rồi, nhưng anh chưa được mở cửa chờ tôi nhắm mắt đã. Biết chưa!

Thắng bật cười khẽ, đáp.

- Ok.

Tú nhắm mắt lại, rồi kêu lên.

- Anh mở cửa được rồi.

Thắng cười gian mở cửa, Tú nghe tiếng cánh cửa mở ra, nhắm chặt mắt hơn.

Dù trời có sập cũng không được mở mắt ra!

Tú đứng im như pho tượng. Thắng cũng tạo hiệu ứng là đã lấy quần và giả bộ đóng cửa lại, khe khẽ đi đến bên Tú.

Tú cảm giác là đồ đã tới tay chủ, cửa cũng đã đóng nhưng vẫn chưa dám mở mắt, cất tiếng.

- Thắng anh lấy rồi phải không?

END CHAP.

Sau bao ngày tháng chờ đợi mòn mỏi, tác giả cho ra bốn chương liền thì có vui không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Thắng không đáp lại lời của Tú, trên môi nở nụ cười mỉm. Mặc dù là chân bị què đấy nhưng vẫn có thể chọc ghẹo đủ cách. Thắng chậm chậm tiến lại phía Tú.

Còn Tú không nghe Thắng trả lời thì đành nhìn không chịu mở mắt xem xét. Chỉ có thể ngu ngơ đứng và cất tiếng hỏi.

- Thắng anh lấy đồ chưa vậy?

Thắng vẫn không đáp gì, lẳng lặng tiến sang. Tú cảm nhận được một chút về sự chuyển động trong không gian hiện tại, nhưng cũng chỉ nghĩ là gió.

Đến khi Thắng lại rất gần rất sát, thì Tú mới cảm thấy lạ.

Gió?... Trong phòng này làm gì có gió? Đâu có quạt hay máy lạnh?

Tú vẫn không muốn mở mắt, tay cầm cây chổi môi lẩm rôi vẫn cố cầm. Mọi chuyện phải minh bạch thì Tú mới có thể hành động tiếp theo. Tú lại hỏi.

- Thắng, anh rốt cuộc đã lấy đồ chưa? Tôi không đùa nhá.

Bỗng có một làn hơi phả vào tai Tú, làm toàn thân Tú ớn lạnh.

- Anh đang ở đây!

Tú giật mình mở mắt, Thắng đứng ngay trước mặt, bộ ngực của anh ta đang áp sát mặt Tú, lan toả một mùi hương ngào ngạt, quyến rũ. Thân thể nhột đến cây chổi cũng vừa thả xuống. Tú ngược nhìn Thắng, la lên.

- Anh đang làm gì thế hả?

Thắng vẫn giữ nụ cười, cúi nhìn Tú

- Sao?

Tú nhìn về mặt vẫn cứ đang thần nhiên trước mặt mình mà tức nghẹn đến họng. Què mà lại muốn gây chuyện!

Tú không biết nói gì nữa nên hành động, một phát cắt đứt dòi trai. Nụ cười kia bỗng trở nên méo mó không biết đang cười hay đang khóc mà chỉ biết nó biến dạng một cách kì dị. Bị một phát làm cho muốn mọc vào bên trong lại, điếng đến tận não, Thắng nhìn Tú rồi ngã từ từ xuống đất.

Như một quá trình quay chậm! Cả bản thân Thắng tự nhiên cũng phản ứng chậm. Ngã dùng xuống đất, Thắng cắn răng chịu đựng, lăn qua lăn lại. Còn Tú thì đứng cười vô cùng châm biếm.

Chưa hết vẫn còn một chiêu hiểm độc ngang bằng với vừa rồi. Tú tiến lại chỗ Thắng, nghênh mặt nói.

- Sao? Chọc tôi vui lắm phải không? Nói đi.

Thắng đau điếng đến không thể nói gì, sau đó còn nhận một cú đá vào vết thương ở chân. Cảm xúc như ngọn núi lửa muốn phun trào, chỉ muốn hét lên “Tú đủ rồi! Đau!” nhưng lại vì quá đau mà không nói thành lời.

Tú thấy Thắng la cũng không thể la, đánh trả chắc cũng không được, chỉ nằm lăn lóc dưới sàn nhà, mặt đỏ bừng và nhăn riết như khi già ăn ớt.

Tú hắc mặt, đi sang nhặt cây chổi đi xuống nhà. Thắng lăn không nổi nữa thì nằm thõ như một con chó già sắp chết!

Tú cất chổi xong, đi ngang nhà bếp thì thấy một người giúp việc đang định mang đồ ăn nghỉ ngơi lên phòng Thắng, bản thân cảm thấy lo sợ chuyện nhỏ thành chuyện lớn, liền chạy đến ngăn cản.

- Chị, chị ơi.

Cô giúp việc đó hình như là người nhỏ nhất trong nhà này, trước giờ vẫn nghe quen gọi “em”. Hôm nay bỗng dưng nghe gọi “chị”, giọng cũng khác với những người ở đây liền quay sang. Thấy Tú đứng đó, liền lễ phép cúi chào, Tú cười từ chối cái chào đó.

- Em không cần chào lễ phép như vậy làm gì!

Chị giúp việc đó nhìn Tú, cười thân thiện.

- Chị gọi em?

Tú cười đưa tay đến nắm một cạnh khay thức ăn, vừa nói.

- Chị bê lên cho tên biến thái đó, à không cho cậu chủ đứng không?

Chị giúp việc có tỏ thái độ hơi bất ngờ khi nghe “tên biến thái” từ miệng Tú thoát ra, nhưng rồi lại cười trước sự nhiệt tình của Tú. Nhưng xin lỗi, công việc của em đâu phải ai cũng có thể làm thay! Tay chị giúp việc vẫn giữ khay đồ ăn, miệng bảo.

- Chị làm gì vậy? Em đem lên cho cậu chủ mà!

Tú thấy là cô giúp việc này có ý chống đối rồi, miệng vẫn cười tươi, tay dùng lực nhiều hơn một chút. Hai người cứ cố gắng giằng co.

Tú nói.

- Em biết rồi. Mà để em mang lên cho.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tranh đấu bằng tay và miệng

Bốn người hầu đây đâu phải lúc nào cũng có dịp tiếp cận cậu chủ danh giá nhà này, đâu thể tuột mất cơ hội!

Chị giúp việc trẻ đây vẫn cố giữ khay thức ăn, chân mày hơi cau lại, nhìn Tú đáp.

- Chuyện này là chuyện của em, chị không cần phải làm thay đâu!

Người như Tú không kiên trì thì đúng là không kiên trì thật, nhưng mấy chuyện đáng xấu hổ nếu bị bắt gặp sau đó thì sao? Không phải tiêu đời sao? Tú vẫn cố dùng sức. Nhìn từ xa cứ tưởng khay thức ăn yên ổn, nhưng thật ra nó đang run rẩy bên trong nó.

Ai đó hãy cứu lấy tôi ra khỏi hai đôi bàn tay ác quỷ này đi!!!

- Nếu chị còn không đưa cho tôi thì tôi không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo đâu!

Tú bắt đầu cảm thấy cay người giúp việc cứng đầu này. Chị giúp việc trẻ tuổi này cũng đâu có vừa, vẫn không muốn vụt mất cơ hội.

- Em không phải muốn chống đối gì đâu! Nhưng nếu quản gia thấy em ngồi không sẽ trừ lương em mất. Chị thông cảm cho em.

Giọng khản nguyện. Có vẻ như cũng đáng thương lắm! Ánh mắt giãn ra, điều tiết thành một đôi mắt long lanh như ngọc trai nhìn Tú. Điều đầu tiên trong mắt Tú là khá kinh ngạc.

Trời ơi, đúng là khó xử mà!

Tú mới nghĩ ra một cách, liền nói.

- Không sao, chị yên tâm, em sẽ nói quản gia giúp chị không bị trừ tiền được chứ? Nha nha.

Tú lại tỏ ra tốt bụng, phóng khoáng hơn trước thái độ của chị giúp việc trẻ. Nhưng nào hay, nói đến như thế cuối cùng vẫn không thể được nhường khay thức ăn. Vẫn ráng làm sao?

Tú cảm giác bức tức hơn rồi.

WTF (một câu chửi thề), sao bà chị này nhậy vậy?

Tú bèn phải ra biện pháp mạnh hơn.

- Cậu chủ này có nói rằng em phải mang com cho cậu ấy, nếu chị muốn cậu chủ nổi điên thì hãy mang com lên.

Đe dọa thì đe dọa, nhưng tay Tú vẫn giữ khay thức ăn đó thôi. Sắc mặt chị giúp việc có chút thay đổi, làm Tú phút chốc vui mừng nhưng rồi....

- Em mặc kệ! Em chỉ lo cho lương của em thôi.

Trời ơi, phát điên mất!

Tú nhìn chị giúp việc bất mãn. Chuyện gì cũng có thể nói! Hay lại đe dọa lần nữa. Tú mạng miệng hơn tí nào.

Tú nở một nụ cười gian trá.

- Nếu chị cứ tiếp tục thì không chỉ làm cậu chủ nổi điên vì chờ quá lâu, mà chị cũng chẳng còn công việc nhàn nhã hơn thế này đâu!

Phải rồi! Trúng tâm cmn lí rồi! Nhà này nhiều người giúp việc như vậy chắc chắn công việc sẽ nhàn nhã hơn! Đúng! Đúng, nói hay quá Tú ơi!

Tú mừng thầm trong lòng. Sắc mặt chị giúp việc trẻ thay đổi sâu hơn lúc trước một chút, rồi y như rằng “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

- Em xin lỗi. Em không còn cách nào khác.

Phải nói Tú là cặn lõi, cặn cả máu với người này. Thôi thua! Đầu hàng trước bà chị.

Tú trân trân nhìn chị giúp việc trẻ này một hồi, sau đó nhìn xuống khay đồ ăn từ lúc nào đến giờ vẫn đang than khóc cho số phận của mình, thức ăn sắp nguội cả rồi. Tú nghĩ đến Thắng, người bị thương, thân thể lại không có sức sống nên đành rút lui chuyển này. Tú đang dần thả tay rồi thì một giọng nói làm chị giúp việc trẻ kia giật mình lại thả roi tự do khay thức ăn trên tay.

Tú bất ngờ lui lại.

- Cô kia làm gì thế hả?

Tú và chị giúp việc trẻ nhìn sang đó. Trông người đó già, và nghiêm khắc lắm, chắc là quản gia rồi. Cả Tú mới nhìn thôi mà cũng cảm thấy lo sợ.

Choang.. Đồng chén đĩa thức ăn nằm trên mặt đất nát vụn.

Chị giúp việc trẻ kia mặt tái xanh, hoảng sợ, cúi gằm mặt xuống, chân tay run lên lo sợ.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Tú nhìn chị giúp việc trẻ kia sợ đến nỗi không nói thành lời, chân tay nhão cả ra, không còn sức để chống đối gì. Bà quản gia chỉnh lại mắt kính, từ từ đi đến. Tú bất giác muốn rời khỏi chỗ này, áp lực của không khí ở đây quá lớn, nhưng cũng vì mình đâu phải là không cứng đầu. Bà giần gia cất tiếng trầm trầm mà như tiếng trời đêm mưa giông bão táp.

- Tại sao lại như thế này?

Chị giúp việc trẻ kia người run lên mạnh hơn, nước mắt bắt đầu tràn ra, khụy xuống, vừa lo dọn dẹp vừa nói.

- Con....Con....con xin lỗi!

Tú đứng đó mà tim cũng muốn nhảy ra ngoài. Bà quản gia hình như biết Tú không phải người hầu trong căn nhà này vì trang phục đang mặc nên không đá động gì đến Tú, tuy vậy sự hiện diện của bà trong bầu không khí này thật khiến người dùng cảm bao nhiêu lại trở nên hèn nhát bấy nhiêu.

Tú không biết nói gì, giờ đứng đây cũng chỉ hại bản thân, hại tim mình nên có ý định rời đi. Mà lại không biết rời đi kiểu gì cho chất?!

Tú suy nghĩ trong sự lo lắng. Khung cảnh ở đây cứ muốn nghẹt thở như xem phim hành động, mặc dù hiện tại hai người bất động và một người thì đang.....nhặt chén vụn.

Tú nghĩ ra rồi. Nếu bản thân đang sợ hãi như vậy thì nên khiến bản thân độc ác.

Tú cất tiếng.

- Tôi đã bảo rồi! Lại không nghe tôi! Chị xem lại cách đối đáp của chị đi. Nhớ đem thức ăn lên cho cậu chủ!

Không phải là tôi độc ác đâu?! Do tôi cũng đang sợ thôi!

Chị giúp việc lo sợ lại càng lo sợ hơn, đầu thế đáp gì, chỉ gật đầu lia lịa. Tú liếc mắt rồi ung dung bước đi. Bước vài bước, Tú bắt đầu phóng như bay lên lầu. Đứng trước cửa phòng Thắng, Tú thở hộc hộc, mở cửa lê thân xác mệt mỏi như vừa mới ở chiến trường về.

Trong thời gian ăn ở không này giờ đã lách lên tới giường, ngồi dựa vào thành giường, chân bị thương đuổi thẳng ra, chân kia co lại, đầu hơi ngửa ra sau, đặt một cánh tay lên trán, vừa nghe tiếng mở cửa thì cúi xuống nhìn Tú. Tú đóng cửa, liền xô vào cái sofa ngay góc phòng, thở muốn đứt hơi. Thắng thấy lạ hỏi.

- Sao vậy?

Tú chỉ cố gắng thở, đưa đôi mắt ừ rừ nhìn Thắng không nói gì. Thắng nhìn Tú trân trân, chờ đợi câu trả lời. Hít thở biết bao nhiêu là oxi, Tú mới lấy lại được thần khí.

- Anh nhìn cái gì?

Thắng chờ đợi mãi mới thấy Tú trả lời, câu nói tiếp theo bỗng dừng theo gió bay đi mất. Thấy Thắng bỗng nhiên không nói gì, Tú lại tiếp tục thở cho an tĩnh lại.

Mấy giờ rồi nhỉ?

Mặc dù mệt nhưng vẫn nhớ đo lường giờ để về nhà. Tú ngóc đầu dậy nhìn Thắng, hỏi.

- Ê Thắng mấy giờ rồi?

Thắng đang nhìn Tú thì Tú hỏi, thân phản ứng nhìn xung quanh tìm một thứ gọi là đồng hồ. Đồng hồ đeo tay, đồng hồ để bàn, đồng hồ treo tường đều không có, điện thoại....

Thắng nhìn sang chỗ Tú, chỉ điện thoại trên bàn.

- Điện thoại ngay chỗ em kia!

Tú nhìn sang bàn, Iphone vẫn ở đó, mở màn hình lên xem.

- Sáu giờ rưỡi rồi!

Tú nói thầm, ngước lên nhìn Thắng.

- Anh đến giờ thay băng rồi chứ?

Thắng giật mình.

- Băng? Băng gì? Anh là con trai làm gì có đèn đỏ mà băng?

Tú bắt giấc xấu hổ thay cho Thắng, hét lên.

- Anh nói không biết ngưng hả? Vết thương ở chân lan lên đến não anh à?

Thắng cười, cố ý cãi lại.

- Ai bảo em nói thay băng?

Tú thật sự là không biết nói gì với tên biến thái vừa què kia, bản mặt còn cứ như không có chuyện gì to tát.

- Tên biến thái!!!

Chị giúp việc khác mang thức ăn lên, đang định gõ cửa thì nghe Tú hét lên “tên biến thái”, đầu óc của một thần đồng liên tưởng cực nhanh. Họ có phải đang.... Không ngờ cậu chủ là người như vậy!

Lòng e ngại không dám gõ cửa nữa.

Thắng vẫn ung dung trước vẻ mặt đỏ bừng của Tú, thản nhiên nói.

- Chuyện bình thường mà, sao em lại như thế?

Chuyện bình thường? Cậu chủ quả là một tên chuyên nghiệp. Chắc chắc.....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tú phát điên với tên biến thái què kia. Tại sao những lời đó mà hắn nói bình thường thế chứ? Miệng hắn không biết ngưng à?

Tú cầm cái iphone trên tay đi sang, Thắng cười cười đáp lại vẻ mặt cực nham hiểm của Tú.

Chị giúp việc ngoài kia đứng một lúc lại không nghe tiếng động gì. Sao im lặng thế nhỉ? Hay hai người đã hoà quyện vào nhau rồi? Trời ơi! Chị định hét lên nhưng lấy tay che miệng.

Tú giờ cái iphone lên định ném vào mặt Thắng. Thắng xót cái iphone mới mua hai ba ngày thôi, mặt biến sắc sợ sệt thấy rõ, nhìn Tú há mồm không nói thành lời.

Tú cười đều.

- Anh đó. Muốn gì?

Chị giúp việc nghe có tiếng liền đứng lẳng lặng kê sát sát tai vào cửa.

Thắng mếu.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Anh sẽ giảm lại.

Tú khó hiểu.

- Giảm gì?

Tú trừng mắt, tay giờ điện thoại cao lên. Thắng hoảng hốt.

- Nhẹ tay. Nhẹ tay.

Hai người đó đang làm cái gì vậy?

- Cô đang làm gì vậy?

Chị giúp việc giặt mình, nhìn sang, tay cầm khay thức ăn run run. Bà quản gia quyền lực đang đứng đó, chị giúp việc nuốt nước bọt.

- Tại sao còn chưa đem vô cho cậu chủ?

Mồ hôi hột chảy ròng ròng trên trán của chị giúp việc, chân tay run lên trước giọng trầm trầm mà đầy sát khí của bà quản gia. Bà quản gia bước đi đến, chị giúp việc muốn lùi lại nhưng cánh cửa đã cản lại. Bà quản gia đến gần sát thì trong phòng tiếng Tú vang lên.

- Đau!!!

Hai người bên ngoài ngạc nhiên. Những điều chị giúp việc đang nghĩ cứ như lại được đánh chính hơn. Hai người đó đang...

- Anh bảo tôi nhẹ tay cái gì?

Tú liếc liếc mắt, môi cười nhếch nhếch lên. Thắng cười khò hihi

- Anh đã xin lỗi rồi. Em đừng mạnh động với cái điện thoại mới của anh.

Tú bịu môi.

- Tôi ném vô người anh thì sao?

Thắng mếu.

- Đau!

Tú la lên

- Đau!!!

Thắng hơn bất ngờ, Tú bật cười haha, Thắng mặt bất mãn.

- Em cười gì?

Tú hạ tay xuống, ném nhẹ cái iphone lên giường, không nói năng gì, quay lưng đi. Thắng khó hiểu khi Tú vừa la lên lại im im lặng lặng đi, Thắng chồm tới kéo nhanh tay Tú ngược lại ngã nhào lên giường. Đang yên đang lành bị kéo nhanh như cắt, Tú chưa kịp phản ứng thì đã ngã nhào lên giường, nằm ngay trên người Thắng.

Bà quản gia bình tĩnh lại một chút giờ tay lên, toan gõ cửa thì chị giúp việc ngăn.

- Ấy, ấy. Bà Phương, cậu chủ đang.... Đừng làm phiền.

Bà quản gia liếc mắt nhìn chị giúp việc, chỉ liền đó im re, vẻ mặt hơi lo ngại một chút. Bà quản gia đứng im suy tư.

Hai người đề lên nhau, hơi thở cứ như thế mà phả vào mặt nhau nhẹ nhàng, nhịp tim có thể bị đối phương cảm nhận được. Thắng khẽ mỉm cười, Tú ngại ngừng trở nên tức giận, cau mày.

- Anh làm cái gì thế hả?

Thắng đáp.

- Chợt nhớ mùi hương trên người em.

Tú vẫn tỏ vẻ khó chịu, thẳng thắn đáp.

- Người tôi thì có mùi gì chứ? Mùi nách à? Anh có bị điên không? Tôi quên nói cho anh, mùi chỗ đó hơi bị nồng.

Thắng không biết nói gì hơn, đứng hòng trước những lời cực thật thà của Tú, tay liền đó thả ra. Tú tự mình đứng dậy, nhìn Thắng. Thật ra thì Tú không có bị hôi nách gì đâu, nói đùa Thắng thôi, mà có vẻ như anh chàng ngây ngô ngốc nghếch ấy tin răm rắp đến nỗi không biết phản ứng gì luôn, đơ như tượng.

Bà quản gia quyết định gõ cửa.

- Cậu chủ thức ăn lên!

Tiếng của bà quản gia cắt ngang không khí trong căn phòng này, Tú nhìn sang cánh cửa rồi tiến lại. Mở cửa ra thì thấy bà quản gia nghiêm nghị đứng ngay đó, Tú có hơi bị sát khí xung quanh bà quản gia dọa cho một phen sợ hãi. Kế bên bà còn có một chị giúp việc đang bưng khay thức ăn, cúi gằm xuống không dám nhìn Tú.

Tú cười cười nhận khay thức ăn.

- Đưa tôi.

Chị giúp việc chuyển khay thức ăn cho Tú, xong lùi lại ra đằng sau bà quản gia. Gương mặt nghiêm nghị kia chưa một giây một phút nào làm cho tâm linh bé nhỏ ngưng sợ hãi. Tú nhìn nghiêng nghiêng sang chị giúp việc.

- Chị lấy cho tôi cả thuốc lên nhé. Tôi thay thuốc cho cậu chủ.

Chị giúp việc gật đầu khẽ. Ánh mắt bà quản gia cứ nhìn trân trân vào Tú, Tú không thể nào cản lại ma lực của nó, đành nhanh chóng đóng cửa lại.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Tú thờ phào nhẹ nhõng.

- Trông em có vẻ như sợ bà Phương nhỉ?

Tú nhìn Thắng, bưng khay thức ăn sang bàn chỗ ghế sofa, không đáp lời của Thắng. Đặt khay thức ăn xuống bàn, đặt mông lên ghế, nhìn Thắng ra lệnh.

- Léch sang ăn này!

Thắng hơi bất ngờ về thái độ của Tú, cau mày nói.

- Em sang đây xem nào!

Tú đáp nhanh.

- Không! Muốn ăn thì léch sang đây! Vừa hỏi này anh còn tự đi tự chộc tôi được cơ mà. Hay là anh không đói?

Thắng vẫn không ngưng bộ làm giặc.

- Không! Anh đói. Nhưng em sang giúp anh đi. Anh đau thật mà. Em còn đá vô chân anh làm vết thương đau lại rồi.

Tú thần nhiên cầm bát cơm lên ăn. Thắng khó chịu hét lên.

- Nè Tú!

Tú gất.

- Cái gì? Đang ăn mà làm phiền ghê.

Thắng thờ dài, hạ giọng xuống.

- Anh xin em đây! Tú à Tú ơi Tú hơi

Tú cau mày nhìn Thắng.

- Được rồi. Anh là thứ gì thế không biết?

Tú đứng dậy đi sang chỗ Thắng, Thắng vui mừng giơ hai tay lên. Tú liếc.

- Gì? Anh định bảo tôi bé sang đó á hả? Anh nghĩ anh là baby hai tuổi à?

Thắng hạ tay xuống.

- Sao em phải nghĩ anh tùm lum ra thế hả?

- Chứ anh muốn tôi nghĩ sao trước hành động quái dị kia của anh chứ?

Phải nói là anh độ không lại miệng của Tú. Cô ấy là số một. Cô ấy là nhất. Cô ấy còn hơn mẹ của anh nữa.

- Giờ sao? Có sang ăn không?

Thắng giơ một tay lên, Tú nắm kéo anh ta dậy, sau đó quay lưng đi Thắng sang bàn ngồi. Thắng an toạ trên ghế nhìn bao nhiêu thức ăn thuộc loại thức ăn cao cấp trên bàn, ngao ngán.

- Lại những thức ăn này! Bỏ bỏ cái gì không biết? Nhặt nhèo!

Tú liếc mắt nhìn tên lại nổi máu cậu chủ nhà giàu kia.

- Anh bị ngu rồi hả? Thức ăn ngon thế này bảo nhặt nhèo.

Thắng nhăn mặt.

- Ngày ba bữa toàn những thứ này, không ớn mới lạ.

- Thế giờ anh có ăn không?

Tú nhìn Thắng, Thắng ngược lên nhìn Tú.

- Nhưng chắc nó sẽ ngon khi em mớm cho anh ăn đấy!

Tú ngạc nhiên, lớn tiếng.

- Anh điên thật rồi. Anh lớn to đầu rồi, đầu to hơn cả quả bưởi nữa mà óc thì teo lại rồi hả? Ăn thì ăn, không ăn thì thôi.

Tú ngồi ăn ngon lành, không đoái hoài tới đứa bé to xác kia vẫn chưa muốn động đũa.

- Ngon thế này mà bảo nhặt nhèo!

Tú ăn ăn ăn và ăn, không lo ngại Thắng nhìn mình, không lo ngại hình tượng, bởi vì còn gì để sĩ diện nữa đâu, Thắng còn từng thấy hình ảnh gớm ghiếc hơn thế này cơ mà. Bụng sôi lên khi vừa đói vừa nhìn ma đói ăn, không tài nào yên ổn được, tay phải động đũa thôi. Tú đang ăn lại đang dòm ngó vào miếng cá hấp dẫn kia, tay đưa đũa đến gấp thì vừa lúc Thắng cũng định ăn miếng đó. Tú cau mày nhìn Thắng, Thắng cũng đáp lại bằng ánh mắt tình nghịch.

Không được giành!

Hai đôi đũa ra sức kiếm hãm nhau trên đĩa cá, hai ánh mắt cũng ra sức chiến đấu. Hai người cứng đầu lại đang giành cá với nhau.

Trận đấu sẽ tiếp diễn như thế nào?

Thắng bỗng nhiên thả lỏng đũa mình ra, Tú đắc ý gấp lên cao hơn một chút so với mặt đĩa thì Thắng lại bất ngờ dùng đũa đè đũa Tú xuống. Tú khó chịu, bất giác gồng lên chống chọi. Miếng cá gần như nằm trên đĩa thức ăn lại. Thắng lại giờ chiêu li dấn, không hề lên đũa Tú nữa. Lần này Tú đề phòng hơn, nhìn Thắng, gấp miếng cá lên, Thắng bất ngờ gõ đũa mạnh vào đũa Tú. Miếng cá rơi xuống đĩa, Thắng nhanh tay gấp bỏ vào chén.

Thắng nhìn Tú cười đắc ý.

Lêu lêu em thua rồi!

Công bố hiệp một: Dương Thắng - Win!

Chỉ là chút sơ sẩy! Tú liếc mắt nhìn Thắng. Anh được lắm, vừa nói không ăn giờ lại giành ăn với tôi! Tôi không để yên đâu! Dương Thắng chết tiệt.

Nhờ ngồi ăn với Tú thế này, bữa ăn đã có vẻ ngon hơn!

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Tú bình tĩnh ăn tiếp, trong lòng lại đang nung nấu ý trả thù. Cả hai đều là kẻ hiếu thắng, cuộc tranh đấu này không biết sẽ ra sao?

...

Sau lần độ sức đó, đột nhiên không khí ăn uống thật yên lành, hai người không ai dành ai, người này gấp món này, người kia gấp món kia. Tú cảm thấy ức chế phát điên, thân không muốn tấn công chỉ muốn phòng thủ quả thật chẳng biết đào đâu ra cơ hội gỡ hoà. Hay là anh ta chỉ muốn chọc tức mình thế thôi? Nhưng nhìn kĩ, anh ta ăn uống ngon lành như vậy, tâm cũng không nổi lửa giận đoạn. Xem như, chịu bại đi.

Kết quả trung cuộc! Dương Thắng Win!

Chỉ trách Tú quá thánh thiện. Việc khiến người khác vui là niềm hạnh phúc Tú muốn tích góp nhất. Hai người lại ăn uống tự nhiên. Thường ngày, Thắng chỉ động vài đĩa rồi bỏ ra ngoài, cho người giúp việc dọn. Nay người giúp việc chờ mãi bên ngoài lại chẳng thấy động tĩnh gì, hơi tò mò mạo mụi mở cửa khê. Phải nói đây là một chuyện mà đáng ghi vào sổ sách nhất! Cậu chủ khó tính, kén chọn, ít ăn, hôm nay lại vừa cười vừa ăn hết cả thức ăn. Bếp trưởng chắc mắt lỏng mắt dạ lắm đây!

Đĩa nào cũng trông trơn, tất cả đều sạch sẽ. Hai người ngả ngửa ra, ngược lên thờ. Ăn no quá mà. Tú liếc mắt nhìn Thắng, Thắng cũng liếc nhìn Tú. Hai người không nói gì chỉ liếc nhìn nhau thế thôi. Tâm tình nho nhỏ gửi cho nhau qua ánh mắt đó. Nó có mang chút ngọt ngào.

- Cậu chủ...

Tiếng gõ cửa và lời gọi của người giúp việc khiến cả hai người cùng chú ý sang cánh cửa. Tú đứng dậy đi sang, mở cửa. Người giúp việc cúi chào lễ phép, tay đang bê một khay đồ, trên đó là hộp thuốc. Tú nhép sang một bên, cho người giúp việc đi vào. Thắng ngược lên nhìn, người giúp việc lại cúi chào cung kính. Không buồn gặt đầu một cái, Thắng ngồi yên ngay đó, Tú từ phía cánh cửa tiến lại.

Chị giúp việc đặt hộp thuốc xuống đất, nhanh chóng dọn bãi chiến trường trên bàn. Hôm nay không cảm thấy lo ngại khi dọn nó nữa, vì cái nào cũng sạch sẽ, chẳng như thường ngày cái gì dọn ra thì lúc dọn vào cũng còn hơn một nửa. Chị dọn nhanh rồi rời phòng.

Tú nhìn Thắng chăm chăm, gương mặt kia tự nhiên lại chẳng mang một chút cảm xúc gì cả. Từng đường nét hoàn hảo đó lại ẩn ẩn hiện hiện. Vẻ đẹp trên thế gian này đều chỉ là ẩn ẩn hiện hiện như vậy? Cả Phúc, cả Thắng... những người đó cứ những khi im lặng một cách kì lạ thì cái gọi là vẻ đẹp ấy mới mập mờ hiện lên rõ nét. Mặc dù bình thường cũng đã vô song.

Thắng bắt chợt liếc mắt qua nhìn Tú, Tú đang ngo ngắc thì bắt gặp. Hai má bắt giắc đỏ lên, quay ngoác đi. Thắng khẽ cười. Cô gái ngốc!

- Giờ thay thuốc rồi tôi về!

Tú chồm đến lấy hộp thuốc, bò bò sang chỗ Thắng. Thắng đang cảm thấy vui vẻ, nghe xong câu vừa rồi của Tú cảm xúc bỗng tuột không phanh. Tú ngồi ngay dưới chân Thắng rồi, anh bỗng dưng cả nửa thân lên ghế, mắt ngẩn cao lên, tay vòng trước ngực. Tú thấy kì lạ, hơi cau mày.

- Nè. Bị điên à?

Thắng nằm yên không có xu hướng di chuyển, hay những thứ đại loại như thế. Tú cũng đành buông xuôi. Anh ta không muốn thay thuốc thì thôi vậy! Chắc anh ta mệt! Tú đứng dậy, nhìn Thắng một chốc rồi đi lấy cặp. Thắng định cầm chân Tú một chút, thế mà vừa thực hiện thì không thấy động tĩnh gì nữa, Thắng mở mắt ra, ngồi lại ngay ngẩn nhìn Tú. Tú vào phòng vệ sinh rửa mặt một chút, vừa bước ra thì thấy Thắng lại thù lù đằng xa giương mắt vô hồn nhìn mình. Tú thản nhiên bỏ đi, đeo cặp lên vai.

- Anh mệt thì nghỉ đi. Tôi tự về được. Tôi sẽ nhờ chị nào đó lên thay thuốc lúc anh ngủ. Tôi về đây!

Thắng định bảo để mình đưa về nhưng nhìn Tú lại chẳng thể nói gì. Hôm nay cô ấy cũng mệt rồi! Gật đầu ưng thuận. Tú nở một nụ cười mỉm.

- Ngủ ngon.

Rời rời phòng. Miệng cũng đang định thốt ra lời dặn dò bình an nhưng cánh cửa đã đóng lại nhanh như chớp, chẳng thể nói nữa. Tú đi xuống dặn dò mấy người giúp việc rồi ra ngoài gọi taxi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Một đêm trăng thanh gió mát, thân mang một thứ nặng nề vô hình. Từng sải chân dài, bước đi giữa dòng người tấp nập. Cô ấy giờ sao nhỉ? Đã trải qua được chưa? Chắc người con gái đó đã rất sợ! Yếu đuối... Cô ấy cũng chỉ yếu đuối vậy thôi. Một hơi thở dài sau một nụ cười mỉm.

Con gái cổ tở ra mạnh mẽ bao nhiêu cuối cùng cũng chỉ là một cô gái yếu đuối!

Đang đi mua vài thứ đồ, Giang Thanh bắt gặp Phúc đang thơ thẩn trên đường. Phúc ấy, một người mà mọi thứ vẫn đang là ẩn số đối với Giang Thanh. Những ẩn số đó lại mang một sức hấp dẫn vô cùng lớn. Chẳng nhìn kĩ thì có lẽ không ai nhận ra một người thư sinh với đôi mắt kính và một người với vẻ ngoài cực sát gái, cuốn hút bởi ánh mắt sâu. Nhưng trong thân xác đó là một tâm hồn ấm áp, quan sát kĩ có thể nhìn thấy được.

Lần đầu tiên có thể tiếp cận nhau gần thế này có lẽ phải tận dụng! Giang Thanh bước nhanh đến bên Phúc. Vỗ vai anh một cái, cười tươi.

- Chào cậu!

Đưa ánh mắt lạnh nhạt sang đáp lại rồi quay ngoắc đi. Người con gái mong manh, lần đầu tiên cố gắng tiếp cận, nắm bắt một cơ hội tiếp cận mong manh với người được gọi nhẹ nhàng là crush. Nhưng cũng như biết trước rồi, một người lạnh nhạt như vậy cũng chỉ có thể đáp với người khác như thế. Đoán trước rồi, cảm xúc cũng không quá là thay đổi xấu.

Giang Thanh cười khề, sánh bước bên Phúc. Gió thổi thoáng qua, mang hơi lạnh vĩnh hằng của mùa đông, khiến thân hình bé nhỏ hơi run lên. Giang Thanh lại cố lấy lí do để bắt chuyện. Cô hơi nâng vai lên, khẽ nép người hơn, nở nụ cười ngây ngô, nhìn Phúc.

- Lạnh nhỉ?

Lần này chỉ là sự lạnh nhạt, khó gần, lơ đi cả lời bắt chuyện, ánh mắt vẫn nhìn thẳng, tâm vẫn tĩnh, chẳng khác gì lúc vừa mới trông thấy. Cũng là bạn cùng lớp, không thể thân thiện chỉ là một chút thôi sao? Cũng có thể dùng ánh mắt trả lời, thể hiện lên bằng ý đồng tình cũng được. Đằng này, cứ như xem mọi người xung quanh là không khí chẳng hơn chẳng kém.

Kệ! Chẳng cần nói chuyện cũng được. Cứ kề cạnh thế này thì hơn! Chẳng có lúc nào có cơ hội lớn như thế này cả. Giang Thanh chỉ biết nghĩ theo hướng tốt đẹp, giờ có thất vọng cũng chẳng làm được gì! Hai người lại cứ sánh bước như thế, người ngoài thấy thì đẹp đôi lắm nhưng kì lạ lại chẳng thể hiện một cảm xúc gì với nhau, người yêu chẳng ra người yêu, bạn cũng chẳng ra bạn, một thứ quan hệ thân hơn người nhưng một chút. Quen biết!

Nhưng nhìn kĩ thì người con gái mang một chút tình cảm đặc biệt dành cho chàng trai, sắc mặt cô có chút ngại ngùng khi người khác trông thấy hai người.

- Cậu lạnh còn theo tôi làm gì?

Con người mở hơi to lên ý bất ngờ, môi khề hé nụ cười, trong tâm trí vẫn chưa xử lý xong tình hình hiện tại. Ngược lên nhìn người bên cạnh, trạng thái vẫn vậy lạnh lùng, khó đoán, khó gần, không tin là vừa thốt ra tiếng nói. Giang Thanh nhìn một lát, không trả lời. Thật sự chưa tin là người đó vừa nói chuyện! Gió lại vô tình thoáng qua, người lại run khề lên, Giang Thanh khề rên, nhắm mắt lại.

- Trời lạnh! Về nhà sớm đi!

Hai mắt mở ra, môi nở nụ cười tươi. Nghe rồi, nghe rõ lắm. Cảm giác này, là hạnh phúc vô cùng. Cậu ấy cũng là một người ấm áp, chẳng giống vẻ bề ngoài. Có lẽ là ít nói thôi! Giang Thanh đang tận hưởng hạnh phúc nhỏ nhoi, và chẳng muốn nó dừng lại nhanh như một cơn gió cuốn qua, nhẹ nhàng đáp.

- Tôi không sao! Lâu rồi chưa đi dạo phố.

Phúc không nói thêm gì. Giang Thanh lại hơi thất vọng. Chẳng muốn kết thúc nhanh nhưng chuyện đó phụ thuộc vào cả hai người. Một người cứ nói cứ nói, một người không muốn trả lời thì chỉ khiến người đó thấy phiền mà thôi. Đặc biệt đối với một người lạnh nhạt như vậy!

Trái tim bỗng đập nhanh lạ thường. Không có gì lo sợ nhưng cảm thấy thật hồi hộp. Cứ như suy nghĩ đến chuyện tỏ tình vậy! Đùng! Nhanh quá thì đại dột thôi!

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Giang Thanh kiềm nén lại cảm xúc trong lòng mình, cố làm chậm lại nhịp trong lòng ngực này. Và thời gian kia, ngưng lại đi một chút thôi, để còn kịp thời gian ngắm nhìn kĩ hơn người đó, người làm trái tim này xao xuyến đến đại khờ. Không gian cũng có thể ngưng lại, để khung cảnh này được lưu lại mãi

như thế, chỉ là cùng sánh bước với nhau trên một con đường tấp nập người qua lại nhưng cứ như thể là chỉ có hai người.

Cậu ấy lạnh nhạt cũng được, cậu ấy không nói chuyện cũng được, cậu ấy không quan tâm tới người bên cạnh cũng được, nhưng để người bên cạnh đây thay luôn cả phần của cậu ấy quan tâm đến cả hai, hoặc là dành tất cả cho cậu ấy. Những thứ tình cảm chân thật, ngọt ngào dành riêng cho cậu ấy thôi. Nguyên kể vai sánh bước mà không cần biết cậu ấy như thế nào!

Đôi khi thất vọng một chút còn tốt hơn là trở nên vô hình vô cầu. Ít ra cậu ấy cũng có những khoảng khắc nhỏ nhoi để ý đến người con gái bên cạnh, còn lo cho cô ấy lạnh, và còn.....

- Này coi chừng!

Nhanh như chớp, Giang Thanh nằm trong vòng tay của Phúc hắc vào phía trong đường khi một chiếc moto đi tốc độ nhanh lại lạng lách như đã bị chất còng kiểm soát chỉ còn một chút là tông thẳng vào Giang Thanh. Tai cũng chỉ mới nghe thoáng qua tiếng của Phúc, não chưa kịp phản tích thì toàn thân bị xiết lấy, hắc mạnh sang một bên. Ánh mắt bóng gần nhau hơn, cả khoảng cách giữa hai trái tim cũng thế. Phúc đang nhìn thẳng vào Giang Thanh, Giang Thanh cũng đang nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Từ không hiểu gì, đã trở nên vô cùng sâu sắc. Cậu ấy đã cứu mình! Cậu ấy quan tâm đến mình, thật sự là quan tâm đến mình. Giang Thanh cười khê, hạnh phúc.

Nhận thức được về kì lạ sau nụ cười đó, Phúc dần thả tay. Chỉ vừa mới được cảm nhận chút hơi ấm, bản thân cảm thấy không đủ, đã thế được nước làm tới. Phúc thả lỏng thì Giang Thanh lại ôm chặt lấy, xiết chặt. Phúc hơi bất ngờ, não lại đúng lúc ngừng hoạt động, thường ngày thì nhanh nhạy lắm. Bây giờ lại...

Cảm giác này... Rất quen. Thân hình cũng tương đương, phong cách cũng trùng hợp, cả hơi ấm, mùi hương cũng giống như nhau. Là cô ấy? Không phải! Không phải! Không giống gì cả. Nhảm rồi! Giang Thanh thấy Phúc lại chẳng có phản ứng càng lợi dụng lần đến, chiếm hữu lấy hơi ấm đó.

Định hôn lại, Phúc đẩy Giang Thanh ra, dùng ánh mắt kì lạ, khó chịu, lạnh tanh nhìn Giang Thanh. Giang Thanh bị xô ra, mang cảm xúc không hài lòng, hơi cau mày. Phúc nhìn Giang Thanh càng lúc càng thể hiện lên sự tức giận, lại không nói gì quay mặt bỏ đi. Mình vừa thấy cậu ấy thể hiện thêm cảm xúc tức giận? Cậu ấy tức giận?...

Giang Thanh nghiêng mặt sang nhìn dáng người cao dần khuất trong dòng người. Thờ dài... Mọi thứ chấm dứt bởi một hơi thở đượm nỗi muộn phiền. Bản thân đã cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn là thực hiện một điều ngu ngốc!

Ngồi lên xe, bốn cái bánh dần chuyển động, chạy trên con đường khá vắng vẻ sát vách núi và biển, ánh đèn đường thừa thớt mờ ảo chiếu rọi một chút ánh sáng yếu ớt xuống mặt biển. Không gian thay đổi nhanh chóng, chạy ra đến quốc lộ, xe cộ đông hơn một chút, tiếng sóng biển giảm dần chẳng ở ạt ở ạt xô vào bờ, nhỏ dần vài hâu như tan biến. Chạy tầm bốn năm cây số đã nhập vào vùng ngoại ô thành phố. Hàng quán hiện ra nhiều hơn, nhộn nhịp hơn. Vào sâu lòng thành phố, ánh đèn đường dần san sát nhau, xe chạy tấp nập. Không nói chuyện với ai, không có suy nghĩ gì trong đầu, thân thể nhẹ tênh đến lạ thường.

Cô ấy không phải cô ấy! Họ chỉ tình cờ giống nhau... và bản thân chỉ vô tình nhớ đến người con gái đó phát ngốc thôi! Từng sai chân đi nhanh và dứt khoát, đầu óc suy nghĩ vẫn vơ chẳng để ý gì ngoài việc đi thẳng. Chiếc taxi chở người mà cứ luẩn quẩn trong đầu vô tình lướt qua...

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Mọi chuyện cũng là ý trời. Nhân duyên đã định, con người cũng chỉ biết thuận theo nó. Cũng có thể tự mình quyết định, tiếp tục hay dừng lại...

Về đến nhà, bỏ mọi thứ qua một bên, đánh một giấc say.

Khi ánh nắng bắt đầu mờ nhạt hừng sáng, bản thân bác giác tỉnh dậy chào một ngày mới. Đi đến trường...

- Này mày đã biết gì chưa? Hôm qua ấy tao thấy Dương Thắng nè, đi cùng với Diễm Tú ấy.

- Trời họ vẫn cặp kè với nhau miết thôi có gì lạ. Mày chưa biết à? Nam thần trường mình không biết ăn bữa mê thuốc lú gì mà cứ chạy rật rật theo Diễm Tú Diễm Tú đó đó.

- Ồ ha. Ê nhắc tào tháo, tào tháo đến lên kia.

Tay khẽ đưa lên chỉ Tú, Tú lạnh nhạt đi ngang qua, không chú ý đến. Chuyện hôm qua Tú lên cùng một xe với Dương Thắng được chuyển miệng rộng rãi trong trường chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ. Vừa vào lớp đã chuyển đến tai Di Uyên khi cô đi ngang qua một đám người đang bàn tán về vấn đề đó một cách sôi nổi của dân sành chuyện chính hiệu. Di Uyên liền chạy nhanh về lớp toe toét lên nói với Tú.

- Tú, Tú, Tú.

Mọi người chú ý nhìn Di Uyển hót ha hót hời, gọi tên Tú lia lịa, Di Uyển mới im lặng, giả bộ mình con gái nhẹ nhàng, mắt nhìn thẳng đi từ từ đến chỗ Tú. Tú ban đầu nghe gọi có hơi ngước lên nhìn, sau đó lại cúi xuống nằm dài trên bàn. Uyển đi đến chỗ Tú, thấy Tú nằm dài như vậy, chen vô ghế kế bên - ghế của Phúc, vừa ngồi vừa giơ tay đánh một cái đống người vào Tú.

Tú la lên, đồng thời đưa gương mặt nhăn nhó nhìn Uyển, khó chịu.

- Đau! Mày động kinh à?

Uyển trừng Tú một cái, xong nở nụ cười gian, chân mày đá đá lên. Tú không hiểu cử chỉ đó là gì, nhưng trông gian chết được, lại cau có nói.

- Hôm nay mày bị gì vậy hả?

Uyển chồm người sát đến Tú, Tú hơi ngửa đầu ra sau. Cảm giác này giống như lần đó, lần đầu tiên người đó bước vào lớp, ngày đầu tiên trở thành bạn học, còn có thái độ quan tâm thái hóa. Mặt mày hơi giãn ra.

- Mày chịu chăm sóc cho Dương Thắng rồi sao?

Tú đang mơ màng nhớ về chuyện xa xưa, Uyển cất tiếng hỏi, bất giác không để ý đến. Uyển hơi cau mày khi Tú cứ nhìn mình mà không trả lời gì.

- Ê, Tú.

Nghe gọi Tú khẽ giật mình, liền xua xua tay cho Uyển tránh mặt ra. Uyển chẳng hiểu đang nói chuyện mà Tú cứ hành động thật kì lạ. Tính tò mò lại hỏi tiếp.

- Hôm qua sao rồi?

Tú đang phân tích câu hỏi thì Phúc đi đến bàn mình, thấy Uyển đang hóng chuyện gì với Tú, Phúc đứng yên tại đó. Tú ngước lên nhìn Phúc, mỉm cười. Lại cứ hành động kì lạ như vậy khiến Uyển tò mò hơi quay sang. Phúc đứng sừng sừng ngay đó, bản thân vội vàng đứng dậy, chạy về chỗ. Tú vẫn không dời mắt khỏi Phúc. Chỗ đã trống, Phúc nhanh chóng ngồi xuống, nhìn sang Tú. Hai ánh mắt chạm nhau, Tú vẫn không có ý định tránh né đi, miệng cong cong ý cười.

Tim khẽ loạn nhịp, từng đường nét, ánh mắt, đôi môi hiện rõ ngay trước mắt nhẹ nhàng làm bản thân rung động.

Tim khẽ loạn nhịp, từng hình ảnh, mái tóc, làn da mịn màng, làm sáng bừng lên đôi mắt trong, ấm áp.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu bỏ mặc không gian, bỏ mặc thời gian, ai làm gì kệ ai, chú ý đối phương là đủ. Đến khi tiếng giáo viên vang vọng đến tai mới chịu quay mặt đi.

Trong tiết học cũng khe khẽ, lén lén nhìn trộm nhau. Nhưng lại chẳng có một câu chuyện nào để nói. Giờ ra chơi, khi chuông vừa reo, Tú liền nhớ đến tên què mà cô mang ơn kia, liền lật đật chạy đi. Lòng vẫn mang tò mò, Uyển đuổi theo Tú, hét lên.

- Tú chờ tao!

Phúc có nhìn theo dáng người nhỏ chạy đi, lòng cũng hơi tò mò vì sao cô ấy lại gấp như vậy, nhưng là con trai tò mò cũng chỉ biết chờ nó tự đến nói với mình chứ chẳng làm được gì hơn.

- Cậu ăn gì chưa? Chúng ta đi ăn nhé!

Phúc quay sang nhìn...

END CHAP.

Tác giả bế quan ôn thi cùng nghỉ ngơi vài tuần. Chúc đọc giả thi tốt. Gặp lại ở năm mới. Ahiii

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Phúc nhìn sang bên cạnh, nơi có người vừa phát ra tiếng nói. Phúc ngước lên nhìn, Giang Thanh đang nở nụ cười tươi. Phúc chớp mắt một cái rồi quay đi.

- Tôi nghĩ cậu phải ăn chung với hai người bạn họ chứ? Không phải các người vẫn dính với nhau như sam đó sao.

Giang Thanh vẫn giữ nụ cười, mặc dù trong lòng cũng có hơi cảm thấy không đúng, cảm thấy có lỗi. Nhưng nếu nói với chúng nó là mình đang theo đuổi tình yêu thì chắc chúng sẽ chẳng nói gì thêm đâu nhỉ?! Giang Thanh liền đáp.

- Không sao đâu. Tôi vẫn thích ăn với cậu hơn. Được chứ? Đi nhé.

Phúc không nói gì nữa, không thể để Giang Thanh cứ đứng năn nỉ thế này, trông mình lại thật nhỏ mọn. Cũng chỉ là ăn cơm chung thôi mà. Giang Thanh vẫn đang ngóng, Phúc liền đứng dậy. Giang Thanh mừng rỡ. Chờ Phúc rời ra khỏi chỗ ngồi, Thanh liền nhanh chóng khoác tay tươi cười bước đi. Xuống dưới canteen....

Mặc dù có cảm thấy hành động này của Thanh thật chẳng thoải mái gì, nhưng cứ im lặng mà tháo tay cô ấy ra thì trông cũng tệ quá. Vừa bước xuống đây đập ngay vào mắt Thanh là Tú và Uyên đang ngồi ăn cùng nhau. Nhìn xung quanh, thấy một số người đang cảm thấy ganh tỵ với mình, đang bàn tán về mình, lòng lại không thầm hạnh phúc. Vì mình đang đi gần một nam thần trường cơ mà. Thanh lại càng tỏ ra thân thiết hơn, hơn nghiêng đầu, cười tươi hỏi Phúc.

- Cậu muốn ăn gì? Tôi lấy cho nhé.

Đúng lúc, Tú vừa nhìn thấy Thanh khoác tay Phúc như vậy, lòng có chút khó chịu, bứt rứt không yên. Thanh nó.... đang làm gì vậy? Còn Phúc thì chỉ nhìn thẳng chẳng nhìn xung quanh, chẳng thấy Tú đang nhìn như thế nào. Tú thấy khó chịu thật đấy, rồi lại chẳng thể làm gì. Mình có là gì với cậu ta...! Mặt rú xuống, nhìn khay thức ăn, dầm dầm chứ chẳng buồn ăn nữa.

- O... Thanh....

Di Uyên đã nhìn thấy Thanh khoác tay Phúc trông thật thân mật, ngạc nhiên ngược lên. Cả Thanh và Phúc đều nghe thấy nhưng Thanh thì lờ đi còn Phúc thì nhìn sang. Tức là cũng thấy Tú ngồi đó, đang dầm dầm khay thức ăn, rồi bỗng ngược lên. Hai ánh mắt bất giác lại bắt gặp nhau. Phúc khẽ mỉm cười. Tú lại quay đi một cách khó chịu.

Có phải cô ấy đang giận? Phúc liền gỡ tay Thanh ra. Đang giữa chốn đông người, vừa giả dạng thân mật được mà giờ bị tách ra thế này thì mất mặt lắm. Thanh vẫn cố níu tay, tươi cười kéo Phúc bước đi. Phúc vẫn cố ngoảnh lại nhìn Tú, Tú cứ chỉ một lần đó lại không quay sang nhìn nữa. Bỗng nhiên cô ấy đứng dậy bỏ đi.

Tú cảm thấy khó chịu, không muốn ăn nữa, liền đứng dậy bỏ đi. Uyên thấy lạ, Tú bỏ thức ăn rất nhiều, réo lên.

- Tú này sao vậy? Bỏ cơm nhiều thế.

Tú không nói lạng thìn bỏ đi. Uyên thì tiếc khay cơm còn rất nhiều, đĩa của Tú thuộc đĩa đắt nhất luôn ấy, bao nhiêu là thịt, cá này. Uyên chỉ biết thở dài. Ăn phần của mình, rồi đôi khi nhìn qua trông lại ăn hết phần thức ăn đắt tiền đó còn cơm thì để lại.

Phúc thấy Tú bỏ bữa như vậy lại lo lắng. Cô ấy có vẻ khó chịu gì đó? Có phải là vì mình? Phúc cố gắng gỡ tay Thanh ra, Thanh vẫn trơ trên khoác tay Phúc kéo đến quầy ăn. Phúc khó chịu, lại không muốn cao giọng lớn tiếng, Phúc đành nghiêng răng nói.

- Một là cậu tự thả tay ra, hai là tôi sẽ dùng vũ lực để tách cậu ra khỏi tôi.

Thanh ngược lên nhìn Phúc, biết là Phúc đang nổi giận, nhưng vì lòng tham thật sự không muốn thả tay ra. Thanh hơi méo, đưa đôi mắt long lanh nhìn Phúc. Phúc phải nói là thật bức bối lắm rồi. Con người này thật biết khiến người khác mệt mỏi. Nhưng bây giờ không phải lúc.

Phúc ngoảnh đầu lại, Tú đã đi mất rồi, Phúc khẽ thở dài. Cô ấy chắc hẳn là rất giận! Lại nhìn đôi sao? Còn người con gái này bị làm sao vậy?

Thanh không thấy Phúc phản ứng, lại thêm làm càn, vui vẻ kéo Phúc đến gần quầy thức ăn, tươi cười vì ai cũng đang nhìn hai người dưới một con mắt ghen tỵ.

- Cậu ăn gì tớ lấy nhé?

Phúc không hài lòng, nhưng lại chợt nghĩ ra một suy nghĩ thông minh. Phúc cố tỏ ra vui vẻ.

- Tôi quên tiền, cậu có thể...?

Đang ngập ngừng nói, thì con người rắc rối kia liền một cách mừng rỡ chấp nhận.

- Được chứ? Cậu ăn gì?

Cá đã cắn câu, Phúc giả ngượng cười tươi.

- Được thôi. Tôi muốn ăn cái kia. Cậu thả tay tôi ra đi.

Thanh thấy nụ cười ấy thì thoải mái hơn tất cả, răm rắp chấp nhận mọi điều Phúc nói. Phúc đi sang quầy bánh mì, Thanh chỉ đứng im nhìn.

Chương 46

Phúc bóc hai ổ liền, Giang Thanh cũng không buồn ngạc nhiên, cứ chìm đắm trong không gian màu hồng của hạnh phúc khi Phúc cười với mình. Còn Phúc thì đang đắn đo Tú thích bánh mì gì? Bơ? Thịt? Hay xúc xích? Hay cứ đem cho cho cô ấy đại đi. Phúc cầm trên tay hai ổ bánh mì, nói.

- Tôi ăn hai cái này. Cậu trả tiền giúp tôi nhá! Cảm ơn.

Rồi Phúc vội vàng chạy đi. Thế giới màu hồng chợt vụt tắt khi người ấy cầm hai ổ bánh mì chạy đi thật hồn nhiên. Để lại đây một tâm hồn treo ngược cành cây. Gì vậy? Cậu ấy đi đâu vậy? Giang Thanh hơi cau mày, đã bảo là trả tiền giúp thì đành phải trả thôi.

Tú ra sân sau, nơi gồm cây, ghế đá, nắng và gió hoà quyện vào nhau tạo ra một khung cảnh nhẹ nhàng, yên tĩnh. Tú ngồi dưới gốc cây, nhìn các gốc cây còn lại. Sân này thường hay vắng vẻ, không ai lui tới vì sự yên tĩnh đến nhàm chán của nó. Xã hội bây giờ chỉ thích những nơi ồn ào, nhộn nhịp.

Tú ngồi ủ rũ. Phúc ấy, cậu ta là gì chứ? Là gì với Giang Thanh? Có lẽ Thanh thích Phúc nhỉ? Còn mình, mình là sao chứ? Sao lại cảm thấy khó chịu? Sao lại cảm thấy không vui khi thấy Phúc bên Thanh. Họ cùng khoác tay đi. Trông họ cũng thật xứng đôi. Rất hợp! Thanh cũng là bạn tốt của mình, lẽ ra mình nên..... Thật vô lí!

Chạy về phòng học không thấy Tú đâu cả. Chạy ra sân trước, không có, sân thể dục cũng không. Cô ấy trốn ở đâu vậy chứ? Sân thể dục thường nói với sân sau, Phúc cố gắng chạy sâu vào thêm một đoạn nữa. Nhìn xung quanh thật chẳng có ai ở đây, xung quanh chỉ nghe tiếng xào xạc gió luồng qua tán cây. Chán nản. Cô ấy đi đâu vậy chứ? Hai ổ bánh mì vẫn nắm chặt trong tay.

Chán nản, đói bụng, trong đầu chẳng nghĩ được gì. Bụng lại cứ như thế mà nổi loạn, Tú bực bội kêu lên.

- Đói chết tôi rồi. Chết tiệt!

Tiếng nói Tú phát ra chính là tín hiệu quan trọng nhất của tình hình bây giờ. Phúc cười mỉm đi lần lần đến chỗ phát ra tiếng nói. Là trong một góc khuất, có lẽ vậy. Phúc tiến chậm chậm đến, tự nhiên lại chẳng nghe thấy gì cảm thấy có hơi nghi ngờ.

Mặt nhăn riết, bụng đói cồn cào, Tú lại bực bội hét lên.

- Cái tên Phúc ấy, tại sao lại hành động như vậy chứ? Thật tình. Lúc thì ân cần với mình, lúc thì dính sát với Thanh như vậy, mà nó lại là bạn thân của mình chứ! Hắn là cái thá gì mà làm như vậy?

Chửi rủa Phúc thật thả ga, chẳng quan tâm gì, vì cứ nghĩ ở đây thực sự chỉ có mình Tú thôi. Tú hất tóc, mặt vẫn nhăn riết, "hừ" một tiếng lại dõ giọng chửi rủa. Những nghi ngờ chần chừ của Phúc bây giờ đã trở nên chắc chắn hoàn toàn, Phúc cười mỉm. Cậu ghét tôi như thế cơ đấy! Nghe Tú vẫn chưa nói xong, Phúc đứng lại để nghe chuyện hài từ Tú.

- Cậu chỉ là một hạt cát thôi biết không hả? Chẳng phải là một ông vua hay một vị thần mà muốn làm gì cũng được. Biết không hả tên Tạ Gia Phúc chết tiệt nhà cậu! Cậu chỉ là một hạt cát thôi, nên không được làm tổn thương Thanh. Nếu cậu yêu nó có biết không hả? Còn tôi sẽ móc mắt cậu ra nếu cậu còn dám nhìn tôi. Ân cần, quan tâm hả? Tôi Diễm Tú đây mà thêm rung động à? Tình mộng đi...

Tú đang xả hết nỗi lòng ở chốn vốn dĩ là hoang vu này, nhưng đâu ngờ...

- Tôi không nghĩ là cậu không rung động đâu!

What? Ai đó? Có phải đã nghe thấy mình nói không? Tú bất ngờ, len cả xấu hổ, muốn bỏ trốn khỏi nơi này ngay. Mất đảo qua đảo lại, bậm môi lại, từ từ đứng dậy, rón rén rón rén định bỏ trốn. Phúc nhìn thấy thì phải nói là buồn cười hết sức. Cứ phải đáng yêu như thế sao?

Tú không nghe tiếng động nữa, liền nhanh chân chạy đi hơn, lòng thầm mừng. Chắc là chẳng có ai đâu! Tự mình hù dọa mình! Đang định chạy nhanh hơn thì....

- Lưu Diễm Tú! Còn định chạy?

Chương 47

Hớ.... Tú rên khẽ. Ai vậy trời? Mình xấu số vậy sao? Tú khựng lại, khẽ thở dài, nhắm nghiền mắt lại. Mình nên làm thế nào đây? Tú cắn môi cắn đơ, thầm ước mình có thể đột thổ, hoặc tàn hình ngay lúc này. Một lúc như thế vẫn không có động tĩnh gì, Tú mới từ từ nâng gót chân lên định bỏ trốn. Tú rón rén, rón rén. Bỗng có người vỗ vai, Tú giật mình hét lên. Á~

Phúc đứng im như vậy là xem thái độ của Tú, nhưng có vẻ là xấu hổ quá nên lại định bỏ trốn. Phúc đành nhẹ nhàng như làn gió tiến lại Tú, vỗ vai lên một cái. Cô ấy bỗng hét lên, khiến bản thân cũng giật mình, hơi lùi lại.

Tú hít thở một hơi sâu. Đúng thật là có người đằng sau, xúi quẩy lại ngay lúc này chứ. Mình có nên quay lại không? Hay mình lại tiếp tục bỏ chạy đây? Tú liên tục hít thở sâu, nhắm mắt rồi mở mắt, cắn môi.

Cô ấy lại không quay lại này? Đúng là thú vị. Chắc hẳn là xấu hổ lắm. Phúc khẽ mỉm cười.

- Bỏ cả bữa để chạy ra đây, giờ lại còn muốn đi đâu?

Nghe giọng quen thuộc, Tú bình tĩnh lại. Là Tạ Gia Phúc?! Bất giác lại xấu hổ gấp bội. Là cậu ta kìa! Trời ơi, sao lại là cậu ta chứ? Đúng là oan gia. Vừa nãy Tú vừa la hét chửi rủa người đó, giờ lại chính người đó bắt tại trận. Có phải là duyên số hơi trêu người con người không?

Tú vẫn không quay lại, điều này thật sự khiến Phúc buồn cười. Cậu ta chắc thẹn chết trong đó rồi. Mình có nên trêu thêm chút nữa? Phúc giờ hai ổ bánh mì sang trước mặt Tú. Tú hơi tránh né, quay người lại, nhìn Phúc kì lạ.

- Không phải đói lắm sao?

Tú lại ngại ngần quay mặt đi hướng khác, tránh ánh mắt Phúc.

- Tôi thấy cậu vì giận tôi mà tự bỏ đói mình, có hơi xót đó nha.

Tú lườm Phúc.

- Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi giận cậu?

Phúc bật cười.

- À... không chỉ mắt thấy mà tai còn nghe rất rõ nữa. ""Cậu chỉ là một hạt cát thôi biết không hả? Chẳng phải là một ông vua hay một vị thần mà muốn làm gì cũng được. Biết không hả tên Tạ Gia Phúc chết tiệt nhà cậu!""

Phúc nhái lại câu Tú đã hét lên, rồi bật cười. Tim đen bị bắn trúng phập phập, đâu còn đường chối. Tú mới cúi gầm xuống, không dám nói năn gì nữa.

- Tôi nói đúng rồi chứ gì nữa!

Tú cúi xuống thì thấy hai ổ bánh mì trong tay Phúc, bụng lại như thế quấy rối. Bất quá Tú đưa tay đến giật. Nhưng bị hụt... Phúc thấy Tú cúi xuống từ ban nãy là nghĩ cô ấy sẽ giật bánh mì, trong lòng chơi đùa chưa thỏa liền hất tay đi. Tú khề cau mày, lại mặt dày giật thêm lần nữa. Lại hụt....

Phúc nghĩ có thể dùng hai ổ bánh mì này dụ Tú ngẩng mặt lên thì rất hợp lý, Phúc giờ hai ổ bánh mì lên cao, Tú liền thế mà ngước lên. Mau mau cho bà ăn, bà đói lắm rồi! Tú ngẩng lên nhìn hai ổ bánh mì lủng lẳng lủng lẳng mà không ăn được, con ma đói trong dạ dày cứ làm phiền.

- Cậu nói đi có phải cậu giận tôi không?

- Cậu làm gì mà tôi phải giận chứ? - Tú gắt.

- Hình như tôi đi chung với Giang Thanh bạn thân cậu ấy, còn khoác tay nữa. Phải không nhỉ? - Phúc làm bộ đưa tay lên gãi trán.

- Giang Thanh là bạn thân tôi đó nha, nó hạnh phúc như vậy mắc gì tôi!

- Thế tại sao lại bỏ com? Không phải giận quá sao? - Phúc cũng lên gân cổ cãi cho bằng được.

Tú thở dài chán nản. Cậu ta cứ phải moi cho ra thế nhỉ? Chắc mình điên mất. Tú nhăn mặt, lại cãi lý.

- Com hôm nay không ngon!

- Tôi thấy com hôm nay rất ngon mà. Toàn thịt cá hấp dẫn như thế, tôi thấy phần của cậu cũng là phần hảo hạn nhất. Sao lại bảo không ngon?

Thân thể bị con đói hành phát mệt, còn gặp cái tên nhay này, Tú thật sự phát khóc được, lớn tiếng hơn.

- Tôi không biết.

Rồi Tú mếu như thật sự muốn khóc rồi, bỏ vào chỗ ghế đá ngồi. Phúc bật cười, anh vừa trêu cho cô gái đó phát khóc rồi mà vẫn không có ý hối hận gì. Mặt chảnh tiến lại ngồi xuống bên Tú, Tú giận dỗi quay đi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Dừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Sự phẫn nộ của dương thắng (part 1)

Phúc nắm lấy tay Tú, đặt hai ổ bánh mỳ lên trên. Tú có ý không muốn cầm, nhưng bị Phúc giữ tay lại, cuối cùng cũng phải cầm. Tú nhìn hai ổ bánh mỳ đã nằm gọn trong tay nhưng vì mới giận đó lại ăn thì có giống hai nặt không?

- Đói thì ăn đi.

Phúc đoán được suy nghĩ trong lòng Tú là sẽ không dám ăn, vì vừa mới giận, liền quay mặt đi hướng khác. Tú thấy Phúc quay đi, liền đoán đo: ăn hay không ăn? Ở đây cũng chỉ có cậu ta, mà cái này cậu ta mua cho mình, còn hiểu chuyện quay đi thì mình cần gì phải giữ sĩ diện?!

Tú nhẹ nhàng mở ra ăn. Phúc nghe tiếng sột soạt là biết mèo đang chén mỡ, khẽ cười.

- Tôi không biết cậu thích ăn loại nào, thấy hai loại này ngon hơn, nên mua cho cậu.

Tú "oàm" một phát là mất một phần ba ổ, nhai nhồm nhàm mà không thể để ý những lời Phúc lảm nhảm.

- Tôi nói mua vậy thôi chứ thực ra là Giang Thanh bạn cậu mua đấy! Tiền của cô ấy! Tôi không biết sao cô ấy lại năn nỉ tôi đi ăn chung, còn khoác tay như thế. Tôi nghĩ mình không nên tách cô ấy ra nhiều người nhìn vào sẽ bảo tôi nhỏ mọn. Nên tôi mới...

Phúc đang giải thích, nhưng chẳng nghe "ừ" hay "ờ" gì, nhìn sang Tú. Hai ổ bánh chỉ còn lại vỏ, miệng Tú vẫn phình ra, và tiếp tục nhai. Phúc phát ngốc, không tin là người con gái đó miệng to như vậy! Mình vừa chỉ nói một chút mà hai ổ bánh mỳ đã bốc hơi. Phúc chợt nghĩ là không biết Tú có đang nghe mình nói?

- Cậu này giờ có nghe tôi nói gì không?

Hai má phồng lên vì cổ nhét bánh mỳ vào, Tú giương đôi mắt long lanh bắt ngờ nhìn Phúc, chớp mắt.

- Hừm?

Phúc đơ người, trong lòng đầy bão tố. Cố gắng lắm mới nói một mớ thứ ngớ ngẩn ra, nhưng mình lại trở nên ngu ngốc hơn khi người đó chẳng nghe thấy gì. Phúc thở không đều vì tức nghẹn, nhìn Tú. Mặt Tú vẫn ngơ ngác, thấy Phúc cứ nhìn mình chăm chăm, hơi cau mày, nhưng miệng chịu không nổi tiếp tục nhai ngốn nghiêng.

Phúc bất mãn, không thèm quan tâm nữa, quay đi. Tú thấy kì lạ nhưng cũng chẳng buồn hỏi.

Thắng cùng Toàn đi xuống canteen, Uyên thì đang ngồi ăn ngon lành, Thanh ngồi ăn nhưng ngơ ngơ đi đâu, không thấy Tú. Chuyện lạ! Thường ngày đây là bộ ba chị em siêu đẳng, không rời nhau bao giờ. Vậy mà lại mất đi chị đại. Cô ấy cần phải ở bên cạnh mình lúc này! Sao lại biến mất vậy chứ?

Thắng tiến lại, hỏi trống không.

- Tú đâu?

Uyên đang cầm cùi ăn, nghe hỏi về Tú, giọng cũng quen, liền ngược lên xem. Thắng đang đứng đó, nhìn vào Uyên, Uyên gắng nhai nuốt nhanh, đáp.

- Không biết!

Chờ một lúc câu trả lời lại chẳng biết thêm được điều gì. Thắng hơi khó chịu, gất lên.

- Sao lại không biết?

Uyên ngược lên, hơi cau mày.

- Đang ăn thì nó bỏ bữa chạy đi, sao tôi biết nó đi đâu cơ chứ? Thật là.....

Uyển cũng thấy khó chịu trước thái độ của Thắng. Thanh bắt chợt nói một câu.

- Hai người họ đang ở bên nhau. Không cần phải lo lắng quá.

Hai người họ? Thắng nghe lời Thanh nói mà không giữ được cảm giác khó chịu, bực tức trong lòng.

- Ai?

Anh hét lên giữa căn tin nhiều người. Thanh đang thờ thần cũng giật mình, liếc nhìn Thắng, cười nhếch mép.

- Là Tạ Gia Phúc.

Thắng mặt đỏ lên, ngực đập phồng phồng. Không ngờ là anh có máu ghen ghê đến như vậy! Thắng bỗng đập bàn, một tiếng động như bom nổ, rồi bỏ đi dưới hàng trăm con mắt. Uyển đang ăn thì bàn run một cái mạnh, cơm cá gần như trộn lẫn vào nhau. Thanh cũng thêm một lần làm cho bay hồn vía. Toàn thấy Thắng bỏ đi vội vàng chạy theo.

Nhai nuốt xong xuôi, bụng no căng rồi Tú thở ra một hơi, cười mãn nguyện. Nhìn sang Phúc, cậu ta đang nhìn mình. Tú vỗ vai Phúc.

- Đa tạ huynh đệ! Ta đi đây.

Tú dần dần đứng dậy, nhưng bị Phúc nắm cánh tay kéo ngã xuống. Hai gương mặt dường như chạm vào nhau, hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau. Có hơi bất ngờ, mắt Tú mở to. Phúc mỉm cười nhìn đôi môi còn bóng bóng dầu mỡ ứng đỏ đỏ kia.

Tú ấp úng.

- C....c....cậu.....l....l....làm....gi....gi vậy?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Sự phẫn nộ của dương thắng (part 2)

Gió bỗng nhẹ nhàng thoảng qua nơi này, làm bay bông bành mái tóc dài của Tú, bay phất phoi trong gió, và.....có cả quạt vào mặt Phúc.

Người ta nói " Uống một ánh mắt, con say theo cả đời". Mặc dù mặt có chút rát nhưng nụ cười vẫn nở trên môi, ánh mắt vẫn chen lẫn vào bên trong sâu thẳm kia.

Phúc từ tốn cất lời.

- Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có cảm giác đặc biệt với một cô gái nào! Nhưng.....

- Từ từ..

Tú bỗng dựng hét lên, đồng thời đưa tay bịt miệng Phúc lại. Phúc bất ngờ, mắt mở to, miệng cứ kêu lên "um...um...". Tú quay mặt đi, hắc xì một cái. Rồi hạ mông xuống ghế, tay rời khỏi miệng Phúc.

- Không biết ai nói xấu gì tôi! Thôi tôi còn có việc. Đi đây.

Cứ đến những khi Phúc lấy dũng khí nói ra những điều ngại ngùng thì Tú lại làm chuyện mà Phúc đành phải ngậm miệng lại, không thể nói được nữa. Phúc dơ đầu ra, Tú vừa đứng dậy vừa nói.

- Tôi đi đây, không có gì nói nữa đúng không? Tôi đi đó nhé, đừng dờ dờ trò nỉu kéo nữa đấy. Tôi đi thật đây, cậu cứ nhay mồi với tôi thôi.

Không biết ai mới đang dờ trò nhay ra khi nói một tràn mà chân vừa chỉ bước được hai bước! Phúc vẫn ngồi im, cảm xúc anh tuyệt đối trầm trọng rồi, chẳng buồn nói chuyện nữa, nên cô đi thì cô cứ đi đi. Tú liếc nhìn Phúc lần nữa.

- Tôi đi đó nhé.

Rồi ba chân bốn cẳng chạy đi. Gió hiu hiu cuốn mọi suy nghĩ trong đầu Phúc đi mất, ngồi đây chỉ còn thân xác Tạ Gia Phúc thôi. Tú chạy ào ào xuống

căn tin, Uyển, Thanh vẫn ngồi đó. Tú chạy lại.

- Dương Thắng, anh ta có tìm tao không?

Một con ma đói ăn mãi vẫn chưa xong và một con ma đơ cứ đơ đần mãi cùng gật đầu. Tú thở dài. Vậy là toi!

- Anh ta trông như thế nào? Có hỏi về tao không?

Uyển ngược lên, giọng hơi cáu.

- Giận, anh ta rất giận. Còn lớn tiếng với tao nữa đấy.

Tú hoảng hốt.

- Thật sao?

- Chứ tao mà nói dối mày à?

Tú cố gắng bình tĩnh lại.

- Rồi rồi. Tao thay anh ta xin lỗi mày. Lần sau tao sẽ dẫn mày đi ăn. Ok chứ?

Không cần nghe thêm gì, Tú chạy đi ngay. Vừa đi Tú vừa lo lắng, không biết Dương Thắng sẽ như thế nào? Chắc lại làm giặc lên. Tú chạy lên dãy phòng học, chợt dừng lại. Mình đang đi đâu vậy? Anh ta học lớp nào chứ?

Con thịnh nộ của Thắng làm Toàn cảm thấy lo sợ, liền huy động anh em đi tìm Diễm Tú. Sau đó, chính Toàn lại là người nhìn thấy Tú. Thấy Tú đang đứng ngơ ngác, Toàn chạy lại và kéo Tú đi trong khi cô vẫn chưa nghe được một lời giải thích nào từ Toàn. Chạy đi một lúc, Tú mới tỉnh táo và hỏi.

- Anh đưa tôi đi đâu?

- Rồi em sẽ biết.

Toàn lạnh lùng trả lời. Một người trắng hoa, sát gái như Toàn, lần đầu tiên Tú thấy được mặt lạnh lùng của anh ta, chắc cũng là chuyện quan trọng. Tú không nói gì thêm chỉ biết chạy theo. Đến dãy phòng học cũ, Toàn chỉ căn phòng Thắng đang ở trong đó cho Tú. Tú hơi chân chừ, chậm chậm tiến lại. Tiếng động trong phòng phát ra rất lớn, một con thịnh nộ cực đại, cửa mở toang ra. Tú hơi run khi tưởng tượng về hành động của Thắng, chân không dám đi nhanh hơn. Tú đứng trước cửa căn phòng đó, khẽ nhìn vào trong. Bàn ghế ngã tung lung, Thắng đứng thờ hồng hộc, xung quanh người toả ra thứ sát khí chết người.

Đây là lần đầu tiên Tú cảm thấy sợ Thắng đến như vậy. Anh ta tức giận đúng là khinh khủng! Mình phải làm sao đây?

Đá đổ bàn ghế xong, cơn lửa giận trong lòng Thắng có vơi đi đôi chút, nhưng vẫn là tức giận. Cứ đứng mãi ở đây cũng không phải cách hay, Tú tập trung hít thở sâu, lấy hết can đảm bình sinh, giấu cái lo sợ vào trong, giả vờ mình chẳng có làm gì, thật bình tĩnh như mình ngày thường đi vào.

- Dương Thắng tôi nghe nói anh tìm tôi.

Thắng nghe giọng biết ngay Tú, đưa đôi mắt đàng đàng sát khí nhìn sang.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Sự phản nộ của dương thắng (part 3)

Thân hình bé nhỏ bị sức tàn sát của ánh mắt Dương Thắng làm cho run sợ hơn. Tú nuốt nước bọt cố trấn an bản thân, không thì sẽ như một tờ giấy bị cứa xé trong cơn giông bão mất.

Từng bước từng bước Thắng tiến lại.

- Em vừa đi đâu?

Tú lo sợ, giọng run run

- T...tô...tôi...c...có....v..việc...việc.

Thắng ào tới như một con sóng lớn, nắm lấy áo Tú, kéo lên, đôi mắt Thắng đỏ lên, trừng trừng nhìn Tú. Bị nắm áo như vậy Tú cảm thấy ngạt thở, tay nắm hai cổ tay Thắng.

- Em nói, em đi đâu? Với ai?

Thắng lớn tiếng quát, Tú sợ đến ứa nước mắt.

- Tôi...tôi đi...ăn thôi.

Tú cố hít thở đều, tay đập đập vào tay Thắng. Ngoài tức giận ra, Thắng không còn có thể quan tâm thứ gì khác. Rất giận! Rất tức giận! Cực kì giận dữ!.

- Em đi với ai? Nói!

Tú nhìn Thắng, đôi mắt cũng đỏ lên, vừa lo sợ cũng vừa tức giận. Mình đã làm gì mà anh ta lại tức giận như vậy? Nhưng anh ta dù có thế nào lại định giết mình chết sao?

Tú tiếp tục trừng mắt khó nhọc nhìn Thắng, nước mắt bắt kiểm soát chảy ra. Thắng bỗng thả tay ra, Tú đang nhón chân, đứng thẳng bằng lại. Thắng dồn Tú sát vào tường, bỗng lặng im không nói. Có lẽ giọt lệ nơi khoé mắt Tú đã cảm hoá một phần từ giận trong Thắng! Ánh mắt Thắng dịu đi, mặt cũng không còn đỏ nữa. Bị áp vào đường cùng thế này, Tú quả không còn cách tránh né.

Thắng trầm giọng hỏi.

- Em nói, em đã ở với ai?

- Tôi ở cùng bạn.

Tú trả lời một cách dứt khoát, kiềm nén sự lo sợ trong giọng nói. Thắng nhếch mép.

- Bạn? Nói láo.

Thắng gắt lên, mắt trừng trừng nhìn Tú, tay nắm mạnh vào tường. Cái nắm đầm đó gần sát mặt Tú, làm Tú giật mình. Kiềm nén cảm xúc là việc cả hai đang cố thực hiện.

- Đến mức này em vẫn muốn nói dối.

Tú chần chừ, rồi trả lời gắt lên.

- Tôi ở cùng ai thì liên quan gì anh?

Cảm xúc đã cố kiềm nén gần như vững vàng, phút chốc mọi cố gắng lại tan biến theo một câu nói. Ánh mắt rực lên ngọn lửa phẫn nộ, Thắng quát.

- Phải. Không liên quan tôi. Nhưng nó cũng phải liên quan tôi.

Tú cũng giận quá hoá dại, quát lại.

- Anh thật quá quắc. Anh nghĩ mình là ai chứ?

Thắng nhìn Tú. Tức một nỗi anh không thể làm gì người con gái này cả! Không thể làm gì cả. Cô ấy là người anh muốn có lại không có được. Muốn sở hữu lại không sở hữu được! Bất lực! Ánh mắt Thắng, trừng xuống nhìn vào môi Tú. Nó run khê vì lo sợ. Những giọt lệ khéo mắt Tú vì quá xúc động mà không ngừng tuông ra.

- Tôi không nghĩ mình là người không thể không có được trái tim em.

Thắng nói một câu rồi cúi xuống chặn lấy môi Tú bằng môi của mình. Lòng mi Tú giật mạnh một cái. Anh ta...anh ta lại....lại đang hôn mình sao? Tú chống cự, đưa tay đập vào người Thắng. Chìm đắm trong vị ngọt từ bờ môi Tú, Thắng lại càng không thể không ngừng muốn chiếm hữu Tú. Thắng vòng tay ra đằng sau eo Tú, kéo cô ôm sát vào người.

Tú khó chịu dây dưa, những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi. Nụ hôn này chẳng ngọt ngào gì cả. Nụ hôn này mang vị của tức giận. Nó chỉ dùng để trút giận thôi. Tú cố giữ mình tỉnh táo, tìm cách chống cự con thịnh nộ của Thắng đang dồn vào đôi môi đó.

Tú dồn một lần cuối tất cả các năng lượng của mình vào đôi tay, tất cả sức lực một lần cuối tách Thắng ra khỏi mình. Chát.....

Đẩy được Thắng ra, Tú nhanh tát vào mặt Thắng, lùi ra xa một chút. Đón cú tát như trời giáng, Thắng như bị câu mất hồn phách. Trong cơn xúc động Tú gắt lên.

- Anh nghĩ anh là ai lại làm vậy với tôi? Anh điên rồi đúng không? Tôi mang ơn anh đã cứu tôi một lần, tôi chấp nhận tất cả yêu cầu của anh. Nhưng tôi

được anh cứu không có nghĩa là tôi trở thành người hầu của anh, đồ chơi của anh. Anh có hiểu không? Anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Rồi Tú chạy đi. Những giọt lệ cứ thay phiên rơi xuống, ướt đầm gương mặt Tú. Vừa gạt nước mắt, Tú vừa chạy đi.

END CHAP.

cán mốc 50 chương <3 nhận xét nhiệt tình đi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tôi sẽ không để em chịu tổn thương (part 1)

Tú chạy ra khỏi căn phòng đó, băng qua thêm hai ba gian phòng, Toàn đang đứng dựa vào tường, mặt hơi cúi xuống, tay vòng trước ngực. Nghe tiếng chạy của Tú, Toàn nhìn sang, thấy biểu hiện của Tú, Toàn cũng cảm thấy lo lắng. Toàn bước ra cản đường.

- Tú em sao vậy?

Tú đưa đôi mắt đỏ, đầm lệ, liếc Toàn, không nói câu nào, đẩy Toàn sang một bên, bước đi. Toàn chạy đến căn phòng đó, chợt giật mình khi nghe Thắng la lên chói tai.

Gạt hai giọt nước mắt cuối, Tú lại tiếp tục chạy. Trong lòng Tú giờ rối lăm, chỉ muốn trốn đi thật xa, cô chạy cô chạy mãi.

Phúc trở về lớp, Uyên, Thanh trong lớp, lại không thấy Tú đâu. Phúc thấy hơi kì lạ, nhưng không nghi ngờ mất. Có lẽ cô ấy vào nhà vệ sinh cũng có thể?

Mãi đến giờ vào lớp buổi chiều, Tú vẫn không có trong lớp, Uyên lo lắng nhìn xuống ghế Tú, cặp vẫn còn đó. Phúc cũng cảm thấy lạ.

- Uyên, cô ấy đâu?

Phúc gọi Uyên, tay chỉ sang ghế Tú, Uyên hơi cau mày lắc đầu. Uyên ngồi lại ngay ngắn, rồi chợt nhớ đến thái độ giận dữ của Thắng. Không phải đã có chuyện gì rồi chứ? Uyên lo lắng hơn quay xuống nói.

- Phúc, Tú có lẽ đã đi gặp Dương Thắng.

Phúc bất ngờ. Dương Thắng?! Vừa nãy mình..... Phúc nhanh đứng dậy, chạy đi. Uyên nhìn theo. Cậu ta đi đâu vậy? Phúc chạy thật nhanh, băng qua các dãy phòng học, thật ra Phúc cũng chẳng biết Thắng ở phòng nào. Chợt may mắn thấy Toàn đang đi trước mặt, Phúc đi nhanh đến, nắm cổ áo Toàn. Toàn hơi bất ngờ, gạt tay Phúc ra, chỉnh lại cổ áo.

- Dương Thắng ở đâu?

Toàn vẫn bình tĩnh.

- Tìm cậu ta có việc gì?

Phúc gắt lên.

- Hắn ở đâu?

Phúc lại mất kiên nhẫn, nắm lấy cổ áo Toàn. Lông mi Toàn giật mạnh. Trong tình thế này, Toàn hoàn toàn bị áp đảo bởi sự giận dữ của Phúc, không thể làm gì hơn.

- Cậu ta ở dãy phòng trống, cuối cùng.

Phúc thả tay ra, quay lưng chạy đi. Chạy rất xa rất xa trường. Tú không biết mình ở đâu nữa. May trong người còn ít tiền, Tú bắt taxi đến bãi biển mà ngày đầu tiên gặp Phúc đã cùng anh đi đến đó.

Từng bước nặng nề trên bãi cát, đầu trống rỗng, nước mắt vẫn thi nhau tuông ra. Không suy nghĩ gì lại khiến ta mệt mỏi nhất, chán nản nhất. Tú đã chạy rất lâu, thân mệt lã, trong đầu cũng mệt lã, Tú ngã lăn xuống cát.

Phúc đằng đằng sát khí đi đến căn phòng đó. Sau khi hét lên, Thắng bắt lực ngã xuống. Một chút ánh nắng xuyên qua khung cửa kính rọi vào cả cơ thể Thắng, anh chìm vào cơ mê. Phúc đi đến, đập cánh cửa mạnh. Thắng bừng tỉnh, ngồi dậy, quay sang. Vô cùng tức giận, Phúc xông tới kéo cổ áo Thắng lên, rồi đấm một cú thật mạnh, Thắng lại ngã lăn xuống đất.

Phúc đứng thờ hồn hèn, chậm rãi nói.

- Mà đã làm gì Tú?

Thắng ngồi dậy, quẹt khoé môi có văng ra chút nước, nhìn Phúc cười.

- Tao làm gì mặc tao!

Phúc nghiêng răng, lại xông đến, đấm thêm một cú. Thắng ngã xuống, Phúc lại nắm áo kéo lên, hét lớn.

- Mà đã làm gì Tú? Há?

Mặt mũi Phúc đỏ lên. Mũi Thắng chảy máu, hấn vẫn nhìn Phúc cười.

- Rất vui. Làm chuyện rất thú vị.

Thật sự không thể tha được, Phúc đấm liên tục vào mặt Thắng. Hấn lại chẳng đỡ, chẳng né, chẳng đáp lại. Vô dụng! Phúc ngừng đánh, đứng dậy. Mặt mũi Thắng xây xát nhẹ, có chút máu chảy ra.

- Mà hãy cầu trời là Lưu Diễm Tú không bị sao! Nếu không nợ này tao không trả gấp bội tao không phải Tạ Gia Phúc.

- Nếu mày không tìm được Lưu Diễm Tú, tao sẽ tự động tìm mày.

Thắng nhìn Phúc kiên định.

- Tốt nhất là mày nhớ những lời mày nói.

Phúc bỏ đi, ánh mắt anh vẫn rực lên ngọn lửa tức giận. Toàn thấy Phúc giận dữ, có chút lo lắng, chạy đi đến dãy phòng trống. Phúc chỉ biết đi thắng ai làm gì mặc kệ, va mạnh vào Toàn cũng lại thín bước đi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tôi sẽ không để em chịu tổn thương (part 2)

Vừa đi vừa móc điện thoại ra.

- Lão Đại, có chuyện gì?

Trong điện thoại tíc tắc đã phát ra tiếng động.

- Huy động anh em đi tìm Lưu Diễm Tú cho tôi. Đào hết cái thành phố này nhất định không còn người cũng còn xác. Hiểu rồi chứ?

Giọng Phúc vang to, khiến cho người bên kia cũng cảm giác được sự khẩn nộ. Giọng run run đáp lại.

- V..và..vâng!

Phúc chạy đi. Tú em nhất định không được có chuyện gì! Đợi tôi. Tôi sẽ không để em chịu tổn thương!

Toàn đi đến căn phòng đó, Thắng nằm dưới sàn, trông không còn một chút sức nào, Toàn liền chạy đến đỡ Thắng dậy.

- Không sao chứ?

Thắng giờ chỉ như cái xác không hồn. Sự việc này đã biến thành truyện không có hồi kết. Phúc chạy đi ra khỏi trường, đi đến rất nhiều nơi. Mãi cho đến chiều tối, mới mò ra bãi biển ngày đó. Vừa chạy vừa hét.

- Tú! Tú! Lưu Diễm Tú! Cậu có ở đây không?

Phúc tiếp tục chạy, tháo đôi mắt kính ném đi mất, thân thể anh đầm mồ hôi, mái tóc lúc nào bỗng bành giờ thì nó đậm ướt, kết dính vào nhau, rũ xuống mặt. Mệt mỏi lắm, Phúc dừng lại, chống tay lên gối, thở hộc hộc. Phúc đưa mắt nhìn về phía trước. Mồ hôi làm ướt hàng mi mắt anh. Nhắm nghiền mắt lại, anh đứng thẳng dậy, vừa mở mắt ra lại ngã ào xuống.

Tú rút cuộc em đang ở đâu? Anh ngã xuống, thân thể cũng đã cạn kiệt sức. Nhưng cứ nghĩ đến Tú, anh lại cố gồng mình đứng dậy.

Tú thờ thẩn ngồi trước những con sóng cuộn cuộn xô vào bờ. Đã ngồi như vậy rất lâu rất lâu, nhưng tâm vẫn như đại dương kia, hết con sóng này đến con sóng khác, hết con giông bão này sẽ tạo con giông bão khác. Người ta cứ nói đại dương là nơi yên tĩnh, thanh bình nhất. Nhưng có bao giờ nghe bão từ lục địa đổ ra biển? Trên thế gian này, chẳng có nơi nào là yên tĩnh khi tâm hồn người ở chung với chúng lại chẳng bình yên mà cảm nhận.

“Tú! Tú! Lưu Diễm Tú! Cậu có ở đây không?” câu nói vang vọng trong không gian, truyền đến tai Tú, cô quay trái quay phải xem thử. Trông thấy từng hành động của bóng dáng đằng xa xa kia, Tú có hơi xúc động. Ai vậy nhỉ? Sao ngã thế kia? Tíc tắc người kia lại đứng lên. Không sao chứ nhỉ? Bóng dáng đó dần tiến lại gần Tú. Tú bất giác nhìn chung quanh, bãi biển giờ này rất vắng, đằng xa kia có những khu resort thì có chút ánh sáng lấp ló.

Người đó đang tiến về mình sao? Người đó là người đã gọi mình chẳng? Thật sao? Đó là ai? Ai vậy? Cao, ốm, tóc ngắn? Một người con trai chẳng? Ai chứ? Chắc chắn không phải Dương Thắng. Anh ta chắc sẽ có biết mình ở đây đâu! Người tới đây với mình là..... Phúc sao? Cậu ấy đúng chứ?

Với một mớ những suy nghĩ, và cuối cùng có lẽ là điều vui nhất. Tú chợt hé nụ cười mỉm, rồi chợt nhận ra tinh thần như ngày giông bão phút chốc lại giống như ngày nắng nhẹ nhàng. Tú chợt thở dài. Những lúc thế này mình lại nghĩ đến tên đó sao? Thật vô lí. Chẳng có cái lí nào như vậy.... Trừ phi...

- Tìm thấy rồi!

Tú đang ngẩn ngơ suy nghĩ, đến khi Phúc có chút vui mừng thể hiện qua ánh mắt, gương mặt thất thần, đứng cách Tú ba bốn mét, thờ thật gấp gáp thì mới tỉnh hồn. Hai đôi mắt chăm chăm vào nhau. Phúc! Là Phúc sao? Là Phúc thật sao?

Cô ấy trông thật chẳng tươi tắn gì! Đã thật mệt sao? Phúc đứng yên nhìn Tú thật kĩ, thật lâu. Tú tâm trạng lại bắt đầu rối như tơ vò. Phải làm sao đây?

Phúc từ từ đi đến chỗ Tú. Từng bước chân nặng nề. Tú vẫn cứ nhìn, không nói gì, rồi lặng lẽ quay mặt đi, chặn lại cảm xúc từng chút từng chút dâng lên. Không được khóc! Sao lại khóc? Phúc chợt đỏ ửng xuống bên Tú, cúi đầu vào Tú một cách bất ngờ làm Tú khẽ “à” lên, chống tay trái xuống, giữ tư thế nghiêng nghiêng ẹo ẹo trông thật kì dị, khó chịu, nhìn sang Phúc, thốt lên “cậ...” rồi lại thôi.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tôi sẽ không để em chịu tổn thương! (part 3)

Phúc cúi đầu vào bả vai Tú khó nhọc, những giọt mồ hôi cuối nhanh chóng bị gió biển hong khô đi. Vừa mệt, vừa vui, vừa lo, vừa tức giận.

Tú nhìn mái tóc Phúc, đôi mi dài rủ xuống, cái mũi cao. Tú lắng nghe những rên khe khẽ, tiếng thở không đều. Tú cảm nhận thân thể mệt lã, lòng ngực đập phồng phộc. Tú quay đầu nhìn những cuộn sóng dần lớn lên, giờ đã đến lúc thủy triều dâng lên. Trăng hôm nay rất tròn và sáng. Trời đã tối rồi! Một lát, thật sự đã mỏi lắm rồi, tay tê hết cả, Tú mới cất tiếng.

- Cậu đã tìm tôi sao? Mệt lắm à? Nhưng bây giờ tay tôi tê hết rồi. Cậu ngồi lại đi.

Phúc lặng thinh một lúc rồi mới bắt đầu rời khỏi bả vai Tú. Tú dần dần chỉnh lại tư thế. Bả vai phải, cánh tay trái giờ đã không còn trên cơ thể của Tú nữa. Cảm giác bất lực bao trùm lấy Tú nhưng một chút Tú cũng không muốn nói ra. Phúc nhìn Tú.

- Ai nói?

Tú hơi ngạc nhiên nhìn sang.

- Há?

Phúc hơi kênh mặt nhìn Tú, ánh mắt mờ chỉ một nửa.

- Ai nói cậu là tôi tìm cậu?

Tú cảm thấy hơi nghi ngờ, lẩn chút chua.

- Cái gì?

Phúc hé nụ cười, đưa tay ôm lấy mặt Tú, nựng nựng. Tú ngạc nhiên, khó chịu, cau mày.

- Gì vậy?

Phúc cười.

- Đáng yêu chưa này? Cái mặt như cái bánh bao vậy!

Tú tức giận hất tay Phúc ra, gất lên.

- Này! Quá đáng rồi nha. Tòì đang nghiêm túc đó.

Phúc quay mặt đi, không nói.

- Cậu bị thần kinh à?

Phúc không muốn nói đến chuyện tình cảm. Thật sự anh cũng chưa xác định được, những cảm xúc này là gì. Tại sao lại tức giận? Tại sao lại cảm thấy có lỗi? Tại sao lại quan tâm? Tại sao lại nhớ? Tại sao lại như vậy? Không xác định, cũng không muốn xác định. Chỉ biết là cứ như thế này, bên cạnh người đó lại cảm thấy thật yên tĩnh.

- Này cậu có thấy muối đốt không?

Tú đang chờ đợi thật nhiều, một lời nói khẳng định cho hành động của Phúc. Vậy mà khi nghe tiếng nói lại toàn những điều điên rồ. Tú bực mình, đứng dậy.

- Muối đốt chết cậu cũng được.

Rồi bỏ đi. Phúc đuổi theo.

- Gì đây? Sao lại nói như thế với người đã chạy khắp nơi tìm cậu chứ?

Bước chân dừng lại, Tú quay sang nhìn Phúc, ngập ngừng.

- Cậu...cậu đã.....đã tìm tôi...thật sao?

- Không! Nói láo đó.

Một câu nói thật thán nhiên. Tú lặng thin bước tiếp. Lại là cái cảm giác hạnh phúc thế này rồi lại tuột dốc thế đó. Tại sao lại như vậy? Đúng là lòng người khó đoán. Mà tại sao mình lại mong đợi điều vô lí như vậy? Thật sự quá vô lí.

- Chứ cậu chạy ra đây làm gì?

Tú quay sang nhìn Phúc. Phúc nhìn Tú chột nờ nự cười làm Tú lại ngại ngần quay đi, Phúc thờ ra rồi nói.

- Tự nhiên có hứng thôi.

Tú khẽ nhếch môi.

- Ủ.....hứng.... Cũng trùng hợp nhỉ!

Rồi cô cúi mặt xuống nờ nự cười mỉm. Phúc thấy có hơi lạ. Cô ấy cứ lạ thế nhỉ? Suy nghĩ có chút trùng hợp nhưng đây là chỗ mà tâm trạng cô ấy có vẻ thanh thản hơn. Cũng như đây là....

- Cậu nhớ nơi này chứ? Ngày đầu tiên, cái ngày dài đằng đẵng đó, tôi và cậu....

- Nhớ chứ! Thế nên tôi mới lần đến đây...lúc này....

Phúc dừng lại, Tú đang lắng nghe cũng dừng lại theo. Tú nhìn sang Phúc. Sao cậu ta cứ mơ mơ màng màng? Cảm xúc mơ mơ màng màng. Chẳng hiểu gì nữa.

- Để hóng gió thôi. Không may gặp được cậu nhỉ!

Hóng gió? Không may? Tú trừng mắt, xong rồi nhếch mép.

- Gió ở đây độc đó.

Rồi bỏ đi. Phúc cười mỉm rồi chạy theo, sánh bước bên Tú. Tú giận giận dỗi dỗi bước nhanh hơn lên, Phúc cũng đi nhanh hơn. Phc giờ tay lên vỗ vai, Tú né đi, chạy nhanh hơn. Phúc đuổi theo. Một lúc trở thành rượt đuổi nhau. Tú nờ nự cười tươi, xô Phúc ra biển. Phúc cũng cười thật tươi tét xuống nước, nờ nự cười đứng dậy ôm lấy Tú ẩm thả ẩm xuống biển. Ha ha hi hi, nự cười vui vẻ vang khắp một vùng.

Chắc nhiều người thấy cũng nghĩ....

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nam chính (1)

Điên rồi!!! Bọn chúng có điên mới ra biển lúc mặt trăng sáng như thế. Người đứng tuổi bình luận. Anh chị ấy vui nhì! Trẻ em nói.

- Thôi! Đủ rồi.

Tú gất lên, lồm cồm bò dậy. Phúc đứng vuốt tóc, thở hộc hộc, môi vẫn hé nụ cười. Đang đứng chờ đợi Tú đứng dậy. Tú nhìn Phúc hơi lo sợ, giơ tay lên, thều thào nói.

- Tôi đã bảo là dừng. Không chơi nữa. Mệt rồi.

Cùng lúc Tú đã đứng thật bình thường, nhìn vào gương mặt kia hiện rõ hai chữ âm mưu. Tú cố giữ bình tĩnh, thân thể mệt lả rồi. Phúc hù dọa với một cái giật người cũng làm Tú chạy đi hai ba bước.

- Thôi! Không chơi nữa!

Phúc cũng mệt rồi, vẫn thở hộc hộc, tiến lại phía Tú.

- Được rồi không chơi nữa.

Lúc Phúc tiến lại Tú có chút đề phòng, nghe xong câu nói đó thì mới thả lỏng ra. Gió biển thổi ào ào, hai thân thể ướt nhem hơi run rẩy. Phúc gắng tỏ ra mạnh mẽ. Mình là đàn ông! Còn Tú thì run như ngồi trên xe đến những đoạn đường xấu. Phúc hỏi han mặc dù đã biết chắc chắn

- Cậu lạnh hả?

Tú liếc nhìn Phúc, rồi nhắm mắt, im lặng. Mắt rõ ràng là không cậu hay bệnh tật gì mà mở miệng hỏi một câu là biết “thần đồng” rồi. Phúc suy nghĩ một lúc rồi cất lời. Mân đối đáp giữa người bình thường và người bỗng dưng bị cảm bắt đầu.

- Cậu có tiền không?

Lắc đầu.

- Điện thoại?

Lắc đầu nhân hai.

- Trang sức gì có không?

Lắc đầu nhân ba.

- Vậy là cậu tay không vậy chạy ra tận đây?

Gật đầu.

- Thật hả?

Gật đầu nhân hai.

- Điện thoại? Tiền? Trang sức có giá trị?

Gật đầu nhân ba.

Không thể nói gì được nữa, Phúc cảm thấy có một thứ vô hình gì đó đang ức chế bản thân. Không còn gì để nói nữa.

Thật sự thì bản thân anh bây giờ cũng chẳng có gì trong người. Cặp đôi số nhọ của năm. Phúc nhìn Tú, Tú có chút ngại ngùng nhìn lại. Tú cũng đang nhận ra điều ngu ngốc mình đã làm. Giờ phải làm sao?

- Giờ trời tối thế này rồi, không có tiền sao mình về?

Tú làm bộ suy nghĩ.

- À....

Phúc lại nói.

- Hay chúng ta vào một khách sạn nhé. Sáng mai tôi sẽ gọi người đem tiền đến.

Tú ngại ngùng nói.

- Sao bây giờ không gọi người đến?

Phúc nhìn Tú bất mãn nói.

- Tôi cũng trọ trọ như cậu thôi. Không tiền, không điện thoại, tôi thì không mang trang sức rồi.

Còn cái gì đáng hơi không? Nói luôn đi, chị đây chịu một lần. Tú không biết phải nói gì nữa. Cạn!

- Thế nên bây giờ phải đi đến khách sạn nào đó. Phải thay bộ quần áo này ra nữa chứ!

Không còn cách nào hơn. Tú gật đầu. Hai người chỉ có tấm thân mặt dày vác mặt vào khách sạn gần nhất. Ở đây là biển, một địa điểm nhiều khách đến, đương nhiên giá khách sạn không hề thấp. Hai người một nam một nữ đành ở một phòng.

Sao mình lại phải làm thế này? Sao có thể tự nhiên mà ngủ chung được? Trời ơi. Đứng là xui xẻo. Tú cứ cúi mặt xuống đất, thở ra thở vào, nhắm mắt cau mày, tỏ ra ngại ngùng, xấu hổ. Đến khi cửa phòng mở ra, ánh sáng trắng nhả đổ làm Tú bị thu hút. Tú bước vào trong, chạy lung tung xem xét, ánh mắt thì long lanh bởi ánh đèn, miệng thì cứ há hốc vì căn phòng khang trang này. Phúc từ từ đi vào, đóng cửa lại, nhìn thấy Tú cứ chạy lung tung, mắt chữ A mồm chữ O, thầm bật cười. Lần đầu vào một căn phòng thế này à?

- Này, đừng có chạy lung tung nữa. Lại đây đi.

Tú nhìn Phúc, rồi lại ngược nhìn trần nhà, nhìn xung quanh nhưng chân tiến lại phía Phúc. Phúc giục.

- Nhanh.

Tú hơi cau mày đi nhanh hơn.

- Chuyện gì?

Phúc hớn hỏ.

- Nào Tú, oản tù tì.

Tú ngạc nhiên, chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Và mình làm gì tiếp theo.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nam chính (2)

Phúc cười cười, lại hô to trước sự ngỡ ngàng của Tú.

- Oản tù tì.

Phúc nhanh chóng ra búa, Tú quá gấp gáp chưa kịp suy nghĩ ra điều gì, thấy phản ứng của Phúc nhanh, mình cũng đuổi theo. Nhưng không may lại ra kéo. Phúc phá lên cười, đưa ""búa"" đập đập ""kéo"", rồi bật ngón trỏ và ngón cái như cây súng chỉ vào Tú.

- Cậu thua rồi! Tôi thắng trước đây!

Phúc bước đi, tay vẫn nghịch ngợm chỉ chỉ vào Tú, cười vui vẻ, còn không quên nháy mắt một cái. Tú chột hoàn hồn, vừa kịp hiểu ra vấn đề. Cánh cửa

phòng tắm đóng lại, Tú thăm rửa.

- Thứ đàn ông con trai, để cho con gái thân ướt nhem ngồi trong phòng máy lạnh thế này. Cái thứ....

Chợt cánh cửa mở ra làm Tú giật mình, Phúc đứng tại chỗ, tay cầm cái khăn màu trắng, ném đến Tú. Khoảng cách giữa hai người khoảng hai mét, Phúc lại ném cái khăn nhẹ tênh một cách cũng nhẹ nhàng. Nó dần dần bay đến chỗ Tú. Khoảng khắc chậm rãi, Tú đang cố gắng phân tích. Liệu nó sẽ rơi trên đầu mình hay nó sẽ bay đến trước mắt mình rồi rơi xuống đất? Hay còn trường hợp nào khác?

Nó đang đến gần. Phân tích gần xong, Tú gơ tay ra đón nó. Nhưng không may nó rơi ngay dưới chân Tú khoảng một gang tay. Phúc vui vẻ, bước lùi lại, đóng cửa phòng tắm. Tú nhếch mép, trừng mắt nhìn cánh cửa đó đóng lại, rồi cúi xuống nhặt khăn lên. Người thì ướt mà phòng thì mở máy lạnh, khiến Tú chết rét rồi. Phủ tấm khăn lên người như áo choàng thời xưa, Tú co ro chạy lại lấy đồ điều khiển tắt máy lạnh đi, ngồi xuống lau người mình, ngẫm nghĩ vụ vớ.

Xem như tên Thắng có tình cảm với mình nhưng hành động ghen tuông đó thật là thái hoá quá vấn đề. Và lại mình là người yêu chính thức của anh ta sao? Còn nữa tính chiếm hữu dâng lên đến mức muốn giết cả mình sao? Diên thật! Còn tên Phúc chết tiệt này. Tại sao những lúc tuyệt vọng nhất thì luôn là hắn? Có phải thật sự là mình thích hắn chứ? Nhỏ lớn chẳng hiểu tình cảm là cái quái gì. Như xem phim ấy, nhân vật chính cứ hỏi: Tình yêu là gì? Rốt cuộc đó là cái quái gì mà một vài người thì trông thật vui vẻ, thật hạnh phúc... Một vài người lại thật lạ lùng giờ mọi thủ đoạn để chiếm được cái gọi là tình yêu, hạnh phúc. Vài người lại nhu nhược buông xuôi. Có phải tình yêu lúc nào cũng phải đấu tranh giành giật, hay bảo vệ nó, hay cũng chỉ là lặng lẽ nhìn ""đó là của người ta"". Người ta yêu mình xem như là may mắn nhưng người ta không yêu mình thì thôi. Phúc tạp! Nghĩ đến thì thấy cái quái gọi là tình yêu thật phiền phức. Tốt nhất là mình nên yêu ba mẹ, dẫn đường dục đã nuôi nấng mình đến mức không biết ""Tình yêu là gì?"" để mình không cần phải yêu. Mang phiền phức vào người làm gì rồi lại suy nghĩ nhiều như thế, phải khóc nhiều như thế, nhanh già chứ được cái quái gì đâu! Đúng! Lưu Diễm Tú mày đúng là thông minh sáng suốt. Thế gian không ai bằng mày đâu!

Lắc lư cái đầu, mỉm cười, Tú tiếp tục hong khô người mình. Tầm hai mươi phút rồi, Phúc vẫn chưa ra. Tú ngồi dựa vào ghế, trượt gần nửa người xuống phía dưới, dặng hai chân ra, hai tay đặt lên bụng đang sôi lên. Đại ca ơi là đại ca! Bao lâu ngài chưa tắm mà ngài tắm lâu thế hả? Tiêu đề đói sắp chết rồi. Đại ca nhanh giúp đi!

Vừa thở dài một cái, bên phòng kia có tiếng động, Tú liền nhút nhích, thu chân lại ngồi đàng hoàng, nhìn sang cánh cửa đó. Thân chỉ có tấm khăn quấn đở, Phúc đi ra, tay cầm vội cái khăn đặt lên đầu, liếc mắt nhìn Tú, tiến đến.

- Cậu có thể vào.

Hồn phách một chốc thất lạc.....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nam chính (3)

Tú bất động nhìn Phúc đang cử động. Phúc dần dần tiến lại chỗ Tú, tay lau mái tóc ướt. Tấm khăn đó không thể nào che lại những cơ bắp trên người Phúc. Nó thật sự quyến rũ một cách hút hồn. Và hồn Tú bị hút đi rất nhanh là một ví dụ.

Tú cố ép bản thân đứng dậy, nhưng một lực cản vô hình bao trùm hết người Tú. Máu mê trai nổi lên đúng chứ? Không được. Mày không được như thế. Đàn ông là lũ đều. Tú ngồi chần chờ, mắt vẫn chăm chăm hướng về phía Phúc. Phúc hé nụ cười nửa miệng.

- Ayya~ Có khi nào đêm nay có người làm gì đen tối tắm với tôi không nhì?

Chân vẫn bước về phía Tú, tốc độ có chút nhanh hơn. Cảm xúc Tú như bùng nổ khi nghe câu vừa rồi, đầu óc vẫn còn chút rối, liền đứng dậy phóng nhanh đến vào phòng tắm, đóng rầm cửa lại. Đứng áp vào cửa, tay đặt trước ngực, thở dốc. Khóe môi vẫn cong cong, Phúc tiến lại ngồi trên ghế.

Thật sự không hiểu nổi con người mình nữa. Lưu Diễm Tú mày rất sáng suốt cơ mà. Tú bật cười một cái “ha”. Diên mới nghĩ đến chuyện làm gì đen tối với tên Phúc chết tiệt đó. Bụng chợt lại sôi lên ục ục, Tú liền tắm với tốc độ ánh sáng rồi mở cửa xông ra. Phúc ngồi còn chưa nóng ghế đã bất ngờ nghe tiếng mở cửa từ phía bên kia, bất giác giật mình nhìn sang. Tú phóng tới chỗ Phúc, ngã ào xuống kẻ bên Phúc.

Phúc vô cùng ngạc nhiên, một lúc vẫn chưa hoàn hồn. Tú ngã ào xuống, lại nhanh chóng như một con lật đật bật dậy, mặt hơi mếu.

- Đại ca! Bây giờ có thể gọi người đem tiền đến không?

Mặt Phúc biểu hiện sự bất ngờ một cách thái quá, sau ba giây kể từ lúc Tú phát ra tiếng nói thì chợt thay đổi sắc thái. Bồn lão đại phải lạnh lùng. Đưa ánh mắt sắt bén nhìn Tú. Tú liếc mắt lên nhìn Phúc, ánh mắt to long lanh long lanh chớp chớp.

- Ý gì?

Phúc thốt lên hai chữ lạnh nhạt. Tú trẻ môi, hơi cau mày, đưa tay xoa xoa bụng

- Đói!

Nhìn biểu cảm trông thật ngu ngốc kia, Phúc không thể giữ vững phong độ lão đại lạnh lùng của mình, khóe môi cong cong ý cười, chiêm ngưỡng nó một chút. Trong lòng Tú cảm thấy hành động của mình thật lỗ bịch, nhưng không thể quay đầu là bờ nữa rồi. Tú vẫn đưa ánh mắt đó nhìn Phúc, anh đang không có một thái độ nào khác. Đói rồi còn muốn trêu đùa kiểu quý gì đây? Tú phồng má, phun hơi ra bằng miệng rồi ngã người, tựa lên ghế. Con người này đúng là kỳ quái.

Tú thả lỏng người hết cỡ, mắt nhắm nghiền lại, hơi meo, miệng rên khe.

- Đói quá! Đói chết tôi rồi!

Phúc quay đi bấm cái điện thoại bàn gần đó, gọi cơm lên. Tú nghe từng câu từng chữ bên kia Phúc nói mà lòng nhẹ nhõm hẳn. Cuối cùng cũng sắp được ăn. Chân mày giãn ra, môi mỉm cười. Ánh mắt nghiêng sang nhìn gương mặt tươi tắn khi nghe đến ăn. Tú mơ màng nghĩ một khách sạn vừa vừa thể này chắc thức ăn cũng ngon, không biết sẽ có những gì nhỉ.

Có người gõ cửa, Phúc đứng dậy mở cửa, có người đẩy một bàn thức ăn vào. Phúc đi đằng sau, Tú vui vẻ chạy đến đi kề bên vào bàn ăn. Oa~ đúng chỉ toàn là đồ ngon. Ngon! Ngon a~

Tú không giữ được con thèm thường, nhím môi liên tục, rồi liếm môi thích thú.....dù chỉ là mơ thôi!

Hành động lúc nào cũng phải kì lạ! Nhưng..... Phúc quay sang nhìn thì thấy ả ngốc kia đang mơ mộng gì đó, nhìn từ cử chỉ thì cứ ghê ghê thế nào. Đói mắt chợt dừng lại trên hai bờ môi ửng hồng kia. Phúc chòm người tới. Tú thì vẫn đang lạc trong giấc mộng đồ ăn. Phúc nhẹ nhàng chống tay sang phía bên phải, đề phòng bắt trắc. Cậu đang suy nghĩ cái quái quỷ gì vậy hả? Đồ ngốc.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Nam chính (4)

nội dung phần này 18+ đề nghị cân nhắc khi đọc -.- nhiều người nghĩ sẽ không phù hợp với truyện nhưng đó lại là cách viết của tác giả diễn cuốn này:v thật ngại quá

Phúc nhìn Tú một lúc. Giấc mộng thức ăn quá hấp dẫn làm Tú vẫn chưa muốn quay về hiện thực có điều xấu đang rình rập. Chợt chân của Phúc chạm vào chân Tú. Vì cả hai vẫn đang mặc khăn tắm nên rất rất nhạy cảm. Tú bừng tỉnh, trước mắt liền là khuôn mặt gian trá xảo huyệt của Phúc. Tú ngại ngừng, chớp chớp mắt liên tục, e dè lên tiếng.

- C....Cậu...đi....định...l...la....làm....làm gì?

Phúc nhếch môi hắc ám, giọng trầm trầm.

- Tôi nghĩ cho đến bây giờ nhiều người vẫn không tin tôi là nam chính.

- C...cậu....n...nói...gi....gi....ng....nghe....nghe....kh....không...hiểu gì hết!

Cả chớp mắt Phúc cũng phải làm theo cách quỵến rũ, Tú bắt giác nuốt nước bọt.

- Tôi nói họ bảo tôi không phải nam chính. Tôi không phải người dẫn dắt câu chuyện.

Càng nghe lại càng không hiểu Phúc đang nói cái quái quỷ gì, Tú trấn an, bình tĩnh nói chuyện.

- Cậu đang nhằm gì vậy? Thật sự tôi chẳng hiểu gì hết? Nam chính? Chuyện? Chuyện gì?

Phúc vẫn hé nụ cười nham hiểm.

- Nếu đã không nghĩ tôi là nam chính trong câu chuyện này thì tôi xin đổi thể loại thành nam phụ. Được chứ?

Tú thật sự hết cách với con người này. Bỗng dưng khoảng cách giữa hai ánh mắt gần hơn. Tâm trạng Tú lại bắt đầu rối bời. Gì đây? Gì đây? Tình hình gì đây? Không phải sẽ hôn đây chứ? Tú lại ngại ngừng liên tục chớp mắt, có chút đề phòng thu người lại, ép người vào ghế. Phúc lần tới, bờ môi anh đang thật sự hướng đến cô.

Tôi phải cho mọi người thấy, tôi mới là nam chính.

Chạm rồi! Mí mắt chột giật mạnh. Cậu ta đang...đang thật sự...hôn mình sao? Phúc nhanh chóng chìm đắm vào nụ hôn, Tú vẫn đang phân tích tình hình. Hai đôi môi hòa quyện vào nhau. Sức hút đó làm Tú cũng nhanh chóng đuối đi tất cả suy nghĩ. Dần dần sự phối hợp ăn ý hơn, không có một lực chống cự nào nữa. Độ sâu của nụ hôn này càng lúc càng tăng lên.

Phúc luông tay xuống phía dưới eo Tú, ôm xiết lấy cô, hơi dùng sức vào đôi môi, tấn công nhằm muốn tăng sức hút hơn nữa. Tú cuống vào sức hút này một lần và tự dưng lại không muốn dừng lại.

Không biết là từ khi nào, ham muốn này lại dâng trào mãnh liệt đến như vậy trong người Phúc. Có lẽ anh đã thích Tú từ trước, khá lâu, để hiểu con người ngốc nghếch ấy. Bây giờ, với nụ hôn này, anh sẽ gián tiếp thổ lộ tình cảm của mình cho Tú biết "Anh yêu cô".

Anh muốn chiếm hữu cô đến nhường nào, muốn ở bên cô đến mức nào, và bảo vệ cô ra sao. Lần này! Lần này anh sẽ cho cô biết tất cả. Bàn tay nhỏ nhắn nằm bất động đã từ từ sờ soạt, ôm lấy thân hình to lớn kia. Thứ cảm giác hiện tại thật khó tả. Giống như yêu lắm nhưng lại không muốn thừa nhận, cho đến khi lộ quá rõ thì mới gạt đầu ưng thuận. Đã trốn kỹ nhưng cuối cùng cũng bị bắt.

Không gian chìm đắm vào sự im lặng. Trong khoảng không này chỉ khe khẽ vang lên một vài tiếng động. Cặp đôi đang ngời trao nhau nụ hôn nồng thắm, không gian thời gian dường như chìm vào quên lãng. Có hay không cái thứ gọi là tình yêu bất diệt? Không còn quan trọng...

Càng sâu lại càng không muốn dứt ra. Phúc ôm lấy Tú, đôi tư thế, nằm dài trên chiếc ghế chật hẹp này. Lúc vừa nằm xuống có hơi bất ngờ, Tú chột tỉnh táo lại. Vừa mở mắt lại cuống vào ánh mắt sâu thẳm kia, và đôi môi lại tìm đến nhau.

Như thế nào? Đã yêu như thế nào?

Từ bao giờ? Đã yêu từ bao giờ?

Bụng đang đói, lại cùng Phúc ra sức chiếm hữu lấy nhau, hòa huyệt vào nhau thật đúng là kiệt sức. Đôi môi Tú yếu dần, chỉ còn Phúc vẫn ra sức chủ động. Tiếng gõ cửa phòng của nhân viên là chuông báo hồi kết của nụ hôn này.

END CHAP

Góc trò chuyện: Thật ra Kien nghĩ là nên mở cuộc bầu chọn nam chính vì quá lan man nhưng mà viết một quyển truyện chắc chắn là đã định sẵn nam chính, nữ chính. Đến nay cũng rõ rồi chứ nhỉ? v là truyện thể loại nam phụ (Phúc đã nói) v đùa thôi

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tôi sẽ luôn ở bên em (1)

Bồi bàn đứng trước cửa phòng gõ cửa và gọi

- Quý khách, thức ăn mang lên đây ạ!

Trong phòng cái không khí lãng mạn chấm dứt, hai bờ môi rời khỏi nhau. Phúc đứng dậy, chỉnh lại y phục rồi quay đầu đi ra. Tú còn hơi đơ khi phải dừng lại, nằm im một lúc năm giây rồi từ từ mở mắt lên, tìm đập thành thịch thịch, mặt đỏ lên. Giấy lát người nhân viên mang thức ăn vào, vội vàng đứng dậy chỉnh chu, chần an bản thân rồi lẻo đẻo đằng sau Phúc.

Nhân viên phục vụ trung thức ăn ra ồn thỏa, Tú nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, đưa con mắt long lanh nhìn từng món ăn còn nghi ngút khói, nuốt nước bọt ực ực. Phúc nhìn thấy tất cả cử chỉ của Tú thầm bật cười: cứ phải đáng yêu như thế! Sau đó bảo nhân viên chờ một chút, chạy đi lấy hai bộ quần áo đưa cho người đó đem giặt nhanh.

Từ giây phút Phúc ngồi vào bàn thì Tú bắt đầu không còn được tự nhiên, không khí trở nên ngượng ngạo. Cũng chỉ là ăn không được thoải mái, cũng không thể bắt chuyện. Nhưng con người kia một chút cử chỉ gì cũng không trung ra bộ mặt đó, nó bình thường một cách không thể bình thường hơn được nữa.

Ăn xong Tú vội vàng xông vào phòng tắm ngay, cảm giác ngọt ngào đến như ngừng thở không thể duy trì được nữa. Vừa đóng cửa lại, Tú liền thở dốc. Chết tôi rồi! Phúc từ tốn ăn, sau đó anh đứng dậy đi ra ban công đứng. Gió biển lồng lộng, ánh trăng sáng, sóng vỗ rì rào, anh như thả hồn vào nó.

Ăn xong thì lại cảm thấy buồn ngủ rồi. Tú không thể đứng mãi trong căn phòng chật hẹp này nữa, bèn bắt đầu nghĩ cách làm sao vừa ngủ được mà lại không cảm thấy ngại ngùng.

- Mình giành giường, cho hấn ngủ sofa?

Tú lẩm bẩm, đưa tay vuốt cằm tính kế. Chân mày hơi cau lại.

- Không được! Hay mình ngủ sofa, nhường hân giường? Tính hân ta trẻ con như vậy....

Tiếng cánh cửa mở ra truyền vào tai Phúc, anh liền tiến vào trong. Tú vừa bước ra thì Phúc đứng ngay trước mắt, bỗng nhiên lại không còn tự nhiên gì cả. Phúc nhìn chăm chăm Tú, Tú nhìn Phúc một lúc thì lại chớp chớp mắt quay đi. Đứng như vậy mãi.

Sao hân cứ nhìn mình như thế chứ?

Tiếng gõ cửa phòng lại cứu vãn tình thế. Khi tiếng động đó vang lên, hai người đều nhìn sang, sau đó lại nhìn nhau. Ông trời thật tốt! Tú liền chạy đi mở cửa. Là nhân viên lúc này, tay ôm hai bộ quần áo đã giặt là xong.

- Đã giặt xong ạ.

Tú cười khờ, nhận lấy.

- Cảm ơn.

Người nhân viên đó nở nụ cười, cúi chào rồi rời đi. Tú đóng cửa lại, Phúc vẫn như đóng băng ở đó. Có chút hồi hộp khi phải bắt chuyện đầu tiên, Tú vẫn phải dồn hết dũng cảm vào lần này, nói lắp bắp vài chữ.

- Tôi thay đồ trước.

Vừa dứt câu liền đi vào trong phòng tắm thay. Phúc tiến lại phòng tắm cũng là lúc Tú vừa mở cửa ra. Khoảng cách bỗng gần một cách lạ lùng. Cảm xúc lại loạn xì ngầu cả lên. Tú hơi liếc mắt lên nhìn Phúc. Phúc hơi cúi xuống nhìn Tú. Nhìn một lúc mà tim muốn rơi ra ngoài, Tú định đi sang bên phải để tránh đường, Phúc lại nghĩ đi sang trái để tránh đường. Hai người lại như thế đụng vào nhau. Hướng ngược lại cũng vậy. Người con gái này bị mình hôn phát ngốc rồi!

Phúc liền bắt chuyện trước.

- Cậu đi sang trái, tôi cũng sẽ đi sang trái.

Tú liền làm theo, không chạm mặt nhau nữa. Tú liền chạy đến sofa như đã tính trước, nằm xuống ép bản thân không suy nghĩ vẩn vơ nữa, phải ngủ ngay. Nghĩ sao làm vậy, Tú nằm xuống, liền nhắm mắt nằm yên.

Phúc thay đồ xong, bước ra thì thấy Tú ngủ trên ghế sofa.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tôi sẽ luôn ở bên em (2)

Cố gắng lắm nhưng vẫn chưa có thể ngủ được, Tú nằm bất động, nhắm mắt lại. Chợt nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra có chút giật mình, bộ não nhanh chóng tưởng tượng đến một loạt hành động có thể diễn ra tiếp theo. Phúc sẽ đến và bế Tú sang giường, đắp chăn cẩn thận. Hay đến đứng nhìn một lúc rồi bỏ đi. Hoặc nằm vào chung khoảng trống chật hẹp này.

Phúc đứng trước cửa phòng tắm nhìn thân thể nhỏ nhỏ nằm trên ghế sofa phía xa kia. Không biết là cô ấy làm gì lại nằm đó, là đang chờ đợi điều gì hay là ngủ? Nếu ngủ thì chiếc giường rộng lớn kia không nằm lại sang đây thu người vào chiếc ghế đó? Phúc chậm chậm bước đến...

Thời gian khi nhắm mắt lại mà vẫn không ngủ được tưởng chừng trôi thật nhanh nhưng nó lại nặng trĩu trôi đi chậm chạp. Tú vẫn chưa ngủ được và vẫn chưa ý thức được hành động tiếp theo của người kia là gì! Hồi hộp! Sao lại hồi hộp thế này chứ? Tú khẽ thay đổi tư thế.

Phúc tiến lại rất gần, khẽ nhìn Tú. Trông thì vẫn chưa ngủ, nhưng lại muốn ngủ. Rốt cuộc tại sao lại muốn ngủ ở ghế sofa chứ? Hay ngại? Vì nụ hôn đó? Không phải lần đầu chứ? Phúc khẽ bật cười. Anh từ từ cúi xuống, Tú vẫn chưa cảm nhận được gì. Có lẽ người ta nói: "Giác quan thứ sáu của con gái rất nhạy cảm" ngoại lệ với Lưu Diễm Tú.

Mí mắt dài dài cong cong run khẽ, hơi thở chưa đều, cơ thể vẫn hay cử động nhẹ, chắc chắn vẫn chưa chìm mộng. Phúc định gọi nhưng lại nghĩ. Tú là người cứng đầu, nếu đã chọn sang đây ngủ chắc chắn có đuôi cũng không chịu sang giường ngủ. Nhưng cô ấy cũng thật ngốc, nếu có ngại nói chuyện sau khi hôn thì ít ra cũng nghĩ: Phúc là nam nhân, sao lại để nữ nhân nằm ở sofa mà ngủ được!

- Tú. Sao cậu lại nằm ở đây?

Nhưng cuối cùng Phúc cũng chịu mở lời. Tú nghe tiếng Phúc gần như vậy có chút giật mình, rồi ngại. Cậu ta sang đây từ lúc nào? Sao mình không cảm nhận được nhỉ? Bị làm cho tỉnh giấc, Tú lại giả là đang ngủ, nhắm mắt lại nói.

- Tôi muốn ngủ ở đây. Tôi ngủ rồi làm ơn đừng làm phiền.

Phúc cười.

- Thế thì....

Tú chỉ nghe hai chữ "Thế thì" rồi mất tâm, chợt ngạc nhiên nghĩ không lẽ tại bị lãng, chỉ nghe được hai chữ? Thật sự mà nói ai lại thích nằm trên cái cứng nhắc này mà ngủ chứ, thế nên Tú đã nghĩ thế nào thì Phúc cũng sẽ đề nghị Tú sang giường ngủ, hay là bé Tú sang giường. Nhưng ngoài "thế thì" ra thì chẳng nghe được gì nữa cũng chẳng có một hành động nào. Tú chợt mở mắt, quay lại nhìn. Phúc đã không còn đứng đây nữa. Tú hơi nhăn mặt. Cái gì vậy trời!? Tú bật người ngồi dậy, quay ngoắc chín mươi độ sang trái. Hắn đang sang giường và cứ thế ngủ sao? Hắn ta là thể loại gì vậy? Là loài nào trên trái đất này mà chút phong độ đàn ông cũng không có? Mắt đĩa bay sao? Ai lại ác nhân ác đức như thế chứ?

Bước đi thật bình thường, Phúc mỉm cười. Cậu muốn ngủ thì cứ ở đó ngủ đi! Chợt nhìn vào chiếc cửa kính, thấp thoáng ánh mắt tức giận của Tú đang dõi theo mình, Phúc dừng lại. Tú thấy lạ, sao lại dừng rồi? Tú hơi thấp thỏm nghe ngóng một chút. Tất cả đều bị Phúc sớm phát hiện, không muốn để Tú đã ngại lại không có đường thoát thân, Phúc chậm chậm quan sát một chút.

Tú ngây thơ vẫn chưa biết mình bị phát hiện đi, vẫn cứ cố gắng nhìn ngó rồi suy đoán thử rốt cuộc Phúc đang làm gì. Chợt Phúc nhìn sang một bên, Tú chợt giật mình, vội vàng hạ thấp đầu xuống. Phúc liếc sang bên cánh cửa kính đó thấy được, vẫn là hế nộ cười nửa miệng quyền rũ. Anh lại quay đầu về hướng cũ, chân bước thêm vài bước.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tôi sẽ luôn ở bên em (3)

Tú giữ tư thế một lúc, thấy Phúc bước vài bước lại tiếp tục lộ liễu nhòm ngó. Trêu đùa đủ rồi, Phúc quay ngoắc lại làm Tú giật mình, vội vàng nằm lại tư thế lúc trước. Không may đập đầu vào thành ghế. Sofa có đệm thì cũng êm, nhưng vô tình đập như thế, thật là nghìn sao lấp lánh. Đến sọ cũng phải móp vào. Âm thanh phát ra cũng không nhỏ.

Phúc vội chạy lại

- Tú, làm sao vậy?

Đau lắm, muốn hét lên vô cùng, nhưng cũng phải làm bộ làm tịch, Tú nằm đúng như tư thế vừa nãy, nằm im. Phúc thấy Tú không trả lời, chịu đựng một cách ngu ngốc, còn dám giả là không có gì thật chẳng nói nổi. Vẫn cố đứng chờ một lúc. Đứng là cứng đầu. Phúc liếc cả gan bẻ Tú lên. Tú mở mắt to nhìn Phúc. Vừa bẻ lên có hơi loạn choạng nhưng nhanh chóng giữ được thăng bằng. Phúc nhìn Tú, ánh mắt ân cần.

- Có thể ngưng cứng đầu không? Vừa nãy đau lắm đúng chứ?

Hai con mắt chớp vài cái, mặt ngại ngùng dần dần nóng đến ửng đỏ. Phúc không chờ Tú nói câu nào, bẻ Tú đi sang giường, hất chăn sang một bên, đặt cô xuống nhẹ, đầu yên trên gối, đắp chăn lại cho cô. Một loại hành động của Phúc như vậy càng làm Tú không thể nói thêm được gì. Phúc đứng lại, nhìn Tú, cười nhẹ một cái.

- Cậu có thể đừng trộm cái gối của người khác nữa được không? Để cho người ta gối với. Thay vào đó cấp cái chất xám đi. Ai lại cố chấp nằm ngủ trên ghế sofa khi trong phòng chỉ một nam một nữ? Cậu nghĩ tôi là người gì thế?

Tú nằm bất động nghe Phúc nói một hơi, miệng lắp bắp được vài tiếng "Tôi....tôi....". Phúc bỗng cúi gần xuống, Tú hơi đề phòng, đưa đôi mắt ngây thơ chớp chớp vài cái

- Giờ thì ngủ đi. Ngủ ngon!

Phúc cười tươi, nháy mắt một cái rồi bỏ đi, Tú đơ ra. Đèn phòng chợt tắt, mí mắt giật nhẹ, Tú xoay người đi. Hắn ta ngoài thả thính ra thì còn làm được gì đáng hoàng hơn không? Có chút ghê tởm nhưng Tú lại mỉm cười nhẹ, kéo chăn lên cao một chút rồi nhắm mắt lại. Mỗi lần nhắm mắt là nộ hân đó lại hiện lên. Cản trở nhẹ quá trình nhập mộng của Tú nhưng tâm trí Tú mạnh mẽ hơn. Cuối cùng không lâu sau cũng đã ngủ được.

Cái lạnh vào lúc ba bốn giờ sáng giá trị của chăn tăng lên hết cỡ.

Mặt trời dần nhô lên, ánh nắng tinh nghịch chạy nhảy trên khắp ngõách ngách, xuyên vào tòa sáng căn phòng khách sạn. Cái gì vậy nhỉ? Cái gì đang bao lấy mình thế? Chấn sao? Không phải! Tựa như một khúc cây ấy. Cái gì nữa vậy? Gió sao? Kì lạ gió sao lại chỉ thổi vào đầu của mình? Còn cái gì nữa? Nó vừa tay, thon thon ẩm ẩm, mềm mềm lại cứng cứng. Nó.....

Tú và Phúc đồng loạt tỉnh giấc.

Á a a a a a a a

Tú liền rút cái tay sờ bậy lại, cùng đó đập vào bụng Phúc đẩy anh ra, thân mình cũng tự khắc ra xa không kém. Tú không dám tìm vào điều mình vừa làm, Phúc không dám nghĩ là Tú vừa làm chuyện đó. Cả hai đều trở mắt nhìn nhau, sau tiếng la lay chuyện cả trời đất.

Tú mất bình tĩnh, ngồi dậy, tay chà chà xuống nệm, cả người không ngừng bức rức không yên, mắt chớp liên tục vừa đảo lung tung. Minh vừa làm cái gì thế nhỉ? Tú nhìn sang Phúc, ngập ngừng nói.

- Sao.....sao.....sao cậu.....lại.....lại.....lại ở đây?

Phúc cũng chẳng khác gì Tú, mọi thứ rối tung cả lên. Dầu sao Phúc cũng là nam nhân, nếu thật sự vừa nãy Tú lỡ nắm chúng "cậu nhỏ" thì cũng không to tác gì. Phúc nhanh lấy lại bình tĩnh nói.

- Cậu bình tĩnh. Chuyện vừa nãy cứ coi như không xảy ra chuyện gì hết!

Không xảy ra chuyện gì? Cậu ta nói vậy tức là mình đã.... Trời ơi, con muốn chết ngay lúc này!

END CHAP

Góc trò truyện: Ayyo~~ Các vị độc giả nghỉ tết thế nào? Kì thi chán chết được -.- à Kì thi đang nghĩ đến chuyện là sẽ chia *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* thành 2 phần, vì là Kì thi đang còn một truyện là *Bạn Gái 100 Ngày* đang dở. Thời gian này lại chú tâm vào DNESTVKNK hơn nên là chia làm 2 phần truyện này ra. Khi hoàn phần 1 Kì thi sẽ viết *Bạn Gái 100 Ngày*. Mọi người thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tôi sẽ luôn ở bên em (4)

Hơi thở trở nên không đều, Tú phóng xuống giường, chạy ào vào trong phòng tắm, đóng cửa ầm một cái rồ to. Nằm bất động một lúc, Phúc ngo ngẩn. Đã bảo xem như không có chuyện gì sao?

Phúc nằm ngay ngắn lại, kéo chăn lên nhắm mắt an nhiên ngủ tiếp. Không định được tâm trí lúc này, trong đầu Tú rối loạn một mớ những suy nghĩ. Có phải thật sự mình đã chạm vào "ấy" của cậu ta? Mình đã làm vậy thật sao? Minh....mình....

Đang lúc lo lắng đột độ, Tú đưa tay lên miệng. Chợt lại nhớ đến hành động thật quá xấu hổ kia, giật mình, tay trái vỗ mạnh vào tay phải một cái. Tú mãi vẫn chưa có biện pháp trấn tĩnh bản thân. Chuyện này còn đáng xấu hổ hơn là bị hôn một lần!

Phúc nằm mãi vẫn không ngủ được, Tú cũng chẳng có động tĩnh gì, Phúc tiến lại phòng tắm. Tiếng gõ cửa làm Tú khẽ giật thót.

- Này cậu, tôi đã quên hết rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều làm gì! Được chứ? Bây giờ thì cậu chuẩn bị đi, chúng ta còn về.

Nói xong một lúc, cũng chẳng có động tĩnh gì, Phúc quay lại giường, khẽ cười. Cô gái ngốc! Tú đứng chần chờ, bốn năm giây, mở cửa. Tú vừa bước ra, nhanh chóng liếc Phúc một cái, bị bắt tại trận, quay mặt đi.

- Cậu không gọi người đến trả tiền sao? Cậu gọi đi. Tôi ra ngay.

- Được.

Cánh cửa ấy lại bị đóng lại một cách vội vàng. Cảm giác cứ như chuẩn bị thi cử tới nơi vậy, hồi hộp, nghẹt thở đến sắp khóc rồi. Tú dùng nước trấn tĩnh bản thân, vừa ép không được suy nghĩ nữa, qua rồi, mọi chuyện qua rồi.

Hai người đi xuống sảnh, liền có người chạy đến chỗ Phúc, chào hỏi cung kính.

- Cậu chủ!

Anh ta nhanh tay đưa chìa khóa và một tấm thẻ tín dụng cho Phúc. Phúc khẽ gật đầu, anh ta liền đi ngay. Từ khi nhìn thấy người kia, Tú cứ nghĩ là tài xế

sẽ đưa hai người về, cho đến lúc người đó chìa chiếc chìa khóa cho Phúc, Tú lại nghĩ là Phúc, hẳn ta sẽ về một mình, Tú sẽ được người đó chở. Cuối cùng lại là...

- Tôi sẽ đưa cậu về.

Tú như bị điễm huyết, đờ đẫn một lúc. Phúc thanh toán xong xuôi, quay sang thấy bức tượng bằng da bằng thịt đó, nhìn một lát, kéo tay đi.

- Đi thôi!

Bị kéo đi làm gì có sức chống cự, hai người đi ra chiếc xe màu xám, bóng loáng. Ba hồn bảy vía chột nhập lại vào xác, Tú hơi dùng sức. Phúc cảm nhận được, dừng lại, quay sang nhìn. Tú cười khờ.

- Tôi thấy hơi buồn ngủ, tôi muốn ngồi đằng sau.

Phúc hơi cau mày.

- Không phải cậu vừa dậy sao? Lại muốn ngủ à? Cơ thể suy nhược chỗ nào sao?

Phúc đưa tay sờ sờ lưng tung. Tú hơi tránh né, vẫn cười nói.

- Không sao. Chỉ là tự nhiên lại cảm thấy buồn ngủ rồi.

Phúc hơi nghiêng đầu, hà một hơi, quay đi.

- Ăn ngủ như heo.

Tú trợn mắt. Cái gì chứ? Phúc đi vòng qua phía lái xe, ngồi vào đóng cửa lại. Tú vẫn đứng bên ngoài. Phúc cài dây an toàn xong, khởi động xe mà Tú vẫn đứng ở ngoài.

- Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Còn chưa lên xe.

Thời khắc nào, Tú cũng có thể để tâm hồn lạc trôi được hết, cứ hễ nhắc đến thì lại giật mình. "Oh!" một tiếng mới mở cửa xe sau, chui vào. Thấy Tú ngồi ngay ngắn, bánh xe mới bắt đầu lăn. Từ đây về nhà cũng là một đoạn đường xa, đã lỡ nói dối vậy mà trời vẫn không giúp Tú. Tú ngồi mãi mà vẫn chưa tìm được một con buồn ngủ nào. Mắt thì cứ mở to như mắt ếch, nhìn ra cửa sổ, tay chân có hơi bứt rứt nhưng giờ không buồn ngủ thì biết làm sao? Với lại do tên biến thái đó tự nhiên lại muốn đưa mình về riêng. Phiền phức!

END CHAP

Chậm trễ một tháng. Thành thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tôi sẽ luôn ở bên em (5)

Nghĩ đến tên biến thái thì bao nhiêu thứ lại ập đến một lúc đỡ không nổi! Tú liền nhắm mắt lại, ép bản thân không được nghĩ mấy thứ vừa đen vừa tối như thế nữa! Cứ như vậy thì biết làm sao.

Phúc đang tập trung lái xe thì nhớ cái câu nói của Tú "buồn ngủ nên muốn ngồi ghế sau", thật ra thì cái câu nói dối trẻ con đó làm sao không nhận ra được. Vì quá xấu hổ nên chưa dám đối mặt đó thôi. Phúc nhìn vào gương xem thử đã ngủ như thế nào. Vừa hay lúc Tú nhắm mắt.

Phúc có hơi ngạc nhiên. Cô ấy buồn ngủ thật sao?

Mày phải nghĩ về những điều trong sáng hơn, ngưng nghĩ mấy chuyện đó đi. Thật trong sáng! Trong sáng hết mức! Tinh thần bỗng trở nên phấn chấn lại, Tú mở mắt ra, khẽ mỉm cười. Nhưng mà không phải hẳn ta.... liếc mắt nhìn Phúc.....đã ngủ ở sofa sao? Sao sáng nay lại ở trên giường, ngủ chung gối, đắp chung chăn với mình chứ? Tú cảm thấy có gì không rõ ràng, cất tiếng hỏi.

- Này cậu!

Phúc ngạc nhiên khi nghe tiếng người nói, nhìn vào gương thì Tú đang rất tỉnh táo ngồi đó. Phúc khẽ cười một cái, tập trung phía trước lại. Làm sao mà ngủ được!

- Tại sao sáng nay cậu lại nằm trên giường như thế?

Phúc lại hơi liếc lên gương chiếu hậu, cười một cái. Tú đang rất nghiêm túc mà cứ chốc chốc Phúc lại cười, làm Tú hơi bực.

- Tôi đang hỏi cậu đó.

Phúc đáp.

- À, là thế này. Đêm hôm qua đúng là tôi đã nằm trên ghế sofa rồi. Ngủ được một lúc, tự dưng lại...lại mắc tiểu đi, nên mới đi vào toilet. Bước ra từ đó thì lại cảm thấy quá lạnh, tôi lại sợ bóng tối....

- Cái gì? Cậu mà sợ bóng tối á?

Nghe đến một điều như sét đánh ngang tai, Tú hơi hét lên.

- Nhỏ lòi lòi. Tôi cũng là con người, tại sao lại không sợ bóng tối. Cậu có biết bóng tối rất đáng sợ không?

Càng nghe càng thấy không thuận tai chút nào.

- Được...được rồi! Cậu kể tiếp đi.

Phúc khẽ cười

- Sau đó, tôi không mò được đến cái chỗ cũ, vừa sờ trúng cái gì êm êm, tôi liền bay lên. Thế là sáng nay, nhờ cậu....

"Hớ" Tú kêu khẽ, mắt mở to, che miệng lại. Phúc nhanh ý không nhắc đến chuyện ấy.

- Thế là tôi tỉnh dậy.

Tú chỉ nghe rồi để đó, chẳng thèm quan tâm là nó có logic hay không! Cũng chẳng buồn suy luận gì thêm. Hướng mắt nhìn ra cửa xe. Phúc không thấy Tú có một lời nghi ngờ hay hỏi han gì thêm, liếc nhìn thì thấy Tú thờ thẩn nhìn ra ngoài kia, bật cười. Đại ngốc trên thế gian này chắc chắn là Lưu Diễm Tú.

Chạy một đoạn khá xa, hai người không nói gì với nhau nữa, không gian yên tĩnh vô cùng. Phúc chợt nghĩ đến hôm nay là cuối tuần, Tú cũng vừa trải qua điều không vui lắm, nên để cô ấy giải tỏa.

- Tú này.

- Hử?

- Hôm nay cuối tuần, đi chơi với tôi nhé?

Tú hơi trầm trù một chút.

- Nhưng mà...

Phúc liếc nhìn.

- Làm sao?

Tú nhìn xuống trang phục của mình.

- Bộ đồ này có phải tôi đã mặc hai ngày liên tiếp không? Hơi dơ thì phải.

Phúc định bảo là đã giặt ở khách sạn rồi, nhưng điều đó hình như Tú cũng thừa biết.

- Thế tôi mua cho cậu vài bộ mới.

Tú ngạc nhiên lẫn vui mừng.

- Thật chứ?

Phúc cười

- Tôi có bao giờ nói dối?

- Là cậu tặng hay? Sẽ không tính nợ chứ?

- Không hề. Đổi lại chính là hôm nay cậu hãy đi chơi với tôi.

- Được, tôi đồng ý.

Tú nở một nụ cười thật tươi. Chiếc xe chạy bon bon trên đường, nhanh chóng tiến vào thành phố. Phúc cùng Tú vào trung tâm mua sắm. Lạ cả buổi cũng được một bộ vừa ý. Sau đó, hai người liền đi chơi hết một ngày liền.

END CHAP

đọc giả vẫn còn hóng truyện chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tôi sẽ luôn ở bên em (6)

Hai người cùng đi vào một hàng quần áo. Ánh mắt Tú sáng lên vì những gian hàng màu sắc bắt mắt đó. Phúc nhìn thâm bật cười.

- Cậu thích thì cứ thoải mái đi. Chọn hết cũng được.

Lên giọng đại gia đây phải không? Tú trẻ môi, đứng vòng tay lại, liếc mắt lên, mặt hơi ngông.

- Tôi bảo tôi thích bao giờ? Nhưng nếu cậu đã bảo mua cho tôi, không nhận có phải hơi không tôn trọng không?

Phúc mặt tỉnh đáp.

- Nếu cậu không thích thì thôi vậy! Tôi trước giờ từng được cậu tôn trọng sao?

Phúc dứt lời thì quay gót bước đi hiên ngang. Tú ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn dáng người bước đi không chút ngần ngại. Là gì đây? Cái thứ.....cái thứ không phải thứ bày, chủ nhật mà! Tú hơi âm ỉ, mới làm giả chút xú thì tên kia đã không đoái hoài gì đến, còn sải bước đi nhanh như vậy! Tú ngoảnh mặt lại ngắm nghía những gian đồ kia, tiếc nuối. Phúc đi xa, Tú vội vàng đuổi theo.

- Này, đừng ỷ thế chân dài rồi đi nhanh như thế nha. Này! Mau đứng lại!

Hai người tay không rời khỏi trung tâm mua sắm. Tú bút rút, khó chịu trong người, đi đằng sau Phúc không ngưng chửi thề. Đi đến xe, Phúc chủ động mở cửa trước cho Tú. Tú đứng lại, không vào.

- Tôi mệt. Tôi muốn về nhà.

Phúc nói

- Lên xe tôi đưa cậu về.

Tú đáp

- Không cần. Tôi bắt taxi được.

Phúc nhìn Tú chằm chằm. Tú hơi cau mày.

- Nhìn tôi như thế là có ý gì?

Phúc dè dặt hỏi lại.

- Cậu bắt taxi về được chứ?

Tú hơi khó chịu nói.

- Tôi lớn rồi nha! Bắt một chiếc taxi thôi mà.

Phúc bật cười.

- Cậu còn tiền sao?

- Tôi...

Tú cứng họng, không nói được gì, gương mặt nhanh chóng thể hiện sự bối rối.

- Còn suy nghĩ gì? Có lên xe không? Cậu đừng tỏ vẻ với tôi, không hề hấn gì hết!

Tú lườm Phúc, rốt cuộc hẳn có phải con trai không? Tiền thoái lưỡng nan rồi, đành theo hẳn thôi. Tú hơi làm nũng, hậm hực mở cửa xe, chui vào.

- Ngoan! Rất biết nghe lời!

Tú tức sôi máu, liếc Phúc một cách ghê gớm nhất, định gắt lên nhưng thôi. Yên phận cái dây an toàn, mắt nhìn thẳng, tâm tĩnh. Hẳn chắc chắn không phải nam nhi, không nên tính toán! Chiếc xe bắt đầu di chuyển. Trong xe hai người lại tạo một không gian tĩnh mịch, không ai bắt chuyện trước. Tú ngồi một lúc lâu, cả người khó chịu, nhưng nhất định không nên nói gì. Đôi lúc liếc mắt nhìn Phúc, hẳn ta lại càng không muốn nói gì, cứ tập trung lái xe.

Kì lạ! Có một chuyện rất kì lạ. Tại sao lại như vậy?

Cả người Tú cứ như có con gì bò trên người, khó chịu đến phát điên, nhưng nhất định cả đời này cũng phải được một lần quyết tâm thì thực hiện được, không thể mãi là kẻ thua cuộc. Tú ngồi ngóng ra cửa sổ, một lúc mới chợt phát hiện. Hình như cảnh vật này mình vừa đi ngang thì phải!

Chắc chắn. Ờ lại là chỗ này! Tú liếc mắt nhìn Phúc, vẻ mặt hẳn ta không có một chút chuyển dịch gì cái vẻ nghiêm túc đó. Tú vẫn chẳng nghĩ ra tại sao lại như vậy! Lại vẫn cố chấp nhất quyết một lời cũng không nói ra, một chữ cũng không.

Cứ thế lại xoay vòng, xoay vòng. Không lẽ hẳn đang lái xe vòng vòng cái thành phố này sao? Tú vò đầu bứt tóc, cuối cùng cũng nghĩ ra một chút chuyện có vẻ hợp lí. Lại liếc nhìn Phúc, bây giờ hẳn đôi tư thế rồi, còn mở cửa sổ, đặt khuỷu tay lên đó, cái ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi, che đi một nửa nụ cười ním mím. Là gì đây? Hẳn nghĩ cái quái gì thế không biết! Cũng rảnh xăng nhỉ? Xăng đại hạ giá sao? Một mực nói đưa mình về nhà, cuối cùng lại đi vòng vòng cái thành phố này. À! Cũng tại mình. Tú đưa tay đập nhẹ vào trán một cái. Tại mình, tại mình.

END CHAP

Từ đây tác giả xin đổi một chút về nhân vật Tú. Mọi người hãy xem lại! Đừng nghĩ em sẽ thuộc về người khác tại santruyen.com để biết thêm chi tiết. Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tôi sẽ luôn ở bên em (7)

Mọi thứ cứ tự chính bản thân Tú làm cho rối lên. Và cuối cùng vẫn chính là tự Tú gỡ rối.

- Rốt cuộc cậu đang làm cái gì thế hả?

Tú cau mày, giọng nói hơi khó chịu, quay sang hỏi Phúc. Phúc hơi chỉnh tư thế một chút, cười khẽ.

- Tôi nghĩ cậu có não mà nhỉ?

Nghe một câu nói như sét đang ngang tai, Tú vốn dĩ đã không quan tâm đến sự vô tâm của Phúc tại trung tâm mua sắm, bây giờ lại bị cái câu nói vừa thốt lên là muốn đâm ngay vào mặt đó, làm cho tức đến đỏ mặt. Tú hét lên.

- Này! Tôi không có.....

- Cậu có nghĩ chuyện tôi hôm qua là đùa không?

Phúc chợt nhìn Tú thật nghiêm túc, hỏi một câu cũng nghiêm túc, lại tập trung lái xe. Còn Tú lại im bất, miệng giữ nguyên tư thế, há hốc. Sau vài giây, Tú quay mặt ra cửa sổ. Chuyện tôi hôm qua? Hôm qua sao? Hôm qua có rất nhiều chuyện, không biết hẳn định nhắc đích thị là chuyện gì?

- Chuyện hôm qua... Cậu có thể nói rõ hơn không? Hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi không biết cậu muốn đề cập đến chuyện gì?

Giọng Tú trở nên thật dịu dàng. Phúc nhìn Tú một cái, nói.

- Không có gì! Cậu không nói địa chỉ nhà cho tôi, sao tôi biết đi đâu. Thế nên tôi mới chạy vòng vòng thôi.

Thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt, Tú chẳng đoán cũng không có khả năng đoán ra được, rốt cuộc người kia muốn nghĩ gì. Lại nghe đến chuyện địa chỉ, liền lại ngơ ngơ. Sau đó liền nói.

- Đường XX, hẻm X.

Phúc quan sát đoạn đường mà họ đang đi, đột nhiên của rất nhanh. Không gian lại một mực yên ắng. Tú cố suy nghĩ chuyện Phúc muốn nói là chuyện gì! Hôm qua đúng là một ngày dài, bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp khiến bản thân cũng không thể xác định một tình huống quan trọng nhất.

Hay là nụ hôn đó? Tại sao lúc đó hắn lại làm như rồi hành động như vậy nhỉ?

Tú liếc mắt nhìn Phúc ngại ngùng. Nếu thật sự hắn đang nghĩ đến chuyện đó thì có ý nghĩ gì? Đùa? Rốt cuộc là gì đây? Tên biến thái rắc rối này. Tú cảm thấy toàn thân lại khó chịu, bứt rứt không yên.

- Cậu đã từng yêu ai chưa?

Giọng nói của Phúc trầm trầm, truyền nhanh vào tai Tú. Yêu? Đã từng yêu ai sao? Hình như là....

- Chưa. Tôi chưa từng.

Phúc lại từ tốn nói.

- Vậy em đã từng yêu tôi chưa?

Tú quay sang nhìn Phúc, khá ngạc nhiên. Nhìn Phúc, cậu ta đang thật nghiêm túc, mặc dù ánh mắt chỉ đang tập trung lái xe. Yêu cậu ta? Mình đã từng chưa?

Từ khi cậu ta vào lớp mình, cuộc sống của mình dường như bị đảo lộn tất cả mọi thứ lên. Không biết đó là một sự trùng hợp, hay là một kế hoạch, một sắp đặt của định mệnh. Những lúc mình gặp khó khăn, cậu ta chính là người ở bên mình, cho mình một điểm tựa, bảo vệ mình. Cả những lúc cậu ta không bên mình, mình cũng chỉ nghĩ đến cậu ta. Vậy có phải là mình đã yêu cậu ta không?

Một lúc rồi, Tú vẫn không có động tĩnh. Phúc hồi hộp, chờ mong từng phút để nghe được câu trả lời. Lén nhìn thấy biểu cảm bối rối của Tú, lại nói.

- Nói một cách khá. Nụ hôn đó, em cảm thấy thế nào?

Quả nhiên, chính là chuyện về nụ hôn đó.

- Em có thấy hạnh phúc, vui vẻ, sảng khoái. Hay là khó chịu, gượng gạo?

Tú đáp ứng.

- Tôi...Tôi cũng không biết!

Chiếc xe bỗng phanh gấp trên đường. Cả hai người cùng giật khá mạnh về trước. Tay Phúc vẫn đặt trên vô-lăng, mắt nhìn thẳng. Tú bất ngờ, trong đầu nghĩ gì cũng chẳng xác định được nữa. Tú bắt gặp nhìn Phúc. Phúc trầm mặc vài giây, đưa mắt nhìn Tú.

- Cả cảm giác của bản thân, em cũng không hiểu sao?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tôi sẽ luôn ở bên em (8)

Tạ Gia Phúc! Ánh mắt, giọng nói của cậu ta không có chỗ nào là không nghiêm túc. Tú bối rối, không biết trả lời sao là đúng với tình hình hiện tại nhất.

- Tôi..tôi..

Tú bối rối, không dám ngẩng cao đầu nhìn. Chợt nghe vài tiếng động nhẹ, liền nhìn thấy gương mặt Phúc ngay bên cạnh. Tú giật mình bật người dậy, bị Phúc áp sát vào thành xe. Đôi mắt chớp chớp, tim đập nhanh, mặt hơi cúi xuống. Phúc nâng cằm Tú lên, để hai ánh mắt trực tiếp nhìn vào nhau. Nằm trong thế bị động, Tú thật sự không biết làm gì tiếp theo. Ánh mắt Phúc sâu thẳm như đại dương, không tài nào nhìn ra được gì.

- Nếu em không hiểu gì cả thì ngay bây giờ hãy thử kiểm chứng cùng tôi.

Lông mi Tú giật khẽ, người lại càng run hơn, ấp úng không nói thành lời, sợ sệt liền nhắm mắt lại. Trực giác của một người con gái, Tú cảm nhận được Phúc đang đến gần mình, cảm giác rất rất gần. Cậu ta đang định làm gì? Đến khi cảm nhận được cả hơi thở, Tú lấy hết tất cả động lực bình sinh, mở mắt

ra. Nụ cười của Phúc hiện ngay trong ánh mắt Tú, Tú cắn môi cắn lợi, rụt rè nói.

- Cậu làm gì vậy?

Đồng thời dùng tay đẩy Phúc ra, nhưng Phúc chống cự. Phúc nắm tay Tú, Tú khẽ giật ra, Phúc lại càng giữ lấy. Bàn tay nhỏ nhắn bị nắm, đặt lên lồng ngực bên trái, cảm nhận lồng ngực đang đập thật nhanh.

Phúc vẫn nhìn Tú, bằng ánh mắt chân thành, cảm xúc chân thật nhất, từ từ dẫn dắt cảm xúc của Tú.

- Em đã cảm nhận được chưa?

Tú hơi liếc mắt lên nhìn Phúc, lại cúi xuống, bản thân cũng đang cảm nhận được cái loạn nhịp ngay trong lồng ngực của mình.

- Tôi không chắc đó là gì, nhưng tôi cảm nhận được nó rồi!

Phúc nở một nụ cười mỉm.

- Nếu em đã cảm nhận được, thì em nói xem: nó như thế nào?

Tú ấp úng

- Nó...nó...

Chợt một nụ hôn nhẹ làm Tú mê mẩn không thể nói thêm gì. Phúc trìu mến nhìn Tú, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Tú.

- Thích thì nói thích. Không thích thì nói không thích. Không lẽ bản thân nghĩ gì em thật sự không hiểu?

Tú nhìn Phúc, khẽ chớp mắt vài lần, mỉm cười.

- Em thích anh!

Suy nghĩ kỹ lưỡng, nói không chừng đó chính là tình cảm đầu đời của Tú. Nó có vẻ chậm chạp nhưng nó không mơ hồ. Cảm xúc hơi loạn nhưng bây giờ vừa đủ để khẳng định: Tú thích Phúc! Phúc vui mừng khôn siết, ôm chầm lấy Tú, càng lúc càng chặt. Tú cũng hạnh phúc không kể hết.

- Như thế thật tốt!

Phúc ghen ngào nói. Tú gật đầu ưng thuận. Ở bên người mình thật sự thích, thật sự yêu thì không còn điều gì miễn nguyện hơn.

Tú rời khỏi vòng tay của Phúc, Phúc quay trở lại vị trí của mình, ánh mắt không rời Tú một khắc. Tú mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào, chợt tình nghịch hỏi một câu.

- Anh có chắc sẽ mãi bên em không?

Phúc mỉm cười, nắm lấy tay Tú.

- Tôi không dám thề nguyện hay hứa hẹn một điều gì để em phải mong đợi. Tôi chỉ có thể nói: Tôi sẽ luôn ở bên em! Được chứ?

Tú nhẹ nhàng xoay lòng bàn tay, đan xen những ngón tay mình vào bàn tay kia, cười thật tươi.

- Được. Giờ thì mình về nhà thôi!

Hai người ngồi lại ngay ngắn, khởi máy trở về nhà Tú. Chiếc xe dừng trước cửa nhà vài phút, một chiếc xe khác dừng ngay phía đối diện. Phúc đang vui vẻ gỡ dây an toàn, định mở cửa thì bị Tú cản lại. Phúc quay sang nhìn, ngạc nhiên hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

Tú chăm chăm nhìn thẳng về chiếc xe đó, bỏ lơ câu hỏi của Phúc. Phúc lặng thinh quan sát chiếc xe đó, tự tìm hiểu câu trả lời cho câu hỏi của mình.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Sóng gió (1)

Chiếc xe đó dần có động tĩnh. Trong chiếc xe, một người trẻ khoảng hai mươi tám đến ba mươi tuổi nhanh nhẩu bước ra, chạy vòng sang mở cửa phía bên kia. Tiếp đến là một người trung niên bước ra, mặt trông rất nghiêm. Phúc quan sát được như thế, nhìn sang Tú, gương mặt hiện vẻ thất thần liền đoán ra: có lẽ người vừa bước xuống là ba của Tú!

Tú giữ nguyên biểu hiện một lúc, quay sang Phúc mỉm cười.

- Vào thôi!

Phúc mở cửa xe cùng một lúc với Tú. Có một chút tiếng động nhưng cũng gây sự chú ý đến ông Luru đang đi vào nhà, ông quay lại nhìn. Phúc cùng Tú đứng trò chuyện vui vẻ một lát, rồi Phúc lái xe đi. Tú quay người lại thì thấy ông Luru đang đứng đó, hơi lo lắng, cúi mặt xuống. Ông Luru không nói gì, đi vào nhà.

Đang lo việc làm ăn, chợt nghĩ đến Tú và người thanh niên hồi chiều đứng trước nhà. Trông rất vui vẻ, tình tứ, có lẽ là bạn trai của Tú. Quan trọng không phải ở đó, mà là... Người thanh niên đó trông rất quen! Nếu nhìn qua loa, chắc chắn sẽ chẳng phát hiện gì, nhưng nhìn một lúc thì... Ánh mắt, gương mặt đó thật sự rất giống với một cô nhân. Ông Luru ngồi đắm chiêu suy nghĩ, bà Luru ở bên ngoài gõ cửa mãi vẫn không hay.

- Ba nó à! Ba nó!

Không có động tĩnh gì, bà Luru bèn mở cửa phòng đi vào. Bà tiến đến rất gần ông Luru, nhưng ông vẫn không có động tĩnh gì, cứ đắm chiêu suy tư rất lâu.

- Ba nó à! Ông không bị làm sao chứ?

Bà Luru vỗ vai ông, ông chợt nhìn bà. Vẻ mặt bà có vẻ lo lắng, ông thở ra một hơi.

- Không có gì.

Bà Luru mỉm cười.

- Vậy xuống dùng cơm đi. Tú nó tắm xong rồi.

Ông Luru gật đầu.

- Được!

Hai người đi xuống phòng ăn, thức ăn đều bày ra sẵn. Tú cũng vừa xuống kịp, ngồi vào ghế, nhìn thức ăn bụng lại sôi sục lên. Vui vẻ cầm đũa lên, nhưng chưa thể gấp thức ăn vì ông Luru vẫn chưa động đến đũa. Tú hơi nũng nịu nói.

- Ba, sao chưa ăn đi?

Bà Luru trừng mắt Tú một cái, Tú liền rụt cổ không dám nói gì thêm. Ông Luru động đũa lên, Tú liền vui vẻ gấp thức ăn. Bà Luru cũng không nói gì. Không khí khi ăn thật âm đạm, nhạt nhẽo.

- Tú.

Ông Luru chợt lên tiếng, một điều mà rất ít khi ông thực hiện khi ăn. Trong các bữa ăn, chưa bao giờ tự ông lại bắt chuyện, đặc biệt với Tú. Tú hơi lo lắng, chần chừ một lúc, mới đáp.

- Sao ạ?

Ông Luru dừng lại hoạt động ăn, nhìn Tú, hỏi.

- Cậu ấy là ai?

Tú nghĩ chắc là ông Luru đã thấy Phúc, nhưng vẫn giả ngây hỏi lại.

- Ai ạ?

- Cái cậu vừa đưa con về?

Tú cười khò.

- À, bạn cùng lớp với con thôi.

Tú lại cặm cụi ăn, vừa lo lắng về những câu hỏi tiếp theo. Ông Luru trước giờ sẽ không bao giờ bỏ dở một sự việc gì đó giữa chừng. Nên trả lời gì tiếp

theo khi ba mình sẽ hỏi đây! Nếu nói ra Phúc là bạn trai mình thì sẽ có sóng gió gì ập tới đây chứ?

- Chỉ là bạn cùng lớp? Vậy tại sao đêm hôm qua lại không về, sáng nay còn tỉnh tứ như thế?

Tú bị nắm thóp, đầu óc hơi rối, suy nghĩ một chút, liền cười.

- Ấy, ba có nhìn nhầm không? Tỉnh tứ gì chứ?

Ông Lưu vẫn không nao núng một chút nào, ông biết chắc chắn đứa con non nớt của mình đang nói dối, vẫn bình tĩnh hỏi.

- Thế nói ta nghe cậu ta là ai?

Tú thật sự không biết phải giải đáp thế nào nữa, im bất một lúc.

- Con đã nói rồi. Là một người bạn cùng lớp.

- Vậy sao hai đứa lại ở với nhau?

Ông Lưu vẫn không từ bỏ, giọng lại càng ngày càng lạnh.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sóng gió (2)

Vừa mới yêu nhau, không nên để cha biết. Tú đành lại tìm kiếm một cái lý do gì logic hơn một chút. Giấu đi cái bối rối, Tú cười nói thật tự nhiên "Ba nhớ Giang Thanh chứ?"

Ông Lưu không thay đổi một cử chỉ sắc thái nào. Tú liền quay sang mẹ, cố gắng tìm chỗ dựa. "Mẹ nhớ nó chứ?"

Bà Lưu gật đầu, cười. Tú lại tiếp lời. "Đó. Chính nó. Hôm qua là sinh nhật nó, lớp con tổ chức chơi ở tận bãi biển. Đường xa xa xôi, phương tiện lại không đủ nên ở lại một đêm. Sáng nay thì người nào gọi xe người đẩy đến chỗ. Con sợ phiền ba nên không gọi, thế là cái cậu ấy bảo chở con về. Vậy thôi." Tú gấp thức ăn thật tự nhiên, tuyệt đối không để lộ sơ hở. Ông Lưu im lặng, tiếp tục ăn. Tú cứ tưởng vượt qua họa nạn, không ngờ.

"Cậu ấy là ai?" Bà Lưu lại tò mò về Phúc.

"Con đã bảo rồi, cậu ấy là bạn cùng lớp!"

"Không phải. Ý mẹ là tên cậu ấy ấy?" Bà Lưu không kìm được nổi tò mò khi nhắc về người đó. Tú cũng đành nói rõ ràng. "À cậu ấy là Tạ Gia Phúc."

Ông Lưu chợt dừng đũa. Cả hai mẹ con nhìn thấy, đều ngạc nhiên. Riêng Tú thêm chút lo sợ. Không phải lại có chuyện gì đó chứ? Bỗng dưng thức ăn vẫn chưa ăn hết, ông Lưu lại rời bàn trở về phòng làm việc. Hai mẹ con ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai biết chuyện gì xảy ra. Tính ông Lưu vẫn luôn kì quái như vậy, đành chịu. Hai người lại bắt đầu ăn tiếp.

Nghĩ đi nghĩ lại, đây chắc chắn không phải một sự trùng hợp, mà là sự thật. Nếu thật sự là như vậy thì đây là một kế hoạch được dàn dựng lên. Ông Lưu hắc một hơi, ngã người vào ghế, nhắm mắt lại. Chợt mờ hé hé mắt trông rất phiền muộn một hồi. Thời gian tới có phải sẽ nhiều chuyện xảy ra không?

Ông Lưu hôm nay có một cuộc hẹn cùng đối tác. Một người rất có tiếng, chủ một tập đoàn tiếng danh lừng lẫy. Một người đàn ông cao lớn, mặt trông rất nghiêm, cùng hai trợ lý tiến vào phòng họp tại công ty Lưu gia. Ông Lưu kính cẩn đứng dậy nghênh tiếp. "Chào ông. Lâu lắm không gặp!"

Người đàn ông đó nở một nụ cười mỉm, gật đầu đáp. "Lâu rồi không gặp."

Ông Lưu vui vẻ, đưa tay chỉ người đó ngồi xuống ghế. Người đàn ông đó ngồi xuống trịnh trọng. "Hôm nay được hẹn gặp mặt, chắc chắn bạn cũ có chuyện muốn bàn bạc!"

Ông Lưu gật đầu. "Đúng là như vậy! Đến tận bây giờ, cũng chỉ có anh Dương đây là giúp được tôi. Lão Tạ xuất hiện rồi!" Từ ánh mắt đến từng cử chỉ nhỏ trên khuôn mặt cũng như trên cơ thể nhìn thoáng thì không tài nào phát hiện ra, nhưng chỉ người nhanh mắt như ông Lưu mới phát hiện ra - đôi phương đang rất ngạc nhiên.

Tú đi học rất bình thường, chỉ là sau vài ngày hai người lại không nói chuyện gì với nhau. Cái đó làm Tú hằng đêm trằn trọc đến không ngủ được. Không biết có phải hôm đó chỉ là một câu đùa giỡn thoáng qua hay không mà Phúc lại đột nhiên không nói một lời với Tú. Lúc ở lớp thì nằm dài lên bàn ngủ,

đến khi ra chơi thì biến đâu mất? Tại sao lại thế? Lấy hết can đảm bình sinh, Tú quyết tâm hôm nay phải nói chuyện rõ ràng.

Từ lúc trong lớp Tú đã không rời mắt khỏi Phúc dù chỉ không thấy không không không không không một giây chớp mắt. Vừa chuông reo ra chơi, Tú đã liền bật dậy, đứng ngay cạnh bàn Phúc, chỉ chờ y bật dậy thì túm lại.

Nói là ngủ chứ thật ra cũng chỉ chớp mắt nằm nghỉ hiu hiu thôi, nghe tiếng chuông, Phúc liền bật dậy. Chỉ chờ có lúc này, Tú liền nắm lấy tay Phúc. "Chúng ta cần nói chuyện!"

Phúc mới ngóc đầu lên, mơ mơ màng màng bị nắm tay, hơi khó chịu dật tay ra, lại bị nắm lại. Tú nhất quyết lần này phải nói cho rõ ràng.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sóng gió (3)

Bị giữ chặt tay, Phúc nhìn lên đối phương, ai lại có thể hành động như vậy. Định buông miệng chửi thề nhưng thấy Tú trông rất nghiêm túc lại thôi. Tú thấy Phúc đã nhìn mình, tỉnh táo, không nói lời gì, chỉ nắm tay rồi kéo đi thôi. Thân thể Phúc không chống cự gì, đôi chân chỉ rầm rập làm theo. Hai người họ trong im lặng nhưng lại được chứng kiến bởi tất cả những ai còn trong lớp, cả Giang Thanh và Di Uyển.

Nói không có gì quan trọng cũng không đúng, hành động này chính là điều li kì nhất từ trước đến nay. Người con gái như Tú, không cần làm gì cả, chỉ ngồi yên một chỗ liền có hai ba anh chàng đến tỏ tình. Lần này, không biết ngọn ngành thế nào, người con gái nghìn người hâm mộ lại kéo tay một anh chàng đi. Không lẽ có ân tình!

Lớp xôn xao một lúc. Di Uyển không suy đoán được gì, định quay sang tám chuyện với Giang Thanh một chút, lại thấy mặt Giang Thanh tối sầm lại, ánh mắt chăm chú vào những trang giấy trước mặt lại tỏ vẻ tức giận. Nhìn một lúc, Giang Thanh liền đẩy ghế đứng phắt dậy bỏ chạy đi, khiến Di Uyển giật mình một phen.

Chuyện này chắc chắn không thể xảy ra! Giang Thanh đi một bước chạy ba bốn bước đuổi theo.

Sân sau, Tú mặt đối mặt với Phúc, nói chuyện thật rõ ràng, rốt cuộc hẳn đang nghĩ gì, muốn làm gì phải làm cho ra lẽ. Tú nhìn Phúc chăm chăm, nhưng anh lại nhìn lảng lảng đi nơi khác.

"Phúc." Tú nghĩ ngợi một lát không biết nên bắt đầu từ đâu, rồi bản thân vô thức gọi tên đối phương. Phúc im lặng.

"Tạ Gia Phúc." Gọi hết cả họ cả tên, ánh mắt vẫn đắm chiều nhìn ra xa xa đó. Đang đùa hay sao vậy? Tú bắt đầu nổi điên lên.

"Được, nếu cậu cứ im lặng thì tôi sẽ nói. Mấy ngày trước cậu vừa nói với tôi, cậu yêu tôi, cậu sẽ ở bên tôi. Rồi giờ là sao? Tôi đứng trước mặt cậu, cậu cũng không dám nhìn tôi sao? Rốt cuộc cậu đang muốn làm gì? Đang nghĩ cái gì vậy hả?" Câu cuối, Tú hơi cao giọng, thể hiện sự bức tức trong lòng. Đối phương dường như bị điểm huyết, im lặng, đứng trơ ra. Tú chịu đựng, bản thân tự kiềm nén cảm xúc lại. Được một mình tôi nói cũng không sao!

"Đêm đó, cậu hôn tôi, cậu trèo lên giường tôi ngủ. Sáng hôm sau cậu nói cậu yêu tôi. Tất cả chỉ là một trò chơi cậu dựng lên đúng chứ? Tại sao cậu không nói gì đi hả?" Tú dường như hét lên, cô đẩy người Phúc một cái, ánh mắt Phúc liền chuyển hướng nhưng vẫn không có hình ảnh Tú trước mặt. Tú tức muốn phát khóc.

"Mấy đêm rồi tôi không ngủ. Tôi không nghĩ cậu lại lạnh nhạt với tôi như vậy! Nhưng không ngờ..." Mắt Tú đỏ lên, ngấn nước, nhìn đi hướng khác một chút, Tú cố kiềm lại bản thân. Hít một hơi sâu, Tú nói tiếp.

"Không sao. Cũng tốt. Chỉ là chơi cho vui. Do tôi, do tôi hy vọng quá nhiều. Có lẽ hôm đó chỉ là một giấc mơ! Một giấc mơ mà bản thân tôi tham lam dựng nên." Tú gạt nước mắt, định bỏ đi thì cả người cô liền va đập mạnh về trước.

"Xin lỗi!" Hai chữ nhẹ nhàng thốt ra, len lỏi vào tâm trí Tú, cô hơi bất ngờ. Cảm giác thân thuộc này trở lại, hơi âm từ từ truyền sang, vòng tay siết chặt mạnh mẽ. Tú im lặng, chờ đợi những lời tiếp theo. Nhưng một lúc lâu Phúc cũng không nói lời nào. Tại sao lại im lặng như thế? Không lẽ có cả chuyện không thể nói cho Tú biết. Dù gì hai người cũng đã quyết định trở thành một nửa của nhau. Hay do tình cảm này quá mới, chưa sâu đậm? Cũng phải!

Tú chợt cảm nhận bàn tay ấy đang vuốt mái tóc của mình, cô ngáp ngừng ngược mặt lên. Ánh mắt Phúc hơi trùng xuống, đôi hàng mi dài khẽ run run, hơi thờ không gấp gáp, dường như rất bình thường nhưng sao lại toát lên một nỗi buồn miên man vậy?

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 69: Sóng gió (4)

Gió thổi vô tình, khẽ làm đôi chân Tú run lên vì lạnh. Thời tiết chính là thất thường như thế. Tú có rất rất là nhiều suy nghĩ trong lòng muốn nói ra hết, nhưng nhìn Phúc lại không còn đọng lại một suy nghĩ trong đầu, chỉ thấy cảm xúc cũng dần trở nên trầm lắng. Tú cứ nhìn Phúc, nhìn sâu vào ánh mắt đó, nó đẹp tuyệt mỹ. Phúc cũng đang nhìn, nhìn người con gái bé nhỏ trước mắt, chỉ trách thâm bản thân không có một định mệnh tốt đẹp hơn, không thể ôm cô ấy chặt hơn và không đủ sức, không tự tin sẽ bảo vệ cô ấy tốt nhất. Có suy nghĩ, nếu sau này cô ấy chịu nhiều đau khổ thì bản thân sẽ sống như thế nào? Im lặng nhìn cô ấy một lúc, ánh mắt long lanh ấy nó sẽ còn trong sáng về sau chứ?

Phúc cúi xuống, mặt cạ vào mặt Tú, vòng tay lớn siết chặt hơn, nhắm mắt lại thở dài, nói. "Xin lỗi, những ngày qua đã hành động như vậy!"

Cuối cùng, cũng nói được một câu ra hồn, lòng Tú vui mừng hơi một chút, khoe môi hơi cong lên, định nói "Không sao" nhưng không kịp.

"Bây giờ, em không cần nói gì. Cứ đứng yên trong vòng tay của tôi, tôi sẽ nói." Tú không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không, nhưng từng câu nói, từng mệnh lệnh nhỏ cô sẽ làm theo. Dừng một chút, giọng nói trầm trầm âm âm truyền vào tai Tú. "Tôi có nỗi khổ, không thể nói ra được với em. Xin em đừng giận! Tôi đã làm em buồn, làm em khóc, làm em suy nghĩ, làm em phải phát sốt lên. Xin em đừng oán trách tôi. Và điều đặc biệt, xin em đừng rời xa tôi. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện mất em tôi sẽ như thế nào, vì tôi không bao giờ muốn mất em! Tôi nói chắc chắn điều đó! Vậy nên, thời gian này, thời gian tới, em chỉ cần thâm lặng ở bên tôi. Rất đủ rồi! Chuyện này với em có lẽ sẽ thiệt thòi, nhưng có thể vì tôi em cố gắng một lần được chứ? Xin em đấy!"

Phúc lại siết chặt vòng tay trong phút chốc đã hơi có khoảng cách. Tú nghe rõ từng câu, từng chữ từ miệng Phúc phát ra, vang vọng và lắng đọng trong tâm trí. Những câu nói vừa nghe đã cảm thấy ấm lòng, nhưng sâu sa lại chứa đựng một nỗi niềm tựa là biển. Mặc kệ, chuyện đã thế này, anh ấy đã cố gắng nói được nhưng thế, phần mình sao lại không thể không cố gắng chứ? Tú suy tư một lúc rồi kiễng chân hôn nhẹ lên má Phúc. "Em không biết và bây giờ cũng không cần biết anh đang nghĩ gì, hay tương lai sẽ xảy ra những gì. Nhưng em hứa, em sẽ cố gắng vì anh, chỉ vì anh mà làm theo những điều anh nói! Tuy nhiên, tôi thiếu nhất anh cũng phải nghĩ đến em, nghĩ cho em và vì em. Được chứ?" Tú nở nụ cười nhìn Phúc. Khoe môi anh cũng dần cong lên.

"Được. Anh hứa với em!" Tú gật đầu, rồi dúi vào lòng ngực ấm áp của Phúc. Những khúc mắt trước kia không còn là gì cả!

Bầu trời xanh xanh tưởng chừng lại vỡ vụn ra từng mảnh, trước mắt đang sáng bỗng nhiên lại tối sầm lại. Cảm giác đầu khổ tận cùng. Giang Thanh chạy đi. Họ yêu nhau rồi sao? Họ còn ở bên nhau thân thiết như vậy? Rốt cuộc nó có cái gì mà đến tận hai ba người chạy theo nó? Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Ông trời ơi, ông bị mù đúng chứ? Giang Thanh vừa chạy vừa khóc, vô tình lại ngã quỵ xuống. Tôi làm gì sai? Tôi làm gì sai chứ? Giang Thanh khóc suốt một lúc, mới tự mình gạt đi những giọt lệ yếu đuối. "Không được! Mình sẽ không để những chuyện này lại xảy ra một lần nữa. Mình phải nắm chắc những thứ thuộc về mình!"

END CHAP

Một buổi sáng dậy sớm, tung liền hai chương:D ngày mới tốt lành và tiếp tục ủng hộ truyện nhé. Yêu!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 70: Sóng gió (5)

Những ngón tay đan xen vào nhau, bước chân đồng loạt, ánh mắt lén lén liếc nhìn nhau. Không cần nói những lời nói ngọt ngào chảy nước, cũng thể hiện được sự hạnh phúc qua đôi mắt càng lúc càng trở nên long lanh hơn. Đôi khi, đi trong hàng người quá đông, không tránh khỏi sự chen lấn, cơ thể cao lớn đó nhích chân nhanh hơn một bước, tay đồng thời kéo thân Tú ẩn lại đằng sau. Cảm giác được che chở đó, chẳng còn từ gì để diễn thành lời nữa.

Hai người đi về lớp. Gần đến trước cửa, Tú có ý rút tay lại, nhưng người kia chẳng nói gì, lại cứ như thế lạnh lùng giữ chặt tay kéo vào lớp. Cửa chính mà tiến vào. Người mất tinh thần thấy mùi đường ngọt, không chịu được liền hét lên, tập trung sự chú ý của bảy lữ ong ruồi xung quanh hú hét thêm. Tú chột dạ mặt, cố gắng rút tay lại, Phúc lại cứ như cục đá, không một cảm xúc băng qua hàng ghế cũng như bỏ ngoài tai tiếng ồn ào của bọn ong ruồi ở đây. Bao nhiêu câu nói chen lấn nhau dồn vào tai Tú "Hai người yêu nhau rồi sao?", "Hai người yêu nhau bao giờ thế?", "Năm tay chặt như vậy không sợ ấm mồ hôi của nhau sao?", "Hai người lo ra mất đi nhé!". Di Uyên cũng hí hửng, liếc nhìn Tú là to "Tú nợ tao một trâu nhé!". Tú trừng mắt nhìn Di Uyên một cái, rồi thẹn thùng quay đi. Ngang qua bàn Giang Thanh, thấy mặt Thanh sa sầm lại, Tú cúi đầu không dám ngẩng lên.

Đến trưa, căn-tin lại ngập người. Uyên riu rít bám lấy Tú, hỏi này hỏi nọ, Tú chưa kịp trả lời câu này, câu khác lại ập đến, vừa ngại ngùng vừa lúng túng không nói lên lời. Thanh đi ở đằng sau, tai nghe thấy biết bao nhiêu câu hỏi ngớ ngẩn, không khỏi khó chịu. Với lại, vấn đề Phúc Tú quen nhau thật không thể lọt tai cô chút nào. Bàn tay cứ nắm lại mở ra, kiểm chế sự ghen ghét trong tâm, Thanh tiến tới, không cao giọng, không quát tháo nhưng vừa nghe là

cảm thấy sợ "Chuyện này vui lắm sao? Đáng nghe lắm sao?", rồi bước chân nhanh hơn, vượt lên hai người. Tú, Uyên dừng lại, Uyên hơi cau mày, nói "Nó sao thế nhỉ?".

Tú đã để ý từ lúc bước vào lớp, Thanh đã không thoải mái chuyện gì đó, ngại hỏi cũng không muốn tò mò quá nhiều, khẽ cười lắc đầu. Uyên lại tiếp tục tra hỏi Tú suốt quãng đường xuống căn-tin. Vừa đến chỗ, Tú chợt nhớ ra này giờ không thấy bóng dáng của Phúc đâu, ngó nghiêng ngó dọc. Uyên ngoác nhìn cảnh chen chúc, đông đúc ở quầy bán, thờ dài. Vừa chán nản như thế lại nhìn thấy Phúc, trên tay bưng hai khay thức ăn, vỗ vào tay Tú liên hồi. Tú đau nhói la lên "Đau! Cái con này mày nổi con à?". Uyên phấn khích "Phúc kìa. Phúc kìa." Nghe cái tên quen thuộc, cái tai của Tú cùng đôi mắt thích ứng thật quá nhanh đi. Vừa nghe xong Tú cũng vừa thấy Phúc đặt hai khay thức ăn xuống bàn. Hắn ngồi xuống, yên lặng một chút rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Chợt cảm giác ngọt ngào vurun trên đầu lưỡi, Tú khẽ mỉm cười.

Uyên bị người ta ném đường mật vào mặt, ganh tỵ đến chết được, thả tay Tú ra, đẩy đẩy sau lưng Tú "Còn không mau đi đến chỗ người ta đi? Đang ngóng cô kìa!" giọng có chút châm biếm. Tú liếc mắt nhìn Uyên một cái, bật cười thành tiếng "hìhì", điệu cười trông rất bình thường nhưng thật sự là một nụ cười hạnh diện, ra vẻ. Uyên vung tay và vào mặt Tú một cái, tiện miệng chửi "Con à này! Chết đi!". Tú không bận tâm, liền đi đến chỗ Phúc. Uyên đứng lại thờ dài. Thế gian này thật bất công với tôi, hìc.

Nhìn Phúc ngó qua ngó lại nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nhìn ra bạn gái hắn đang trước mặt, Tú có chút vui vui trong lòng. Đúng lúc muốn làm một điều bất ngờ!

"E hèm." Tú đứng ngay cạnh bàn, liếc mắt nhìn Phúc. "Chờ ai vậy?"

Phúc nghe tiếng, nhìn lên, vẻ mặt không lộ rõ điều gì, nhưng môi có khẽ cong lên. Phúc chợt cúi xuống bắt đầu cầm thìa lên ăn cơm. Định tạo cho hắn một bất ngờ, không ngờ lại bị hắn làm cho bất ngờ lại. Thái độ đúng xấu xa! Tú vẫn làm bộ. "Chỗ này không ai ngồi chứ?"

Phúc không nói, chỉ khẽ lắc đầu. Thái độ quá xấu! Tôi mà cậu cũng dám lơ sao? Tú có chút giận dữ, kéo ghế hơi mạnh tay thể hiện thái độ. Phúc liếc nhìn lại thôi. Tú ngồi xuống, im lặng nhìn Phúc, một lúc rồi hắn vẫn cặm cụi ăn, cục giận to thêm một chút. Thái độ cực xấu! Con người này đúng là không thể chịu nổi. Tú vẫn cố gắng bắt chuyện trước, "Cậu ăn nhiều nhỉ? Tôi thấy cẩntin đông thế chắc tôi không ăn được gì rồi!" Tú làm bộ than vãn, thờ dài.

Trên bàn bỗng dưng có cử động, khay thức ăn kia chạy chạy sang hướng Tú, dừng ngay trước mặt Tú. Tú kiềm ném niềm vui trong lòng chỉ cười mỉm, nếu không kiềm có thể hai khóe môi đã nâng lên đến vành tai. Phúc nhìn Tú, nụ cười liền méo xuống. Tú không thềm động đũa. "Sao vậy?" Mãi mới nói được câu cụt ngủn như vậy. Tú giả bộ ngây thơ "Sao là sao?"

"Không ăn?" Vẻ mặt hắn không thay đổi gì cả, lạnh lùng nhìn vào Tú.

"Cái này cho tôi đó à?" Tú vẫn muốn moi vài câu nói từ miệng Phúc. Hắn cứ lạnh lùng như vậy không được! Trên bàn lại có cử động. "Nếu cậu không ăn..." Phúc dùng ba ngón tay, kéo khay lại. Đúng là tên cứng nhắc! Tú vội dùng tay bê khay lên, lại hạ xuống trước mặt mình. "Ai bảo thế?"

Phúc rút tay lại, tiếp tục cầm thìa lên, vội thốt ra một lời "Rắc rồi!", rồi ăn tiếp. Tú nghe không lọt tai hai chữ ấy, khó chịu gắt lên "Này!", sau đó cũng ăn một cách miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sóng gió (6)

Hai người lại ngồi ăn trong sự im lặng. Tú cảm thấy hôm nay bình yên đến lạ thường. Thường lệ thì giờ này tên Dương Thắng đó đã tìm đến Tú. À mà thôi, không có sự xuất hiện của hắn, cuộc sống của Tú bình yên hơn vô cùng. Giờ này cũng không phải giờ Tú lo lắng cho con người điên rồ đó.

"Chỗ này có ai ngồi không?" Một khay thứ ăn nhẹ nhàng lên bàn, cùng với giọng nói cũng vô cùng nhẹ nhàng. Phúc vẫn ăn, không thềm chú ý đến, Tú ngược lên nhìn. Là Giang Thanh, liền lắc đầu. "Ngồi đi." Tú vui vẻ bảo Giang Thanh ngồi xuống. Giang Thanh ngồi cạnh Phúc, Tú có cảm thấy hơi lạ như không nói gì. Cũng là bạn cả thôi.

Lúc đặt khay thức ăn xuống, tay Giang Thanh có chạm nhẹ vào tay Phúc, hắn liền hất tay đi. Tú có nhìn thấy, chỉ liếc nhìn thấy, lại im lặng ăn cơm. Giang Thanh cảm thấy hơi hực hực với thái độ đó của Phúc. Cũng chỉ là vô tình thôi, có cần tỏ thái độ vậy không?

Giang Thanh vừa ăn được vài miếng, Phúc vội vàng đứng dậy "Tôi ăn xong rồi, về lớp trước nhé!" Tú nhìn khay thức ăn vẫn còn khác nhiều của Phúc, ngược lên nhìn với vẻ khó hiểu, nhưng Phúc đã vô tình bỏ đi. Tú lại im lặng. Giang Thanh nhìn thấy bóng dáng Phúc đã không còn ở trong căn-tin, liếc mắt có chút sát khí nhìn Tú. Trông Giang Thanh giận dữ chốc lát, rồi tỏ vẻ hứng thú hỏi Tú "Bao lâu rồi?"

Nghe câu hỏi của Thanh, Tú ngạc nhiên nhìn. Từ đầu giờ cứ thấy Thanh trông rất lạ, Tú không dám hỏi gì, bây giờ thấy Thanh trở lại bình thường một chút, còn vui vẻ hỏi chuyện Tú, Tú khẽ vui. "Khoảng hơn một tuần"

"Hơn một tuần, hơn một tuần" Thanh lẩm bẩm trong miệng. Là khoảng thời gian Tú bỏ đi gần đây, thì ra Phúc là người tìm ra Tú. Thanh ngồi suy đoán

được vài chuyện. Trông Thanh tự nhiên thật chăm chú suy nghĩ, Tú lại im lặng.

"Tú này!" Tú nhìn Giang Thanh ngạc nhiên. "Mày có xem tao là bạn không?" Bỗng nhiên Thanh hỏi một câu thật kì lạ, khiến Tú bất ngờ lại thêm kinh ngạc hơn. Thanh hỏi như vậy, thế trước giờ bọn họ vẫn chưa là bạn sao?

Tú hờn bất ngờ, nhưng không lưỡng lự đáp chắc nịch "Mày là bạn thân của tao mà!" Thanh nhìn Tú, hai người lặng im một lúc. Thanh bỗng nở nụ cười, quay lại việc ăn của mình, không nói gì thêm. Tú lại cảm thấy Thanh đang giấu chuyện gì đó, tạm không nói được. Cũng chỉ đành im lặng.

Tú về nhà vào chiều tà. Căn nhà yên tĩnh vô cùng. Tú bước lên lầu, đến gần cửa phòng mình thì thấy cánh cửa mở toang. Tú cảm thấy lạ, hồi sáng lúc cô đi học đã đóng cửa cẩn thận rồi. Nếu là mẹ Tú có vào dọn dẹp thì cũng cần trọng đóng cửa. Hay là bà đang dọn dẹp? Giờ này đâu phải giờ của bà làm việc đó? Tú đứng lại suy nghĩ một lúc. Nhà yên tĩnh, không có ai hết, không một tiếng động, cửa phòng cô lại mở toang, nhưng cũng không một tiếng động.... Có trộm?

Suy nghĩ khá logic, Tú tự khen bản thân trong giây lát rồi tập trung vào hiện tại. Tên trộm này cũng ngu lắm mới vào phòng không có cái gì cả là phòng Tú. Tú thập thò, tiến vào phòng. Càng lại gần, Tú càng hồi hộp đôi chút. Cô chưa gặp tình trạng nhà có trộm bao giờ, trong tay cô lại chẳng có gì phản kháng được. Cùng lắm cô liều mạng với hân. Cô còn hàm răng mà.

Tú bất giác bậm môi, từ từ tiến vào phòng, nhìn thẳng vào trong giường ngủ, không có ai cả. Nhìn chệch sang tủ quần áo, không có tiếng động lục lọi. Tú nhẹ nhàng tiến vào sâu hơn vào phòng, cô này giờ chỉ đứng ngoài cửa thôi. Cô vừa bước vào, chợt có cơn gió khiến cánh cửa di chuyển một đoạn, kêu lên "kétttt" khiến tim Tú muốn rơi ra ngoài.

"Luu Diễm Tú." Chợt có tiếng người gọi, làm Tú giật bắn hết lên. "Á...á...á....um...um..." Tú vừa la lên thì bị bịt miệng lại. Theo bản năng Tú vùng vẫy kháng cự.

"Bình tĩnh. Bình tĩnh. Là anh mà." Người đó thấy Tú vùng vẫy, có chút hốt hoảng, vội trấn an Tú. Người đó thả tay ra, xoay người Tú lại hướng mình "Là anh mà."

Tú mở to mắt nhìn người trước mặt mình, trầm trồ "Dương Thắng?"

Dương Thắng đứng trước mặt Tú, mỉm cười. Bất động một lúc, Tú lại hốt hải, lớn tiếng nói. "Sao anh lại ở đây? Anh vào phòng tôi là có ý gì? Há? Anh định giờ trò biến thái à?" Tú còn vung tay đánh Thắng, đẩy hân ra ngoài.

Thắng hơi quỳnh lên trước thái độ của Tú, chân tự lui lại khi Tú tiến tới. Thắng không kịp nói gì thì đã bị đẩy ra hành lang. Đúng lúc đó, mẹ Tú bung một khay hoa quả tiến đến. "Cậu Thắng! Tú!" Bà gọi tên hai người, hai người đều nhìn sang.

Tú nhìn thấy mẹ, ngạc nhiên, vô thức kêu lên một tiếng "mẹ". Cô cứ nghĩ không có ai ở nhà chứ! Mẹ Tú đi đến, tươi cười "Cậu Thắng, tôi có chuẩn bị một ít bánh trái, mời cậu dùng." Thắng nhà nhận cười, không đáp. Mẹ Tú liền chuyển ánh mắt sang nhìn Tú, nhấn mày nói "Con bé này về nhà cũng không chào hỏi khách một tiếng nữa. Hành động vừa này là gì đây?"

Khách? Tên Dương Thắng tự mò đến đây làm khách sao? Tú cau mày, đảo mắt nhìn hân một vòng. Ăn mặc trông rất chỉnh tề, lịch sự. Nhìn sang mẹ mình, chuẩn bị cả bánh trái tiếp đãi. Vậy hân ta đến đây làm gì? Tú cau có nói "Mẹ bảo con chào hân? Còn lâu. Con chưa đánh cho hân một trận đám bước vào phòng con là may lắm rồi!"

Mẹ Tú trừng mắt, găm gù nói "Con mà dám đánh cậu Thắng, mẹ sẵn sàng chặt tay con." Mẹ Tú đưa khay bánh trái cho Tú, giọng răn đe "Tiếp đãi cậu ấy cho tốt." Tú giận dữ không chịu đón lấy khay thức ăn đó, nhưng với ánh mắt sát thép của mẹ cô, cô ngượng ép nhận lấy. Còn bảo cô tiếp đãi tốt? Cô sẽ nghĩ cách sau.

Dương Thắng này giờ chỉ đứng xem hai mẹ con Tú bàn luận về người khách là hân, hân mỉm cười vui vẻ.

END CHAP.

Các độc giả thân yêu thi cử thế nào rồi ạ? Theo dõi truyện chứ:v

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Sóng gió (7)

Thấy nụ cười của Thắng, Tú trừng mắt nhìn anh ta rồi, tỏ ra không quan tâm, lạnh nhạt đi vào phòng. Bước vào trong, theo thói quen Tú dùng chân đóng cánh cửa lại, nhưng bị mẹ cô cản. Mẹ Tú gằng giọng "Con không nghe mẹ vừa nói gì à?"

Tú không đáp, không dùng chân đóng cửa nữa, một mạch đi vào trong. Mẹ Tú quay sang cười nịnh nọt "Cậu cứ vào chơi". Dương Thắng lễ phép cúi đầu, mỉm cười đi vào trong. Tú đặt khay bánh trái xuống bàn, quăng cặp lên bàn, đi vào phòng tắm mà không thèm để tâm đến một nam nhân trong

phòng mình. Chắc cô ngằm nghĩ được, trong nhà cô hẳn ta không thể tỏ ra quá thân mật được. Tú bình thản như không có chuyện gì. Tắm tã xong Tú đi ra, Thắng ngồi vắt chéo chân tại bàn nhỏ ở góc phòng, tay đang cầm một quyển tiểu thuyết, sắc mặt không biểu hiện điều gì.

Khi cánh cửa phát ra tiếng động khẽ, Thắng có liếc mắt lên nhìn, rồi lại nhanh chóng chăm chú quyển sách mà trước giờ bản thân vẫn cho là ngu ngốc lên xem xét. Tú tiến lại bàn, tự nhiên gấp một miếng bánh bỏ vào miệng, nhìn về mặt không một chút cảm xúc của Thắng nhìn chăm chăm quyển tiểu thuyết yêu dấu của mình, Tú khẽ cau mày, nhưng không nói gì.

Ngồi xuống ghế đối diện, Tú lại tự nhiên gấp một miếng ăn ngon lành. Quan sát về mặt của Thắng, hẳn hẳn mê quyển tiểu thuyết một hồi, lật được vài trang đầu rồi hơi nhăn mày bỏ xuống bàn, Tú nhận ra vẻ không thích thú của hắn. Quyển tiểu thuyết chưa đặt xuống bàn, Tú đã giật lấy, trừng mắt nhìn Thắng. "Anh đừng động vào báu vật của tôi."

Bị giật quyển tiểu thuyết ngay trên tay, Thắng ngược lên nhìn Tú, hơi cau mày. Hẳn đang không hiểu, tại sao một thứ ngu ngốc như vậy Tú lại xem là báu vật? Có chút thú vị, đôi chân mày hắn giãn ra, ánh mắt hiện lên ý cười, hỏi "Em mà xem nữa thứ ngu ngốc thế này sao?"

Hai chữ "ngu ngốc" nghe không lọt tai, nhưng đối với kẻ không hiểu biết gì về thú vui như Dương Thắng, Tú không chấp hắn. Một chút tức giận nhanh chóng tiêu biến. Tú mân mê quyển tiểu thuyết, tay sờ sờ bìa của nó, cô thận trọng đưa nó về kệ sách của mình. Quay lại ghế ngồi, Tú nhìn Thắng nghĩ hoặc. Vài ngày trước còn đối xử tàn bạo với cô, hôm nay lại chạy đến tận nhà, ăn mặc chỉnh tề, không biết hắn có ý đồ gì đây?

Nhận được ánh mắt nghi hoặc đó, Thắng bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, hắn nhìn Tú ánh mắt hiện lên vẻ hối hận, giọng hắn nhẹ nhàng nói "Tú, chuyện vài hôm trước...Xin lỗi. Tôi đã hơi quá đáng."

Tú nhìn Thắng hơi khó hiểu. Nay người như hắn lại đến đây xin lỗi? Thành tâm như vậy sao? Tú lặng im không nói. Thắng lại tiếp lời "Tôi biết tôi đã sai khi nổi nóng như vậy với em. Nhưng tôi có nỗi lòng, và tôi nghĩ em cũng đã hiểu nỗi lòng của tôi! Đúng chứ?"

Thắng thản như vậy, hẳn lại đang bày tỏ tình cảm với Tú? Tú lại im lặng. Trong tâm trạng cô nhất thời bấn loạn. Không biết nên nói gì tiếp theo. Suy nghĩ cũng không thông, chỉ còn cách im lặng.

Thắng lại tiếp lời "Mục đích thật sự hôm nay tôi đến đây không chỉ đơn thuần là xin lỗi em. Còn có chuyện lớn hơn thế này!" Hắn chợt dừng lại. Tú nghe đến đây thì không khỏi ngạc nhiên, mặc dù cũng nắm được chút ít về chuyện "ghé chơi nhà" của hắn lần này. Tú bình tĩnh hỏi "Có chuyện gì?"

Trông mẹ Tú tiếp đãi hắn tốt như vậy, chắc là chuyện đại sự giữa hai nhà. Tú nghĩ đến đây thì lại ngạc nhiên, cô chưa từng nghĩ rằng hai nhà cô và hắn lại có mối giao hữu như vậy! Thấy bộ dạng nửa trông ngóng nửa bình thản của Tú, Thắng nói tiếp "Hôn nhân. Bàn chuyện hôn nhân."

Hôn nhân? Không lẽ là tên Dương Thắng sẽ cưới Tú đấy chứ? Shit. Chuyện này là thế nào? Tú hơi cuống lên, trong đầu chửi thề một câu, về mặt liền lộ vẻ hốt hoảng. Giọng nói vừa bình thường vừa như gắt lên "Anh nói vậy là có ý gì?"

Trong khi Tú thì vô cùng hốt hoảng, thì Thắng lại càng nghiêm nghị, bình tĩnh, hắn đáp "Có lẽ em nghĩ đúng rồi đấy!". Tú nổi cơn thịnh nộ, đứng phắt dậy, hét lớn "Không! Tôi không chấp nhận chuyện này! Thật là vô lý."

Tú định quay người bỏ đi, thì nhanh như tia chớp bị hai cánh tay rắn chắc của Thắng giữ lại, ôm trọn vào lòng. Trong cơn tức giận, Tú vùng vẫy kịch liệt nhưng không thể cản lại sức của Thắng. Càng vùng vẫy, Tú lại càng bị hai tay Thắng xiết chặt. Thắng vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói bên tai Tú "Tôi biết chắc chắn em sẽ phản ứng thế này! Em không có tình cảm với tôi. Em chán ghét tôi. Em căm thù tôi. Tôi không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra. Nhưng đây là định mệnh của chúng ta. Sinh ra đã là con của hai nhà có quan hệ gắn bó với nhau. Cùng hợp tác làm ăn, trở thành thông gia lại khiến hai bên cùng trở nên lớn mạnh, đó là lợi ích rất lớn. Và lại, tôi cũng không từ chối, một mình em không thể nào chống lại các bậc bề trên được. Tốt nhất em cũng nên ung thuận. Chuyện đó có lợi cho tất cả."

Lợi ích làm ăn? Tú là người quan tâm đến chuyện đó sao? Tú không có nhiều thời gian để quan tâm một thứ phức tạp như nó. Tú lại vùng vẫy, Thắng lại tự động thả tay. Tú quay lại nhìn Thắng với con mắt giận dữ, giọng lại trái ngược, đều đều vang lên "Tôi không quan tâm lợi ích gia đình gì cả. Tôi cũng không cần quan tâm sức lực của mình thế nào. Nhưng tôi tuyệt đối không kết hôn với anh."

Nói rồi Tú chạy đi thật nhanh.

END CHAP

Sóng gió thật sự sắp nổi lên rồi. Đọc giả yêu quý hãy đón đọc nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Sóng Gió (8)

Thắng ngồi định thần lại, khẽ nhếch mép cười bí hiểm. Bình tĩnh đứng dậy, đi ra ngoài.

Trong Tú hừng hực ngọn lửa tức giận. Họ là ai mà lại quyết định hạnh phúc cả cuộc đời Tú chỉ đổi lấy lợi ích? Tú chạy ra ngoài hành lang đã nghe vọng tiếng nói chuyện vui vẻ ở dưới lầu, liền chạy xuống.

Thắng cùng cha hẳn là Dương Phi đi đến nhà Tú, bàn chuyện làm ăn. Dương Phi, cha Tú là Lưu Trịnh Sản có mối quan hệ giao hữu từ khi họ còn trẻ. Nói là đến bàn chuyện làm ăn nhưng thật ra mang tính gặp lại cố nhân thì đúng hơn, cũng vào lúc này là nói đến chuyện giao tình giữa hai bên. Chính Dương Thắng đã đề nghị cha hẳn nói về chuyện đó. Khi vừa mới nghe đến tên Lưu Diễm Tú con gái Lưu Trịnh Sản, Dương Phi liền sắp xếp thời gian cho cuộc tông viếng thăm này.

Họ ngồi trong thư phòng nói chuyện xong xuôi thì đi xuống nhà. Lưu Trịnh Sản cùng phu nhân của mình vui vẻ tiễn Dương Phi về. Cùng lúc, Tú hốt hãi chạy xuống.

Đôi mắt cô đỏ lên vì tức giận, có chút gấp gáp nên thờ hồn hênh. Tú chặn trước cha mình, trừng mắt nhìn ông. Ba người trưởng bối bị chặn lại bởi một hậu bối, trông người này còn vô cùng tức giận. Bà Lưu cau mày, giơ tay đến nắm tay Tú, vừa kéo vừa nói "Con bé này, sao lại vô lễ như vậy?". Bà Lưu dùng lực kéo Tú sang một bên, nhưng Tú cố gắng lên, vung tay thoát ra khỏi bàn tay bà Lưu. Bà Lưu khẽ gắt lên "Tú!"

Tú vẫn giương đôi mắt tức giận, nhìn thẳng vào ba mình. Lưu Trịnh Sản trước ánh mắt đó vẫn bình thản, quay sang nói với Dương Phi, giọng đều đều "Đây chính là con gái tôi - Lưu Diễm Phúc." Dương Phi khẽ gật đầu, khí chất của ông điềm đạm, thấy Tú thất lễ như vậy cũng không tỏ một thái độ khó chịu.

Thấy Tú tức giận như vậy, Lưu Trịnh Sản vẫn vô tình lơ đãng, lại quay sang nói với Dương Phi "Tôi tiễn anh về"

"Được"

Lúc hai người bước được vài bước, Tú gắt lên "Con không chấp nhận hôn nhân này!". Cảm xúc của cô không thể kiềm chế được trước thái độ vô tình lơ đãng của cha mình nữa. Thấy cô tức giận như vậy mà ông vẫn không hỏi một câu.

Lưu Trịnh Sản nghe thấy, chợt sững người giây lát lại tiếp tục giơ tay chỉ hướng cho Dương Phi.

Con tức giận càng sục sôi lên trong người cô, cô lại phóng tới trước mặt hai người, dang tay chặn đường. Người cô run lên không chỉ vì tức mà còn sợ hãi. Dương Phi vẫn im lặng từ nãy đến giờ, chuyện nhà người khác có lẽ không nên nhúng tay vào.

Lưu Trịnh Sản vẫn trong trạng thái bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tú "Tránh ra. Không được vô lễ."

Cảm giác sợ hãi của Tú chính là xuất phát từ ánh mắt lạnh lùng đó của cha mình. Trước ánh mắt đó, cơ thể Tú không ngừng run rẩy. Nhưng vì tương lai của bản thân, Tú nhất định kiên quyết đến cùng. Tú lấy lại sự bình tĩnh, nói "Đây là ông Dương à?". Tú đưa mắt sang Dương Phi, cúi đầu chào lễ phép "Chào ông. Bây giờ tôi có phần nào thất lễ, xin ông thứ lỗi cho." Tú nghiêm nghị nhìn vào Dương Phi "Nhưng tôi không đồng ý hôn nhân này. Xin ông thông cảm." Tú lại cúi đầu xuống, giữ nguyên tư thế, chờ đợi một câu nói thích đáng.

Ở đằng sau, Dương Thắng từ từ tiến lại, nghe rõ từng câu nói vô cùng lễ độ của Tú với cha mình, miệng hẳn nửa cười nửa không. Dương Phi thật sự không muốn nhúng tay vào việc này, chuyện họ cần bàn đã bàn xong, thời gian của ông không phải dư thừa. Dương Phi đưa mắt sang nhìn Lưu Trịnh Sản. Lưu Trịnh Sản bất giác được ấn ý sau ánh mắt đó, liền quay ra đằng sau ra hiệu cho bà Lưu.

Tú đứng im như vậy, mãi vẫn không thấy động tĩnh, mặc dù mỏi nhưng cố chịu. "Tú con đừng như vậy. Vào đây đi." Bà Lưu đi đến, nắm hai vai Tú nâng lên. Tú vẫn cố chấp không nghe, nói thêm "Xin ông Dương hãy hủy bỏ cuộc hôn nhân này!"

Dương Phi dường như không còn đủ kiên nhẫn nữa, đôi mày ông hơi cau lại. Lưu Trịnh Sản là người thận trọng, nhìn thấy được điều đó liền nắm tay Tú, lôi hẳn sang một bên, giọng lạnh ngắt "Đừng làm loạn nữa.". Nhanh chóng chuyển giọng quay sang nói với Dương Phi vui vẻ "Mời hướng này!" Bọn họ nhanh chóng đi ra khỏi nhà.

Tú bị lôi quá nhanh, không kịp giữ thăng bằng ngã xuống, bà Lưu vội vàng đỡ Tú nhưng lúc đó cô đã nằm trên sàn nhà rồi. Tú như người mất hồn, ngã xuống bất lực. Dương Thắng có hơi bất ngờ trước tình cảnh này, lạnh người chốc lát. Nhìn vẻ đáng thương của Tú, bất lực ngồi bệt trên sàn nhà, trong lòng Dương Thắng có chút xót xa.

Tại sao cô ấy cứ kiên quyết phản đối chuyện này chứ?

Tú thần thờ nhìn ra ngoài cửa chính, bóng dáng bọn họ đã khuất đi, Tú quay đầu nhìn sang Dương Thắng, hẳn cũng đang nhìn cô. Ánh mắt cô vụt qua tia giận dữ.

Tú đứng lên, bà Lưu có đưa tay đến đỡ nhưng vẫn chậm một nhịp như khi cô ngã xuống. Tú đứng, trừng trừng nhìn Thắng rồi đi thẳng lên lầu. Khi bên trên vọng tiếng đóng cửa rất mạnh, bà Lưu nở nụ cười ngượng tiên lại chỗ Dương Thắng. "Thật ngại quá. Con gái tôi ương ngạnh như vậy. Nó không làm cậu khó chịu chứ?"

Dương Thắng mỉm cười, lắc đầu. Rồi hẳn được bà Lưu tiễn ra đến xe. Lưu Trịnh Sản và Dương Phi vẫn đứng ngoài này nói gì đó, cho đến khi Dương Thắng cùng bà Lưu đi ra thì Dương Phi mới cúi chào, chui vào xe, đến lượt Dương Thắng cũng cúi chào cáo lui. Ông bà Lưu cúi chào đáp lại, rồi chiếc xe đó lăn bánh, chạy ra khỏi khuôn viên nhà họ Lưu.

Hai người vừa quay lưng đi vào trong, bà Lưu với giọng lo lắng nói "Làm như vậy có quá gấp gáp không? Diễm Tú nó vẫn chưa thích ứng được." Lưu Trịnh Sản dường như lơ câu nói của vợ mình, bước nhanh hơn vào nhà.

Chương 74: Chạy trốn (1)

Tú ngồi thần thờ trên giường, mặc cho những giọt nước mắt cứ lặng lẽ lăn dài trên má. Đây chính là cảm giác bất lực! Không biết là không khí lạnh từ ngoài kia chạm vào Tú hay vốn dĩ trái tim cô đang lạnh giá mà bất chợt toàn thân run rẩy. Lạnh quá! Lạnh lẽo quá! Tú chui người vào chăn, nhắm nghiền mắt lại. Những giọt lệ lăn nhanh hơn.

Bên ngoài trời đã tối đen, ánh trăng khuyết hiu hắt làm màn đêm thêm ảm đạm. Tú đã thiếp đi từ lúc nào không hay. Bà Luru chuẩn bị phần cơm tối bê lên đến cửa phòng Tú, gõ cửa mãi không ai trả lời, khẽ thở dài rồi đặt trước cửa phòng. Bà biết cô con gái ương bướng của mình đang rất buồn, chuyện hôn nhân bà cũng vừa mới biết khi bê bánh trái lên đãi Dương Phi và Dương Thắng lúc chiều. Ban đầu bà vừa nghe được cũng cảm thấy khó chịu, nhưng khi nghe đến lí do thì bà tự trấn an mình. Tất cả đều là tốt nhất cho Tú mà thôi.

Hôm sau, Tú khó khăn mới mở mắt ra được, đôi mắt sưng lên. Chuẩn bị xong xuôi, Tú bước xuống lầu, không có ý ăn sáng Tú đi thẳng ra cửa. Bà Luru ở đằng sau nói với theo "Tú, mẹ bảo"

Tú nghĩ thế nào mẹ cô cũng bất ăn sáng, lạnh lùng nói "Con không ăn." Chân bước sải dài và nhanh hơn. Bà Luru cầm hai quả trứng còn ấm nóng, chân bước nhanh hơn, chặn Tú lại "Định đi đến trường với đôi mắt sưng dù dù đó à?"

Tú hơi bất ngờ khi mẹ cô nói như vậy, trong tay cầm hai quả trứng luộc, hơi sượng người. Bà Luru thấy Tú nhìn chăm chăm vào tay mình, vẫn không hành động gì, giục "Cầm lấy và lăn xung quanh mắt đi, sẽ bớt sưng. Nhanh lên trễ giờ bây giờ." Cảm thấy có thứ gì đó xoa dịu trái tim đang dần lạnh của mình. Tình cảm của mẹ, sự chăm sóc tận tình của mẹ, cả hơi ấm từ hai quả trứng trên tay đang dần làm dịu đi sự lạnh lẽo trong trái tim Tú.

Cả cuộc đời Tú thích nhất là được tự do. Nay bị ép cưới đôi lấy lợi ích gia đình. Ai có thể không tức giận?

Luru Trịnh Sản dùng xong bữa sáng, đi ra ngoài, vượt qua hai mẹ con Tú. Tú nhìn thấy bóng dáng đó, ánh mắt lại hiện lên vẻ căm giận. Chợt nghe vọng đến bên tai "Đi với ta. Trên đường đi ta muốn nói chuyện với con." Bóng lưng đó dần biến mất.

Bà Luru vỗ nhẹ tay Tú, mỉm cười. Tú cầm chắc hai quả trứng trong tay, rồi rào bước theo. Trụ lý của Luru Trịnh Sản đứng chờ ở cửa phía sau, không thấy ông, có lẽ ông đã ngồi vào xe trước. Tú vẫn giữ nguyên trạng thái, tiến lại xe, lơ cái cúi chào cung kính của người trụ lý, chui thẳng vào xe. Sau hai tiếng đóng cửa, xe bắt đầu lăn bánh.

Tú lăn hai quả trứng xung quanh mắt, hên là nó vẫn còn ấm, nếu quá nguội thì chẳng còn tác dụng nữa. Luru Trịnh Sản im lặng nhìn ra ngoài cửa xe một lúc rồi nói với giọng trầm trầm "Tú, chuyện hôm qua ta làm cũng chỉ là tốt cho con thôi. Đừng giận ta!"

Tú vẫn bình thản lăn trứng, không ừ hừ lại với lời ba mình vừa nói. Nhưng thật ra cô đang cảm nhận con phần nộ tràn về bao trùm hết tâm trí.

Thấy Tú im lặng, Luru Trịnh Sản vẫn với giọng trầm trầm nói "Chuyện liên hôn, ta cùng ông Dương bàn cả rồi. Sẽ tổ chức vào hai tháng nữa. Con nên chuẩn bị đi."

Nghe đến câu này có ý như 'mọi chuyện xong hết rồi, lại chẳng thay đổi được', con phần nộ lên đến đỉnh điểm, nhưng lời nói lại chẳng lộ ra một chút tức giận nào "Con không lấy." Câu nói thản nhiên đến bất ổn. Vì thật sự chẳng có gì gọi là ổn ngay lúc này.

Luru Trịnh Sản lạnh nhạt nói một câu "Không lấy cũng phải lấy.". Có lẽ sự ương bướng của Tú chính là được chuyển lại từ cha mình. Nếu Tú là nước thì Luru Trịnh Sản chính là lửa, hai người không ai chịu nhường ai.

Sau câu nói đó, trong xe trở nên im lặng như tờ. Khi chiếc xe dừng cách cổng trường Tú một khoảng không xa, Tú nhìn Luru Trịnh Sản sắt bết, nói với giọng cũng sắt bết không kém "Ba đừng tôi để đôi lấy lợi ích, thì tôi không còn là con ba nữa." Tú rời khỏi xe nhanh chóng.

Câu nói đó khiến một người trời sinh điềm đạm hiếm có chợt nổi lên cơn tức giận thoáng qua. Luru Trịnh Sản quay sang nhìn bóng dáng Tú xa dần, rồi ra lệnh cho xe chạy. Chiếc xe đen bóng chạy vụt qua lúc Tú vừa bước đến cổng trường. Tú quay mặt nhìn qua rồi bước thẳng lên lớp.

Vào lớp học, bỗng có một sự trông ngóng ẩn hiện trong lòng Tú, nhìn thẳng xuống dãy bàn cuối. Chẳng có ai cả! Những cơn buồn bực lại ào ạt tràn về, Tú hiện rõ ra mặt. Đôi chân mày cô cau lại, liên tục thở dài. Đi đến bàn mình cô liền nằm dài ra trông thật uể oải.

Giang Thanh và Di Uyển nhìn nhau, rồi cùng thở dài. Nếu đã không muốn nói, có lẽ hỏi cũng chẳng được gì. Giang Thanh đặt mắt quan sát Tú một lúc, trông khi Di Uyển đã cắm mặt vào cái điện thoại của mình.

Chợt có người vụt qua tầm quan sát của Giang Thanh, đó chính là Phúc, tay anh còn xách tòn ten hai phần thức ăn. Giang Thanh chợt cảm thấy giận dữ,

quay đi.

Phúc đặt hai phần thức ăn lên bàn, từ khi thấy Tú nằm dài qua cửa sổ cho đến khi vào lớp, đến chỗ ngồi, không có phút giây nào Phút rời mắt đi chỗ khác. Trông bộ dạng uể oải đó của Tú, Phúc có cảm giác có chuyện gì chẳng lành, chồm đến vỗ vai Tú, hỏi "Làm sao thế?"

END CHAP

Hành trình sắp tới đầy gian nan đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chạy trốn (2)

Tú ngẩn đầu lên, gương đôi mắt đỏ hoe nhìn Phúc. Trong ánh mắt Phúc hiện lên ánh quan tâm, nhưng nó ẩn khá sâu trong vẻ lạnh nhạt của nó. Nhìn gương mặt đó như có như không thổ lộ một cảm xúc gì, Tú chợt nấc lên vài con, nước mắt lại thi nhau trào ra. Bây giờ, đáng về quan tâm nó hiện rõ lên gương mặt của Phúc, đôi mày anh hơi cau lại, tiến lại phía Tú, đưa hai tay nâng gương mặt của cô lên, giọng nhẹ nhàng "Làm sao vậy? Bình tĩnh nói tôi nghe." Ngón tay thon dài gạt nhẹ những giọt nước mắt.

Trong mắt Tú hiện tại chỉ chữ khuôn mặt điển trai đó, cảm nhận những ngón tay có chút chai sần gạt nhẹ trên gương mặt mình mang một chút ấm áp chạy thẳng vào tim. Cô ngồi thẳng dậy, ôm chầm lấy anh, nấc liên tục. Phúc có hơi bất ngờ, đưa tay vỗ lưng Tú.

Một lúc sau, chấn tĩnh lại bản thân, Tú thả lỏng tay, dựa người vào ghế, nhìn Phúc. Anh thấy cô đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nở nụ cười mỉm. Trước mắt có thể thấy anh làm như vậy tức là làm cho cô vui vẻ lên một chút, nếu anh cứ căng thẳng như vậy thì không biết sẽ thế nào nữa. Cô hiểu ý, môi nửa cười nửa không. Thật sự vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh được.

Giang Thanh quay xuống thì nhìn thấy cảnh đó, trong lòng rục lên một ngọn lửa ghen tuông, cắn môi chịu đựng. Bây giờ có thể làm gì chứ?

Tú nhìn chằm chằm Phúc, rồi nắm lấy tay anh, giọng vẫn còn nghẹn ngào "Tôi bị ép kết hôn!". Ánh mắt đang thể hiện một sự dịu dàng trở nên mạnh mẽ, quyết liệt. Nhìn tông thể khuôn mặt Phúc lại chẳng có biểu hiện gì. "Với ai?" Giọng lạnh ngắt.

Tú chợt run nhẹ khi nghe giọng nói đó của Phúc. "Dương Thắng" Cô thoáng nghĩ không biết nói điều này ra có hợp lý không, nhưng có lẽ hai người đôi phò sẽ dễ dàng hơn một người. Và lại, giữa cô và anh còn phải giữ bí mật sao?

Phúc im lặng, sự im lặng đó đối với Tú lúc này thật đáng sợ. Và chuông reo vào lớp.

Khi Phúc trở lại vị trí, khi anh không một cái liếc nhìn cô, khi anh nằm dài xuống bàn, những khoảnh khắc đó nằm trọn trong ánh mắt Tú, tạo một cơn bão tố trong lòng cô. Đã cố ép bản thân không được khóc, nhưng cuối cùng cũng không thể nào. Mọi chuyện bây giờ quá rắc rối. Cuộc sống thật sự quá phức tạp. Suy nghĩ phức tạp, con người phức tạp, xã hội phức tạp.

Có lẽ bây giờ, bản thân nên tự cứu bản thân trước.

Giờ ra chơi, Tú lẳng lặng đi ra khỏi lớp, tiến đến lớp Dương Thắng. Hai người cùng ra một chỗ vắng nói chuyện.

Thắng nhìn thấy Tú tự tìm đến mình, trong lòng vô cùng phấn chấn, nụ cười cứ ẩn cứ hiện trên gương mặt hần. "Em tìm tôi có chuyện gì?"

Tú nghiêm nghị "Tôi muốn anh hủy hôn!"

Thắng có vẻ cũng không mấy bất ngờ trước câu nói này. Chuyện hôm qua Tú thất lễ thế nào để được hủy hôn, trong đầu hần vẫn còn rõ từng chi tiết. Nụ cười trên môi hần vẫn rạng rỡ. Hần nói "Tôi chính là người đề nghị cuộc hôn nhân này. Em lại bảo tôi hủy hôn?"

Tú thì lại vô cùng bất ngờ trước câu nói này. Cô cứ nghĩ cuộc hôn nhân này chỉ là do những trường bối quyết định, không ngờ lại chính là hần thúc đẩy. Hơi thờ trở nên không đều, sự phẫn nộ đang dần chiếm hết đầu óc của Tú.

Bàn về chuyện trọng đại, giữ trạng thái bình tĩnh mới là thượng sách. Nóng nảy quá sẽ dẫn đến sai một li đi cả ngàn dặm, muốn quay đầu là bờ cũng không kịp. Tú trấn an bản thân hết mức có thể, nói "Tôi không quan tâm. Anh phải hủy hôn."

Thắng tiến lại gần Tú một chút, thấy phản ứng của cô là né tránh, liền nhận ra cô đúng là chỉ tỏ vẻ bề ngoài, bên trong lại đang rất mất bình tĩnh. Hần lại cười nói "Em cho tôi một lý do. Nếu nó thiết thực, hợp lý, tôi sẽ suy nghĩ đến đề nghị của em."

Tú nửa cười nửa không khi nghe xong câu nói của Dương Thắng. Đúng là nằm trong dự đoán. Tú đáp "Tôi chưa đủ tuổi kết hôn."

"Chúng ta có thể chỉ tổ chức đám cưới, rồi sống chung với nhau. Đến khi em đủ tuổi đăng kí vẫn không muộn" Thắng không nghĩ ngợi gì nhiều liền trả lời

như đã chuẩn bị trước.

Tú từng nghĩ câu trả lời này chắc chắn không thuyết phục, nên cũng chuẩn bị sẵn một câu dự bị khác. "Tôi chơi chưa đủ!"

Thắng bật cười "Chuyện này dễ thôi. Ở bên tôi, em muốn chơi gì, tôi cho em chơi tất."

Câu trả lời này chắc chắn nằm trong dự đoán của hắn, không thuyết phục. Tú nghĩ ngợi một chút, nghiêm nghị nói "Tôi không yêu anh! Vậy được chưa?"

Thắng có hơi đờ người khi nghe câu này. Những câu trả lời đó, đều nằm trong dự tính của hắn, nhưng đến khi thật sự nghe được câu "Tôi không yêu anh", nó lại quá đau lòng. Dương Thắng nhìn Tú, nụ cười yêu mị của hắn đã không còn nữa. Hắn giả bình tĩnh, đút hai tay vào túi, quay người đi, trầm trầm giọng nói "Em không yêu tôi. Tôi cũng một phần hiểu rõ." Rồi hắn quay người lại nhìn thẳng vào Tú, nửa cười nửa không "Nhưng nếu em chưa yêu ai. Tôi nghĩ tôi vẫn còn cơ hội."

Nghe những câu này, rất chân thành. Tim Tú có phản ứng xao xuyến.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Đừng nghĩ em sẽ thuộc về Người khác!

Xao xuyến...

Nếu nói, Lưu Diễm Tú ghét Dương Thắng, đó không chính xác. Thật ra trong thâm tâm Tú, Dương Thắng cũng rất tốt. Hắn có hơi thô bạo, tính chiếm hữu khá cao, rắc rối... nhưng thật ra cũng rất âm áp. Rất đáng tiếc! Tim Tú bị đánh cắp mất rồi.

Tú nhìn Thắng, môi khẽ cong lên. "Xin lỗi, tôi đã có người trong lòng rồi."

Giương mặt trước mắt Tú biến sắc một cách nhanh chóng. Đôi môi hắn giật nhẹ, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, mặt hắn tối sầm lại. Nếu nhớ không lầm, thái độ này Tú đã chứng kiến một lần, cách đây không quá lâu. Là khi hắn ghen đã muốn ăn tươi nuốt sống Tú!

Tú nhận ra liền cảm thấy sợ hãi, mảng ký ức hãi hùng đó nó hiện về rõ mông một trong đầu cô. Cô biết câu nói vừa này đã khiến hắn không thể nào bình tĩnh nữa, người cô cũng không còn đủ dũng khí để đối mặt với cơn giận dữ của hắn lúc này. Tú cố gắng bình tĩnh nói "Tôi đã nói hết những điều tôi cần nói. Tôi mong anh hiểu cho. Tôi đi đây." Tú lướt nhanh qua Dương Thắng, cả thân thể run rẩy, đi như chạy biến mất.

Người Dương Thắng nóng lên, ngay lúc này hắn chỉ muốn đánh chết người đó, người mà đã cướp đi Diễm Tú của hắn. Em không là của tôi, thì đừng nghĩ em sẽ là của người khác. Dương Thắng tôi trước giờ chỉ có thể vứt bỏ chứ không bao giờ là thứ bị vứt bỏ được.

Đi khá xa chỗ vừa nói chuyện với Thắng, tim Tú vẫn đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực cô. Cô thật sự đang rất sợ hãi. Sợ không chỉ chứng kiến sự phẫn nộ bá đạo của Thắng lần nữa, mà có lẽ việc cô chấp đền hủy hôn của cô sẽ nhận thêm sự tàn ác của cha mình. Sợ cả tương lai đầy mù mịt thật không thể biết đường sống có còn ở phía trước không.

Tuy thật sự rất sợ hãi, nhưng đã đến nước này Tú cũng không còn đường lui nữa. Tú không thể cưới cho một người Tú không yêu được. Xin lỗi ba mẹ, con gái bất hiếu rồi.

Ở nhà, Tú vẫn cương quyết tuyệt thực. Bà Lưu vẫn ba bữa đem thức ăn lên đầy đủ nhưng những khay thức ăn đó vẫn nguyên vẹn mà bị vứt bỏ đi. Ba Lưu xót thương con gái nhưng cả chồng và con tính cách như được copy qua nguyên vẹn, không ai nhường ai. Thật sự đứng ở giữa không thể làm gì được.

Chuyện làm ăn đã nói một là một, không thể thay đổi được. Lưu Trịnh Sản dù rất khó chịu khi người vợ của mình cứ bên tai than vãn, song vẫn không muốn nhường bước gì cả.

Người đàn ông trung niên vô cùng điềm đạm, dáng người cao lớn, tiến vào một nhà hàng sang trọng cùng với hai người vệ sĩ và trợ lý. Nhân viên phục vụ lễ phép nghênh đón, và dẫn họ đến căn phòng vip của nhà hàng. Khí thế của người đàn ông đó làm cho người phục vụ nhỏ bé đôi phần sợ hãi, dù đã cố ra vẻ tự nhiên nhất. Đi đến cửa căn phòng, phục vụ chưa kịp mở cửa thì trợ lý của người đó nhìn cô khẽ gạt đầu ra hiệu, người phục vụ hiểu ý liền nắm thời cơ chuồng khỏi đó ngay. Người trợ lý liền nhanh tay mở cửa, người đàn ông đó bước vào hiên ngang, trợ lý theo sau, hai vệ sĩ đứng ở ngoài. Người đàn ông đó bước đến rồi một mạch ngồi xuống ghế, có thể thấy ở đây ông ta có quyền lực hơi bất cứ ai. Trợ lý đóng cửa xong tiến đến đứng nghiêm chỉnh kê bên ghế người đàn ông đó.

Trong phòng có một người đàn ông khác, khí thế cũng không thua kém gì người kia, nhưng xung quanh ông ta không vệ sĩ, không trợ lý, chỉ có một người trẻ tuổi, mặt mày sáng lạng ngồi kê bên, gương mặt khá giống nhau, dường như là cha con.

Người đàn ông vừa bước vào ngồi vắt chéo chân, gương mặt không thể hiện một cảm xúc gì, khuỷu tay phải đặt lên thành ghế, các ngón tay đang xoay nhẹ chiếc nhẫn đeo bên tay trái, một chiếc nhẫn có một hạt đá màu đen trong rất sang trọng, mạnh mẽ. Không gian một lúc tĩnh mịch.

"Còn không mau đứng dậy chào Dương lão gia." Người đàn ông nói với người thanh niên đó. Người thanh niên bình tĩnh đứng dậy, cung kính cúi chào "Dương lão gia." Có vẻ như hai người đó đều có sự cung kính nhất định dành cho đối phương, còn đối phương đã ngồi cao không cần có một sự tôn trọng nào. Đi đến điểm hẹn này có lẽ cũng là tôn trọng tối thiểu lắm rồi. Người đàn ông họ Dương đó khẽ gật đầu, người bên kia liền ra hiệu cho người thanh niên ngồi xuống.

Người đàn ông họ Dương mắt không rời khỏi người thanh niên bên kia, môi khẽ cong lên nói "Lão Tà, đã lâu không gặp. Nay ông có một người tài kế bên thật khiến lão phu ngưỡng mộ."

Người đàn ông họ Tà cười "Anh Dương nói quá lời rồi. Thằng này vẫn chưa bằng một phần cậu Dương nhà anh. Thằng con của tôi cần sang chỗ anh Dương đây rèn luyện nhiều hơn. Nó thật sự vẫn non nớt lắm."

Người đàn ông họ Dương cười tươi hơn, rồi thu lại vẻ điềm đạm của mình. Không khí lại trở nên âm đạm.

"Anh đã đến nhà Lưu Trịnh Sản, đúng không?"

Dương Phi gật đầu, tay vẫn xoay xoay chiếc nhẫn đá.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chạy trốn (3)

"Hắn ta thế nào?" Ánh mắt Tà Long rực lên tia hy vọng.

Nếu Dương Thăng không nói về chuyện kết hôn với cha mình thì kết hoạch để Lưu Trịnh Sản hoàn toàn tin tưởng Dương Phi đã nằm trọn trong kết hoạch của Tà Long.

Tà Long, Dương Phi, Lưu Trịnh Sản lúc trước là anh em trong trại trẻ mồ côi. Chưa đủ độ tuổi thiếu niên đã cùng nhau lăn lộn bên ngoài xã hội. Nên nhận biết được sự khắc nghiệt của cuộc sống lớn đến mức nào. Bọn họ được nhận vào một tổ chức quy mô khá lớn trong hắc đạo tại thành phố họ sống. Ông trùm là một người tàn ác, quỷ kế đa đoan, bá đạo nhất thời bấy giờ. Ba người được chính ông trùm chọn lọc, nắm giữ những chức cao trong tổ chức. Đặc biệt là Dương Phi, một người vô cùng thông minh, mưu mô xảo huyệt, được chọn làm cánh tay đắc lực cho ông trùm chỉ sau hai năm gia nhập tổ chức.

Khoảng thời gian sau khi Dương Phi lên làm cánh tay phải của ông trùm, những hành động có quy mô, thường là cướp đoạt hàng, sang bằng tổ chức nhỏ hơn thành công chính là nhờ những quỷ kế của Dương Phi, nên rất được ông trùm trọng dụng, ngày càng tin tưởng Dương Phi, không hề có một sự phòng bị nào đối với Dương Phi. Thế lực của Dương Phi ngày càng cao trong tổ chức, bên cạnh ông ta cũng có những người đồng minh đắc lực là Lưu Trịnh Sản và Tà Long.

Càng đứng cao thì càng dễ gây thù hận. Vì sự vị trí của mình không thuận lợi, sẽ có lúc bị chèn ép đến con đường chết, một vài người trước kia cũng là một bộ phận được ông trùm tin tưởng này sinh kế hãm hại Dương Phi. Những ganh ghét, hận thù này sinh từ đó. Nội chiến trong tổ chức gay gắt nhất là khi ông trùm đột ngột không ra mặt trong thời gian khá dài. Dương Phi từng bước được ông trùm nâng đỡ lên vị trí cao hơn. Lý do đó làm mâu thuẫn giữa những tổ chức kia với Dương Phi càng ngày càng lớn mạnh. Những người tưởng chừng thân thiết như anh em trong gia đình liền trở mặt nhanh như trở bàn tay.

Bọn người đó ra sức nghĩ kế hãm hại Dương Phi trong khi làm nhiệm vụ nhưng thất bại, chặn kế hoạch của chính tổ chức mình nhưng cũng thất bại. Sau đó họ nhắm đến tình anh em giao hữu giữa ba anh em Dương - Tà - Lưu. Sự mâu thuẫn, những mưu kế hãm hại ngày càng nguy hiểm, đến mức liên kết bền vững - tình anh em của ba người bọn họ từ từ bị bẻ gãy.

Tất cả bỗng tập trung vào điểm yếu nhất là Lưu Trịnh Sản. Lưu Trịnh Sản không thông minh như Dương Phi, ít linh hoạt hơn Tà Long, Lưu Trịnh Sản chỉ có được đức tính trung thực, có trách nhiệm. Thời điểm đó còn nghe ngóng được là Lưu Trịnh Sản đang yêu một cô gái. Điều đó chính là điểm yếu và cũng là trọng điểm để họ phá vỡ tình cảm giữa ba người.

Không chỉ Lưu Trịnh Sản gặp nguy, mà Tà Long cũng bị lời ngon ngọt dụ dỗ phản bộ lại huynh đệ chí cốt của mình và bị mưu kế của họ lừa gạt.

Lưu Trịnh Sản luôn lo lắng cho người con gái mà mình yêu gặp nguy hiểm vì kẻ thù đã biết được tung tích của cô, ngày đêm ở trong tổ chức ăn không ngon ngủ không yên, nhưng nếu cứ gặp cô thì lúc đó sẽ càng nguy hiểm hơn. Lưu Trịnh Sản dần chán ghét cuộc sống quá khắc nghiệt này lại chẳng còn đường lui. Bước chân ra khỏi tổ chức một bước liền đối mặt với cửa tử thần. Không may, người con gái của Lưu Trịnh Sản nghe lời bạn trai cứ dăm ba ngày lại phải đối phó ở đối việc làm bị phát hiện và theo dõi rất lâu với kẻ địch. Thời gian ngắn sau đó là bị bắt cóc. Lưu Trịnh Sản lòng rực lửa, vừa tức giận vừa lo lắng không yên, liền nói lại với Dương Phi nhờ trợ giúp.

Tà Long lại bị những lời dụ dỗ của kẻ địch, xem quyền lực quý trọng hơn tất cả. Kẻ địch nói rằng chỉ cần diệt được Lưu Trịnh Sản, chúng sẽ giúp Tà Long lên ngang với Dương Phi, rồi sẽ cao hơn Dương Phi, sau đó sẽ trợ giúp lên đến địa vị ông trùm trong tổ chức. Tà Long tuy linh hoạt trong rất nhiều

tình huống lại một lần bị quyền lực che mờ đôi mắt. Lúc Lưu Trịnh Sản đến cầu cứu Dương Phi, Tạ Long đã làm mọi cách để Lưu Trịnh Sản không thể đứng như ý nguyện.

Bản thân không chịu đựng được sự lo lắng nữa. Lưu Trịnh Sản điềm tỉnh nói với Tạ Long "Sẽ đến một ngày anh nhận ra, bản thân anh thật sự quá ngu ngốc." Rồi một mình đối mặt với hiểm nguy. Đêm đó mưa rất to, hai người đứng trước phòng Dương Phi nói chuyện nhưng Dương Phi đều không nghe thấy gì. Sau đêm đó, Lưu Trịnh Sản dường như biến mất khỏi cuộc sống của Dương Phi.

Tạ Long thời gian sau đó đối với Dương Phi cũng có chút khác thường. Giữa họ tình cảm bao năm dần biến mất. Nhiều chuyện tiếp đến xảy ra mà không thể chống đỡ được.

Ông trùm đột ngột qua đời giao lại toàn bộ quyền lực cho Dương Phi. Tạ Long ra mặt chống lại Dương Phi, muốn cướp địa vị đó. Vì tình cảm anh em như ruột thịt Dương Phi nương tay với Tạ Long, còn những kẻ địch còn lại từng ngày từng ngày diệt sạch.

Lại một khoảnh khắc hai huynh đệ tương tàn được Tạ Long dựng ra. Và lần này Tạ Long trong thế bị động. Dương Phi ngồi tại ghế ông trùm, xung quanh là những người dưới trướng mặt mày hung tợn bao quanh lấy Tạ Long. Dương Phi nhìn Tạ Long lạnh nhạt, giọng trầm ổn nói "Tôi không phải là không biết những chuyện cậu làm. Nhưng vì tình cảm anh em tôi tha cho cậu một con đường làm lại. Và mối quan hệ của chúng ta sau này một là đồng minh, hai là kẻ địch, chúng ta chấm dứt tình cảm anh em từ đây. Được rồi, đi thông thả." Sau đó, Tạ Long cũng không còn xuất hiện trước mặt Dương Phi trong một thời gian dài.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chạy trốn (4)

Tạ Long rời khỏi tổ chức cũng không hẳn là trắng tay, những người trốn được sự tàn sát của Dương Phi hợp lại với Tạ Long. Họ trở thành một tổ chức nhỏ trong thành phố đó. Dương Phi huy động lực lượng tìm tung tích của Lưu Trịnh Sản, còn cử một nhóm người đến giúp đỡ cho Lưu Trịnh Sản. Nhờ đó Lưu Trịnh Sản dần dần trở thành một thương gia hắc đạo.

Có lần đối mặt với Tạ Long, liền biết được sự thật là đã bị ông ta hãm hại. Lúc mới gặp ông vui mừng vì gặp cố nhân nhưng không ngờ chớp mắt một cái lại trở thành kẻ địch.

Thời gian say đó, hàng hóa của Lưu Trịnh Sản thường bị Tạ Long ra tay cướp đoạt. Ngay cả hàng của Dương Phi, ông ta cũng lên kế hoạch cướp đoạt hết. Tuy càng lúc càng lớn mạnh nhưng lại càng có nhiều kẻ thù.

Lưu Trịnh Sản bị cướp một lần, không thể lại không đề phòng nghiêm ngặt lô hàng tiếp theo, Tạ Long sau đó không có cơ hội cướp đoạt nữa.

Cướp của Dương Phi, ông ta không chỉ đề phòng còn cướp lại gấp đôi. Tạ Long đang hưởng thụ cuộc sống trên đà phá triển lại biến mất với bàn tay trắng. Hận thù từ đó lại càng tăng.

Chỉ trách lòng người quá tham lam

Theo dõi Lưu Trịnh Sản một thời gian khá dài, càng ngày càng ganh ghét, thù hận trong lòng mãi không quên, liên tính kẻ lâu dài. Đến bước quan trọng nhất lại không đủ sức thực hiện liền tìm đến Dương Phi, những việc làm trước kia tự mình cho là đã được tha thứ.

Dương Phi tay vẫn xoay nhẫn, vẻ trầm tĩnh đến đáng sợ. Tạ Long vẫn ráng giữ nụ cười giả hoạt hỏi lại "Trịnh Sản chắc chắn tin anh Dương đây nhất rồi đúng chứ?"

Mép môi Dương Phi khẽ cong lên, lại không nói gì. Tạ Long giữ vẻ bình tĩnh, chờ một câu nói của Dương Phi. Dương Phi vẫn một mực im lặng.

Tạ Long liền suy nghĩ vu vơ, đầu bỗng nhớ về nguyên tắc làm ăn của Dương Phi: tiền, tiền quan trọng nhất. Tạ Long mỉm cười "Tôi quên mất." Ông ta cúi người xuống, xách lên hai vali chứa đầy tiền đặt lên bàn, nhanh chóng được Dương Phi chú ý đến. Ông ta liếc nhìn trợ lý của mình, trợ lý liền đi kèm đi kèm xách hai vali, mở ra ngay trước mắt Dương Phi. Điều đó làm Tạ Long không mấy vui vẻ. Đã hợp tác lại không tin tưởng nhau sao?

Vali nào cũng chứa đầy tiền, tổng số tiền có lẽ lên đến hàng triệu. Dương Phi gạt đầu khế, hai vali đóng lại nằm gọn trong tay người trợ lý kia. Nét mặt Tạ Long liền hớn hờ, nhận tiền chính là hợp tác thành công chỉ còn chờ kết quả thôi. Tay Dương Phi từ nãy giờ vẫn không rời khỏi chiếc nhẫn đã dừng lại, ông ta đứng lên, quay đầu, buông một câu nói lạnh lẽo "Chuyện đã bàn xong, bên tôi không có trở ngại. Nhưng bên anh, dạy dỗ cho đảng hoàng lại người của anh. Đừng đến khi gần hoàn tất lại chính mình nuôi ong tay áo." Rồi chỉ còn nhìn thấy bóng lưng cao lớn đó rời khỏi căn phòng.

Thời gian đến đám cưới càng gần, Lưu Trịnh Sản không hề phản kháng lại sự phản đối của Tú, để mặc cô muốn làm gì làm, chỉ cần đến khi đám cưới diễn ra cô xuất hiện với tư cách cô dâu là được. Tú ở nhà nhịn ăn, lên trường lại ăn như chết đói. Cô đã lên kế hoạch, chờ đến khi đi thử áo cưới, thời điểm đó là thời điểm thích hợp nhất để trốn thoát. Dương Thắng thì cũng như Lưu Trịnh Sản, chỉ chờ đợi thời gian. Lúc này mọi thứ êm đềm nhưng lại thật ảm đạm.

Trước ngày thử đám cưới một ngày. Tú kéo Phúc đi nói chuyện. Phúc như người mất hồn, im lặng đi theo Tú. Thật sự thì khoảng thời gian sau khi bàn chuyện với Dương Phi đến nay, anh vẫn rất rối, giữa cha và người yêu không biết phải làm sao cho hợp lý. Sự lựa chọn đó quá khó khăn. Có lần anh quyết chọn người yêu, bị cha mình dùng gia pháp đánh đến tường chừng đã đứng trước cánh cửa địa ngục, tường chừng tim đã ngừng đập. Đến bây giờ những vết thương đó vẫn còn âm ỉ trên cơ thể anh. Nhưng đối mặt với cô, anh thật sự không thể nào nói ra lời cắt đứt được.

Đến khi ngồi xuống ghế rồi mà trông Phúc vẫn không có một cảm xúc gì. Tú vỗ lên vai Phúc một cái, vết thương nhói lên, anh mới tỏ ra một sắc thái đau đớn. Cô liền ngạc nhiên khi thấy sắc thái đó, giọng hốt hoảng "Làm sao vậy? Bị thương sao?"

Anh gạt tay cô ra "Không sao."

Cô vẫn còn lo lắng, lại đưa tay đến muốn xem xét "Thật sự là không sao chứ?" liền bị anh hất mạnh tay, còn lớn tiếng nói "Tôi đã bảo là không sao."

Phút chốc cô cảm thấy bản thân thật lạc lõng. Chuyện đang xảy ra là như thế nào? Tú sững sờ, im bất. Trong tâm cô rối bời, sợ sệt, bất an. Đến bây giờ cô chỉ có thể dưng dẫm vào anh, nhưng anh....

Phúc chợt nhận ra mình vừa lớn tiếng tháo quất Tú, nhận ra sự bất ổn trong đôi mắt Tú. Vừa hay nó lại dễ dàng cho cả đôi bên hơn trong lúc này. Có lẽ phải mạnh tay đẩy cô ra khỏi cuộc sống quá nguy hiểm của anh thôi. Anh buông giọng lạnh nhạt "Có gì nói nhanh đi. Tôi không có thời gian."

Câu nói đó sao vừa nghe lại đau lòng như vậy. Không có cả thời gian cho cô sao? Người cô bắt đầu run lên, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện khiến bản thân không thể giữ bình bình được nữa. Tú nhìn Phúc bằng ánh mắt lạ lẫm. Anh ấy thay đổi rồi, thay đổi một cách kì quái. Điều đó khiến trái tim Tú đau đớn biết nhường nào!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chạy trốn (5)

Tím như thất lại từng cơn, trong người ào ạt những cảm xúc khó chịu, mắt nhìn đối phương như không thấy. Đau lòng nhất chính là cứ như chẳng là gì cả, ngồi ngay trước mắt lại cứ như vô hình. Tú thật sự chỉ muốn khóc thật lớn, nhưng lại không khóc, hai bàn tay nắm chặt, ngón cái cào vào nhau đau điếng nhưng nó làm cho tinh thần tỉnh táo.

Phúc đã từng nói không cần biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Tú nhất định phải tuyệt đối tin tưởng anh. Chỉ có lòng tin mới dễ dàng vượt qua giông bão cùng nhau. Được! Lần này cô sẽ tin anh.

Tú hít một hơi sâu, mỉm cười nhẹ, nói "Không có gì. Thôi về lớp đi." Tú đứng dậy và bỏ đi. Mình phải mạnh mẽ, mình phải tin tưởng, chắc chắn không có gì đâu.

Tại văn phòng một tòa nhà lớn, người trợ lý gõ cửa phòng "Chủ tịch, một người đàn ông tên là Tạ Long muốn gặp mặt." Lưu Trịnh Sản một thoáng ngạc nhiên, song lại không tỏ ra ngoài mặt, lệnh "Mời ông ta vào." Cánh cửa một lát liền mở ra.

Một giọng cười giảo hoạt vang lên, "Bạn già, lâu ngày không gặp" Lưu Trịnh Sản vẫn ngồi tại ghế, nhìn Tạ Long không một cảm xúc gì. Trợ lý đưa một chiếc ghế đến, ông ta tự nhiên ngồi xuống.

"Có chuyện gì?" Lưu Trịnh Sản thẳng thắn hỏi. Sau khi đường ai nấy đi, một thời trở mặt thành thù, nay lại tự xuất hiện ắt có chuyện lớn. Hoặc là do lo nghĩ quá nhiều nên không có cảm giác an toàn.

Tạ Long vẫn giữ nụ cười, cất lời hỏi han tựa như thân thiết lắm "Lão Lưu dạo này sống tốt chứ?"

Lưu Trịnh Sản lạnh lùng đáp "Khỏe".

Với thái độ lạnh nhạt đó, Tạ Long cũng đoán được, ông ta vẫn cười.

"Có chuyện gì nói nhanh đi, tôi bận" Lưu Trịnh Sản nói.

"Bạn cũ với nhau, làm gì mà lạnh nhạt thế?" Tạ Long vẫn giữ thái độ nhón nhơ, bình thản.

Lưu Trịnh Sản không chịu được thái độ đó thêm được nữa, nhìn Tạ Long lạnh nhạt "Giữa chúng ta còn có chữ 'bạn cũ'?"

Tạ Long bật cười lớn "Hahaha, có lẽ là không bao giờ nữa rồi." Ông ta im lặng một lúc, môi lại chợt hé nụ cười "Nể tình trước đây tình nghĩa chúng ta keo sơn, tôi nhắc nhở anh một câu 'đừng quá tin vào ai đó' ". Rồi ông ta cười cười bước đi rồi khỏi căn phòng. Căn phòng trở nên âm ỉ.

Đừng quá tin vào ai đó...

Tú cảm thấy bản thân mình lạc lõng trong một con giông bão, không thấy được đường đi, không có ai bên cạnh. Lại nghĩ đến ngày mình phải mặc váy cưới bước đến bên vòng tay của Dương Thắng, cảm giác đó lại khó chịu hơn. Tú thở thẫn bước về lớp. Di Uyển nhìn thấy bộ dạng đó, lo lắng chạy đến hỏi "Tú mày làm sao mà thần thờ như người mất hồn thế?"

Tú giương mắt lên nhìn người con gái trước mặt, nước mắt lưng tròng, nhưng một mực không để lệ rơi. Gượng cười nói "Không có gì."

Không có gì. Câu nói này thật đúng là vô dụng!

Di Uyển vẫn không ngừng lo lắng, "Có chuyện gì phải nói với tao đó nha. Bạn bè không chơi giấu đầu đó." Tú khẽ gật đầu ưng thuận, mỉm cười.

Người bạn tên Di Uyển đó, con nhóc tính nết không dịu dàng, nét na, cười to nói lớn, lại nhiều chuyện nhưng đến khi bạn nó có chuyện gì nó đều là người luôn ở bên, kề vai sát cánh. Di Uyển chính là điểm vừng trãi nhất của Tú lúc này, mặc dù không chắc có thể giúp được gì!

Cả buổi học còn lại, không khí lớp thật nặng nề, nhất là Lưu Diễm Tú. Đầu óc đang cố gắng hoạt động hết công suất để suy nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo. Nghĩ đến đầu muốn rụng hết tóc mà kế hoạch vẫn không có một cái gì gọi là 'hoàn hảo'. Tú nằm xuống bàn, thờ dài lại thờ dài.

Ra về...

"Tú mày nói thật đi có chuyện gì đúng không?" Di Uyển cứ làm nhảm bên tai Tú cả đoạn đường ra cổng, Thanh chỉ im lặng đi kể bên. Suy nghĩ đã mệt mỏi lắm rồi mà còn gặp phải thánh nhây, Tú thật muốn nổi máu điên.

Sức chịu đựng có hạn...

"THÔI! MÀY LÀM ƠN CHO TAO YÊN!" Giận quá mất khôn, Tú hét thẳng vào mặt Di Uyển. Giọng Tú lớn như nói qua loa phóng thanh làm khu sân trường đó ai cũng có thể nghe rõ. Một phút bất ngờ, tất cả bạn học gần đó đều nhìn sang phía ba người, rồi lại tiếp tục trạng thái lúc trước.

Có lòng quan tâm mà không bị xem như một sự phiền hà, Di Uyển đổi ra mặt, tay buông tay Tú ra, mặt xụ xuống bước đi nhanh hơn. Tú ủ rũ, Thanh lại không thể khuyên can gì.

Kề cận đến ngày thử áo cưới, Tú vẫn không nghĩ ra một kế hoạch tẩu thoát hoàn hảo, khiến cả nói chuyện cũng lười. Và thế là Tú và Di Uyển cứ như vậy mà không ai nói chuyện với ai.

Ngày thử áo cưới, mẹ Tú thông báo cho Tú là khi tan trường chính Dương Thắng sẽ dắt Tú đi thử áo cưới, khiến đầu Tú như nổ tung. Kế hoạch coi như hoàn mỹ, nay lại phải cải biên, thật đúng là muốn phát điên ngay. Cảm thấy một mình lúc này không ổn, Tú chủ động kéo Di Uyển và Giang Thanh đi bàn bạc.

"Cái gì?" Di Uyển vô cùng ngạc nhiên khi nghe xong câu chuyện.

"Suyt. Mày khẽ tiếng thôi." Tú khẽ nhắc nhở.

"Thế mày đã nói với Gia Phúc chưa?" Giang Thanh cất tiếng hỏi. Nhắc đến Phúc, Tú liền im lặng, mặt biến sắc, lắc đầu. Điều này mới khiến Giang Thanh bất ngờ. Không phải họ...

Tú khẽ mỉm cười "Có là gì mà phải nói chứ!"

END CHAP

lại chậm trễ, xin lỗi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chạy trốn (6)

Giang Thanh chút bất ngờ, đôi môi lại mỉm cười nhẹ. "Sao lại không?"

Tú thờ dài, đưa mắt nhìn xa xăm. Người đó... không thể nào hiểu được. Tú trầm lặng một lúc.

Từ lúc học chung đến nay, người đó thoát ần thoát hiện, tựa như một cơn gió. Cho đến một lúc nào đó lại hiện lên rồi ngỏ lời ân ái, rồi lại lạnh nhạt như một tảng băng. Không hiểu... Đúng là không thể nào hiểu được. Bản thân cố gắng mong đợi, mong đợi được hạnh phúc càng nhiều thì nhận lại những đau đớn càng lớn. Dần dần chẳng biết bản thân đang vì cái gì mà cố gắng như vậy... Tình yêu ư?

Không khí bỗng trở nên tĩnh mịch không tưởng. Bỗng chuông điện thoại reo lên, xé đi cái không gian yên ắng đó. Là điện thoại của Giang Thanh, mẹ cô.

Giang Thanh nhấc máy, dạ dạ vài câu rồi cúp. "Ai thế?" Di Uyên hỏi. "Mẹ tao." Giang Thanh đáp. Cuộc trò chuyện ngắn ngủi kết thúc lại kéo không khí lắng xuống.

"Rốt cuộc mày kéo tui tao ra đây là muốn làm gì?" Giang Thanh chán nản hỏi.

Câu nói đó khiến Tú như chợt nhận ra, mình đã không còn thời gian nữa rồi. "Tao có việc nhờ chúng mày..."

Chiếc xe đen bóng loáng đang đậu trước cổng trường, trong xe tài xế im lặng nghe tiếng kim đồng hồ tíc tắc tíc tắc, ảm đạm đến nghẹt thở, người ngồi phía sau ánh mắt lạnh nhạt nhìn ra cánh cổng kia, chờ đợi một thứ gì đó đến gần như mất kiên nhẫn, nhưng vẫn không tỏ ra bên ngoài. Đã hơn ba mươi phút rồi mà vẫn chưa một câu lệnh, khiến tâm trạng của tài xế cũng bất an. Bỗng tiếng mở cửa xe khiến tài xế giật mình, cánh cửa sau đã mở ra, người đó cũng thoát một cái biến mất, tài xế bỗng cảm thấy lo sợ hơn, nhìn ra phía cánh cửa kia. Thì ra, là cô gái đó. Quen lắm, có lẽ từng gặp...

Tú chậm chậm từ bên trong trường bước ra, liền thấy một bóng dáng đứng ngay trước mặt, chưa nhìn rõ mặt nhưng trong lòng lại gieo một hy vọng rồi lại thất vọng khi nghe giọng nói người đó phát ra "Em có sao không? Sao lại ra trễ như vậy?"

Tú ngược lên nhìn, đưa ánh mắt vô vọng. Là hắn, người mà chỉ còn vài ngày nữa đã thành vị hôn phu của cô. Cuộc sống này có thể dừng chán ngắt như vậy nữa được không. Tú lại cúi xuống, không mở miệng đáp lời Dương Thắng.

Dương Thắng hiểu, Tú chẳng thiết tha gì hắn, cũng chẳng hứng thú với cái chuyện kết hôn đường đột thế này. Cô còn căm ghét, thù hận hắn hơn nữa. Nhưng đối với hắn, cuộc hôn nhân này là một niềm hạnh phúc lớn, và còn có lợi cho cả hai bên. Hắn đành chịu sự băng giá của Tú, chịu đựng cả đời này cũng được nhưng nhất định hắn sẽ không khiến cho Tú phải chịu đau đớn. Hắn sẽ bảo vệ cô, cho dù cô có ghét hắn đến nhường nào đi nữa.

Dương Thắng mỉm cười, nắm lấy tay Tú "Giờ mình đi thôi."

Tú giằng lại, ngược lên nhìn Thắng, cô có chút khó chịu "Đi đâu? Anh muốn đưa tôi đi đâu nữa?"

Thắng vẫn giữ gương mặt giả tạo đó "Tôi nghĩ là Lulu phu nhân cũng nói cho em rồi? Hôm nay chúng ta đi thử áo cưới."

Tú cười vô hồn "Thử áo cưới? Anh thật sự mong chờ điều đó đến như vậy sao? Điều gì là anh cảm thấy vui đến như vậy?"

Mong chờ sao? Mong chờ điều gì chứ? Thắng bật cười "Em sắp thành cô dâu của anh, nói không vui là dối trá rồi".

"À vậy là anh vẫn mong chờ điều đó." Tú nói xong rồi đi thẳng đến chiếc xe của Dương Thắng, ngồi vào trong. Dương Thắng hơi bất ngờ rồi lại chuyển sang bất an, có lẽ đây là lần đầu tiên Tú thuận theo một cách vô điều kiện, nhưng điều đó lại quá kì lạ.

Dương Thắng dẫn đi một lúc rồi tiến lại, ngồi vào xe "Đi đi." Tài xế lái xe đi.

Di Uyên và Giang Thanh đứng gần cổng này giờ, nhìn chiếc xe chạy đi, Di Uyên lo lắng "Làm như vậy có được không? Nguy hiểm quá." Đáp lại Di Uyên là một sự im lặng đến đáng sợ.

Thành phố dần chìm vào màn đêm vô tận, cũng như số phận của Diễm Tú kể từ khi cô quyết định làm theo cái kế hoạch điên rồ đó. Tú nghĩ đến nó lại vô cùng lo sợ, toàn thân cô bắt đầu run lên, cô sợ cái chết, cô không dám liều mình. Nhưng nếu được chọn giữa cái chết và khoảng thời gian còn lại phải sống với một người cô không hề yêu, cô thà chọn tự kết liễu mình thì hơn...

"Anh thật sự mong đợi điều đó sao?"

Nghe Tú cất tiếng nói chuyện, Dương Thắng cảm thấy hơi lạ, cũng như cảm thấy bất an, câu hỏi đó Tú đã hỏi lần hai rồi, hắn dẫn đi có nên trả lời nữa hay không. Hắn sợ sâu trong câu hỏi đó lại còn có ẩn ý, sợ hắn cứ vui vẻ lại làm cho cô cảm thấy bức tức.

"Anh thích tôi chỗ nào?"

Dương Thắng chưa nghĩ ra câu trả lời thích đáng cho câu hỏi kia, một câu hỏi khác lại đến. Dương Thắng lại dẫn đi.

"Anh đã từng nghĩ đến khoảng thời gian dài về sau chưa? Khi anh sống với một người luôn ôm một mối hận với anh?"

Những câu hỏi tưởng chừng bình thường lắm nhưng lại ẩn chứa rất nhiều thứ trong đó, khiến Thắng càng lúc càng bối rối đằng sau cái đáng vẻ bình tĩnh đó.

Chiếc xe đang đi vào khi vực đường hầm...

"Nếu có ai đó hủy hoại người con gái anh yêu, anh sẽ làm gì?"

Câu nói khiến Thắng không thể nào giấu đi vẻ lo lắng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chạy trốn (7)

Dương Thắng vẫn giữ im lặng.

"Lần đầu tiên tôi thấy anh giữ im lặng lâu như vậy đấy. Thật ngạc nhiên"

Bỗng gió từ đâu thổi vào xe rất mạnh, Thắng quay sang nhìn Tú, mặt hớt hải. "E...em... em định.... định... làm gì?"

Tú nở một nụ cười tươi "Anh sẽ hận người hủy hoại người con gái anh yêu đúng không? Vậy hãy hận tôi đi." Giọt lệ nhẹ nhàng bay trong không gian, Tú biết kế hoạch này là ngu ngốc, là nguy hiểm nhưng cô không còn sự lựa chọn nào nữa rồi. Vĩnh biệt, Tạ Gia Phúc. Đến lúc cô đứng giữa sự sống và cái chết thứ mà cô nghĩ đến cũng chỉ là người đó, gương mặt Tạ Gia Phúc mỉm cười hiện lên trong tâm trí Tú, rồi mọi thứ đều tối sầm lại.

"KHÔNG." Tiếng hét lên thất thanh, nối tiếp là tiếng phanh xe vô cùng chói tai. Dương Thắng mở cửa ra, chạy lại chỗ Tú ngã xuống, tài xế cũng chạy theo. Dương Thắng ôm lấy thân thể trắng xốc, máu đang từ từ chảy ra, nhìn gương mặt xanh xao, hấn bắt đầu thấy sợ, cảm thấy lồng ngực mình cũng đau như muốn nổ tung. "Mau gọi cấp cứu. Nhanh." Hấn nói như hét vào tài xế, khiến anh ta bất chợt cũng run rẩy, tay lục lục mò mò, nhớ ra điện thoại ở trên xe, ba chân bốn cẳng chạy đi ngay. Sự việc xảy ra đột ngột, khiến mọi người xung quanh cũng một phen hoảng hốt, xuống xe chạy lại xem, một lúc một đông.

Tại sao? Tại sao em lại làm như vậy? Tại sao? "TẠI SAO?" Dương Thắng hét lớn lên. Rồi xe cứu thương đến, cả cảnh sát.. rồi đám đông cũng giải tán đi.

Ánh sáng đó là gì vậy? Mình đang đi đâu thế này? Hửm.... một cái cây sao? Ai đang ngồi đó? Mình đến thiên đường rồi chăng? Không phải chứ. Ờ... đó là.... là Tạ Gia Phúc mà. Đang nhìn về phía này sao? Còn mỉm cười.

"Tú, qua đây"

Đúng thật là Phúc rồi, đang làm gì ở đây nhỉ? Và đây là đâu? Thôi kệ gặp được Phúc là vui rồi.

Tú chạy đến chỗ cái cây lớn đó, nơi mà Phúc đang ngồi mỉm cười với Tú. Tú chưa từng thấy Phúc cười tươi như vậy cả, nhưng không phủ định là nụ cười đó không đẹp, nó làm cho Tú cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc. Tú chạy đến, nở nụ cười thật tươi, nhào vào lòng Phúc. Cảm giác được vòng tay kia ôm chặt lấy mình, cảm nhận được mùi hương, được hơi ấm, được hơi thở thật ấm áp biết bao. Đây chắc chắn không phải là sự thật. Nếu đã là giấc mơ, cho cô chìm mãi vào nó cũng được. Cô thật sự không muốn tỉnh dậy nữa. Nhớ ra mình vẫn còn điều muốn hỏi, Tú ngược lên nhìn Phúc, hiện lên trước mắt cô lại là một gương mặt không có mắt mũi môi, cô sợ hãi bật ra. "Anh là ai?" Bỗng nhiên đầu Tú đau dữ dội, đau đến như muốn nổ tung, cô ngã quỵ xuống, khung cảnh xung quanh cô quay cuồng, rồi lại tối sầm lại.

"A" Tú tỉnh giấc. Toàn thân ứa về những cơn đau buốt, chỗ nào cũng đau đến tê tái, trước mắt cô hiện lên một căn phòng trắng, tiếng máy đo nhịp tim tí tí là tiếng động duy nhất trong căn phòng. Tú cố ngồi dậy nhưng không cảm nhận được một chút sức lực nào, đành nằm im như vậy. Giấc mơ vừa nãy đọng lại đôi chút trong tâm trí Tú, nhất là nụ cười tươi đó của Phúc, có lẽ là thứ Tú còn nhớ rõ nhất. Nhưng gương mặt không có hình dạng đó thật đáng sợ. Tú lại nhớ đến khoảng khắc cô ở giữa ranh giới sự sống và cái chết, gương mặt thân quen đó hiện ra... cả tâm trí của Tú bây giờ chỉ còn lưu giữ hình ảnh của người đó mà thôi. Thật thất vọng người đó lại không có cùng suy nghĩ với cô. Nỗi buồn của cô hóa thành giọt lệ, phải chăng bây giờ người đó ở đây, cầm tay cô thì hay biết mấy. Tú lại thiếp đi.

Khi màn đêm buông xuống, không gian dần trở nên lạnh lẽo, bàn tay cảm nhận được chút ít hơi ấm, Tú tỉnh dậy. Là ánh mắt ân cần, gương mặt xanh xao vô cùng quen thuộc đó, Tú hơi ngạc nhiên. "Đây không phải mơ chứ?" giọng khàn đặc Tú cất lời. Người đó không một chút biến đổi trên gương mặt lạnh nhạt, nhìn chăm chăm nhìn Tú.

Hơi ấm từ lòng bàn tay chuyển lên cảm giác đây không phải mơ, chút xíu lực yếu ớt, Tú cố xiết bàn tay của mình, giọt lệ âm âm lại chảy ra từ khóe mắt. Người trước mặt khẽ mỉm cười, lau giọt nước mắt cho cô. "Ngốc." Tú bắt lấy cánh tay đó, lại càng khóc nhiều hơn. Người đó từ từ đứng dậy, tiến lại gần hơn gương mặt Tú, trao cô nụ hôn nóng rực, mãnh liệt. Nó càn quét đi sức lực yếu ớt mà cơ thể cô còn sót lại. Rồi người đó buông tay, cất bước đi.

"Sau này đừng tự hành hạ bản thân như vậy nữa."

Tú vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cánh cửa đóng lại. Người đó đã bỏ đi. Đã bỏ đi không một lí do.

Tú thờ thẫn đến tuyệt vọng. Chuyện này là sao? Tại sao Phúc lại như vậy? Không phải là từ bỏ Tú chứ? Không phải đúng không? Tại sao? Tại sao không dẫn Tú đi? Tại sao cứ hành động một cách lạ lùng như vậy? Không Tú không muốn ở đây. Tú muốn theo Phúc, dù Phúc có hắt hủi, lạnh nhạt, đối xử tệ bạc đi chăng nữa, cô vẫn muốn theo anh. Tại sao? Tại sao anh lại cứ im lặng một cách đáng sợ như vậy? Tại sao?

Tất cả nỗi uất ức trong lòng. Tú bây giờ chẳng thể làm gì với chúng, mặc chúng xâu xé trái tim Tú. Đến nước này, Tú thật sự bất lực...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Không tên

Ngoài nằm im một chỗ ra, Tú không thể làm gì hơn với toàn thân là vết thương cứ khẽ động đây là đau đến tê tái, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời nhẹ ánh sáng từ vàng trắng không tròn cũng chẳng khuyết, lấp lánh đâu đó những vì sao. Chúng đơn độc! Thật ra chúng không hề đơn độc, trên bầu trời đó, có lẽ là xa hơn thế nữa, xung quanh những vì sao đó vẫn có những vì sao khác, rất nhiều ngôi sao khác, nhưng hiện tại chúng lại tỏa sáng lấp lánh hơn những vì sao xung quanh chúng. Vậy nên chúng đơn độc, cũng như cô, hiện tại cô cũng đơn độc. Đơn độc đến mức cô không biết hiện tại chuyện gì đang xảy ra, chuyện gì đã xảy ra, và không còn khả năng dự đoán chuyện gì sẽ xảy ra. Nhận thức của cô bây giờ với cuộc sống, với tương lai rất mờ mịt, mỏng lung.

Cô hoài niệm lại quá khứ của mình. Quá khứ, thời gian mà cô còn vô lo vô nghĩ, thời gian mà cô luôn luôn thoải mái cười đùa, thời gian đó trong sáng và đẹp đẽ lắm. Cô không cần suy nghĩ mình nên làm gì, mình phải làm gì, cô chỉ cần làm những điều cô thích. Có khó khăn đó, có cực nhọc đó nhưng vẫn tốt hơn hiện tại. Hiện tại, mọi thứ chỉ bao trùm một màu đen tăm tối, nó khiến cô sợ hãi tất cả. Hiện tại cô đang sống một cuộc sống không phải của cô, cô không có quyền quyết định gì ngoài tính mạng của mình. Muốn yêu cũng không được, muốn tự do càng không thành. Vậy cô sống còn ý nghĩa gì không?

Hức... một tiếng nấc nhẹ, nước mắt trào ra...

Cô của quá khứ đó mới chính là con người thật của cô, cô thích chính mình lúc đó. Hơi ngốc nghếch, ham chơi, gia đình không giàu có gì mấy nhưng còn ấm áp hơn bây giờ. Lúc đó, cô đi học rất thoải mái, cười giỡn cùng bạn bè, đi ăn, đi quây quán karaoke, đi ra bờ sông hò hét, vui vẻ đến không biết đường về. Nếu cho cô trở lại thời điểm đó, bằng mọi giá cô cũng ưng thuận.

Nhưng chắc chỉ có thể trong mơ mà thôi.

Một tiếng nấc tiếp theo, rồi lại một tiếng nấc. Hiện tại cô quá mệt mỏi rồi, đến khóc cũng không còn sức hết lên.

Cô cứ khóc trong lặng lẽ như vậy, cho đến khi lại thiếp đi, cô không hề biết, thật ra vẫn có người ở đằng sau cánh cửa đó quan sát cô, nhìn cô một hồi mà hận mình không thể làm được gì cho cô. Tim đau thắt lại từng cơn khi nghe rõ từng tiếng nấc của cô.

Anh cũng muốn cho cô một cuộc sống tốt đẹp hơn. Anh càng muốn bảo vệ cho cô khỏi những nguy hiểm hiện tại. Anh muốn cùng cô, tay đan vào tay chạy đi thật xa, trốn thật xa khỏi nơi đây. Nhưng sức anh không đủ mạnh, đôi cánh anh không đủ lớn để che chở cho cô, đến chính bản thân anh bây giờ cũng không thể làm chủ được mình. Điều đó sẽ làm cô gặp nhiều nguy hiểm hơn nếu cô bên cạnh anh, nên anh đành một mực đẩy cô ra khỏi cuộc sống của anh.

"Nếu anh đã quan tâm nhiều như vậy tại sao còn đứng đây?"

Phúc quay sang nhìn Di Uyển, ánh mắt trở nên lạnh nhạt, lặng im không nói. Điều đó khiến bao nhiêu nổi bật tức trong lòng Di Uyển dâng trào, cô hùng hổ tiến lại gần Phúc, ánh mắt căm ghét "Anh đang làm gì vậy? Anh hạnh phúc chưa khi khiến Tú đến bước đường này? Anh hạnh phúc chưa?" Di Uyển ngày càng không kìm chế được bản thân, nói càng ngày càng lớn tiếng hơn.

"Cô nói nhỏ lại đi, đây là bệnh viện đây."

Di Uyển cười đều, giọng càng ngày càng lớn hơn "Sao? Anh cũng biết sợ sao? À đúng rồi, anh biết sợ nên anh không dám đối mặt với Tú, anh không dám đối mặt với hiện thực, anh không dám cùng nhỏ bỏ trốn, anh....."

"Đủ rồi. Tôi nhắc lại một lần nữa đây là bệnh viện đây. Đừng làm kinh động đến người khác."

"Xin lỗi anh, anh sợ chứ tôi thì không sợ đâu. Tôi nói cho anh biết, anh đúng là đồ hèn. Hèn nhát. Anh nghĩ bây giờ mình đang làm điều rất đúng đắn sao? Vừa dám vừa xoa? Nực cười."

"Được rồi. Tôi biết mình hèn nhát. Tôi nhận. Được rồi chứ?" Phúc chột nhìn vào phòng Tú, có vẻ như Tú bị kinh động bởi những lời lớn tiếng của Di Uyển, có hơi nhút nhích, anh liền tìm cách giải quyết ngoài này. "Cô muốn nói gì cũng được, tôi không có ý kiến, nhưng nếu như cô đã không quan tâm đến người khác thì hãy nhìn vào trong kia, người bạn mà cô hết mực yêu quý đang nằm đó nghỉ ngơi, nếu cô cứ lớn tiếng như vậy thì sẽ kinh động đến cô ấy. Vậy cô có thể im lặng được chưa?" Nói xong anh bỏ đi. Di Uyển nhìn bóng lưng Phúc cho đến khi nó khuất đi, rồi cô nhìn vào trong phòng Tú, Tú đã thôi động đậy. Mục đích của Di Uyển là đến thăm Tú, nhưng có lẽ giờ không thích hợp, cô lại quay lưng đi về. May mắn Tú đã không nghe được cuộc trò chuyện chẳng ra hồn gì đó.

Lại lần nữa, khung cảnh cùng với ánh sáng chói mắt đó hiện ra, là cái cây cổ thụ to lớn đó.. gương mặt tìm một thứ gì đó như giấc mơ cũ....nhưng chẳng có gì cả. Thật trớ trêu! Đến cả mơ cũng không thể nào trọn vẹn như mong muốn.

Tú tiến lại gần, ngắm nhìn những tán lá to xanh ngắt của cây cổ thụ. Trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc, và chung quy lại là bất lực, cảm giác bản thân không biết đang suy nghĩ gì, nên làm gì... Cảm giác khó chịu khôn lường...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Lỗi lầm

Phúc rời khỏi bệnh viện trong tâm trạng vô cùng tệ hại, tâm trí chỉ biết đi thẳng vào chiếc xe của mình, ngồi vào xe đóng sầm cửa lại. Định khởi động xe, đột nhiên lại thêm một tiếng đóng cửa xe nữa, anh quay sang, là Giang Thanh. Giang Thanh bắt gặp anh đang rời khỏi bệnh viện, định chào hỏi thì thấy anh một mực lướt qua, mặt tối đen như sắp nổi điên, sợ có chuyện gì không hay mới cả gan ngồi vào xe.

Phúc nhìn Giang Thanh, lông mày hơi cau lại "Định làm gì?"

Giang Thanh vừa cài dây an toàn vừa nói "Thấy anh tâm trạng không vui, muốn cùng anh giải khuây."

"Bằng cách nào?" Phúc nói một cách lạnh nhạt.

Giang Thanh nở nụ cười mỉm "Cùng nhau uống rượu, được chứ?"

"Uống rượu? Cô uống được bao nhiêu?"

"Turu lượng tôi khá lắm đấy." Giang Thanh vẫn cười.

"Đi đâu?" Phúc cũng cài dây an toàn, khởi động xe, chỉ chờ một cái tên liền có thể chạy đến đó một cách nhanh chóng. Điều này làm Giang Thanh càng thêm hứng thú. "Đi đâu tùy anh."

Tuy không phải là một câu trả lời thích đáng với sự mong chờ của Phúc nhưng anh vẫn chạy. Xe đi trên đường phố với tốc độ khá nhanh, Phúc lái trong tâm trạng rất bình tĩnh, vốn thích tốc độ Giang Thanh cũng không có một phần nao núng nào. Chạy tầm mười lăm phút, hai người đã có mặt ở một quán bar sập sinh tiếng nhạc. Giang Thanh lẻo đẻo phía sau Phúc vào phòng vip. Đây là một chi nhánh của White Angel, mọi người nhìn thấy Phúc đều rất cung kính, Giang Thanh cảm thấy hơi lạ trước thái độ đó của mọi người nhưng tiết nhiên chỉ đến uống rượu giải khuây không muốn biết nhiều hơn.

Hai người vào căn phòng vip, rất yên tĩnh sau cánh cửa cách âm cực tốt, Phúc ngồi xuống một cách thoải mái, Giang Thanh ngồi xuống kế bên, một người phục vụ đi vào. Trông anh ta mặc đồ thì giống quản lý hơn là nhân viên phục vụ. Lúc này thì không nghĩ ngờ gì nữa, Tạ Gia Phúc chắc chắn là một gương mặt lớn ở đây nên mới được nghênh đón như vậy.

Người quản lý cúi đầu kính cẩn "Chào anh, hôm nay uống gì ạ?"

" Whisky " Phúc quay sang nhìn Giang Thanh, định hỏi cô dùng gì thì Giang Thanh nhanh ý gạt đầu. "Bồn chai."

Nghe bồn chai, trong lòng Giang Thanh có chút lo lắng nhưng không lộ ra mặt. Hôm nay là lần đầu cùng Phúc uống rượu và có lẽ cũng là lần cuối, nên Giang Thanh không muốn nghĩ ngợi quá nhiều làm gì. Người quản lý rời phòng, rất nhanh sau đó bồn chai Whisky đã được đem vào phòng. "Có dùng thêm gì không ạ?" Người quản lý cung kính hỏi.

"Cô đã ăn gì chưa? Tôi không muốn sau đợt này lại phải vào hít mùi thuốc khử trùng trong phòng bệnh đâu." Phúc ngồi tựa vào thành ghế sofa, ngậm điều thuốc, châm lửa.

Giang Thanh nhìn người quản lý "Cho tôi một chút gì lót dạ nhé."

"Được." Người quản lý lập tức rời phòng.

Giang Thanh nhanh nhẹn mở rượu, rót vào ly, nhưng Phúc ngăn "Tôi không quen uống ly, cứ để nguyên chai cho tôi." Giang Thanh đẩy một chai sang trước mặt Phúc. Phúc hút một hơi thuốc rồi bắt đầu cầm chai rượu lên uống, anh nốc một hơi hết một phần ba chai rượu. Giang Thanh hơi bất ngờ, có ý ngăn cản nhưng không dám, sợ làm anh tức giận lại không hay. Chỉ có thể nói "Anh uống chậm thôi."

Câu nói đó chẳng có tác dụng gì cả.

Giang Thanh chờ thức ăn vào bụng mới dám mở nắp rượu ra, uống. Ban đầu hai người uống trong một không khí vô cùng ảm đạm, chẳng ai nói một câu gì. Phúc cứ uống, rồi hút, rồi uống. Trong đầu anh cứ hiện lên hình ảnh về Tú, điều đó làm anh cảm thấy mình rất vô dụng nên anh cứ uống liên tục liên tục để không phải suy nghĩ về nó nữa. Cứ nghĩ về nó tim anh lại rất đau, rất đau. Còn Giang Thanh cũng không chịu thua, nhìn người đàn ông trước mặt mình, vô cùng sâu sắc, vô cùng đau đớn nhưng mình lại không thể làm gì, càng thù oán người làm người đó ra nông nỗi này. Nên Giang Thanh cứ uống và uống. Cho đến khi rượu đã thấm vào người, đầu óc bắt đầu lâng lâng, cơ thể bắt đầu nóng dần lên, tâm trí không thể suy nghĩ chuyện gì khác nữa thì.....Mọi chuyện diễn ra như một giấc mơ.

"Khá lắm. Không ngờ cô có thể uống được một chai rượu mạnh như vậy."

Khi bắt đầu nói chuyện, khoảng cách giữa hai người bắt đầu gần lại. Giang Thanh bật cười "Có phải anh đang khinh thường tôi không? Tôi nói rồi từu lượng của tôi khá lắm đấy."

"Cô rất hay đi uống rượu sao?"

"Không hẳn. Tỉu lượng như vậy chắc là do di truyền đấy. Cha tôi rất thích uống rượu. Hơn mười năm nay ông ta vẫn chìm mình trong rượu."

"Vậy chắc hẳn cô cũng hay uống với cha mình?"

"Thật ra tôi rất ghét rượu. Nó chát lăm. Chát như cuộc sống này vậy."

"Cô nói phải. Tôi cũng ghét rượu."

"Chúng ta có lẽ cùng cách suy nghĩ."

Hai người lại cầm hai chai rượu, cụng vào nhau như một cách tuyên dương bản thân.

"Nhưng tại sao anh lại uống rượu?"

"Cô nói thử xem?"

"Giải sầu. Thật ra nó tác dụng giải sầu rất hiệu quả."

"Thông minh. Tôi thích người thông minh."

Giang Thanh càng hứng thú hơn khi được Phúc khen. Giang Thanh đặt chai rượu xuống, tiến lại gần Phúc, nghiêng đầu lên vai anh, đan tay ôm lấy anh, thổn thức thẹn "Em cũng thích anh."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lỗi lầm (2)

Phúc bật cười, quay sang liếc mắt nhìn Giang Thanh, tay nắm lấy cằm Giang Thanh, nâng lên. Giang Thanh có hơi bất ngờ với hành động này, thêm vào đó là trong lòng dâng trào một cảm giác hứng thú, mong đợi một thứ gì đó nóng bỏng hơn. Phúc cúi mặt lại gần mặt Giang Thanh, khoảng cách rất gần, hơi thở của đối phương còn có thể cảm nhận được. Giang Thanh mỉm cười, nhắm mắt lại chờ đợi. Trong lòng Giang Thanh vui sướng đến tột độ, không ngờ rằng có thể lợi dụng lúc Phúc say như thế này.

Thật ra chỉ là một nụ hôn hụt... Phúc ghé vào tai Giang Thanh thì thầm "Tôi không có hứng thú với cô."

Giang Thanh mở mắt ngỡ ngàng, một giây sau lại thay đổi sắc thái, trông cô ta lúc này giống như những ả đàn bà ở Phố Đèn Đỏ, ánh mắt ma mị, dụ hoặc, tay vòng qua cổ ôm lấy Phúc. Phúc có cố gắng thoát ra nhưng bị Giang Thanh ra sức giữ chặt. "Ày, sao lại cẩu?"

Phúc lạnh nhạt nhìn Giang Thanh "Tôi không cẩu."

"Vậy tiếp tục đi chứ?"

"Tiếp tục?"

"Đúng rồi, rượu vẫn còn đó cơ mà." Giang Thanh liếc nhẹ ra hiệu.

"Tôi không nói mình sẽ về lúc này."

"Phải. Rượu còn đó, người đẹp cũng còn đây, đã làm gì đâu mà về." Giang Thanh mỉm cười ma mị.

"Buông ra. Từ bao giờ cô lại trở nên như thế?" Phúc gạt tay Giang Thanh ra khỏi người mình.

"Uống rượu. Uống rượu thôi." Giang Thanh phớt lờ câu hỏi của Phúc. Anh cũng chẳng thêm để ý chi tiết. Một lúc uống rượu trong im lặng, Giang Thanh bắt chuyện trước, một câu chuyện đánh trúng nỗi bức tức của Phúc. "Anh biết không, Tú sẽ kết hôn với Dương Thắng đấy." Giang Thanh cười rất tươi khi nói về chuyện đó, cô ta biết điều đó sẽ chọc đến cộp, nhưng vẫn muốn nói ra xem thái độ của Phúc như thế nào. Nhưng phụ lòng mong mỏi của cô ta, Phúc chỉ tiếp tục thờ ơ, uống rượu.

"Hay nhỉ, nó còn chưa mười tám tuổi, kết hôn sớm như vậy không phải uống phí cả một đời sao?" Giang Thanh lại tiếp tục chủ đề đó. Đáp lại cô ta vẫn là sự im lặng.

"Nghĩ cũng thật đáng thương, bị gia đình ép cưới. Chậc chậc" Giang Thanh tặc lưỡi, rồi cầm chai rượu lên uống. Uống đến chai thứ hai rồi mà nhìn Giang Thanh vẫn còn rất tỉnh táo. Phúc vẫn giữ một trạng thái im lặng tốt cùng.

"Tôi tự hỏi, anh có yêu Tú không nhỉ? Nhỏ từng kể với tôi, nhỏ muốn cùng anh bỏ trốn, nhưng anh không đồng ý, lại còn lạnh nhạt với nhỏ. Nhỏ tuyệt vọng lắm đấy. Sao anh không đưa nhỏ bỏ trốn?" Giang Thanh vẫn luôn thuyên nói.

"Tú cũng ngốc nhỉ? Nó vẫn đang cố gắng gượng chờ cùng anh bỏ trốn đấy. Liều cả tính mạng để hủy hôn cơ mà. Là anh không muốn hay không dám thế?" Giang Thanh nở nụ cười mỉm, không giống như đang mỉa mai nhưng thật sự lại đang mỉa mai một cách hoàn hảo.

"Hay anh không yêu Tú? Anh cứ nói với tôi, tôi sẽ...."

Bất chợt Giang Thanh bị một tác động rất mạnh, đẩy cô ta ngã bịch lên ghế, phía trên cô là Phúc. "Có cần tôi khóa cái miệng này lại không nhỉ?"

Một thoáng sững sờ, Giang Thanh quay lại trạng thái ma mị với nụ cười nửa miệng. "Anh định làm gì tôi?"

"Các đường nét trên gương mặt cô hoàn hảo như vậy, đôi môi vô cùng đẹp để nhưng uống quá, chỉ biết nói ra những lời cay độc. Tôi nên chặn nó lại nhỉ?"

Giang Thanh lại trông ngóng từ câu nói mờ ám đó, chớp mắt vài cái. Phúc lại một lần nữa thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Đến khi Giang Thanh lại ngu ngốc nhắm mắt chờ đợi thì Phúc dứt điều thuốc vào miệng cô ta. Giang Thanh bất ngờ hút một hơi sâu rồi bật mình dậy, ho sặc sụa. Phúc thì tựa ra đằng sau, cười. "Cô vẫn mong đợi một nụ hôn từ tôi sao? Ngu ngốc quá đấy."

Lần đầu hút thuốc lại hút một hơi sâu như vậy, Giang Thanh hờ rất nhiều, đến nỗi cổ họng có cảm giác nổ tung như một quả boom. Con ho vừa dứt Giang Thanh ổn định lại sắc thái bình tĩnh rồi lại nhào vào lòng Phúc. "Sao lại ngu ngốc? Càng nhiều thử thách thì tôi càng hứng thú muốn chinh phục thôi."

"Vậy sao?"

"Anh càng thử thách tôi, anh sẽ càng thấy bản lĩnh của tôi, tôi không giống những đứa con gái tầm thường khác. Anh sẽ hứng thú với tôi thì sao? Phải không? Tôi không bảnh bèo như ai đó của anh đâu."

"Hay. Hay lắm" Bỗng một giọng nói khác vang vọng vào trong phòng, cánh cửa kia đã mở ra lúc nào không hay, và đứng ở đó là Tường Đình. Phúc và Giang Thanh đều đưa mắt ra hướng cánh cửa đó. Phúc đẩy Giang Thanh ra khỏi người mình, lãnh đạm rút một điều thuốc ra, châm lửa.

"Hey hey. Không mời tôi vào à?" Tường Đình khoác tay dựa vào thành cửa.

"Đóng cửa lại. Ổn quá." Phúc nhà khô ra mù mịt một góc.

Tường Đình biết câu ổn quá không phải ám chỉ những thứ tap âm đằng sau cánh cửa mà chính là nói mình, không một chút nổi nóng nào, vẫn cười tươi, đóng cửa rồi tiến lại bàn rượu. "Lão đại của tôi hôm nay lại uống rượu, hút thuốc nhiều đến mức này. Có phải có chuyện gì buồn bực lắm không?"

Phúc im lặng. Giang Thanh tiếp lời giùm "Người yêu bé nhỏ của lão đại anh vừa mới gặp tai nạn. Bản thân cảm thấy bất lực nên bức chết đi được." Vừa nói cô ta vừa cười giảo hoạt.

"Haha. Không ngờ lão đại tôi lại vẫn còn vương vấn tình ái chán."

"Cậu dám nói cậu không có một chút lo lắng gì về cô ấy?" Phúc lạnh lùng nhìn Tường Đình.

Tường Đình vẫn ngây ngô cười "Ai chứ? Tôi làm gì có ai mà lo lắng? Lão đại anh say rồi sao?"

Phúc định nói là Tú nhưng lại thôi. Nhớ lại Tường Đình là một người vô cùng đào hoa, thấy vật ngon của lạ, có chút hứng thú vậy thôi. "Được uống rượu."

Hai người vui vẻ cụng vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Lỗi lầm (3)

Rượu lại được bê thêm vào. Cuộc chơi vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Đồng hồ đã chỉ đến hai giờ sáng, trong căn phòng sặc mùi rượu nồng nặc. Ba người ai cũng say bết nhè, mặt mũi nhắm tịt lại nhưng miệng vẫn còn nấp máy muốn nói chuyện, tay dơ lên hạ xuống một cách mất kiểm soát.

Uống sau cộng với tửu lượng có thể cho là xuất chúng của Tường Đình khiến người ta có thể đánh giá trong ba người họ, chỉ còn Tường Đình là còn nhân tính.

Tường Đình chợt bật cười "Hôm nay vui lắm... ừc.... về thôi... ừc..." vừa nói Tường Đình vừa nắc lên từng đợt.

Giang Thanh lè nhè cổ ngồi dậy "Về gì mà về! Tôi còn có thể uống tiếp."

Tường Đình cũng cố ngượng dậy, cơ thể như động vật không xương không thể ngồi thẳng đứng được, cứ muốn ngã nhào ra sau nhưng Tường Đình vẫn cố ngồi ngay ngắn. Mắt lơ dờ, nhìn xung quanh, Phúc thì nằm một đồng trên ghế sofa, không hề nhút nhít, vừa nghe Giang Thanh bảo còn có thể uống tiếp nhưng lại nằm vật vã trên sàn nhà. Tường Đình lại bật cười, rồi đứng dậy, toàn thân lại bất giác muốn ngã xuống, đầu óc quay mòng mòng, quơ tay vịn lấy thành ghế, cố đứng dậy để chứng minh mình không say. Bốn chai thôi đối với anh là cái thả gì. Từng bước chân nặng nề, Tường Đình xiêu vẹo đi đến gần cửa, chuẩn bị mở cửa ra thì bên tai vang lên tiếng nói lè nhè "Này định trốn à?". Tường Đình quay lại nhìn, thấy Phúc hơi cử động mới đoán lơ mơ chắc là Phúc vừa nói, Tường Đình vừa mở cửa vừa nói "Hôm nay đến thế được rồi...ừc... tôi đi nhờ người...ừc....điu hai cậu về phòng riêng nghỉ..." Ánh sáng bên ngoài hành lang sáng hơn trong phòng, làm Tường Đình chói mắt, nhắm tịt lại rồi lắc lắc đầu, ngược lên hét lớn "Người đâu."

Tiếng nhạc quây bar bên ngoài giảm bớt, Tường Đình dùng chút ít ỏi sức còn lại hét lên cũng đủ làm cả dãy phòng nghe thấy. Chốc lát một tá người chạy tới phòng, hai người diu một người say đi, còn lại thì chờ diu ra hết thì bắt đầu dọn dẹp.

Ba người được diu gần tới phòng mình, Giang Thanh và Tường Đình còn cố chống cự, sợ mất mặt đồng thanh "Tôi đi được." Vừa dậy dựa, nhưng không ai dám thả bọn họ ra. Giang Thanh lại hét lớn "Tôi đi được nghe thấy không?", ra sức dẩy mạnh hơn. Dậy một lúc hai người kia cũng phải thả cô ta ra, Giang Thanh dựa vào tường nặng nhọc bước lại chỗ Phúc, anh đã lặng thầm lấy lại sự tỉnh táo ít ỏi trong người, dường như là không có, đứng dựa vào tường im lặng từ nãy giờ. Giang Thanh xiêu vẹo tiến lại rồi dựa vào người anh, "Tôi có thể ngủ với anh được không?"

Phúc giương đôi mắt lơ dờ nhìn người con gái dựa vào lòng ngực mình, nũng nịu dụi dụi vào đó. Phúc ngẩn lên nhìn Tường Đình, Tường Đình đã cho nhân viên lui đi cả, đang nhìn lại anh mỉm cười một cách mờ ám "Cậu cười gì?"

"Tôi chỉ không ngờ lão đại tôi lại đào hoa đến thế thôi." Tường Đình bật cười thành tiếng.

"Cậu muốn không? Tôi nhường!" Phúc lạnh lùng nói.

"Lão đại ơi là lão đại. Cậu hồ đồ rồi phải không? Người ta đã muốn dâng hiến cho cậu. Cậu không thích cũng phải thương hoa tiếc ngọc chứ. Không được tùy tiện. Không được tùy tiện." Tường Đình lắc lắc ngón trỏ chỉ vào Phúc, rồi quay sang mở cửa phòng, xiêu vẹo đi vào. Trước khi cánh cửa cách âm kia đóng lại, Tường Đình để lại một câu "Cô ta đã tự nguyện, thì cậu tự xử đi. Tôi không liên can." Cánh cửa đó đóng lại. Phúc lại cúi xuống nhìn người con gái dựa vào lòng ngực mình. Nếu là cô ấy thì tốt biết mấy.

Anh vẫn từng rất hy vọng có một ngày được ôm cô ấy trong lòng bàn tay, quán quít không rời. Sẽ dùng vòng tay của mình tạo cho cô ấy cảm giác ấm áp, cảm giác được bảo vệ. Sẽ dùng nụ hôn đánh thức cô ấy, cô ấy sẽ làm nũng dụi đầu vào lòng anh và đòi ngủ tiếp. Sẽ.....

Đang trong cơn suy nghĩ miên man, tiếng Giang Thanh lè nhè làm Phúc trở về với thực tại. "Này, còn định đứng đây bao lâu nữa? Chân tôi sắp rã ra rồi."

Nếu cô đã mệt như vậy thì cho cô toại nguyện, Phúc không thương tiếc gạt tay cô ta khỏi người mình, đẩy ngã không thương tiếc. Giang Thanh lật đật bò dậy, lẻo đẻo theo vào trong phòng Phúc. Anh cũng mặc kệ không cản lại. Miễn sao cô ta không bò lên giường anh, ép anh phải làm chuyện gì xấu hổ khi đang say là được. Nhưng không ngờ, mọi thứ đúng là không thể kiểm soát.

Nửa say nửa tỉnh, Phúc lại không tài nào ngủ được, lơ đãng đi ra chỗ sofa, lại uống rượu. Giang Thanh sau khi vào được phòng anh lại nằm vật vã ra sàn nhà. Một lúc, lại đứng dậy, trời đất quay cuồng nhưng vẫn thấy Phúc đang ngồi trên sofa cầm chai rượu tu. Giang Thanh hơi cau mày lại, không phải anh ta đã uống rất nhiều sao, uống đến không biết trời trăng mây gió, bây giờ mới tỉnh lại chút xíu lại muốn uống nữa. Rốt cuộc vì con nhỏ đó đã bị tổn thương tới mức nào?

Giang Thanh cố gắng tiến lại đó một cách nhanh nhất, quờ quạng gạt lấy chai rượu trên tay Phúc, hét lớn "Rốt cuộc anh còn muốn uống bao nhiêu nữa mới đủ?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lỗi lầm (4)

Phúc bình tĩnh ngược lên nhìn Giang Thanh, ánh mắt vô hồn Đưa đây.

Giang Thanh bức tức, không biết vì nguyên nhân gì, mắt cô ta chảy lệ. Không đưa.

Thấy Giang Thanh bỗng dưng bật khóc, Phúc thoáng ngạc nhiên Làm gì vậy?

Giang Thanh càng lúc càng cảm thấy tức tối trong lòng, nước mắt càng chảy nhiều ra. Phúc không biết cũng không muốn biết cô ta làm sao, anh chồm tới giật chai rượu nhẹ tênh rồi đưa lên miệng uống tiếp. Giang Thanh vội gạt nước mắt, cô ta cũng không hiểu tại sao cô ta lại khóc, điều đó đúng là ngu ngốc. Giang Thanh ngồi xuống cạnh Phúc, anh uống một lúc rồi đặt chai rượu xuống, cô ta cầm lên và uống tiếp, anh cũng không muốn nói gì.

Phúc ngã người tựa vào thành ghế sofa, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, đầu óc quay quay, đôi mắt nhắm hờ. Trong không gian quay cuồng đó, một hình ảnh mờ ảo hiện ra. Một người con gái tóc dài giữa lưng, đang nở nụ cười quen thuộc nhìn anh, anh bắt gặp nụ cười. Phải, người con gái đó là người mà anh ngày đêm vẫn thương nhớ không nguôi. Người con gái đó không dịu dàng lại còn ngốc nghếch nữa, luôn khiến cho anh muốn được bên cạnh bảo vệ, che chắn cho cô. Nhưng thật nghiệt ngã, số phận của hai người lại kẹt giữa mối hận thù của phận thân sinh. Nếu có thể loại bỏ mối hận đó ra khỏi cuộc đời hai người, có lẽ bây giờ không phải đau lòng như vậy.

Anh biết cô đang cố gắng chờ đợi được cùng anh, không cần giàu sang, không cần nhà cao cửa rộng, chỉ cần hai người cùng nhau, ngao du đây đó cũng được, hay ở một nơi hẻo lánh nào đó cũng được, cuộc sống nếu có khó khăn thì hai người cùng vượt qua là được. Nhưng đó chỉ có thể dừng ra trong suy nghĩ thôi, nếu thật sự hai người cùng nhau bỏ trốn, bỏ lại ở đây tất cả thì mọi chuyện chỉ thêm rắc rối mà thôi. Và nếu hai người thật sự bỏ trốn, cuộc sống đó sẽ duy trì được bao lâu, khi bản thân họ còn chưa đủ sức mạnh để tạo dựng một cuộc sống mới? Mọi thứ mong lung như vậy, khiến lòng can đảm của anh càng lúc càng giảm đi.

Nếu được anh muốn cô chịu đựng, chịu đựng một lúc nữa thôi, anh sẽ đến nắm chặt tay cô và rời khỏi thành phố nhộn nhịp này, rời khỏi cuộc sống phức tạp này. Vì bây giờ anh vẫn còn lo sợ lắm.

Đang trong cơn suy tư lại bị Giang Thanh một lần nữa quấy rối. Giang Thanh nghiêng mặt tựa vào bờ vai Phúc, tay vòng qua ôm lấy anh, khe khẽ nói Anh đang suy nghĩ gì vậy? Về Lưu Diễm Tú sao? Phúc không trả lời cô ta, anh gỡ tay cô ta ra khỏi người mình.

Giang Thanh lại vòng tay sang, cố gắng ôm chặt hơn, giọng hơi gắt lên Anh đừng có như vậy với tôi nữa. Tôi có chỗ nào không bằng con nhỏ đó chứ? Lần này Phúc cũng không đáp, cũng không làm gì nữa.

Giang Thanh lại nói Anh nói gì đi chứ? Nói đi! Tôi không bằng Lưu Diễm Tú chỗ nào? Để đến bây giờ, rượu cũng không tài nào làm nhòe đi con nhỏ đó trong tâm trí anh, để anh một lần thôi, một lần thôi chú ý đến tôi? Tôi đã uống cùng anh đến say khướt thế này, tự nguyện muốn ở bên anh như vậy mà anh vẫn không có một chút cảm giác với tôi. Cuộc trò chuyện đó vẫn chỉ có một mình Giang Thanh thực hiện.

Cô ta bật cười, một nụ cười tự khinh bỉ, chua xót cho tình cảnh cô ta lúc này. Cô ta gờ tay lên vuốt mặt anh một lượt rồi chọt chọt vào má anh Anh không nói chuyện. Anh đang khinh tôi đúng không? Anh đúng là đồ đáng ghét. Tay cô ta hạ xuống từ từ, rồi đặt lên ngực anh, sờ soạng một cách tham muốn. Nhưng anh biết không, anh càng đối xử tệ với tôi, tôi càng muốn ở bên anh, cùng anh nặng nề. Tay cô ta càng lúc càng mất kiểm soát, tiến dần xuống phần bụng anh. Phúc lúc này không thể nào để cô ta làm càng nữa, hất tay cô ta ra, đứng dậy Cô say lắm rồi. Nghỉ ngơi đi.

Phúc tiến lại vào giường mình, Giang Thanh không biết lấy sức lực ở đâu, vội đứng dậy, chạy lại ôm Phúc từ phía sau. Anh lạnh lùng ra lệnh Buông ra.

Không buông. Anh còn muốn như thế đến khi nào nữa? Anh còn muốn không ngó ngang gì tôi đến khi nào nữa? Giang Thanh nói như hét lên.

Buông ra. Tôi đã nói rồi. Tôi không hứng thú với cô. Sáu từ cuối anh nhấn mạnh từng chữ một.

Không đúng. Tôi không tin. Anh chỉ đang cố gắng không để ý đến tôi thôi. Giang Thanh xiết chặt tay hơn.

Phúc dần dần mất kiên nhẫn với cô ta. Tùy cô. Muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Buông ra. Anh nắm lấy tay cô ta, dần tách chúng ra. Giang Thanh vẫn kiên quyết không muốn buông ra. Cơ hội này của cô ta chắc chắn chỉ đến một lần, không được kể này cô ta ra một hạ sách khác.

Vậy một lần thôi. Chỉ một lần anh xem tôi như Lưu Diễm Tú được không?

Chuyện này chắc chắn là không bao giờ được. Hồ đồ Anh gắt lên.

Vậy nếu như tôi giúp anh đưa Tú cao chạy xa bay, đáp lại tôi chỉ cần một đêm nay thôi.

Hạ sách của cô ta đúng là càng ngày càng tệ hại. Cô đừng nói những chuyện ngu ngốc như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Lỗi lầm (5)

Giang Thanh không chịu được nữa, dù có nói thế nào Phúc cũng không muốn cùng cô ta ân ái...dù chỉ một lần. Cô ta bật khóc nức nở "Tại sao? Tại sao lại không thể được? Em có gì không sánh bằng con nhỏ đó? Địa vị? Địa vị thì đúng là không bằng. Nhan sắc? Anh nhìn kĩ đi, em đẹp hơn nó rất nhiều. Nhân cách? Em chắc chắn em là người chừng chạc hơn nó, mạnh mẽ hơn nó gấp nhiều lần. Tại sao? Tại sao hết lần này đến lần khác anh vẫn khước từ em? Tại sao chứ?"

Giang Thanh khóc nức nở, uất ức một bụng, nhưng đáp lại cô ta là sự im lặng. Tức lại càng tức. Cô ta hét lớn hơn "Hay anh thấy tình cảm của em chưa đủ? Vậy anh nói xem. Em phải làm sao?"

Tuy anh lạnh lùng, hơi vô tình một chút, nhưng con người anh chưa bao giờ xem nhẹ tình cảm của mình hay của bất cứ ai khác. Anh cố gắng gờ tay Giang Thanh ra khỏi người mình, sức không ngang nhau, Giang Thanh không thể nào cố gắng hơn được nữa, đành buông tay ra. Phúc quay lại, lơ lơ nhìn người con gái trước mặt, "Tôi không bao giờ xem nhẹ tình cảm của ai cả, nhưng với cô chỉ dừng lại ở mức người quen, tôi không hề có hứng thú. Xin cô đi nghỉ đi."

Phúc vừa nói xong bất ngờ bị Giang Thanh chồm người tới chặn miệng bằng một nụ hôn rực lửa. Phúc cố chống cự nhưng uống khá nhiều cộng với nụ hôn này làm anh không đủ sức. Trong mắt anh trời đất đã quay cuồng nay lại càng rối loạn hơn, ánh sáng mờ ảo của căn phòng chợt biến mất. Sự việc sau đó, tất cả đều bị men rượu, men tình điều khiển hết cả.

Sai lầm lớn nhất là hôm nay anh chấp nhận cùng cô ta uống rượu. Uống đến mất cả nhân tính.

Ánh nắng lại trải khắp mặt đất, sưởi ấm vạn vật sau một đêm lạnh giá. Tú đã nằm viện gần một tuần, người thường xuyên đến thăm cô chỉ có bà Lưu, Di Uyển. Còn lại không thấy mặt mũi ai khác. Nằm một chỗ, ăn cháo trắng, lâu lâu đổi vị sang cháo thịt băm khiến Tú vô cùng chán nản. Hôm nay muốn đi ra ngoài, hít thở không khí trong lành. Nghĩ là làm, Tú chống tay, tay có vết thương hơi tê, chân đã lâu không cử động, giờ đứng trên đó một lúc mới có cảm giác lại. Vịn thành giường đi vài bước, thả ra liền hơi mất cân bằng, chúi người xuống... khá may là không ngã, có người đỡ mà. "Cẩn thận một chút" giọng nói trầm ổn khiến Tú có một cảm giác vui vui.

Nhưng người đó là Dương Thắng, niềm vui nhỏ bé đó liền tiêu tan. Tú được Dương Thắng đỡ đứng thẳng dậy. Dần lấy lại thăng bằng, Tú buông cánh tay vẫn luôn nắm chặt khi suy nghĩ. "Cảm ơn. Thả tay ra đi."

Dương Thắng chán chừ không muốn làm theo, Tú lại nói "Được mà." Thấy cô kiên quyết, Dương Thắng cũng đành thả tay. Tú đi tiếp, Dương Thắng leo theo sau "Em muốn đi đâu?"

"Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí. Mùi thuốc khử trùng phát ớn lên được"

Hai người cùng nhau chậm chậm ra ngoài khuôn viên bệnh viện, tầm tám giờ sáng, bệnh viện khá đông người ra vào, nắng lúc này chưa gắt lắm, gió thổi nhẹ, không khí đúng là tuyệt vời. Hai người cùng ngồi xuống một hàng ghế đá gần đó. Tú ngồi xuống, nhắm mắt, hít thở sâu hưởng thụ cái không khí trong lành, khác hẳn trong căn phòng kia. Thật thoải mái biết bao.

Hình ảnh cô giản dị, tuy hơi bẩn trong bộ đồ bệnh nhân, môi hơi tái, tóc hơi rối như trông vẫn khá gọn gàng, đang nhắm mắt hưởng thụ không khí trong lành lại tỏa ra một sự cuồng hút kì lạ với người bên cạnh. Dù trước đây, khoảnh khắc nào gặp nhau, ở bên nhau chẳng bao giờ bình yên cả. Là cô luôn chống đối hằn, là cô một mực từ chối hằn, một mực liều mạng còn hơn kết hôn với hằn. Nhưng cứ nhìn thấy cô, hằn lại không thể nào buông bỏ được. Có phải hằn si tình đến ngu ngốc rồi sao?

Hỏi thế gian tình là gì? Mà khiến bao nhiêu người trở nên ngu muội. Thần đồng cũng trở thành thằng ngốc.

Dương Thắng cứ ngồi ngây ra nhìn Tú, Tú nhìn lại cũng không để ý.

"Này anh nhìn gì ghê thế?" Tú hơi cau mày.

Dương Thắng chợt quay đi, ngại ngùng. "Không..không có gì."

Hôm nay anh ta lại lên cơn sao? Tú không nói gì, ngó ra ngoài xa một cách mơ màng. Một lúc, Dương Thắng cũng không nói gì, lâu lâu lại liếc trộm nhìn Tú. Khoảng cách chưa đến nửa mét nhưng trông lại xa vời như vậy. Dương Thắng cảm thấy trong lòng có một khoảng trống rất lớn. Đầu óc cũng trống rỗng, không biết nên nói chuyện gì lúc này. Đối với Tú, hằn chưa bao giờ nhút nhát như thế. Có lẽ hằn càng lúc càng sợ Tú sẽ rời xa hằn. Hằn vẫn nhớ như in hình ảnh người cô toàn máu me, nằm trong vòng bàn tay hằn. Từ sau lần đó, hằn thật sự không muốn ép cô phải cưới hằn nữa, không cần yêu hằn nữa, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt hằn, cười với hằn, chỉ cần cô hạnh phúc, mọi thứ đau khổ nhất trong cuộc sống này cứ để hằn gánh là được.

Nếu hằn chủ động bỏ cuộc, cô còn ghét hằn nữa không? Có thể cùng nhau tạo dựng một mối quan hệ khác không?

Hỏi thế gian tình là chi? Mà vì người đó ta lại có thể chịu đựng mọi thứ, cay đắng, đau khổ để đổi cho người đó hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Nhìn nhận

Ngồi cũng đã lâu, ngắm cũng đã chán, Tú lại không muốn quay về phòng, căn phòng chật hẹp, ngột ngạt đó, Tú chán ngán nó lắm rồi. "Dương Thắng! Tôi muốn xuất viện."

Dương Thắng nghe gọi, thoáng ngạc nhiên, sau đó đứng dậy "Được." Ba mươi phút sau Tú đã trở về nhà.

Lần đầu tiên Tú thấy Dương Thắng trở nên trầm tĩnh một cách kì lạ, không hề tỏ vẻ, ít nói hẳn, và đặc biệt rất chiều theo ý Tú. Tú nói muốn xuất viện, không cần nấn nì Tú ở thêm để quan sát kĩ hơn, một câu chấp thuận với chỉ một từ "Được" rồi cứ thế đi làm thủ tục. Tú bảo muốn về nhà, liền đưa Tú về nhà, trên đường đi cũng không nói một câu gì.

Dương Thắng trước đây cố chấp ép Tú khur khur ở bên hẳn. Dương Thắng trước đây luôn làm những chuyện chỉ hẳn cho là đúng.

Bây giờ, về lâm li này khiến Tú cảm thấy không quen, nhưng cô cũng không muốn biết thêm điều gì. Đối với cô, như vậy lại tốt.

Nếu lần này hẳn thay đổi, có phải mọi chuyện cũng sẽ thay đổi theo? Cuộc sống của Tú sẽ dễ thở hơn?

Một tháng sau đó, quả thực cuộc sống của cô tĩnh lặng đến lạ thường. Sự tĩnh lặng này là lâu dài hay là dấu hiệu cho một điều xấu nào đó sắp sửa xảy ra?

Người ta thường nói: Trước bão càng bình yên thì bão đến sẽ càng lớn.

Tú vội vàng tiến lại bàn Giang Thanh trong một quán cà phê yên tĩnh, nhận được cuộc gọi không đầu không đuôi của Giang Thanh, Tú liền nhờ tài xế phóng nhanh đến quán cà phê. "Có chuyện gì? Mày làm tao sợ đến không thở nổi luôn đây này."

Giang Thanh vẻ buồn rầu rĩ, không đáp. Tú nhìn xung quanh, không thấy Di Uyển thấy lạ "Di Uyển đâu? Nó không tới à."

Giang Thanh từ từ ngược mặt lên nhìn Tú bằng đôi mắt trông như đang hỏi lỗi. Tú thoáng ngạc nhiên, cau mày. "Mày...mày bị làm sao thế?"

Cứ chỉ sau đó của Giang Thanh làm Tú càng cảm thấy lo lắng hơn, cô ta ngược lên rồi lại cúi xuống, các ngón tay cào vào nhau, ray rức không nguôi. Rồi Tú thấy những giọt lệ bắt đầu rơi xuống dính lên chiếc váy của Giang Thanh. Tú hốt hoảng "Thanh, Thanh, mày làm sao ấy? Ngược lên nói chuyện đàng hoàng với tao xem nào." Tú cố gắng nâng cầm Giang Thanh lên nhưng cô ta nhất quyết không chịu. Tú mới cố chần an lại bản thân, giọng nhẹ nhàng nói "Có chuyện gì mà mày không gọi Uyển đến? Mà thôi mày không gọi hay nó không đến cũng được. Giờ mày phải bình tĩnh nói cho tao nghe đi, mày làm sao vậy? Chứ nhìn mày như vậy thật sự tao ức chế trong người lắm. Tao thấy mình vô dụng lắm. Mày nói gì đi Thanh?"

Giang Thanh thút thít một lúc cũng dừng lại, gạt nước mắt, ngược lên nhìn Tú, ngập ngừng "Có chuyện này....tao....tao..." Cô ta lại bật khóc "Tao không biết phải nói với mày như thế nào."

Giang Thanh càng khóc, Tú càng cảm thấy khó chịu, bất lực. "Mày cứ nói đi. Tao hứa là sẽ không nói chuyện này cho ai hết."

Giang Thanh lại ngập ngừng trong tiếng nấc "Chuyện tao sắp kể là chuyện có liên quan đến mày."

"Liên quan đến tao ư?" Tú lộ rõ vẻ ngạc nhiên qua ánh mắt.

Giang Thanh khẽ gật đầu, lại khóc tiếp. Tú bây giờ bắt đầu cuống thật sự, vừa suy đoán chuyện gì liên quan đến mình, vừa sợ hãi khi Giang Thanh cứ khóc mãi như vậy. Tú trầm tư một lúc rồi nói "Mày cứ nói đi. Tao sẽ không bao giờ trách mày một điều nào cả."

Giang Thanh hơi ngẩng đầu lên "Thật chứ?"

Tú mỉm cười "Thật. Có bao giờ tao đã lừa mày chuyện gì chưa?"

Con người ngây thơ ấy không hề nhìn ra được một con cáo thành tinh đang ngồi trước mặt mình.

Giang Thanh hít một hơi sâu, nỗi lo sợ của cô ta phần nào vơi bớt khi nghe âu nói đó của Tú. Cô ta biết bên cạnh Tú có rất nhiều thế lực, chỉ cần nói ngọt một tiếng cuộc đời cô ta sẽ mất trắng như hai ả đàn bà gốc là Mi Trà và Thảo Ly, còn cô ta chỉ có một chỗ dựa không vững chắc là Phúc, nhưng đó chỉ là cô ta nghĩ thôi, chứ Phúc cũng đứng đằng sau Tú, chấp vá đôi cánh cho Tú. Vì vậy nếu Tú không hứa sẽ không làm gì cô ta, cô ta ăn gan hùm cũng không dám chọc vào hang cọp.

Cô ta ngược lên, đôi mắt đượm buồn "Tao....lần đầu tiên của tao...."

Lần đầu tiên? Lần đầu tiên gì?

"Là Tà Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi." Giang Thanh lại ôm mặt khóc nức nở.

Thế giới xung quanh Tú dường như sụp đổ.

Là Tà Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi.

Là Tà Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi.

Là Tà Gia Phúc đã làm chuyện đó với tao rồi.

Một câu nói xoay chuyển căn khôn. Trời đất đổ vỡ trước mắt Tú.

Trong đầu Tú hiện ra một khung cảnh trong quá khứ, một cái ôm thật chặt, một sự ám áp tuyệt đối, một giọng nói trầm ấm, nói với cô rằng "Tôi có nỗi khổ, không thể nói ra được với em. Xin em đừng giận! Tôi đã làm em buồn, làm em khóc, làm em suy nghĩ, làm em phải phát sốt lên. Xin em đừng oán trách tôi. Và điều đặc biệt, xin em đừng rời xa tôi. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện mất em tôi sẽ như thế nào, vì tôi không bao giờ muốn mất em! Tôi nói chắc chắn điều đó! Vậy nên, thời gian này, thời gian tới, em chỉ cần thầm lặng ở bên tôi. Rất đủ rồi! Chuyện này với em có lẽ sẽ thiệt thòi, nhưng có thể vì tôi em cố gắng một lần được chứ? Xin em đây!"

Nỗi khổ của anh? Là đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 89: Bỏ cuộc

Cơ thể Tú đông cứng một chỗ, không có một động tĩnh gì, chỉ cảm nhận được sâu thẳm trong đó một thứ gì vỡ vụn rồi. Rất đau. Rất rất đau. Đau đến mức bản thân không thể làm gì chống lại nó, xoa dịu nó. Khóc không thành, cười cũng không được.

Giang Thanh cũng trầm tư một lúc, cảm thấy không khí quá ngột ngạt, đành mở miệng lảng tránh đi "Tao xin lỗi. Tao không thể để con tao không có cha. Mà nên chuẩn bị tâm lý đi. Hy vọng mày sẽ nhanh ổn." Rồi cô ta đứng dậy đi về, bỏ lại tượng đá đối diện.

Tiết trời hôm nay lại lạ lùng như vậy, như thấu hiểu nỗi khốn khổ của một người mà tối sầm lại, kéo đến một cơn mưa thật lớn. Nhận ra trước mặt mình chỉ là một cốc nước đã tan hết đá, bản thân nặng nhọc bỏ về.

Trên con đường mưa nặng hạt đến đau rát người, Tú vẫn thẫn thờ đi như vậy, một mình vượt qua mưa gió. Trước mắt Tú lúc này là một con đường tăm tối, cũng giống như cuộc đời của chính cô.

Chuẩn bị tâm lý... Bốn chữ đó đột nhiên văng vẳng bên tai.

Chuẩn bị tâm lý. Tâm lý gì? Đối mặt với sự thật sao? Tâm lý đó phải như thế nào thì mới phù hợp đây? Chuẩn bị tâm lý đến bao giờ mới hoàn thành?

Chuẩn bị tâm lý chính là công việc không bao giờ hoàn hảo, không có hồi kết, không có thành công. Càng chuẩn bị tâm lý đến mấy lại càng đau đớn đến mấy.

Chính Tú cũng đã từng suy nghĩ đến chuyện chuẩn bị tâm lý cho sự thay đổi của Phúc. Và đến lúc cần đem tâm lý đó ra để sử dụng thì lại quên mất nó như thế nào. Như lúc này đây, mọi thứ đều quên sạch.

Quên bản thân đã cố gắng đến mức nào để vượt qua rất nhiều đêm cô độc một mình, vẫn tự nhủ rồi sẽ ổn. Quên bản thân đã liều mạng đến mức nào để gắng gượng giữ lại tình yêu thiêng liêng nhất. Mọi thứ giờ trở về vạch xuất phát rồi, à không về đến âm vô cùng rồi. Chẳng động lại gì cả. Một hạt cát cũng không.

Nặng nề như vậy mà một giọt nước mắt cũng không rơi được. Nặng lòng như vậy nhưng lại chẳng có con đường nào để tống nó ra. Thân ướt sũng, chân cứ từng bước chậm chậm tiến tới nhưng lòng chẳng biết đang tiến về đâu.

Chợt trên vai có một lực giữ lại, không cho bản thân vô hồn bước tiếp nữa, nhưng Tú không quay lại, đứng im như vậy. Người đằng sau cũng im lặng, một lúc rồi dùng hai tay quay người Tú lại, để Tú đối mặt với mình.

Tú ngược lên, ánh mắt như mù vừa được chữa trị, trước mắt cô hiện diện rõ ràng gương mặt mà ngày ngày cô nhớ mong mòn mỏi. Gương mặt của người mà chỉ cần nhắc đến tên lòng cô cũng như nở hoa, tràn đầy sắc xuân. Nhưng bây giờ, chẳng hề như vậy nữa.

Đến trái tim cũng bị mưa làm cho tê tái hết cả, chẳng còn cảm giác gì.

Người đó lặng im không nói, Tú lại càng chẳng thể thốt ra lời. Những giọt lệ lại cứ thi nhau chảy, chẳng có gì điều khiển cả.

Chợt một cú va đập thân thể nhẹ, Tú hiện đang nằm gọn trong vòng tay đối phương. Cảm nhận được lồng ngực săn chắc, nhịp thở đều đặn nhưng lại có một thứ hoạt động rất mãnh liệt. Tim người ấy đập rất nhanh...

Có chút hơi ấm truyền vào cơ thể, nước mắt lại tuông nhiều hơn. Đầu óc quay về trạng thái hỗn loạn, trở nên đau nhức. Thân thể vừa nhận được hơi ấm lại nhũn hết ra. Tú ngất lịm trong vòng tay ai đó...

Cảm thấy mọi thứ lại trở về trạng thái mê man, đầu đau nhức, thân thể rã rời, cũng là lúc Tú tỉnh dậy. Một căn phòng đơn giản với tông màu trắng, nhưng không phải bệnh viện, không thoang thoảng mùi thuốc sát trùng như bệnh viện. Tú định nghiêng đầu quan sát xung quanh thì thấy trên trán có thứ gì đó. Tay khẽ nhúc nhích thì mới cảm nhận là đang bị nắm chặt. Có hơi hoảng, cô cố gắng dậy nhìn.

Lại là người đó, chân mày hơi cau lại, vẻ mặt không được tự nhiên lắm, nhợt nhạt xanh xao. Phải chăng đang gặp ác mộng?

Tú rút rề rụt tay lại thì làm người kia thức giấc, không luyến tiếc cô vẫn rút tay lại hẳn. Thấy cô tỉnh người kia sốt sắn. "Em tỉnh rồi".

Giọng nói ngày đêm Tú vẫn hằng nhớ mong, cố gắng giả dạng trong tiềm thức. Nay tai nghe rõ mồn một rồi lại cảm thấy đau thấu xương tủy. Cô quay đi, cắn răng chịu đựng, không ừ hừ gì cả.

Người ta hiểu ý, cũng không dám buông lời trách móc. Trách gì đây? Lỗi cũng tại mình thôi. Chỉ là tâm tư đã sâu lại sâu hơn.

Người đó tiến lại, lấy khăn ra khỏi trán, đưa tay kiểm tra đã đỡ sốt chưa nhưng bị cô cự tuyệt, quay ngoắc mặt đi. Lòng đau nhói từng cơn, người ta đành rút tay lại, rồi bỏ đi.

Người ta bỏ đi rồi thì Tú lại nóng ruột, vậy là bỏ đi thật sao? Tìm cô lại quặng thất đau đớn. Phải rồi, đi đi. Như vậy lại tốt hơn.

Tâm vui mừng nhưng nước mắt lại rơi.

Đi đi, cút đi.

Tú bỏ cuộc, cô đã bỏ cuộc thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Bỏ cuộc (2)

Những giọt nước mắt ấm nóng lăn dài trên gò má, từng giọt là từng mảnh kí ức ứa về trong tâm trí. Cô lại không hình dung được lí do khiến mình khổ sở như thế này.

Cô không nhớ ra được lí do mà cô lại yêu người đó một cách sâu đậm như vậy.

Cô không hiểu được tại sao những kí ức càng đẹp đẽ thì càng hồi tưởng càng đau lòng?

Thì ra người xuất hiện trong cuộc sống của mình càng nhẹ nhàng lại càng sâu sắc. Ta không tìm ra được lí do ta yêu họ, ta lại càng yêu họ nhiều hơn. Chỉ độc nhất một người như vậy.

Tú cảm thấy thân thể lạc vào chốn mơ hồ, không còn sức vùng vẫy.

Bỗng có tiếng mở cửa khe khẽ, Tú mở hờ mắt, rồi nhắm lại, cô nằm yên bất động. Không phải đã đi rồi sao? Là ai khác sao? Hay là người đó? Không thể nào.

Rồi lại vang lên một tiếng cửa khe khẽ. Sau đó mọi thứ lại chìm vào tĩnh lặng.

Đã đi rồi sao? Tú vẫn không muốn mở mắt ra dò xét tình hình. Anh ấy đã dẫn mình đến đây, chắc chắn sẽ an toàn.

Tú chợt sựng lại trong tiềm thức, đã đến mức này còn tuyệt đối tin tưởng đến vậy. Có phải quá ngu ngốc không?

Dường như Tú cảm nhận được chỉ còn lại mình cô trong căn phòng, nhưng cho đến khi tiếng vật dụng chạm vào nhau tạo ra tiếng động rất khẽ. Rồi theo trực giác của cô, cô cảm nhận được vẫn còn một người trong phòng, lặng lẽ ngồi cạnh bên cô nhưng lại không dám gọi cô dậy. Cô vẫn nhắm mắt nằm im như thế.

Bàn tay chợt nhận được một sự ấm áp, bàn tay khác, to lớn và khô ráp, đang vuốt ve bàn tay cô, xoa từng ngón tay, nâng niu từng chút từng chút. Khi bàn tay đó chạm vào tay cô, tuyệt nhiên cô có giật mình, tay khẽ run nhưng nhanh chóng lại lấy lại bình tĩnh.

Xoa một lúc, cô thấy cánh tay mình bị nâng lên, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trên đó.

Ý gì đây?

Tú đang trong cơn mê man suy nghĩ.

"Đời người đúng là trở trêu. Duyên phận lại chỉ là một sợi tơ mỏng nối giữa hai con người. Tôi và em có lẽ đã đứt đoạn từ đây."

Một tiếng thở dài trong không gian yên tĩnh, khiến mọi thứ đều chùng xuống, nặng nề vô tận. Tay đối phương đang dần rời ra, tay Tú lại bất chợt níu kéo,

chạm khẽ một cái lại thôi.

"Em tỉnh rồi phải không?"

Hành động vô thức đó lại bị phát hiện, Tú bất ngờ mở mắt. Một nụ cười ngượng ngạo hé trên môi đối phương. Tú ngồi dậy "Không bắt ép không cần làm như vậy."

Nụ cười đó vụt tắt. "Dùng chút gì nhé?"

Tú liếc sang bàn, đồ ăn thức uống đầy đủ, có cả thuốc hạ sốt. Rồi Tú liếc sang người đối diện "Vì tôi mà bạn tâm quá nhỉ?"

Lâu ngày gặp lại, xảy ra khá nhiều chuyện, và lại chính bản thân đã từng lạnh nhạt trước, giờ nhận lại có chút đau lòng nhưng đó cũng là điều đương nhiên.

Lại ngượng ngạo nở nụ cười "Ăn ít cháo nhé? Em đã sốt khá cao."

Tú không hiểu người này, thật sự không hiểu. Lúc thì lạnh giá tựa địa cực, lúc ân cần ấm áp giống thái dương. Cứ phải trái bất phân biết đường đâu mà lần cơ chứ?

Nhưng nghĩ đến chuyện Giang Thanh, uất hận trong lòng, không thể chỉ vì sự dịu dàng này mà bỏ qua được. Lần này, chấm dứt đi.

Tú rời giường "Không cần anh quản."

Thấy Tú muốn đi, Phúc lo lắng "Em đi đâu?"

"Hít cùng một bầu không khí với anh, tôi chịu không nổi."

Giọng điệu, thái độ của Tú như vậy là lần đầu được chứng kiến, không tránh khỏi đau lòng.

"Tú, làm sao vậy?"

"Làm sao vậy? Anh không thấy câu hỏi đó ngu ngốc à?"

Một câu nói làm Tú trở nên mất kiên nhẫn, không thể nào kiềm chế cơn giận được nữa. Đáp lại Tú chỉ là khoảng không tĩnh lặng.

"Tôi về."

Tay Tú bỗng dưng bị nắm lại. "Còn chuyện gì sao?"

Người đó trở nên bối rối, lực tay nắm lúc mạnh khi nhẹ, miệng lại không thốt ra lời nào.

"Nếu không có chuyện gì thì buông tay ra".

"Em.em có thể đừng như vậy không?"

"Đừng như vậy? Anh muốn tôi phải làm sao?"

"Tôi.."

"Anh đúng là khó hiểu. Anh nhớ lại đi, bao nhiêu lần anh bên tôi vượt qua mọi chuyện, hay chỉ là tỏ thái độ lạnh nhạt. Anh bảo tôi chờ anh, tôi vẫn cố làm mọi cách để không phụ bạc anh, tôi vẫn đang chờ anh, vậy mà không ngờ anh lại làm như vậy. Chờ anh?! Là chờ làm mẹ đỡ đầu cho đứa con của bạn thân tôi sao? Nực cười."

Con? Phúc thật sự bất ngờ.

Chuyện tôi đó, không lẽ là thật?

Phúc đứng trơ như trời trong. Bao nhiêu chuyện uất ức Tú một lần đã nói ra hết. Lần này cô thật sự bỏ cuộc thật rồi.

"Tôi mong từ nay về sau, hai chúng ta đừng dính líu gì nhau nữa."

Tú quay lưng bỏ đi. Không bị níu giữ nữa, cảm giác có hụt hẫng, nhưng vậy lại tốt.

Mối lương duyên này đến đây coi như là không ai nợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Khoảnh khắc Tú rời đi, thế giới đồ nát trong lòng ai đó.

Suy cho cùng, cũng là bản thân tự mình chuốc lấy. Tự mình sợ mọi thứ rồi tự mình đánh mất, trách được ai?

Ra khỏi căn nhà đó, mọi thứ lại chùng xuống đáng sợ. Ngọn lửa giận dữ ấy nhanh chóng bị các lạnh bên ngoài vùi tắt mất. Ngoài trời rất lạnh, rất lạnh.

Chợt chuông điện thoại reo lên, một giọng nói quen thuộc với điệu bộ hót hể "Em đi đâu lâu vậy vẫn chưa về?"

Thì ra, vẫn có người đang chờ Tú. Một người không biết vì nguyên do gì Tú lại chán ghét họ từ lúc mới gặp mặt. Họ có tìm đủ mọi cách vẫn không thể lay chuyển được Tú.

Vậy mà còn một người, lạnh nhạt với Tú như vậy, Tú vẫn chạy theo sau, dứt khoát không muốn rời đi.

Thì ra bản thân vẫn ngu ngốc như vậy. Tú tự cười nhạo mình, mi mắt lại ứa lệ u buồn.

Bên tai vẫn phát ra âm thanh "Này Tú, Tú, em không sao đó chứ? Tôi đang nói chuyện với em đấy."

"Đến đón tôi."

Điện thoại vừa cúp, rất nhanh chóng một chiếc xe chạy tới ngay trước mặt Tú. Người bên trong hốt hoảng chạy ra, soi xét Tú "Em không sao chứ? Thật sự không sao chứ?"

Tú bị quay qua quay lại, bị người ta soi xét mọi mặt, nếu là trước đây, Tú sẽ chán ghét mà hét lên 'Anh làm gì vậy hả? Anh bị điên à?' Rồi giầy dựa thoát ra. Nhưng bây giờ, sự lo lắng này thật tốt. Tú ôm choàng lấy người trước mặt, nước mắt khóc.

Người đó phản ứng không kịp, bị làm bất ngờ quá. Trước giờ Tú không bao giờ làm như vậy, đối với Thắng. Nghe tiếng khóc thảm của Tú, lòng Thắng đau như cắt. Đưa tay lên vỗ về, "Đừng khóc, có tôi đây".

Nhưng như thế lại khiến cô khóc nhiều hơn, gào thét mãnh liệt hơn. Nếu Dương Thắng tức giận sẽ tốt hơn. Nếu hắn bỏ mặc cô sẽ tốt hơn. Đó mới là thứ cô nên nhận sau bao nhiêu chuyện trước đây mà mình gây ra. Nhưng hắn lại vẫn ân cần với cô như vậy, gọi là đến, quan tâm cô, bao dung cô. Cô cảm thấy rất có lỗi. Rất hổ thẹn. Cô lại càng quấy càng khóc dù hắn có dỗ dành cỡ nào.

Dương Thắng cảm thấy mình càng dỗ dành thì con mèo nhỏ càng la hét nhiều hơn, nên im lặng, đứng nghe Tú hét gào.

Khóc được thì cứ khóc, la được thì cứ la, thế giới này vẫn có tôi chống đỡ cho em

La hét một lúc, cổ họng dường như sắp vỡ tung thì Tú im lặng, nhưng nước mắt vẫn chảy. Thắng đẩy người Tú ra, nhìn đôi mắt mờ không ra vì khóc quá nhiều, mặt lem lem nước mắt nước mũi. "Em đã khóc xong chưa?"

Tú vừa nấc liên tục vừa ngoan ngoãn gật đầu.

"Áo tôi bị em làm dơ cả rồi. Vẫn còn quần. Em có muốn làm dơ nó luôn không?"

Đến lúc này hắn vẫn còn dờ giọng trêu chọc được. Có hơi thô thiển nhưng lại rất đáng yêu, khiến Tú bật cười.

Cô cười được là hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi.

"Nhưng trước hết anh phải cởi nó ra đã."

Tú trêu lại một câu làm Thắng hoảng hốt. "Ý. Sắc lang. Tôi chỉ nói đùa thôi em muốn làm thật à?"

"Thật."

"Không được."

"Tại sao?"

"Mười tám năm thanh bạch của tôi."

"Không phải anh muốn cho tôi mượn quần sao?"

"Chỉ là nói đùa thôi."

"Là nam nhân nói được làm được."

Thấy Tú cương quyết, hấn lại tưởng thật, giọng điệu cứng rắn quay ba trăm sáu mươi độ thành nhỏ nhẹ, ườn ẹo "Vậy em có chịu trách nhiệm với tôi không? Tôi vẫn đang giữ tem cho bà xã tương lai thôi đây."

Tú bật cười thành tiếng. "Haha. Thôi thôi. Thôi thôi. Tôi cũng chỉ là nói đùa thôi. Haha"

"Hmm. Tiểu nha đầu." Thắng cốc nhẹ vào đầu Tú. Vừa khóc la đó lại mới cười sáng khoái như vậy. Cũng chỉ có mình em.

"Tôi đói rồi".

"Lên xe."

Ngồi vào xe, cài dây an toàn, không cần hỏi gì cả, chiếc xe chạy bon bon trên đường phố.

Hôm nay tôi sẽ dẫn em đi ăn cả thành phố này.

Ăn rồi nghỉ, ăn rồi nghỉ, hai người đi khắp các ngõ ngách, ăn những món từng ăn, những món chưa ăn, họ đi chơi từ chỗ này sang chỗ khác, cười đùa vui vẻ.

Thế giới của hai người lúc này thật hạnh phúc.

"Đến giờ về rồi."

"Đi. Tôi cũng mệt rồi".

Điểm đến cuối cùng là trước nhà Tú, sợ Tú đi nhanh quá, sợ khoảnh khắc này trôi đi nhanh quá, Thắng lưỡng lự gọi Tú lại.

"Sao?"

"À.. ờ... không có gì." Chuyện muốn nói lại hóa thành một nụ cười ngốc.

"Anh bị thần kinh à?"

Tú mở cửa, lại bị réo lại.

"Tú này."

"Sao?" Tú vẫn kiên nhẫn nhẹ nhàng đáp lại. Thay đổi nhanh chóng đến cả bản thân cũng bất ngờ.

"Chuyện hôn nhân chúng ta, tôi nghĩ nếu em không thích..."

"Không cần. Cứ làm như vậy đi. Tôi sẽ không bỏ trốn nữa đâu."

Từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, thật sự đối với Thắng như một giấc mơ. "Em nói thật chứ?"

"Tôi đã bao giờ nói dối anh chưa?"

Thắng im lặng, niềm vui sướng đang trào dâng trong lòng đến không thốt ra lời.

"Không còn gì thì tôi vào nhà đây. Lái xe cẩn thận."

Tú lần này là mở cửa, và ra khỏi xe. Chân bước được vài bước thì đằng sau vang lên "Ngủ ngon".

Tú quay lại mỉm cười rồi đi hẩn vào nhà.

Bóng dáng Tú khuất hẳn sau cánh cửa, Thắng vẫn chưa tin mọi thứ vừa diễn ra là sự thật.

Nếu đây là mơ, tôi nguyện cả đời chìm vào nó.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Lưu Diễm Tú đi vào nhà, cô nghĩ như thế này cũng tốt. Tâm trạng vui vẻ lên hẳn. Hai bậc thân sinh đang ngồi trong phòng khách, ông đọc báo, bà xem tivi. Bà Lưu thấy cô về, nhìn sang mỉm cười "Tú lại đây."

Lưu Diễm Tú vui vẻ tiến lại. Ngồi xuống bên cạnh bà Lưu, bà vuốt tóc cô ân cần hỏi "Đi đâu cả ngày đấy? Đã ăn gì chưa?"

Cô gật đầu. "Hôm nay con đi với Dương Thắng."

Nghe cái tên đó, ông Lưu ngẩn lên nhìn, im lặng. Bà Lưu thấy hơi lạ, không phải đứa con gái nhỏ này luôn ghét người đó sao? "Sao hai đứa lại đi chung? Không phải con.."

Lưu Diễm Tú mỉm cười "Con không còn thành kiến với anh ta nữa."

Bà Lưu vui mừng "Thật chứ?". Ông Lưu hơi cau mày.

"Thật. Anh ta cũng không phải người xấu." Lưu Diễm Tú hơi e thẹn khi nói điều này. Điều đó thốt ra không phải chứng tỏ cô vẫn hay không nhìn kĩ hẳn lại phán xét hay sao?

"Vậy..." bà Lưu ngập ngừng. Lưu Diễm Tú biết bà muốn nói gì, cũng biết bà lo sợ cô lại từ chối một cách kịch liệt như trước. Cô quyết định sẽ tự động nói luôn.

Giọng Lưu Diễm Tú trở nên đồng dạng "Ba, hãy tổ chức đám cưới như cũ. Con sẽ không tìm cách bỏ trốn nữa."

Ông Lưu thả tờ báo xuống hẳn, nhìn Lưu Diễm Tú một cách nghiêm nghị "Nói thật?"

Lưu Diễm Tú gật đầu chắc chắn. Bà Lưu ngồi kế bên không ngừng nắm tay Lưu Diễm Tú rồi vỗ vỗ "Mẹ biết con gái mẹ sẽ hiểu thông thôi." Cô không biết nói gì ngoài mỉm cười đáp lại.

Cha mẹ đã quá vất vả với con rồi.

Ông Lưu đứng dậy đi về phòng sách. Móc điện thoại ra gọi. Đầu dây bên kia vừa bắt điện thoại đã liền nói "Hôn lễ ba ngày sau." Rồi cũng liền cúp máy.

Ông không lạ lẫm với cách làm việc nhanh gọn của đối phương, im lặng ngồi vào ghế, nhìn ra cửa sổ. Con gái à, ta chỉ muốn tốt cho con.

Tại một căn biệt thự khác.

"Ba ngày sau là lễ cưới con của Dương - Lưu. Lúc đó ta sẽ bắt luôn một mẻ. Rồi trở thành bá chủ của thành phố này." Giọng người đàn ông trung niên vui vẻ mang theo một giả tâm lớn.

"Nếu muốn trở thành bá chủ. Chỉ cần tiêu diệt nhà Dương. Tại sao lại tiêu diệt thêm nhà Lưu?"

"Ngu sủa. Câu hỏi hết sức ngu sủa. Đã quên thâm cừu đại hận giết chết mẹ sao?"

"Là chuyện quá khứ. Lây oán báo oán biết bao giờ mới dứt được?"

Bốp... một cú đấm như trời giáng, cả thân hình ngã xuống, một vết máu xuất hiện ngay khoe môi. Giọng người đàn ông bực tức vô cùng. "Nghịch tử, tao đã dạy dỗ mày trở nên nhu nhược như vậy sao? Hừ." Trong cơn tức giận, người đàn ông đó thờ ơ gấp.

"Kế hoạch vẫn sẽ thực hiện như cũ. Ai cản, giết."

Trong căn phòng u tối đó, một người bắt lực đến tê dại, cả thở cũng không đủ sức.

Trong căn phòng khác, mờ mờ ánh đèn ngủ, một người trần trọc không ngủ được.

Chợt nhớ đến hình ảnh Tạ Gia Phúc ân cần ngồi cạnh giường, nắm lấy tay cô, tìm cô cảm nhận lại hơi ấm lúc đó. Nếu anh làm như vậy sớm hơn có lẽ chuyện đã chẳng thành ra như thế này. Lưu Diễm Tú nhắm mắt lại, buông lỏng bản thân. Mọi chuyện đều đã qua rồi.

Điện thoại rung, thông báo có tin nhắn mới. Lưu Diễm Tú mở lên, là tin nhắn của Di Uyển.

"Mày ổn chứ?"

Lưu Diễm Tú hơi bất ngờ, không biết Di Uyển đã biết chuyện gì mà lại hỏi như vậy. Lưu Diễm Tú trả lời "Tao ổn."

"Đừng lừa tao. Hôm nay tao đã thấy Giang Thanh, trông nó rất thảm."

Lưu Diễm Tú thần thờ, không lẽ vì cô không nói gì nên làm Giang Thanh cảm thấy có lỗi?

'Nó có nói gì với mày không?'

'Tao kể ra được sao? Thật sự mày ỏn đó chứ? Tao nghe nó kể rất thương nó, nhưng tao lại lo cho mày nhiều hơn. Vì Phúc hẳn là người yêu mày cơ mà. Chết tiệt hẳn lại có thể làm như vậy với chúng mày.'

Hắn là người yêu của mày cơ mà... Lưu Diễm Tú nhìn dòng tin nhắn nó cười khinh, tay nhanh chóng soạn tin. 'Kết thúc rồi. Tao quyết định sẽ tới với Dương Thắng. Tao đã làm anh ấy khổ nhiều rồi.'

'Hả? Thật sao? Mày nghĩ thông rồi.'

'Ừ.'

'Đúng. Tao thấy mày làm thế rất tốt. Tên khốn Tạ Gia Phúc không đáng để mày bận tâm với hắn. Nhưng mà.. Khốn nạn thật. Hẳn lại là cha của con Giang Thanh. Mà tao thật sự không hiểu tại sao lại có đứa con đó nữa. Không hiểu nổi.'

'Mày nên an ủi Giang Thanh đi. Tao với nó hiện giờ thật sự hơi khó đối mặt với nhau. Tao..'

'Biết rồi. Tao hiểu mà.'

'À có lẽ đám cưới tao và Dương Thắng sẽ sớm tổ chức. Mày chuẩn bị đi nha.'

'WTF. Thì ra mày ỏn là như vậy. Sớm đã có chuyện vui lẫn áp nỗi buồn. Mày như vậy thật sự cảm thấy tốt sao?'

'Tao đã quyết rồi.'

'Rồi rồi. Tao cũng chỉ mong mày luôn hạnh phúc thôi. Đám cưới mày tao phải làm cô dâu phụ đấy. Giang Thanh bầu bì chắc..'

'Có ai giành của mày đâu. Khi nào thời gian quyết định xong tao sẽ báo lại cho mày nhé.'

'Ok.'

Nghĩ đến Giang Thanh, Lưu Diễm Tú cảm thấy thật bất lực. Nhưng rồi cô sẽ lựa chọn hy sinh. Vì Giang Thanh và cả đứa nhỏ đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

'Đã ngủ chưa?'

Thấy số hơi lạ, Lưu Diễm Tú dè dặt không muốn trả lời. Rồi lại thêm một tin nhắn đến.

'Là chồng tương lai nhắn tới lại không thèm reply? Quá đáng lắm nha'

Lưu Diễm Tú chợt bật cười. " Quá đáng lắm nha " cô đọc lên dòng chữ đó với ngữ điệu cực nũng nịu rồi lại bật cười khanh khách.

'Có chuyện gì?' Tay nhanh chóng soạn tin gửi đi.

'Thì hỏi đã ngủ chưa.'

'Rồi. Tôi đang trả lời tin nhắn của anh trong mơ này. Đồ ngốc. Liu liu'

'Được. Cãi rất hay.'

'Là do anh ngốc.'

'Chỉ có em mới khiến tôi trở nên ngốc nghếch như vậy.'

Môi cô lại hé nụ cười. 'Giả tạo'

'Nói thật đấy. Trời cao chứng giám'

"Thôi đừng nhảm nữa. Có gì nói nhanh, buồn ngủ rồi."

"Nửa tháng nữa là ngày đại hi."

"Hiểu rồi. Tôi sẽ nói lại với cha mẹ. Ngủ đây."

"Hiểu nhanh nh. Thông minh."

...

Ngủ ngay thế à? Vô tâm. Dương Thắng hẳn ta chưa hề mất đi nụ cười trên mặt từ khi nhắn tin với Lưu Diễm Tú. Thấy cô vừa bảo ngủ là ngủ ngay có chút thất vọng. Nhưng vẫn cố gửi thêm một tin.

"Ngủ ngon."

Nửa tháng, nếu đối với việc chuẩn bị một cái tiệc cưới có vẻ thời gian hơi gấp. Nhưng đối với đám cưới Dương - Lưu, chỉ là chặn đường cuối cùng. Vì đã chuẩn bị từ lâu rồi, nhưng cô dâu luôn có ý đào tẩu.

Dương Thắng đến nhà rước Lưu Diễm Tú đi thử áo cưới. Khoác lên người chiếc áo độc nhất được Dương Thắng đặt nhà thiết kế nổi tiếng thế giới tạo ra, không thể chê vào đâu được. Nó vừa vặn với thân người của Lưu Diễm Tú một cách hoàn hảo, tôn lên vẻ đẹp thanh thoát của cô một cách triệt để.

Bộ vest của Dương Thắng cũng là độc nhất, mang một vẻ đẹp thanh tịch lại vô cùng khí chất kết hợp với chất của hân.

Hai người nhìn nhau trêu mếu, không khí cứ ngọt ngào đến mức làm người khác sáo rỗng. Nhân viên thầm nghĩ nên đổi việc, cứ chứng kiến những cảnh máu chó thế này thật sự không sống nổi.

Cách ngày cưới bảy ngày, Lưu Diễm Tú mời Di Uyển về nhà, bắt tri bắt giác Di Uyển gọi thêm cả Giang Thanh, vì vẫn còn coi nhau là bạn tốt. Lưu Diễm Tú cũng không nói gì, mời hai người kia về phòng.

"Không ngờ bảy ngày nữa là cục nợ của tui đã được giải quyết rồi. Thật vui." Tuy miệng nói vui nhưng thái độ lại ngược lại, Di Uyển mặt như sắp khóc đến nơi. Lưu Diễm Tú dỗ dành.

"Cái đồ nảo heo này. Tao chỉ cưới chồng thôi. Chúng mày vẫn gặp tao everyday, everytime được. Yên tâm. Tao sẽ không bỏ mặc chúng mày."

Giang Thanh im lặng. Di Uyển nhìn Lưu Diễm Tú mắt long lanh "Thật chứ? Mất đi cái nôm chó của mày tao sẽ rất buồn."

"Này. Ăn nói giữ nét đi."

"Rồi rồi. Giang Thanh mày không muốn nói gì với Tú sao?"

Bị nhắc tên Giang Thanh kể giặt mình, nhìn vào Lưu Diễm Tú "Mày không hối hận chứ?"

"Hối hận? Chẳng có gì đáng để hối hận cả. Mà giờ có hối hận cũng muộn rồi. Chuyện làm tao hối hận nhất chính là quá tin người."

Nghe câu nói đó Giang Thanh bị chột dạ, đang uống nước bỗng dừng sặc. Không phải là đang nói mình chứ?

"V.. vậy à.."

Lưu Diễm Tú nằm ỉn lên giường "Tao thấy tao bây giờ cũng tốt. Dương Thắng hẳn đối với tao cũng không tệ. Cha mẹ thấy tao yên ổn tâm tình cũng vui vẻ hơn. Cả mày nữa, Giang Thanh. Con mày không thể nào không có cha. Tao chờ làm bà mẹ đỡ đầu đó nha."

Thấy Lưu Diễm Tú nói một tèo nhưng không có ẩn ý, ác ý nào, trong lòng Giang Thanh gió yên sóng lặng. Giang Thanh mỉm cười nhẹ.

"À mà tao muốn hỏi mày! Giang Thanh mà có từng hối hận không?"

"Không làm gì trái với lương tâm. Tao cần gì phải hối hận?"

"Vậy à?" Lòng Lưu Diễm Tú dậy sóng cuộn cuộn. Không trái với lương tâm. Vậy có con với bồ bạn thì sao?

Bỗng dung một ác tâm làm chủ, lần áp đi sự tha thứ đã định sẵn trong lòng Lưu Diễm Tú. Cô nhìn cô bạn thân của mình, rồi nhìn xuống bụng đó, nó đang mang cốt nhục của người mà cô yêu sâu đậm. Sự đời này đúng là khó lường.

Nén đau buồn, bực tức vào lòng, Lưu Diễm Tú cười mỉm. "Đám cưới tao cần chúng mày làm dâu phụ đấy nha."

"Được được." Di Uyển thấy không khí khá căng thẳng, tự nhiên đang vui vẻ lại trở nên như thế cũng không tốt, Di Uyển choàng cổ hai người bạn lại. Tiếng cười khúc khích khắp phòng.

Reng reng.. tiếng chuông điện thoại reo lên, người đàn ông cầm máy lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn khá lớn. Vừa bắt máy, bên kia liền phát ra

giọng nói nghe rất vui nhưng vài phần châm chọc. "Sắp rồi sao?"

"Đúng" ông ta lạnh lùng đáp.

"Tôi vẫn đang chờ ngày vui đấy."

"Nhanh thôi."

"Vậy đến khi nào thì kế hoạch đó bắt đầu? Tôi thấy hắn được liên hôn với anh tâm trạng rất phê phờ. Tôi thật sự ghen tỵ đấy."

"Không vội. Không lẽ anh lại.."

"Nào dám. Trên đời này tôi tin tưởng nhất là anh Dương đây."

"Quá khen." Rồi ông ta liền cúp máy. Châm một điếu thuốc, rít một hơi, khói phả ra bay mù mịt trước mắt.

Thế gian này càng lúc càng xám xịt màu giả dối. Không thể nào phân biệt trắng đen

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lưu Diễm Tú có phải em chết trong phòng luôn rồi không???

ám cưới ba ngày lại là ngày sinh nhật Dương Thắng. Hắn ta từ hôm trước đã cố ý nhắc khéo Lưu Diễm Tú, hỏi là có biết hôm nay này gì không?

Vì trước giờ cô ghét hắn đến không thể tưởng tượng nổi bây giờ lại tự động chấp nhận kết hôn với hắn. Từng thế độc trong lòng là dù thế gian này nam nhân chỉ còn duy nhất mình hắn thì cô tự động chuyển giới để yêu nữ nhân. Nên những chuyện liên quan tới hắn cô đều không bận tâm. Chỉ là hắn là đại thiếu của cái lùm gì đó, rồi người yêu cũ của hắn là Mi Trà thì cô còn ấn tượng chút chút.

Dương Thắng nhắc khéo như vậy, cực mong chờ một điều ám áp nho nhỏ là cô nhớ đến sinh nhật hắn. Nhưng hắn bị một phen thất vọng nãy nê rồi, nghe xong câu hỏi đó Lưu Diễm Tú lắc đầu một cách rất thần nhiên, sau đó lại chẳng thèm quan tâm đến tình trạng của hắn. Thật mất công hắn hy vọng mà.

"Không biết thật sao?" Dương Thắng cố dè hỏi lại lần nữa. Lưu Diễm Tú gật đầu ngay.

"Ài~ Không thể trách em."

Lưu Diễm Tú im lặng, bây giờ cô đang rất lười, liếc mắt nhìn ai đó cũng lười. Làm người ta buồn thiu cũng không mở lời an ủi.

Lòng dạ sắc đá, người không tìm không cật. Dương Thắng thảm nghĩ bụng. Rồi hôm sinh nhật hắn, hắn nói cô chuẩn bị từ sớm, hắn muốn đưa cô đi chơi.

Lưu Diễm Tú cũng chẳng để tâm gì, ở nhà lâu ngày cũng đâm ra chán nên liền đồng ý. "Anh chờ tôi năm phút." Và thế là Dương Thắng bị đẩy ra khỏi phòng và ngồi chờ.

Nửa tiếng sau, khi nét mặt Dương Thắng đen sì sì thì cuối cùng Lưu Diễm Tú cũng đã chịu chui ra khỏi phòng. Thấy cô, ngọn lửa giận trong hắn đè nén lại, nở một nụ cười ngượng ngạo cho qua "Xong rồi?"

Lưu Diễm Tú vui vẻ gật đầu, cô biết rõ trong lòng hắn rất bức tức điều đó lại khiến cô vui vẻ, vì cô cố ý mà haha.

Lâu lắm rồi không được nghịch ngợm đùa giỡn với người khác.

"Vậy đi thôi." Dương Thắng đứng lên.

"A tôi sợ nhớ một chuyện." Lưu Diễm Tú ra vẻ hấp tấp.

"Việc gì?" Vừa chờ nửa tiếng xong, lại cố gắng kiềm nén sự tức giận, sự kiên nhẫn của hắn đang giảm sút thần tốc.

"Chuyện này rất quan trọng. Anh..anh chờ tôi mười phút nhé?" Lưu Diễm Tú vội vàng vàng nhưng vẫn nán lại chờ câu trả lời của đối phương.

Lúc này đại não của Dương Thắng hoạt động với công suất cao, chờ năm phút là chờ nửa tiếng, vậy chờ mười phút hắn là thành một tiếng đi. Lúc này Dương Thắng trong lòng có chút lo sợ. "Thật sự quan trọng?" Hắn gặng hỏi lại, về mặt ngờ vực.

Lưu Diễm Tú gật đầu như gà mổ thóc "Đúng đúng. Nha nha. Mười phút thôi." Rồi cô hấp tấp bỏ chạy đi. Chạy lên đến phòng Lưu Diễm Tú cười trộm. Haha hán ta lại cứ như thế bị lừa lần nữa.

Dương Thắng đứng bất động một chút, trong lòng có chút cảm giác bất an nhưng nhanh chóng bị phui bay. Vẫn nên tin một lần xem sao. Hán ta quay lại vị trí vừa này.

Và cuối cùng niềm tin của hán bị đánh bay đi.

Lưu Diễm Tú có phải em chết trong phòng luôn rồi không???

Lại nửa giờ đồng hồ trôi qua, lúc này mọi thứ đều đổ vỡ trong lòng Dương Thắng, hán không giấu vẻ mặt đen sì khó coi của mình nữa, hùng hổ đi lên phòng Lưu Diễm Tú.

Lúc này Lưu Diễm Tú an nhàn nằm trên giường nghịch điện thoại. Cô cũng không rành rang gì đâu nha, đấu tranh tư tưởng rất nhiều đó. Nửa tiếng rồi, mình có quá đáng không nhỉ?

Lưu Diễm Tú vỗ mặt bạch bạch. Không không. Không quá đáng gì hết. Nữ nhân sinh ra chính là một nỗi rắc rối lớn, nam nhân phải biết chịu đựng. Nghĩ được chân lí đó Lưu Diễm Tú bất giác cười thầm.

Bỗng truyền tới tiếng gõ cửa liên tục, mang phần lớn tức giận, làm Lưu Diễm Tú giật mình. "Ai?"

"Chết chưa?" Giọng điệu của Dương Thắng lúc này đặc biệt mất kiên nhẫn.

Lưu Diễm Tú nghe thấy lại bật cười. Anh ta quả nhiên rất tức giận. Tốt. "Tôi ra ngay đây."

Lưu Diễm Tú cầm cái balo nhỏ lên, chỉnh đốn lại, rồi tiến đến mở cửa. "Chờ một chút thôi mà..."

Nhìn thấy gương mặt đen sì kia cùng cặp mắt đờ đờ sát khí làm Lưu Diễm Tú đột nhiên man mác lo sợ. Có lẽ đúng là chơi hơi quá rồi.

Lửa giận càng bùng phát trong người Dương Thắng khi thấy trước mặt, người con gái này rõ ràng là nửa tiếng trước và bây giờ là hoàn toàn giống nhau. Vậy... "Chuyện quan trọng đó là gì?" Mau đưa ra một câu trả lời thích đáng!!!

Lưu Diễm Tú lo sợ không quá năm giây liền trở lại nguyên thần, đang định giải thích thì lại đổi hướng, cô lập tức tỏ thái độ chán ghét "Chờ tôi một chút thì chết à? Chuyện con gái anh hiểu được không?"

Đổi hướng chính là giận ngược lại đó! Đây cũng chính là một độc chiêu của con gái nha. Nên cẩn thận.

Dương Thắng liền câm nín, hán còn chưa nói được lời nào thì đã bị giận ngược lại rồi. Đó như một gáo nước tạt thẳng lại vào hán, lửa giận thế cũng tiêu tan.

Bây giờ thì hán cũng đã hiểu câu con gái là loài động vật khó hiểu nhất hành tinh rồi. Hán thật sự chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Giận

Thấy Lưu Diễm Tú giận, trước mắt Dương Thắng lúng túng không biết phải làm gì. "Giận?"

"Không giận" Lưu Diễm Tú nói như gắt lên.

"Không giận?" Dương Thắng lặp lại câu nói của cô nhưng với giọng điệu câu hỏi.

"Đúng." Lưu Diễm Tú đáp nhưng không thèm nhìn mặt đối phương, mắt liếc sang chỗ khác. Để xem anh làm gì tôi? Hừ.

"Không giận thì tốt." Dương Thắng thân nhiên đáp.

Lưu Diễm Tú khá bất ngờ với câu nói này của Dương Thắng, thầm nghĩ hán học ở đâu ra vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo này?

Thật ra thì bản tính Dương Thắng vẫn như thế, chỉ có trước mặt Lưu Diễm Tú mới trở nên khác biệt mà thôi.

"Tôi không muốn đi chơi nữa." Lưu Diễm Tú tức tối, định trở lại vào phòng. Nhưng tay bị nắm lại.

"Này không phải em nói là không giận sao?"

Lưu Diễm Tú quay sang gắt lên "Có đồ nào tàn như anh mới tin!!"

"Ồ nào tàn."

Về mặt không thể nào tinh hơn của Dương Thắng khiến bao nhiêu hứng khởi trong lòng Lưu Diễm Tú tan biến hết. Rõ ràng là đang chọc vui. Đúng là đồ phá game.

"Còn giận à?" Hắn lại tiếp tục hỏi một câu chứng tỏ độ nào tàn của mình, nó làm Lưu Diễm Tú mất kiên nhẫn, nhưng lần này cô lựa chọn im lặng.

"Giận nữa là tôi làm liều đấy." Dương Thắng vừa nói vừa cúi mặt xuống sát mặt Lưu Diễm Tú.

Sự hoảng hốt thoáng hiện trong đôi mắt Lưu Diễm Tú, cô liền né tránh theo phản xạ "Làm gì vậy?"

"Em nói xem?"

Lúc này Lưu Diễm Tú đã bị ép sát vào cánh cửa, gương mặt của Dương Thắng rất gần, hơi thở ấm áp của hắn phả vào mặt cô khiến tim cô đập nhanh, mặt dần đỏ ửng lên. "Này... này.. không được làm càn.. um."

Dương Thắng đặt bờ môi mình lên môi cô nhẹ nhàng chặn lời cô lại. Đôi mắt cô mở to, chớp chớp. Nụ hôn này là nụ hôn đáng hoàng nhất từ trước đến nay, cũng là nụ hôn nhẹ nhàng nhất. Dương Thắng chỉ đơn giản là dùng miệng chặn miệng chứ không còn ra sức cưỡng đoạt như trước đây. Nó nhẹ nhàng, thuần khiết như những nụ hôn của những mối tình học trò trong sáng.

Nó như vậy lại khiến thân thể Lưu Diễm Tú mềm nhũn.

Dương Thắng mỉm cười "Thế đã hết giận chưa?"

Lưu Diễm Tú ba hồn bảy vía phút chốc đều phân tán hết cả.

"Vẫn còn giận sao? Chưa đủ?" Dương Thắng định lập lại hành động vừa nãy thì chút hồn phách cũng nhập về Lưu Diễm Tú. Cô vội đẩy hắn ra rồi bỏ chạy cái vèo.

Cô gái này chạy cũng nhanh đấy.

Hai người đi đến một nhà hàng, ngồi ăn trong không khí yên tĩnh, khúc dương cầm động lòng người. Không khí hai người bỗng trở nên ngọt ngào, à không đúng, chỉ có Lưu Diễm Tú khiến không khí ngọt ếp như vậy.

Lưu Diễm Tú căng thẳng đến phát điên, liên hoàn nhồi nhét thức ăn vào trong miệng, cứ ăn cứ ăn không ngừng nghỉ.

Dương Thắng lâu lâu lại liếc mắt nhìn Lưu Diễm Tú nhắc nhở "Chậm thôi. Không ai dành thức ăn với em cả." Rồi lại gấp một ít thức ăn vào chén cô.

Ăn no cảnh bụng, Lưu Diễm Tú tựa vào ghế, thở ra một hơi dài. Nhìn lại bàn ăn, hầu như thức ăn đều chui vô bụng cô, Dương Thắng đã ăn ít còn chốc chốc lại gấp thức ăn cho cô nữa.

Là chuyện gì đây? Sao càng nghĩ tim lại đập nhanh như vậy? Chết tiệt.

Hắn ta như thế là đang vỗ béo cho cô sao? Chê cô ốm à?

Lưu Diễm Tú nghĩ thế thì ánh mắt liếc nhìn đối phương một cái. Từ khi ngồi vào bàn ánh mắt cô luôn dính vào thức ăn trên bàn, không hề nhìn đối phương một lần. Lần này vừa liếc mắt một cái lại bị bắt gặp, Lưu Diễm Tú liền xù lông quay đi.

"Xong rồi?"

Lưu Diễm Tú gật đầu.

"Vậy đi thôi."

Dương Thắng đứng dậy thì Lưu Diễm Tú lẻo đẻo theo sau.

Địa điểm tiếp theo khá thần bí, nó nằm khá xa thành phố, lại là một nơi yên ắng vô cùng. Đi một lúc, địa điểm tiếp theo đó đã dần hiện ra. Nó là một toà nhà khá sang trọng. Đậu xe vào, Lưu Diễm Tú bước xuống trong niềm nghi hoặc hiện rõ trong ánh mắt. "Đây là đâu?"

"Một nơi rất thú vị. Đi thôi." Dương Thắng đi từng sải dài, Lưu Diễm Tú chỉ biết lẻo đẻo theo sau.

Cánh cửa lớn mở ra, một không gian hoàn toàn khác biệt với bên ngoài yên tĩnh của nó. Đây có thể coi là khu ăn chơi bậc nhất ở thành phố này của giới con nhà giàu.

Dương Thắng cao ngạo bước vào, mọi ánh mắt đều thoáng tập trung về hướng này, một giây liền quay đi. Có những cô gái mặc đồ thời thượng, những cô chiêu danh giá thì nhìn hắn với cặp mắt ngưỡng mộ, sau đó thấy Lưu Diễm Tú đi theo sau liền đổi sang ngạc nhiên lẫn đổ kị.

"Con nhỏ đó là ai? Trông lạ quá."

"Không phải bạn gái của anh Dương là Mi Trà sao? Nay đồ gu rồi sao?"

"Không nghe gì à? Dương Thắng đã đá Mi Trà lâu rồi. Nghe đâu là vì một đứa con gái khác."

"Thật à? Không lẽ là nhỏ đó?"

...

Xung quanh rộn lên tiếng xì xầm không ngớt. Lưu Diễm Tú có để ý liền thấy chột dạ. Cô vừa quên mất Dương Thắng hẳn là một người khá được yêu chuộng.

Từ xa có một người tiến lại, là người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh, xỏ khuyên trông rất ăn chơi. "Hey, happy birthday."

E hèm, bật mí cho mọi người là phần một của truyện sắp hết rồi. Vì về phần nam chính khá rồi ren nên sẽ tách ra làm hai phần. Thế nên bây giờ hãy bình chọn đi nào~ lên wattpad bình chọn nam chính cho tác giả nhé, love you~

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Dáng vẻ e thẹn thật dọa người

Happy birthday...

Lưu Diễm Tú kinh ngạc, hôm nay là sinh nhật Dương Thắng? Hắn có ý hỏi mình là... Chết rồi. Hèn gì hôm qua cảm thấy hắn hỏi xong lại không ổn. Thì ra...

Lưu Diễm Tú liếc mắt lên gương mặt ngay cạnh mình. Vẻ mặt hắn ta không thay đổi mấy, đây là dáng vẻ bình thường của hắn khi ra ngoài. Oh, rất có khí chất, khác hẳn lúc hắn ta bên cạnh mình.

Nhìn thấy dáng vẻ này, tim Lưu Diễm Tú lỡ mất một nhịp. Tâm lại dậy sóng, cảm thấy có lỗi với thái độ vô tâm ngày hôm qua.

Mà đâu thể trách cô được, ai bảo ngay từ lúc đầu lại tạo ấn tượng không tốt, về sau lại càng cảm thấy đáng ghét như thế.

Dương Thắng nhìn người kia, khẽ gật đầu rồi bỏ lơ luôn người ta, đi thẳng. Anh chàng ngoại quốc đó không để ý có Lưu Diễm Tú ngoài sau, thấy Dương Thắng bước đi liền choàng vai bá cổ, bỗng dừng lại đẩy Lưu Diễm Tú về phía sau. "Này bro, sao lại lạnh nhạt với đàn em như thế?"

Dương Thắng không hề để ý vẫn bước tiếp. Hắn không biết kể từ lúc anh chàng ngoại quốc kia xuất hiện Lưu Diễm Tú lại trở thành con nai vàng lạc giữa bầy sói.

Trạng thái Lưu Diễm Tú lúc này có hơi căng thẳng. Bỗng dưng khoảng cách giữa cô và Dương Thắng khá xa cảm thấy có chút lạc lõng. Dù gì nơi này cũng quá mới lạ đối với cô, lỡ đại gây chuyện thì sẽ rất phiền phức. Cô nhanh chân theo gót Dương Thắng, thầm trách mắng hắn sao lại đi nhanh như vậy?

Mọi con mắt soi mói lúc này lại bắt đầu nhìn Lưu Diễm Tú chạy theo gót Dương Thắng giống như cô người hầu nhỏ mà khinh miệt.

"Xem xem. Thì ra chỉ là một cô người hầu nhỏ. Không có giá trị. Lại bản hàn."

"Đứng đứng. Không hiểu tại sao anh Dương lại có thể dẫn cô ả đến đây."

"Cũng có khi người hầu lại muốn thành bà chủ, cứ lẻo đẻo theo sau rồi tìm cách trèo lên giường cũng hay."

"Dựa vào đâu? Tôi đây còn chưa được nói chi ả."

...

Vì anh chàng ngoại quốc cứ luyên thuyên nói bên tai, Dương Thắng liền chán ghét, cho anh ta một ánh mắt đầy sát khí. "Đủ chưa?"

"Oh. Bro lại trở nên dữ tợn rồi. Ý nãy em thấy bro có dẫn theo một chú mèo nhỏ phải không?"

Ánh mắt Dương Thắng liền lóe lên tia ngạc nhiên khó phát hiện, trùng mắt với anh chàng ngoại quốc một cái ý do chú mà anh đánh rơi vật quan trọng. Sau đó hất tay anh ta ra quay lại đằng sau. Lưu Diễm Tú cách anh chừng hai bước chân, về mặt cô mang vài phần ủy khuất, đáng về rụt rè, e thẹn.

Hình ảnh này trước đây thật sự chưa từng thấy. Dương Thắng có chút bất ngờ. "Lại đây!"

Nghe giọng nói quen thuộc, Lưu Diễm Tú liếc mắt thấy là Dương Thắng gọi. Bây giờ anh mới nhớ tới tôi sao?

Lưu Diễm Tú trừng mắt, quay người đi. Muộn rồi! Rồi cô bước nhanh đến quầy rượu, nơi tập trung đông những người luôn xì xầm về cô từ khi cô bước vào đây.

Dương Thắng nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ, ờ thế là bình thường rồi, vẫn là anh thích dáng vẻ chống đối của cô hơn.

Đáng về e thẹn thật dọa người.

Anh chàng ngoại quốc kia chứng kiến con mèo nhỏ trở mặt nhanh như chớp, cảm thán "Đúng là một chú mèo hư. Anh nuôi sao?"

"Sắp rồi." Dương Thắng thấy Lưu Diễm Tú đã ngồi yên lên quầy rượu, chỉ gọi một li cocktail độ nhẹ. Rồi quay đi đến chỗ tụ hội ngày hôm nay.

Bên phía Lưu Diễm Tú, những người vẫn hay xì xầm, thấy hai người tách ra lại càng hứng thú hơn.

"Không ngờ cô ta có thể cãi lời anh Dương."

"Đúng đúng a~ phúc phận của ả ta được thân cận anh Dương lại làm giá. Thật không biết điều."

"Cô thấy anh Dương liền chán gáy đó sao? Để cô ta lại ở đây này."

"Hay chúng ta chinh cô ta một trận?"

"Như thế nào?"

Người kia nháy mắt một cái, không nói, hai người lại đồng loạt đứng lên. Một người tiến đến quầy, đứng lại ngay bên cạnh Lưu Diễm Tú. "Này cậu uống một ly chứ?"

"Được." Người còn lại đứng ngay sau Lưu Diễm Tú gật đầu vui vẻ. Người kia lấy ly rượu đưa ra đằng sau rồi tạt thẳng vào người Lưu Diễm Tú, thả rơi li rượu xuống.

Choảng. tiếng thủy tinh vỡ vụn làm mọi người tập trung ánh mắt đến quầy rượu.

Một người vờ hét lên "Áy chết tởm tay."

"Sao lại bất cẩn như thế? Ý cậu liên lụy đến người khác rồi kia." Người đó vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lưu Diễm Tú.

Đang yên ổn lại bị gây sự, Lưu Diễm Tú đầu nổi khói, quay lại nhìn hay người kia sắt thép. "Các người làm vậy là có ý gì?"

"Là tôi lỡ tay. Tôi xin lỗi cô. Xin lỗi cô."

Lưu Diễm Tú cười khinh một cái. Lỡ tay? Nhìn xem dưới sàn có đọng lại giọt rượu nào không? Hay tạt hết vào người cô rồi?

"Thật sự chỉ là lỡ tay sao? Tôi thấy các người cố ý."

"Ồ trông thế cũng thông minh đấy." Một câu nói liền xác nhận việc này đúng là cố ý.

Lưu Diễm Tú cố tỏ vẻ bình tĩnh, ngồi không lại bị gây sự vô cớ, không phải vì tên kia thì vì ai nữa. Đã vậy lại sử dụng thủ đoạn ngu ngốc như thế, đúng là phí công suy nghĩ nhĩ. Cô im lặng, quay sang cầm ly cocktail mình vừa mới uống một ngớp, khá ngon nên cảm thấy hơi tiếc, sau đó đồ từ trên đầu cô ta xuống.

"Ayyo, tôi lỡ tay rồi. Xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Vợ sắp cưới

"Mày dám? Mày biết tao là ai không hả?" Người bị Lưu Diễm Tú đổ nước lên kinh diễm chuyển sang tức giận, quát tháo vào mặt cô.

Người bạn của cô ta cũng hoảng hốt, lật đặt lấy giấy chấm chấm lau lau, quay sang nhìn Lưu Diễm Tú tròn tròn mắt. Không ngờ con nhỏ này dám trả đòn như vậy.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán.

"Không ngờ cô gái đó dám làm vậy với Lạc Uy. Cô ta không muốn sống nữa hay sao?"

"Nói cứ như không, cô ta mà sợ Lạc Uy sao? Không thấy cô ta đi với Dương Thắng vào đây à? Với lại cũng là do Lạc Uy tiểu thư kia châm chọc trước."

"Đi với Dương Thắng gì chứ? Theo tôi thấy là cô ta rõ ràng bám đuôi anh ấy. Vừa bị phát hiện liền cụp đuôi chạy đi."

...

Trước ánh mắt muốn giết người đến nơi của hai người đối diện, ngàn lời xì xầm xung quanh, Lưu Diễm Tú vẫn bình thản quay sang gọi thêm một ly cocktail như vừa nãy. Quả thực tiếc chết đi được. Ngon như thế mà.

Lạc Uy nhìn Lưu Diễm Tú bình thản đến muốn rớt cả tròng mắt ra, tức nghẹn "Mày... mày chán sống!"

Lạc Uy định nhào tới đánh thì Lưu Diễm Tú nắm lấy tay cô ta "Vị tiểu thư này thật quá kiêu ngạo. Cô nhìn xem, cô lỡ tay thì tôi cũng lỡ tay thôi. Tôi cũng xin lỗi rồi. Cô cứ cố chấp làm lớn chuyện. Rõ ràng cô gây chuyện trước."

"Đúng. Tao gây chuyện trước. Thì sao? Một con người hầu ắt ơ như mày có quyền nói chuyện với tao sao?"

"Xin lỗi, vị tiểu thư này. Tôi không phải người hầu ai cả. Mà tôi có là người hầu, danh phận tôi cũng cao sang hơn cô nhiều đấy."

"Mày đúng là muốn chết!!!"

Lạc Uy vung tay ra, nhanh thật nhanh giáng một cái tát xuống. Nhưng không phải mặt Lưu Diễm Tú mà là một tấm lưng rất rộng.

Lưu Diễm Tú lộ tia hoảng hốt trong ánh mắt, không phải là vì Lạc Uy vung tay mà là đột nhiên lại bị một bóng đen lướt qua, ôm chặt lấy cô. Cô ngờ ngợ ngước lên nhìn, là Dương Thắng. Bất giác tim cô đập nhanh nửa nhịp, hai má ửng ửng đỏ. Nhanh chóng quay đi.

Mọi người cũng một phen xúng xính.

"Trời ơi, nam thần xuất hiện thật đúng lúc nhaa."

"Tôi cũng muốn được ôm. Nam thần ôm em, ôm em"

"Lạc Uy không biết điều như vậy, sắp xảy ra chuyện rồi."

"Chắc chắc."

Lạc Uy vừa bừng tỉnh lại thì toàn thân như sụp đổ, miệng lắp bắp "Anh.. Anh Dương?!"

Dương Thắng nhìn Lưu Diễm Tú dụi dụi mắt "Không sao chứ?"

Lưu Diễm Tú ngại ngùng gật đầu. Ánh mắt Dương Thắng liền lộ vẻ lạnh lùng lướt qua Lạc Uy, thân thể bé nhỏ đã sợ càng thêm sợ, run như cày sậy. "Tên?"

Lạc Uy vừa nghe thấy tiếng âm trầm liền giật thót, sợ hãi cắn môi đến chảy máu, mặt tái xanh dường như sắp ngất đến nơi.

Giọng nói kiêu này lần đầu tiên Lưu Diễm Tú nghe thấy từ Dương Thắng, trong tâm cũng bùng lên một nỗi lo sợ. Cô liếc sang nhìn Lạc Uy, cô gái nhỏ đó đúng là đang sợ chết khiếp.

Tội nghiệp!

Suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu Lưu Diễm Tú, so với việc cô đổ nước người cô ta xong với việc Dương Thắng bức cung thể này vẫn là nhẹ nhàng hơn ngàn lần. Dù cô bị nói khó nghe chút cũng kệ. Lưu Diễm Tú giật giật áo Dương Thắng, "Bỏ đi. Sinh nhật của anh, đừng để mất vui."

Nghe câu này, không khí lạnh xung quanh Dương Thắng giảm đi, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhưng nhiều hơn là sự dụi dụi mắt. Người bị đánh là hắn, người con gái kia không sao thì tốt rồi.

Dương Thắng đảo mắt qua nhìn Lạc Uy, khôn ngoan một chút rồi nắm tay Lư Diễm Tú kéo đi.

Bị không khí lạnh xung quanh Dương Thắng bức cho dường như nghẹt thở, Dương Thắng liền quay đi mất Lạc Uy nước rơi lộp độp. Người bạn kế bên vỗ vai an ủi, qua rồi qua rồi.

Lư Diễm Tú bị kéo vào một khu bàn vip, nằm khá sâu vào một góc trong phòng. Có anh chàng ngoại quốc vừa nãy.

Thấy một người kéo theo một người quay lại, anh ta vui vẻ nói "Giải cứu mỹ nhân trở về."

Trong bàn này không chỉ có anh chàng ngoại quốc đó, còn có bốn năm người khác, có cả Trường Toàn. Ai nấy cũng mang một vẻ đẹp, khí chất riêng.

Trường Toàn thấy Dương Thắng cùng Lư Diễm Tú quay lại, ngạc nhiên "Hai người đi chung à?"

Hai người kia ngồi xuống, Dương Thắng nhìn Trường Toàn với ánh mắt kiêu ngạo "Vợ sắp cưới!"

"Wow, bất ngờ nha. Nghe như sét đánh bên tai." Trường Toàn ngoáy ngoáy lỗ tai.

Mọi người đang trong không khí yên tĩnh liền bị câu nói đó trở thành một buổi phỏng vấn điên cuồng.

"Thật... Thật à?"

"Khi nào cưới?"

"Quen nhau từ khi nào ấy?"

"Nhanh thế đã bỏ cuộc chơi à?"

"Định sinh mấy đứa?"

....

Dương Thắng đặt mạnh ly rượu xuống bàn, tất cả đều đột nhiên câm như hến. "Tôi nhớ đã phát thiệp mời rồi."

Hắn ta biết nói xong câu này cũng như không, đám người này thường không hay ở nhà, xuống ngày ở ngoài bận bịu ăn chơi, làm gì để ý đến mấy thứ lật vật đó. Thấy bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, Lư Diễm Tú và Dương Thắng đồng loạt thở dài.

Đám người này...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Anh chỉ bằng cái bánh xe

Vẫn là anh chàng ngoại quốc nhiệt tình làm không khí thay đổi. "Nào nào nào. Nâng ly chúc mừng lão Dương nào. Song hỷ! Song hỷ nha"

Mọi người cũng lục lục nâng ly "Cạn."

Tiếng cụng ly vang lên cách cách, không khí được kéo giãn một chút, thoáng dễ dàng hơn.

"Cậu Dương, lâu ngày không gặp lại mang nhiều tin tốt như thế. Phải tổ chức gì vui vui đi chứ. Gân cốt mấy ông đây đã lâu còn chưa khởi động. Máy cục cụng cũng đóng bụi lộp lộp rồi đấy."

"Đúng đúng a."

"Trò cũ trò cũ đề."

Mọi ánh mắt trông đợi đều hướng về nhìn Dương Thắng, hắn vẫn như vậy, chậm chậm cạn ly rượu rồi gật đầu "Được."

Mọi người một phen vui mừng.

"Cái thằng này, nói gì cũng nói cho nhanh vào. Làm lão già đây mệt tim."

"Đúng đấy. Lúc chộc gái mày có như thế không? Há?" Vừa nói người đó vừa nhìn Lư Diễm Tú, khiến cô ngượng chín mặt, không dám ngóc đầu lên.

Dương Thắng trừng mắt người đó một cái. Nhiều lời, với vợ phải khác.

Người đó liền cười hi hi đứng dậy "Thôi mọi người đi chuẩn bị đi thôi. Lão tử đi thăm con trước đây."

"Tôi cũng đi. Nhớ bảo bồi chết được."

"Cục vàng oi, đến đây"

Những người khác cũng vô cùng hào hứng chạy đi. Dương Thắng nhắm mắt dưỡng thần, không chút động tĩnh.

Lưu Diễm Tú thấy mọi người đi hết mà Dương Thắng cứ điềm nhiên ở đây. Nhiều câu hỏi dồn dập này giờ quay vòng vòng trong đầu cô, cô nhìn hẩn một lúc vẫn không biết mở lời thế nào, cứ thế cũng ngăn người ra.

Chợt thấy miệng Dương Thắng mấp máy, Lưu Diễm Tú cơ hồ nghe không rõ được hẩn nói gì. Rồi lại thấy hẩn quay sang nhìn mình "Có chuyện gì muốn hỏi?"

Lưu Diễm Tú giật mình "À à. Không có gì."

Dương Thắng xoa đầu cô "Đi thôi." Đồng thời nở một nụ cười mòng mị.

Mặt Lưu Diễm Tú đỏ như cà chín, quay đi "Đi đi đâu?"

"Choi." Dương Thắng đứng dậy, sải bước đi.

"Choi gì?" Lưu Diễm Tú cũng lạch bạch chạy theo.

Dương Thắng không đáp, cứ lãnh đạm bước đi. Sự tò mò làm đầu Lưu Diễm Tú muốn nổ tung, nhưng rồi cũng chỉ biết theo sau.

Dương Thắng dẫn Lưu Diễm Tú đi sâu vào một con đường, tiếng nhạc càng lúc càng nhỏ rồi tắt hẳn. Không khí yên tĩnh, chỉ nghe tiếng đế giày lộp cộp.

Mọi người thấy hai người đi vào căn phòng đó, yên tĩnh một chút rồi lại bùng nổ.

"Này có phải lại chuẩn bị đua không? Đã lâu rồi chưa hòa nhập vô không khí đó lại. Thật hào hứng nha."

"Sắp thấy lại nam thần cười xe rồi. Kích thích quá điiii"

"Phần thưởng hôm nay là gì nhĩ?"

"Chắc lại có giải thưởng gì đâu. Đặt ra cũng chỉ lấy lệ thôi. Trận nào Dương Thắng cũng nhất lại chẳng muốn nhận thưởng đấy thôi."

"Cược đề, cược đề."

"Dương Thắng một triệu."

"Dương Thắng một triệu."

"Dương Thắng một triệu."

"Mấy người không thấy hôm nay Dương Thắng dẫn theo một chú mèo nhỏ sao. Sẽ không ảnh hưởng đến kết quả thi đấu chứ? Không được tôi cược Dannel một triệu."

"Lão Tứ nói phải. Tôi theo. Dannel một triệu."

Không khí đã nóng nay còn sôi sục hơn.

Lưu Diễm Tú vẫn im lặng đi theo Dương Thắng, hẩn ta dừng lại trước một căn phòng, mở ra một chiếc xe phân khối lớn hiện ra trước mắt. Dưới ánh đèn, chiếc xe sáng bóng phản chiếu ánh sáng trông vô cùng vô cùng tuyệt vời.

Lưu Diễm Tú từ ngạc nhiên chuyển sang kích động, phóng nhanh đến ngay bên con hàng sáng bóng. "Đây.. đây là con hàng của anh sao?"

Dương Thắng thấy cô gái nhỏ phấn khích, mỉm cười gật đầu.

"Không phải chứ? Nó.. nó ngầu thật đấy. Oa~~~~" Lưu Diễm Tú không ngừng chạy quanh con hàng đó, nhìn kĩ từng chi tiết trên nó, hai mắt long lanh như sắp phát quang.

"Thích không?"

"Thích. Cực kì cực kì thích. Nó ngẫu chết tôi rồi."

"Bằng tôi không?"

"Xi. Anh chỉ bằng cái bánh xe."

Dương Thắng im bật. Trong thâm tâm xoẹt qua tia phá hủy. Hắn đột nhiên muốn phát hủy con hàng sáng bóng kia ngay lập tức. Hắn như thế mà chỉ bằng cái bánh xe thôi sao?

"Chúng ta sẽ cười nó sao?"

"Phải."

"Đua xe sao?"

"Phải."

"Tuyệt vời. Nhanh nhanh, cười nó ngay đi thôi."

Không phụ lòng mong mỏi của cô gái nhỏ, hần nhan chóng đi đến, cái nón bảo hiểm cho cô, rồi cho mình, leo lên xe và nổ máy. Chiếc xe bắt đầu nổ máy, gầm rú ầm ỏi. Nghe tiếng xe càng làm Lưu Diễm Tú càng thêm hào hứng. Toàn thân cô run lên, vô cùng kích thích.

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh, một cách cửa dần mở ra một con đường hầm. Băng qua con đường đó, không khí sôi sục bên ngoài liền bao lấy hai người.

Mọi người đã tràn ra hai bên đường đua hò hét.

Chiếc xe chậm đến vạch trắng, ngay chính giữa hàng xe đã đợi sẵn.

"Này bro, hơi bị lâu đó nha."

"Không phải làm chuyện gì để làm nóng không khí trước rồi đó chứ?"

Sau lớp nón khá dày, đầu Lưu Diễm Tú dường như bốc khói, mặt đỏ bừng. Làm gì là làm gì chứ. Bậy bạ.

"Tôi nghĩ đầu óc anh đen tối quá rồi, nên về khai sáng đi." Dương Thắng nói.

"Haha. Tuổi trẻ tài cao. Lão tử chỉ đang suy nghĩ theo logic."

"Logic của anh hơi bị thối nát rồi đấy." Một người khác nói.

"Tập trung đi. Lão Dương lần này tôi không nhường đâu đấy. Phần thưởng lâu nay sắp mọc rồi."

"Đúng đúng tôi sẽ không nhường nữa đâu."

"Phải xem bản lĩnh của các người rồi." Dương Thắng tập trung, nhìn thẳng, chờ hiệu lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Có phải người anh em khinh thường tôi không?

Một cô nàng nóng bỏng, len lỏi từ trong đám người đang hò hét ầm ỏi.

Cô ta liếc mắt nhìn Dương Thắng vui vẻ, nhưng nhìn thấy Lưu Diễm Tú ngồi sau liền sa sầm mặt. Ai lại đến cướp Dương Thắng thế này?

Mọi người vừa hò hét vừa hồi hộp chờ đợi hiệu lệnh từ cô ta. Động cơ xe kêu ầm ỹ, bọn họ đang rất hưng phấn. Cô nàng kia giờ cao súng lên. "Đoàng". Những chiếc xe kia liền phóng đi như bay.

Lúc còn đang hồi hộp chờ hiệu lệnh, Lưu Diễm Tú luôn trong trạng thái hồi hộp, đến khi không gian dường như bị chiếc xe xé toạc ra, người cô giật bắn từ sau ra trước, sự hồi hộp lên đến đỉnh điểm.

Những chiếc xe cứ chạy song song nhau, vượt lên trượt xuống, uốn lượn như những con sóng. Tình trạng này không duy trì được bao lâu, mọi người đều

chuyển sang tấn công hoặc phòng bị. Người tấn công sẽ lạng lách để những người khác nhường đường rồi vượt lên. Người phòng bị sẽ để phòng những lúc người khác tấn công mà né tránh để không bị đẩy ra khỏi đường đua.

Tốc độ ngày càng tăng lên không có xu hướng giảm. Vượt qua mức ba trăm cây số trên giờ, Dương Thắng đã vượt lên đầu tiên.

Mọi người ở lại vạch xuất phát cũng như đích đến, quay sát ở màn hình lớn thấy Dương Thắng dẫn đầu không ngừng cảm thán.

"Đúng là Dương Thắng luôn giữ phong độ. Mặc dù im hơi lặng tiếng hơn nửa năm như hấn và cả Báo Đen của hấn đều luôn giữ phong độ tuyệt vời."

"Báo Đen đúng là cực phẩm. Tôi cũng muốn được lái nó một lần."

"Trăm chiếc xe đua chỉ có Báo Đen là bất bại."

"Người điều khiển Báo Đen cũng không phải tầm thường."

...

Tiếng gió bị xé đập vào tai chỉ còn như những âm thanh tần số cao, làm chói tai Lưu Diễm Tú. Cô khá thích đua xe. Đây là lần đầu cô trải nghiệm thật có chút không quen. Đi với tốc độ này cô chưa bao giờ nghĩ tới. Bây giờ đi thật thì lại bất giác cảm thấy run sợ.

Cô vẫn luôn ôm chặt lấy Dương Thắng từ lúc vừa xuất phát, nay vì quá sợ nên cô xiết chặt ay hơn. Đương nhiên người ngồi trước cảm nhận được điều đó. Hấn thả tay trái, vỗ vỗ tay Lưu Diễm Tú trấn an.

Nhưng khi hấn thả một tay trong tốc độ như thế lại càng làm cô bất an hơn, xiết chặt tay hơn. Trong chiếc nón bảo hiểm, hấn nở nụ cười dường như rất mãn nguyện. Hấn từ từ giảm tốc độ, hét lớn "Sợ sao?"

Dù đã giảm tốc độ nhưng hét to như vậy cũng không qua được tiếng gió đang gào thét. Dương Thắng liền buông luôn cả tay ga, để cho xe chạy với tốc độ giảm nhanh đến sắp về không.

Mọi người quan sát màn hình lớn đều không khỏi ngạc nhiên, trở mắt nhìn nhau.

"Dương Thắng đang làm gì vậy?"

"Dương Thắng đang giảm tốc độ, gần như sắp dừng lại."

"Vì sao chứ? Không phải đang chơi vui sao? Dương Thắng định bỏ cuộc?"

"Nhìn cô gái phía sau Dương Thắng kia, ôm chặt anh ta đến như thế, chắc là vô cùng sợ hãi."

"Biết sợ sao còn leo lên xe mà đua chứ? Cản chân cản tay thế này."

"Đúng là vô tích sự mà. Được ngồi trên Báo Đen mà đòi đi tốc độ Cup 50? Hoang đường."

Mọi người không ngừng bàn tán tỏ ý chán ghét.

...

Trên xe, Lưu Diễm Tú cảm nhận tiếng gió khác trước rất nhiều, tốc độ cũng chậm hẳn, ngạc nhiên tách mình ra khỏi lưng của Dương Thắng. "Anh đang làm gì vậy?"

Từ đằng sau những chiếc xe khác dần đến, nghe tiếng động cơ thôi cũng biết nhanh đến mức nào.

Vào một cái, hai người đã bị hàng người bỏ xa trăm thước. Ánh đèn xe vừa chói mắt đó chớp mắt một cái chỉ như một cái chấm sáng nhỏ như những ngôi sao rục rủa.

"Này?" Lưu Diễm Tú vỗ vai Dương Thắng.

Hấn ta vẫn giữ tốc độ bốn mươi kilomet trên giờ, ôn nhu đáp "Em sợ thì thôi vậy!"

Lưu Diễm Tú nhất thời không thể nói lên lời. Hấn vì cô là không đua nữa? Hấn cảm thấy cô sợ nên không tiếp tục? Điều này... quả thực khiến cô động tâm rồi.

Lưu Diễm Tú không nói gì, Dương Thắng khẽ cười một cái. Rồi cứ với tốc độ như thế về tới đích.

Sau Báo đen chỉ có Phi Điều của Dannel, gã ta thuận lợi vượt trước các đối thủ khác một giây. Tuy thắng lợi nhưng gã lại chẳng cảm thấy vinh quang gì.

"Chết tiệt. Dương Thắng cứ thế bỏ cuộc vì con mèo nhỏ. Ông đây thắng thì có vinh quang gì chứ."

"Đừng buồn. Hẳn ta cũng chỉ là quá thích cô bé ấy thôi." Trường Toàn về thứ ba, vỗ vai an ủi Dannel.

"Dù gì cũng đã leo lên xe ngồi rồi, lại làm người khác phân tâm sao." Người về thứ tư cũng có phần oán trách.

"Mà tôi thấy lần này lão Dương có vẻ thật lòng rồi. Người ta vừa sợ một tí liên đau lòng mà không dám đùa nữa." Người về thứ năm lên tiếng.

Bọn họ nói chuyện một lúc lâu, dân tình xung quanh cụt hứng bỏ vô quây lại một nửa, nửa còn lại đang chia tiền một cách náo loạn.

"Này này tiền tôi đâu?"

"May cho tôi nghe lời, cược cho Dannel. Nay lại có tiền uống rượu rồi. Ha ha"

"Chia tiền đề. Chia tiền đề. Người cược Dương Thắng nhiều như thế, lần này đúng là thu lời lớn."

...

Tầm hai mươi phút sau khi có người giật dây thì Dương Thắng mới chậm chạp bò về đến. Lúc này chỉ còn những người tham gia đua ở ngoài chờ câu hỏi đích đáng thì khán giả đều đã đi vào trong lại.

Thấy hai người kia về, Dannel liền đứng phắt dậy, mặt oán giận nhìn Dương Thắng đang ân cần cời nón giùm Lưu Diễm Tú.

"Này, có phải người anh em khinh thường tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Một kết thúc tốt đẹp cho tất cả

"Sợ." Dương Thắng vừa nói vừa đảo mắt sang bên phải ra hiệu cô ấy sợ.

Dannel nhìn liền hiểu, thở gắt một cái, không phân biệt được tâm trạng hiện tại, rồi cũng bỏ đi.

Lưu Diễm Tú ngại ngại nhìn lên Dương Thắng, nét mặt hần vẫn bình thản như không, tay rút vào túi quần.

Cảm giác có người nhìn, Dương Thắng hơi liếc mắt xuống, phì cười khi thấy vẻ mặt cô cứ bứt rứt nhìn mình, hần xoa đầu cô nói "Không sao. Vài triệu bạc thôi. Không đáng."

Lưu Diễm Tú được an ủi cũng chẳng biết đáp lại gì.

Còn một ngày trước ngày cưới.

Lưu Trịnh Sản đi vào đến trước phòng con gái mình. Trông ông luôn điềm đạm, lạnh nhạt nhưng sâu trong lòng không người cha người mẹ nào lại không thương con. Ông đứng lại trước cửa phòng Lưu Diễm Tú rồi gõ cửa.

"Ai đó?"

"Ba."

Lưu Trịnh Sản vừa đáp, hai giây sau liền nghe tiếng 'cạch', cánh cửa đồng thời mở ra. "Ba vào đi."

Lưu Trịnh Sản bước vào, trên cái giường lớn là chiếc áo cưới vô cùng lộng lẫy. Nó được thiết kế tinh xảo, được đính những hạt kim cương nhỏ li ti làm nó thêm lấp lánh nhưng lại không khoa trương.

Lưu Diễm Tú đến bên giường, vừa nãy cô đang vừa ngắm nghía vừa mừng rỡ ra cánh tượng mình sẽ khoác chiếc váy này tiến về phía lễ đài, tim bỗng rung lên.

Nhưng cô chưa dám tưởng tượng về chú rể. Thật ra đang cố gắng tưởng tượng thì ba cô gõ cửa.

Lưu Trịnh Sản đứng nhìn chiếc váy một lúc rồi nhìn con gái mình đang đứng bên cạnh, thấy biểu tình tron đôi mắt cô có chút bất an, ông vuốt tóc cô "Có gì sao?"

Lưu Diễm Tú ngược lên nhìn ba mình, trong đôi mắt ông hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy. Cô cười lắc đầu nhưng thực chất toàn thân lại bắt gặp run lên. Khóc mất cay cay.

Tâm tư cô lúc này đột nhiên nổi sóng mãnh liệt.

"Nói. Ta không ép buộc con."

Ba ơi, ba như thế chính là đang ép buộc con nói còn gì.

Lưu Diễm Tú ngược đôi mắt ngấn lệ nhìn ba, nhón miệng cười "Con chỉ sợ xa ba mẹ lại nhớ mà thôi."

Lưu Trịnh Sơn mỉm cười "Ngốc".

Lưu Diễm Tú cố gắng trấn an bản thân, lại thấy ba mình cười tâm tình cũng khá lên đôi chút.

Lưu Trịnh Sơn rời phòng, thì bà Lưu lại vào. "Con gái, ăn chút trái cây đi."

Bà Lưu vừa đặt lên bàn thì đứa con gái bé bỏng đã nhào vào lòng bà, cạ mặt vào người bà, nhõng nhẽo nói "Mẹ con không muốn xa mẹ đâu."

Bà Lưu dịu dàng vuốt mái tóc suông dài của cô rồi vỗ lưng trấn an "Con còn mẹ đây mà. Ai ức hiếp con gái mẹ thì nói, mẹ ra mặt giúp con."

"Mẹ tốt nhất."

Chuẩn bị một ngày, trời đã khuya, Lưu Diễm Tú buồn lòng nằm trên chiếc giường lớn. Cố nhắm mắt nhưng vẫn chưa ngủ được.

Vì thù tặc nên từ đêm đưa xe đó Lưu Diễm Tú vẫn chưa gặp lại Dương Thắng. Không biết hắn ta làm gì cũng không liên lạc qua điện thoại. Cứ thế im lặng bất mấy ngày, chuyện đó làm cô bứt rứt không ngừng. Cứ cảm thấy có chuyện gì bất an trong lòng.

Nhưng vì kiêu ngạo, cô cũng không muốn hạ mình liên lạc trước.

Hừ anh ta làm gì mặc kệ. Mình không quản.

Chợt trong đầu cô hiện lên vẻ mặt một người. Người đó đang đứng dưới ánh nắng chiều tà, xung quanh là biển và cát. Người đó cười dịu dàng nhìn cô, khiến tim cô rối ren một trận. Nhưng cảnh tượng đó nhanh bị xóa đi.

Thì ra hình tượng người đó trong tim cô vẫn còn đẹp đẽ như vậy. Nhưng tất cả kết thúc rồi.

Ngày mai. Ngày mai, khi cô bước đến thánh đường cùng Dương Thắng tuyên thệ, đó chính là kết cục của chuyện tình này.

Một kết thúc tốt đẹp nhất cho tất cả.

Giọt lệ nhòe khóe mi, cô bật khóc không thành tiếng.

Liệu kết thúc này thật sự đẹp nhất? Cô, Dương Thắng, Giang Thanh và người đó. Sau ngày mai thật sự sẽ hạnh phúc không?

Nếu..

Nếu đột nhiên cô hối hận thì phải làm sao đây?

Nếu đột nhiên cô hối hận thì chuyện còn cứu vãn được không?

Đột nhiên cô nhận ra, vừa nghĩ đến người đó, tim cô lại xốn xan kì lạ. Nó cứ như vậy lại rung động như lần đầu tiên cùng người đó cười đùa.

Nhưng Dương Thắng, hắn ta...

Không. Không được nghĩ nữa. Không được nghĩ nữa.

Lưu Diễm Tú rút mình vào chăn, cố gắng không suy nghĩ nữa.

Qua ngày mai mọi chuyện rồi sẽ đầu vào đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Em thấy như thế nào nếu tôi phá hoại ngày đại hỷ

này của em?

Cái gì đến rồi sẽ đến, mình cứ mãi trốn chạy chẳng có ích gì.

Từ sáng sớm cả hai nhà Lư - Dương đều bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới. Lư Diễm Tú bị mẹ mình lôi dậy từ sớm, phòng cô người ra người vô không ngớt. Thọ trang điểm, nhân viên phụ trách về áo cưới, nhân viên phụ trách trang sức, giày.. Phụ dâu là Di Uyển và Giang Thanh cũng tới từ sớm.

Nhìn vào cái bụng ngày dần to lên của Giang Thanh, Lư Diễm Tú có chút ghen trong lòng rồi lại nhanh chóng nuốt xuống. Cô mỉm cười, Giang Thanh cũng nhẹ nhàng đáp lại.

Ba người đều đã mặc trang phục, trang điểm xong xuôi thì chụm lại nói chuyện một lát.

Di Uyển "Chà chà, đúng là cô dâu, đẹp hết phần thiên hạ. Mà xem đúng không Giang Thanh."

Giang Thanh gật đầu.

Lư Diễm Tú nhẹ nhàng đáp "Không phải đòi người chỉ có một lần sao."

Di Uyển ngoáy ngoáy lỗ tai "Trời ơi. Tại tôi có bị hư không nhỉ? Sao giọng chất chúa thường ngày lại nghe cứ như mật ngọt ấy nhỉ."

Giang Thanh lúc này mới nói "Mày nghe không sai đâu. Tao còn rừng mình đây này."

Sau lần đó, đây là lần đầu tiên Giang Thanh vừa nói nhiều hơn giọng điệu lại thân thiết như xưa, khiến không khí dần ra, hòa hoãn không ít.

Giang Thanh chuyển mục tiêu sang Giang Thanh "Còn bà mẹ này cũng hay nha, mang bầu mà mặc váy vẫn tươi chán".

Lư Diễm Tú nói "Còn rất nhỏ mà. Tất nhiên vẫn còn rất xinh xắn khi diện váy chứ."

"Đúng đúng đúng." Di Uyển gật đầu liên tục.

Rồi mọi người lục tục đi đến thánh đường. Bọn họ tới đã là chín giờ hơn, mười giờ hôm lễ cử hành thì bây giờ cũng là lúc khách khứa đang tới.

Hai nhà Lư - Dương đều là những chỗ làm ăn lớn, khách khứa cũng là những người có máu mặt trong thương trường, muốn mở rộng thêm nên đều đến khá sớm hơn so với giờ cử hành hôn lễ.

Dương Thắng cùng cha mình ra ngoài tiếp khách, chiếc xe màu đen chở tân nương của mình đi vào cổng rồi theo ra lối cửa sau, hẩn thoáng nhìn thấy, vẻ lộ ra ý cười.

Mấy ngày không gặp, hẩn nhớ bà vợ nhỏ của mình rồi.

Ngồi trên xe, Lư Diễm Tú nhìn thấy Dương Thắng đang đứng tiếp khách, lòng bất an bầy phần trở thành ba phần ảm đạm.

Vào đến phòng chờ, Lư Diễm Tú ngồi trước gương ngắm giá mình một hồi lâu. Bàn thân hồi hộp nắm chặt tay, móng tay cào vào da sắp bật máu.

Lúc này thì bà Lư bước vào, tay cô mới buông lỏng một ít. Bà Lư đi gần lại con gái mình, đặt tay lên vai cô "Haiz, mới hồi nào con gái còn kè kè bên mẹ, bầy bệ gọi mẹ mẹ cả ngày, nay lại sắp gả cho người ta rồi. Đúng là có chút không nỡ nha."

"Mẹ, mẹ nói vậy con thật sự không nỡ gả đi nữa đâu. Huhu con muốn ở cạnh mẹ mãi thôi."

"Mẹ đâu thể nào ở cạnh con mãi được. Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng. Cùng lắm bây giờ còn không gả đi, vài năm nữa mẹ cũng phải tìm cho người một người tốt mà gả đi thôi."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì cả. Bây giờ mẹ phải trở ra đây. Mười lăm phút nữa là cử hành hôn lễ rồi. Giờ con không muốn đi cũng phải đi thôi. Mẹ đi trước đây. Ngoan~ Không phải mẹ đã nói mẹ mãi ở bên con sao."

Lư Diễm Tú ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Còn vài phút nữa là đến giờ thiêng, khách đi vào ngồi ngay ngắn, nhạc từ chiếc dương cầm được nhạc công phát ra khiến lòng người thêm rạo rực.

Lư Trịnh Sơn đi vào phòng chờ "Đến giờ rồi đi thôi."

Nghe ba mình thông báo, khóe mắt Lư Diễm Tú lại cay sè, nhưng nhanh chóng áp chế. Cô vươn tay đến để ba mình nắm, rồi men theo con đường ra lễ đài.

Bây giờ từ giây trôi qua đều khiến bản thân Dương Thắng cảm thấy hồi hộp và đáng trông đợi. Hẩn đã thấy cô dâu của mình khi Lư Diễm Tú thử váy,

nhưng lúc đó cô chưa trang điểm. Thực chất lúc ấy cô vẫn đẹp, đẹp theo kiểu thuần khiết, trong sáng. Bây giờ thêm chút phấn son, tô đậm lên vẻ đẹp của cô chắc chắn sẽ càng nổi bật.

Không khí càng hân hoan, ngọt ngào hơn khi cô dâu được cha mình nắm tay, từ từ xuất hiện trước cánh cửa lễ đài. Cô dâu đẹp lộng lẫy như nàng công chúa. Hai phụ dâu nhanh chóng rải hoa lên càng tăng vẻ thơ mộng.

Chú rể trên kia từ khi thấy được tân nương của mình, không khỏi khẩn trương mà lúng túng.

Còn khoảng một mét nữa là cô dâu đến bên chú rể. Đáng lý chú rể phải bắt đầu bước xuống đón lấy tân nương của mình, nhưng chú rể này có lẽ quên học nghi thức hay đang lúng túng quá nên không kịp làm gì chẳng?

Lưu Trịnh Sơn cho Dương Thắng một ánh mắt, hần mới vội vàng bước đến, miệng thầm kêu lên "Aiya, quên mất."

Thấy vẻ mặt đó Lưu Diễm Tú cười khê.

Dương Thắng tiến lại, Lưu Trịnh Sơn trao tay con gái mình cho hắn, dặn dò "Con gái tôi nhờ cả vào cậu."

Dương Thắng đón lấy tay Lưu Diễm Tú lễ phép dạ một tiếng. Hai người cùng nhau bước lên bục. Hai người lưu luyến nhìn nhau. Cảm giác không chân thật chút nào, như đang mơ vậy.

Đến giờ, cha sứ tiến đến để thay Chúa chứng giám cho uyên ương.

"Đã đến giờ thiêng, tôi xin được đọc tuyên thệ để chứng giám cho đôi uyên ương này."

Đoạn này tác giả chỉ tự bịa thôi hihihi.

Mọi người bên dưới đồng loạt đứng dậy.

"Cô Lưu Diễm Tú đây, em thấy như thế nào nếu tôi phá hoại ngày đại hỷ này của em?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tôi chắc chắn sẽ không làm hại em

Câu nói đó khiến cả thánh đường như chết lặng.

Lưu Diễm Tú cùng Dương Thắng đờ đẫn. Cô nghe rất rõ ràng, đó chính là giọng nói của người đó, người trong giấc mơ của cô, người luôn xuất hiện trong trí tưởng tượng của cô.

Sao lại ở đây?

Lưu Diễm Tú nhìn cha sứ, vì miệng cha sứ vừa thốt ra giọng nói đó, câu nói khiến tất cả chết lặng đó.

Người nói muốn phá hoại đám cưới này sao?

"Dương Thắng, chúc mừng anh, hôm nay cô dâu này không phải của anh nữa."

Chỉ với một cái chớp mắt, Lưu Diễm Tú đã nằm trong vòng tay của cha sứ giả - Tạ Gia Phúc.

Sự im lặng lúc này bị phá vỡ, mọi người bắt đầu nháo nhào lên.

"Chuyện này là thế nào?"

"Cha sứ đó là ai? Tại sao lại làm ra chuyện nghịch thiên như vậy. Đến phá buổi lễ linh thiêng như vậy."

...

Mọi người đang xì xầm bàn tán thì không gian lại vang lên tiếng đế giày chạm đất, không nhanh không chậm, tiến vào từ cánh cửa thánh đường.

Tiếng động này thế mà khiến mọi người tập trung ánh mắt nhìn sang mà im lặng.

Lưu Trịnh Sơn nhìn thấy người đó, ánh mắt lóe lên tia âm ảm.

Cuối cùng cũng đến.

Người đàn ông đó đến đây như nằm trong dự liệu trước của Lư Trịnh Sơn.

Tạ Long cười như không tiến lại càng lúc càng gần Lư Trịnh Sơn. "Bằng hữu, ta lại gặp nhau rồi. Thật ngại quá! Tôi có đang làm gián đoạn hôn lễ không?"

Mọi người lại trở mắt nhìn nhau. Người đàn ông đó chỉ tiến vào sau khi cha sứ giả áp chế cô dâu ngay trước mặt bọn họ. Là trùng hợp hay là đồng bọn cùng nhau đến phá hoại hôn lễ này thế?

"Không phải hai nhà Lư - Dương rất có quyền uy sao? Thế mà cũng có người đến phá hoại hôn lễ thế này cơ."

"Mắt tôi đã như muốn rớt ra khi thấy hành động của cha sứ rồi. Tại tôi hình như cũng vừa bị đâm thủng sao? Tôi mới nghe người đó gọi ai đó là 'bằng hữu'. Gọi là bằng hữu mà lại phá hôn lễ sao? Ui tui không hiểu gì cả."

"Chắc chắn có vấn đề rồi."

"Còn phải nói sao?"

.....

Lư Trịnh Sơn đứng dậy, ánh mắt lướt qua người Tạ Long, ra đến ngoài cửa. Một mình sao?

Rồi Lư Trịnh Sơn nhìn lên phía trên kia cha sứ vẫn đang áp chế Lư Diễm Tú. Vậy chắc là thuộc hạ.

Lư Trịnh Sơn nhìn Tạ Long rồi đáp "Có chuyện gì? Anh xông vào thế này cũng..."

Tạ Long cười "Tôi đến chúc phúc đây thôi." Ông ta quay mặt sang phía trên kia, giọng hơi nghiêm lại như vẫn mang phần giả hoạt "Này này, con trai, không phải ta đã dặn rồi sao? Không nên để đôi uyên ương kinh hãi như vậy. Không được. Không được đâu. Vẫn nên để họ tận hưởng hạnh phúc trước khi chết chứ."

Câu nói vừa này ý nghĩa quá lố lồ, khiến không chỉ Lư Trịnh Sơn và tất cả ai cũng đều đứng ngòai không yên.

Chết?!

Ý ông ta không phải định giải quyết ân oán ở đây đó chứ?

Quá kích thích..

À không quá đáng sợ rồi!

Bà Lư mặt mày tái mét, nấp sau chồng mình rụt rè hỏi "Ông.. ông à... chuyện này là thế nào? Diễm Tú.. Diễm Tú nó..."

Bà Lư chưa nói hết thì đã bị chồng chặn miệng "Không sao."

Không sao cái gì chứ? Đến bà còn đang chịu không nổi đây này.

Con trai?

Người đàn ông này ba mình vừa gọi là Tạ Long..

Tạ Long lại gọi con trai...

Lư Diễm Tú kinh sợ ngẩn đầu nhìn cha sứ, nhấp máy môi "Anh.. anh là Tạ..."

Cha sứ thì thào "Là tôi."

Tia kinh ngạc lộ rõ trong đôi mắt Lư Diễm Tú. Dương Thắng đứng đó cũng đang nắm được tình hình.

Thật ra toàn bộ sự việc ngày hôm nay, hắn ta đã nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. Giao dịch giữa Tạ Long và cha hắn không phải hắn không biết. Cha hắn bảo hắn lấy cơ liên hôn để Tạ Long diệt nhà Lư, ngoài ra còn một chuyện nằm ngoài kết hoạch là diệt luôn Tạ Long.

Nguyên nhân của sự việc này thì hắn ta không hề biết. Dường như khá rắc rối nên hắn cũng không muốn biết. Trong lòng hắn nghĩ chỉ cần có được Lư Diễm Tú, diễn biến thế nào hắn cũng không quản.

Lư Diễm Tú chết sững trong vòng tay của Tạ Gia Phúc, miệng cứng đờ không nói được gì.

Không phải mọi chuyện đã êm đẹp rồi sao? Cô đã nói hết với anh rồi còn gì? Anh còn đã như thế với Giang Thanh? Không lẽ không chịu trách nhiệm sao? Rồi Giang Thanh thì sao?

Nghĩ đến bạn mình, Lưu Diễm Tú liền đưa mắt xuống nhìn Giang Thanh dưới kia. Giang Thanh không khác cô là bao, mặt ngơ ngếch không hiểu gì cả.

Toàn trường lúc này lại rơi vào tĩnh lặng. Lưu Diễm Tú dần lấy lại bình tĩnh, bắt đầu dẩy dụa. "Này anh, anh làm thế này là có ý gì? Buông tôi ra."

"Em yên lặng. Tôi chắc chắn sẽ không làm hại em."

Lưu Diễm Tú bất giác đứng yên, trong tâm trí không hiểu tại sao luôn giành một phần lòng tin lớn lao cho người đằng sau.

Gì chứ? Tin cái quỷ gì được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Sự mở đầu của đợt bão giông mới

Lưu Diễm Tú "Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao? Anh lấy đâu ra tự tin đó? Anh là một con người vô..."

Tạ Gia Phúc "Tôi biết em luôn oán trách tôi. Nhưng chắc chắn tôi sẽ bảo vệ em."

Lưu Diễm Tú "Anh đừng mở miệng ra là chắc chắn này chắc chắn nọ. Nếu anh đáng tin như vậy thì đã không xảy ra sự việc hôm nay."

Tạ Gia Phúc "Vì ba em giết mẹ tôi"

"Cái gì chứ?"

Lưu Diễm Tú kinh ngạc, cô không tin vào điều mình vừa nghe.

Cô biết quá khứ cha mình rất tàn khốc, có một khoảng thời gian chỉ toàn thấy chết chóc, máu tanh, chạy trốn. Nhưng không nghĩ lại có chuyện động trời như vậy.

Không phải Tạ Long vừa gọi ba cô là 'bằng hữu' sao? Chắc chắn chuyện này không đơn giản.

Mẹ cô từng kể về lúc trước của hai người, đúng là rất khó khăn, ba cô vì bảo vệ mẹ nên rất nhiều lần gặp nguy hiểm. Nhưng nguy hiểm từ đâu thì mẹ cô lại không đề cập đến.

Vậy có phải những nguy hiểm đó đều xuất phát từ người đàn ông đó không?

Vậy mẹ Tạ Gia Phúc chết có phải là chuyện kết thúc của sóng gió lúc đó?

Không. Là sự mở đầu của đợt bão giông mới. Và giờ nó đã ập xuống rồi đây!

"Ba tôi muốn nợ máu trả bằng máu. Nhưng điều đó sẽ không đến với em. Có lẽ em sẽ..."

"Im miệng. Anh im miệng cho tôi. Anh nghĩ tôi sẽ trơ mắt nhìn ba mẹ tôi phải chết sao?"

"Điều này... điều này đúng là không thể tránh khỏi... nhưng tôi không thể mất em được."

"Anh đừng nói chuyện cười nữa. Chuyện của anh thật ghê tởm. Anh mau buông tôi ra." Lưu Diễm Tú lại dẩy dụa để thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Tạ Gia Phúc.

Cuộc nói chuyện của hai người lọt vào tai của Dương Thắng và một số người gần ở đó nhất, có hai cô dâu phụ là Di Uyển và Giang Thanh nữa.

Di Uyển nghe được liền tức giận quát lên "Này Tạ Gia Phúc, anh mau thả Diễm Tú ra. Không phải anh đã có con với Giang Thanh rồi sao? Anh thật bỉ ổi."

Giang Thanh thì đứng như trời trồng. Người cô ta run lên bần bật.

Tạ Gia Phúc bật cười "Con? Tôi không hề có con với ai cả!"

"Cái gì?" Cả Lưu Diễm Tú và Di Uyển đều bất ngờ trước câu nói này.

Cùng lúc đó thì người Giang Thanh càng run rẩy hơn, mồ hôi túa ra như mưa.

"Anh nói dối. Giang Thanh đã mang thai đứa con của anh. Anh như vậy là đang không muốn chịu trách nhiệm sao?"

Tạ Gia Phúc lạnh nhạt liếc ánh mắt qua Giang Thanh đang run bần bật dưới kia. "Cô ta nói gì các cô đều tin sao? Ngu ngốc. Cô ta từng đưa chứng cứ cho các cô rằng cô ta có thai chưa? Lừa gạt bằng miệng vậy các cô cũng tin. Tồi. Chưa. Từng. Có. Con. Với. Cô. Ta."

Anh nhấn mạnh từ chữ, nó như từng vết dao đâm vào người Giang Thanh. Cô ta ngã quỵ xuống òa khóc.

Lưu Diễm Tú cùng Di Uyển càng lúc càng cuồng.

Chuyện như vậy là sao chứ? Tại sao Giang Thanh lại làm như vậy?

Tạ Gia Phúc lại thì thầm với Lưu Diễm Tú "Như vậy, em có thể yên tâm được chưa? Tôi không hề làm chuyện gì phản bội em hay tổn hại đến bạn em cả."

"Anh đừng tưởng như thế là tôi sẽ tin anh. Nếu anh nghĩ cho tôi nhiều như vậy, sao anh không ngăn chặn ba anh đi?"

"Mẹ anh chết là do ai? Nếu là anh, anh cũng sẽ tìm ba em tính sổ thôi."

"Anh dám!"

"Tất nhiên anh sẽ không làm gì em cả."

"Anh đừng nói mấy chuyện buồn nôn như thế nữa."

Lưu Diễm Tú đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Dương Thắng, nhưng hắn ta lại đang bận lo lắng gì đó, không hề quan tâm cô như thế nào.

Dương Thắng đang lo lắng nhìn ba mình. Dương Phi cứ điềm nhiên ngồi Tạ Long và Lưu Trịnh Sơn không làm gì cả.

Lưu Trịnh Sơn kiên nhẫn không nổi nữa mới nói "Tạ Long, có chuyện gì sau này hắn nói. Hôm nay là ngày đại sự. Không tiện."

Tạ Long cười điệu cợt "Nhìn còn không rõ sao? Tôi chính là nhân ngày đại sự mà đến tính sổ với anh đấy thôi."

Tạ Long nói xong lại quay sang nói với quan khách. "Tôi là Tạ Long, hôm nay xin lỗi đã làm các vị hoảng sợ rồi. Nhưng bây giờ buổi lễ này không thể cử hành được nữa. Mời các vị về. Chuyện xảy ra tiếp theo thật sự không hay, nơi này sẽ không an toàn để các vị ở lại rồi. Thật sự xin lỗi."

Khách khứa nghe vậy liền ba chân bốn cẳng chào hỏi qua loa với chủ nhà Lưu - Dương mà đi về. Thoáng cái chẳng còn ai ngoài ba gia đình Lưu - Tạ - Dương, cùng một đám người mặt lạnh như robot từ ngoài đi vào.

"Tiếp theo đây là chương trình giải quyết ân oán rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Lưu Diễm Tú tiếp tục dẫn co với Tạ Gia Phúc "Anh mau buông tay ra cho tôi."

"Không."

Tạ Long tiến sát đến gần Lưu Trịnh Sơn "Tôi thấy bây giờ anh sống rất tốt. Có phải anh quên chuyện anh gây ra cho tôi rồi sao?"

Về mặt Tạ Long lúc này không còn ngông cuồng nữa mà trở về gương mặt lạnh giá, đầy ám khí, đôi mắt ông ta đáng vẻ thù hận. Vợ của ông ta đã chết như thế nào, cả đời này ông ta không thể nào quên.

"Chuyện năm đó, anh bỏ lỡ quá nhiều chi tiết rồi. Tại sao lại đổ tất cả lên người tôi?" Lưu Trịnh Sơn không hề lộ tia bất an nào.

"Vậy sao?" Tạ Long mỉm cười gian ác, sau đó ông ta rút súng nhắm thẳng vào đầu Lưu Trịnh Sơn "Nếu đã bỏ lỡ rồi thì bỏ thôi. Còn thù hận phải trả, nợ máu phải trả bằng máu."

Trang Y Y* bật khóc, hét lên "Tạ Long, tại sao con người anh lại quá đáng như vậy? Du Ý Linh chết thế nào còn không phải do anh sao? Không lẽ

Trịnh Sản lại ra tay giết chết người mình yêu hơn sinh mạng hay sao?"

*thật sự là tác giả chưa đặt hay đã quên tên mẹ của Tú nên cứ gọi bà Lư đại. Bây giờ đó là tên của mẹ Tú nha.

Tạ Long liếc mắt sang Trang Y Y* "Câm miệng. Hắn ta là người thế nào tôi còn không hiểu sao? Yêu hơn sinh mạng.. Lừa người."

Trang Y Y: "Anh đúng là người vô liêm sỉ. Vì để hai người đến với nhau, Trịnh Sản đã cố gắng nhường cho anh. Vì anh, vì Trịnh Sản xem anh là huynh đệ chí cốt. Vậy mà anh bây giờ đang làm cái gì vậy hả?"

"Nhường? Y Y, cô thì biết cái gì? Hắn ta ba lần bảy lượt kéo Ý Linh rời xa tôi. Anh ta nhường tôi? Nực cười."

"Anh còn không tự xem lúc đó bản thân anh đã trở thành loại người như thế nào? Còn nghe theo kẻ thù tính kẻ bắt cóc người mình yêu để hãm hại huynh đệ. Anh thì biết cái gì?"

"Đủ rồi." Lư Trịnh Sản ra lệnh.

Còn có một người này giờ vẫn đang mắt kiên nhẫn nhìn bọn người kia đấu đá nhau. Nhưng nếu thật sự tra ra, ông ta mới chính là người đầu cơ của mọi chuyện.

Lư Trịnh Sản nhìn Tạ Long "Nếu anh muốn mạng tôi.. Được tôi cho anh. Đúng là tôi có lỗi vì không cứu được Ý Linh. Tôi đã để cô ấy mất mạng oan uổng. Anh giết thì giết tôi đi. Tha cho họ."

Trang Y Y lại hét lên "Không được. Là anh mê muội bất tỉnh. Còn đổ lỗi cho ai chứ. Anh không thể giết Trịnh Sản được."

"Vợ chồng các người đúng là đang diễn một vở kịch rất đặc sắc. Dương Phi, anh nghĩ xem mạng ai xứng đáng hơn?" Tạ Long quay sang nói với Dương Phi.

Con người Lư Trịnh Sản khế giết. Thì ra bọn họ đã cấu kết nhau đưa ông vào bẫy.

Nhưng ông không tin. Tại sao Dương Phi lại muốn làm như vậy?

Vì tiền? Đối với Dương Phi chưa có điều gì quan trọng hơn tiền.

Dương Phi nhìn về phía Tạ Long. "Không can thiệp."

"Vậy..." Tạ Long cài đạn, nở nụ cười gian manh, nòng súng vẫn ngay sát thái dương của Lư Trịnh Sản, ngón trỏ dần di chuyển đến chỗ cò súng.

Lư Diễm Tú sợ đến tái mét. Cô cố hết sức thoát ra khỏi vòng tay của Tạ Gia Phúc, chạy xuống chỗ ba mình, đẩy ba mình ra.

"Không được."

Tạ Gia Phúc và Dương Thắng cùng nhau đồng thanh.

"Diễm Tú!!!!" Trang Y Y la lên thất thanh.

Lư Diễm Tú vì đẩy ba mình ra, mà trúng đạn ở bả vai, cô khụy xuống, máu bắt đầu chảy ra.

Phát súng ấy nổ ra, làm không khí ngày càng căng thẳng.

Lư Trịnh Sản liền tay đỡ lấy con gái mình, trong ánh mắt cũng tàn bạo hơn không ít.

Tạ Gia Phúc lạnh lùng nói "Cha. Ông phạm quy rồi."

"Phạm quy? Ta chưa hề cùng con đặt ra một cái luật gì cả. Sao lại nói ta phạm quy?"

"Ông đổ lỗi hết lên người khác, lại tự mình ra tay trả thù. Logic này hình như không hợp lý thì phải." Dương Thắng âm trầm nói.

"Vậy sao? Vậy để hôm nay, ta sẽ biến không hợp lý thành hợp lý."

Đột ngột không gian vang lên tiếng động của vũ khí, những người áo đen khi nãy bước vào đều giơ súng lên, chĩa vào tất cả những người đang có mặt ở đây trừ Tạ Long.

"Hôm nay, luật là do ta đặt. Ai chống đối ta, cản đường ta đều phải chết."

Tạ Long nhìn Dương Phi "Lão Dương, anh ngồi vị trí đó lâu như vậy, đúng là tài giỏi nha."

Dương Phi không động, vẫn im lặng.

"Tôi đúng là không mưu trí bằng anh. Xét về thủ đoạn anh đúng là đỉnh của đỉnh. Anh sắp xếp hết mọi chuyện từ trước đến nay. Anh nói với chúng tôi rằng 'đã là huynh đệ mãi là huynh đệ'. Vậy mà lúc lên nắm quyền rồi lại đuổi cùng diệt tận tôi."

"Nếu tôi biết hậu quả sẽ thế này, lúc đó đã diệt tận gốc."

"Kết cục thế này. Vẫn nên đến sớm một chút."

Chính tác giả viết mà cũng thấy đoạn thù hận này quá rối rắm rồi. Thật sự về mấy mảng này tác giả không viết hay lắm. Nên mọi người có gì thì góp ý nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Lưu Trịnh Sơn ôm con mình trong lòng, lương tâm cắn rứt, nói "Tạ Long, anh hiểu lầm lâu như vậy, mu muội lâu như vậy, vẫn là muốn giải quyết bằng cách này sao?"

Tạ Long cười sang sảng, rồi ánh mắt dâng lên thêm phần thù hận "Đúng. Tôi lại thích giải quyết như thế."

"Được. Mạng của tôi bây giờ là của anh." Lưu Trịnh Sơn đỡ Lưu Diễm Tú tựa vào ghế rồi đứng dậy. "Trước khi chết tôi vẫn muốn nói với anh rằng: tôi không hề hại chết Ý Linh, tôi cũng chưa hề xem anh là kẻ thù."

"Đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Tự mình giải quyết đi." Tạ Long tỏ vẻ chán ghét, ném khẩu súng về phía Lưu Trịnh Sơn.

Lưu Trịnh Sơn cầm khẩu súng lên, trong người ông trào lên một cảm giác sợ hãi.

Lưu Diễm Tú mặt tái xanh "Ba đừng."

Trang Y Y "Trịnh Sơn! Không được."

Lưu Trịnh Sơn cầm khẩu súng, không cam tâm.

Tạ Long lại thêm phần chán ghét "Tại sao? Không dám à? Không phải anh nói rất mạnh mẽ sao?"

Lưu Diễm Tú đưa ánh mắt cầu cứu về Dương Thắng. Hắn ta thấy, liền vội chạy xuống chỗ cha mình. "Chuyện này..."

Dương Phi ngắt lời "Đã giao dịch, không thể đổi."

Dương Thắng "Nhưng mà đó..."

Dương Phi nhìn mặt Dương Thắng nghiêm nghị "Đến bây giờ con vẫn còn tin đám cưới này là thật?"

Mặt Dương Thắng biến sắc hoàn toàn.

Thì ra hắn chính là người dồn gia đình cô vào bước đường này.

Hắn không hề biết gì cả. Hắn cứ tưởng cha mình vì tình bằng hữu xưa.

Hắn bắt lực nhìn về phía cô, hắn cảm thấy có lỗi.

Lưu Diễm Tú nhìn thấy biểu cảm của Dương Thắng, lòng lại càng đau nhói hơn gấp trăm lần.

Lưu Trịnh Sơn vẫn chưa đủ can đảm để tự sát. Tạ Long mất hết kiên nhẫn "Con trai, hắn ta không nỡ. Vậy con hãy ra tay đi."

Tạ Gia Phúc nghe gọi, lạnh lùng đáp lại "Không làm. Ông phạm quy rồi."

Tạ Long bị con trai từ chối có chút tức giận. "Chuyện đó chỉ là sơ suất thôi."

"Không có ngoại lệ. Phạm quy là phạm quy."

"Mày!" Tạ Long thật sự tức giận. "Nếu anh không làm được có thể nói với tôi. Đừng chần chừ nữa. Nếu không tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Lưu Trịnh Sơn gài đạn. Trang Y Y mặt cắt không còn giọt máu, chạy sang ngăn cản nhưng bị Tạ Long chặn lại "Chị dâu, không được."

Trang Y Y gào lên "Anh im miệng. Đừng gọi tôi như thế."

Lưu Trịnh Sơn dần nâng nòng súng lên, "Tôi thật không nghĩ anh lại tin tưởng tôi như vậy." Nòng súng lúc này chĩa vào Tạ Long.

Kết quả này như được Tạ Long biết trước, ông ta vẫn cười cợt như không. "Thật ra tôi biết. Lá gan anh làm gì đủ lớn để có thể tự kết liễu mình cơ chứ."

Lưu Trịnh Sơn nói "Phải. Nhưng lá gan tôi đủ lớn để giết anh."

Lưu Trịnh Sơn bóp cò.

Pằng.

Tiếng súng lần nữa vang lên, khiến con người phải thót tim.

Rầm.

Một bóng đen ngã xuống.

"Baaa."

"Trịnh Sơn!!"

"Thật ra tôi quên nhắc anh, cây súng tôi đưa cho anh chỉ có một viên đạn duy nhất đã ghim trên người con gái anh rồi."

"Tạ Long. Tôi liều mạng với anh." Trang Y Y nhào đến người Tạ Long, nhưng ông ta liền đẩy ngã bà.

"Trang Y Y, đừng có khiến tôi phải tức giận."

"Thì sao? Anh tức giận thì sao? Anh giết tôi? Được giết tôi đi. Nhanh giết tôi đi." Trang Y Y nhanh chóng bật dậy. "Anh là một con người chấp mê bất ngộ. Một người độc ác vô liêm sỉ. Chính anh bị thế lực làm mờ mắt, hãm hại huynh đệ, phản bội tổ chức, hại chết người mình yêu mà còn dám trả thù. Anh trả thù cái gì chứ!"

"Cô im được chưa?" Tạ Long bóp lấy cổ Trang Y Y.

Trang Y Y lúc này lại tỏ ra kiên định hơn bao giờ hết "Giết tôi đi. Anh giết tôi đi. Trịnh Sơn bị anh hại chết rồi. Nếu tôi sống, bằng mọi giá tôi sẽ kéo anh xuống vực thẳm. Nếu tôi chết, làm ma tôi cũng sẽ theo anh mà thôi. Đồ độc ác."

"Cô im miệng cho tôi." Tạ Long tức giận ném Trang Y Y sang một bên, không ngờ là đầu bà đập vào bậc thềm, chấn thương quá mạnh liền chết đi.

"Mẹ."

Tay Lưu Diễm Tú bị thương, máu này giờ vẫn không ngừng chảy, khiến cô kiệt sức. Cha cô ngã xuống trước mặt cô, đến sức đề đỡ cũng không có. Mẹ cô thể cũng ra đi, bây giờ hết cũng không còn đủ hơi.

Dương Phi xem kịch đã chán, liền đứng dậy ra về. Vì lợi nhuận, ông ta đành làm ngơ trước việc làm của Tạ Long. Người ngoài không biết, thế lực dưới tay ông ta đang bị lung lay, diệt được mối lo ngại nào cứ diệt, tuy ông ta biết Lưu Trịnh Sơn sẽ không có tâm cơ lớn đến mức động tay động chân đến ông ta.

"Con trai, thứ con cần, sắp không còn chống đỡ được nữa rồi. Còn không mang đi?"

Tạ Gia Phúc bước xuống ôm lấy Lưu Diễm Tú lên, sai bước đi.

"Không được."

Tạ Gia Phúc quay lại, xem xem ai vừa nói.

"Dương thiếu gia, ngài có chuyện gì sao?"

"Cô ấy, các người không thể nào đem đi được."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

"Tại sao?" Tạ Gia Phúc hỏi.

"Cô ấy là cô dâu của tôi." Dương Thắng tiến đến, cầm tay của Lưu Diễm Tú.

"Xin lỗi, bây giờ cô ấy là của tôi." Tạ Gia Phúc hất tay Dương Thắng.

"Tôi không phải đồ vật." Lưu Diễm Tú gom hết sức lực, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Tạ Gia Phúc. Chân vừa chạm đất thì liền loạng choạng đứng không vững. Hai vòng tay đưa ra đỡ nhưng đều bị từ chối. Cô vịn vào hàng ghế gần đó từ từ lui lại.

"Tôi ghê tởm các người. Một lũ ác độc."

Dương Thắng tiến đến "Em hãy nghe tôi giải thích."

Lưu Diễm Tú "Anh im miệng. Anh cố ý cùng hấn ta dồn gia đình tôi đến mức này. Còn muốn giải thích cái gì?"

"Em đang bị thương đây!" Tạ Gia Phúc ân cần.

"Anh đừng giả nhân giả nghĩa trước mặt tôi. Tôi không cần anh quan tâm. Anh hại chết ba mẹ tôi rồi, nếu được thì giết tôi luôn đi." Ánh mắt Lưu Diễm Tú hằn lên vết máu khi nhìn vào hai người đối diện.

Cô không muốn ở đây nữa. Cô muốn đi. Cô hận bọn họ.

"Các người cút đi. Cút khỏi mắt tôi."

"Nhưng Tú." Hai người kia đồng thanh.

Lưu Diễm Tú bất giác cười giễu cợt "Ha.. haha... miệng luôn nói yêu tôi, lo cho tôi, vậy là lo đó sao? Hại chết cha mẹ trước mắt tôi, yêu thương tôi đó sao? Họ chết rồi. Chết hết rồi. Sao không giết tôi luôn đi?"

Tạ Gia Phúc nhéo mi tâm "Em còn không nhìn, không nghe thấy sao? Ba em là người..."

"Anh câm miệng. Là ông ta, chính ông ta mới hại mẹ anh. Anh mới là người không nghe thấy gì cả." Lưu Diễm Tú chỉ vào Tạ Long đang chuẩn bị, thông thả rời đi.

"Nếu các người không nỡ giết tôi. Vậy được..." Lưu Diễm Tú ngó lơ vết thương ở cánh tay đang âm ỉ, chạy nhanh đến giật cây súng trên tay tên áo đen gần cô nhất, cài đạn, nòng súng đặt ngay thái dương.

"Cha mẹ tôi chết, đã đền đủ mạng cho mẹ anh chưa?" Ánh mắt Lưu Diễm Tú đặt trên người Tạ Gia Phúc. Cô nhìn sang Dương Thắng nói "Cha mẹ tôi chết, đã đáp đủ ân tình anh giành cho tôi chưa?"

Hai người im lặng.

Im lặng chính là thừa nhận.

"Vậy được. Tôi sẽ không hận các người. Nhưng làm ơn, buông tha cho tôi được chứ?"

"Không được." Hai người lại cùng lúc đồng thanh, cùng nhau tiến đến một bước.

"Không được. Các người là ai mà có quyền quyết định với tôi? Các người còn bước đến tôi... tôi liền bóp cò. Xem xem các người còn có thể làm gì."

Dương Thắng nhìn người con gái đó, cô hận hấn đến tận xương tủy. Thà chết cũng không muốn nghe hấn giải thích. Thật sự hấn không hề nghĩ chuyện sẽ đến nước này. Nếu hấn biết hấn sẽ ngăn chặn nó.

Nhìn cô đau khổ như vậy, hấn thật sự rất đau lòng.

Nếu cô muốn giải thoát, được, lần này hấn sẽ nghe cô thêm một lần.

"Tú, em chạy đi." Dương Thắng đứng lên chắn ngang Tạ Gia Phúc lại.

Tạ Gia Phúc nhìn Dương Thắng với ánh mắt nghi hoặc.

"Lưu Diễm Tú còn không mau chạy đi. Chuyện xảy ra như vậy, là tôi có lỗi với em. Em không cần tha thứ cho tôi. Em hận tôi đi, tốt nhất như vậy em sẽ

luôn nhớ đến tôi. Thế là đủ rồi. Chạy đi. Chạy ngay đi."

Lưu Diễm Tú nhân cơ hội đó chạy đi.

Tạ Gia Phúc tức giận "Tránh ra."

Dương Thắng cười đáp "Chuyện này e là không được."

Lưu Diễm Tú liền chạy ra ngoài, tìm một chiếc xe còn chìa khóa. Cô phải chạy, rời khỏi nơi này.

"Vì giao tình giữa hai bên, tôi không muốn động tay với anh."

"Vì cô ấy tôi không thể để anh đi."

"Cô ấy đang bị thương."

"Cô ấy chính là vì anh mà bị thương. Và nếu bây giờ anh có giữ được cô ấy, chắc gì đã chữa trị được cho cô ấy."

"Tôi có cách của tôi."

"Nhưng tôi không cho phép. Người bên cạnh cô ấy phải là tôi."

Tìm một lúc Lưu Diễm Tú cũng đã ngồi vào được một chiếc xe. Con đau ở cánh tay đột nhiên lại cuộn cuộn kéo đến, toàn thân cô thoát ra một tầng mồ hôi, máu tại vết thương lại không ngừng chảy.

Nếu cứ mất máu như vậy, cô chưa thoát khỏi cái thế giới đáng sợ này thì cô cũng chết. Lưu Diễm Tú liền xé bộ váy của mình, quấn chặt vết thương.

Vấn đề tiếp theo của cô là làm sao để thoát khỏi đây với chiếc xe này. Cô chưa từng lái xe. Mọi thứ đều trở nên rối mù.

Đầu óc cô bị cơn đau làm cho tê dại, cô cần môi để giữ mình tỉnh táo.

Lần này cô đánh cược một lần.

Cô mở máy, đạp ga, cô dùng tất cả niềm tin và hy vọng của mình để lái xe rời khỏi nhà thờ.

Bây giờ chỉ có cô mới cứu được cô mà thôi.

Cô đẩy cần gạt số, tăng tốc. Vì không quen nên tâm tình cô vẫn chưa ổn định mấy, xe vừa tăng tốc một chút mà cô giật bắn mình, suýt chút nữa thì đụng phải những chậu hoa trong khuôn viên.

Cô thắng rất gấp, tiếng bánh xe ma sát khá lớn khiến hai người bên trong kinh hãi.

Không phải là Diễm Tú muốn lái xe đi đó chứ?

Hai người bất giác lo lắng, nhưng vẫn ở trong thế giằng co.

"Cô ấy không biết lái xe."

"Cô ấy thông minh hơn anh tưởng nhiều."

Tiếng ma sát lại một lần nữa vang lên chói tai.

"Cô ấy sẽ bị anh hại chết."

"Tội của tôi cũng không bằng anh."

Sức chịu đựng của Tạ Gia Phúc đã vượt quá giới hạn. Anh liền quay sang đánh một quyền chí mạng, Dương Thắng có kịp né nhưng vẫn bị trúng đòn tiếp theo.

Dương Thắng ngã xuống "Anh quá ác rồi."

"Với kẻ địch, anh quá nương tay rồi."

Tạ Gia Phúc bước đi, ra lệnh cho thuộc hạ "Còn không nhanh đuổi theo."

Ya~ chị chính quá thâm rồi. Anh chính lại quá bá đạo, hại chết nhà người ta vẫn không muốn buông tha cho người ta. Cầu huyết quá cầu huyết rồi.

Sắp hết phần một rồi đó nha. Bất mí phần hai có tên là "Tôi là ai?". Còn ai theo dõi truyện không ạ? Comment để tạo động lực cho tác giả nha. Yêu mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: End

Bọn người Tạ Gia Phúc vội vàng chạy ra, Luru Diễm Tú cũng đạp ga chạy đi.

"Các người chia nhau ra, chặn hết các tuyến đường gần đây bằng mọi giá nào. Tôi sẽ đuổi theo cô ấy." Tạ Gia Phúc ra lệnh, rồi lựa một chiếc xe chui vào.

Ra khỏi nhà thờ, chạy hết con đường nhỏ là ra đến quốc lộ. Luru Diễm Tú đầu óc không tỉnh táo lắm lại là lần đầu lái xe ô tô, cô lúng túng vô cùng.

Tạ Gia Phúc thì quá quen thuộc, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, thoáng chốc đã đuổi kịp.

Luru Diễm Tú thấy vậy liền liều mạng tăng tốc chạy đi.

Hai chiếc xe rượt đuổi nhau một đoạn ra đến đường quốc lộ. Lúc này xe đông hơn làm Luru Diễm Tú càng lúc càng lúng túng, lo sợ nhưng tay lại nắm chặt bánh lái hơn.

Cả đời này có lẽ sự can đảm của Luru Diễm Tú đã dồn vào hết lần chạy trốn với ô tô này.

Xe đông hơn nhưng cũng có khá nhiều lỗ hổng để vượt qua.

Phần lớn sự tỉnh táo của Luru Diễm Tú là tập trung cầu nguyện. Cô chỉ mới xem trên phim hành động mà thôi, cô không hề có kinh nghiệm lái xe nói chi đến chơi rượt đuổi thế này.

Nhưng thời thế tạo anh hùng.

Không. Không.

Trường hợp này phải nói là điếc không sợ súng.

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Luru Diễm Tú nhắm mắt nhắm mũi mà chạy, lạng lách, vượt cả đèn đỏ. Tỉnh mạnh của cô lúc này như ngàn cân treo sợi tóc.

Cô lại không được phép rung sợ, không được dừng lại. Nếu cô dừng lại, quãng thời gian sau này cô còn chẳng dám tưởng tượng.

Xe của Tạ Gia Phúc vẫn bám theo phía sau. Trái ngược hoàn toàn với chiếc xe chạy loạn phía trước thì chiếc xe này an ổn hơn. Đèn đỏ thì cũng có vượt nhưng lại an toàn hơn so với cấm đầu cấm cổ chạy kia.

Không biết chạy bao lâu thì xe của Tạ Gia Phúc đã mất kiên nhẫn mà tiến lên song song với xe của Luru Diễm Tú.

Tạ Gia Phúc hạ kính xuống, ra sức gầm lên. "Luru Diễm Tú em mau dừng lại."

Bất tri bất giác họ đã đi vào một con đường đèo, bên trong là vách núi bên ngoài là vực, cây cối um tùm. Vì đường trên núi những khúc cua cũng khó khăn hơn.

Thấy đối phương vẫn không có ý muốn dừng lại. Tạ Gia Phúc hét lên "Đoạn đường này thật sự nguy hiểm mau dừng lại."

Tình hình vẫn thế. Tạ Gia Phúc liền tìm cách để hãm xe Luru Diễm Tú lại, nhưng anh ta muốn gì thì đều bị cô chặn trước.

Anh muốn lên thì cô liền đánh lái sang, đụng vào xe anh, khiến anh bất ngờ mà chạy chậm lại. Mấy lần như vậy anh đều không giữ được bình tĩnh. Cô lần này đúng là chơi liều thật rồi.

Dần dần anh đã lấy lại được bình tĩnh, anh quyết tâm vượt lên một lần cuối.

Không may, phía ngược chiều đang có một chiếc container chạy đến và bọn họ đã gặp nhau tại khúc ngoặt.

Tạ Gia Phúc đánh tay lái, vừa phanh gấp để né container thì vô tình va chạm mạnh vào xe của Lưu Diễm Tú, cô mất thăng bằng liền lao xuống vực.

Sự việc chỉ xảy ra trong vòng vài chục giây nhưng khiến một người phải ân hận suốt đời.

Chính anh đã đẩy cô gặp tử thần.

Container cũng bất ngờ phanh gấp khi vừa thấy hai chiếc xe kia.

Xe của Tạ Gia Phúc cũng va chạm khá mạnh, khiến anh đập đầu vào vô lăng, mê man.

Tài xế container gọi cảnh sát xong liền leo xuống, cứu Tạ Gia Phúc ra. "Chàng trai. Chàng trai, cậu còn tỉnh táo không? Chàng trai."

Đầu Tạ Gia Phúc chảy máu, mọi thứ trước mắt quay cuồng, rồi tối đen.

Tai nạn này quá lớn, một lúc liền làm ùn tắc giao thông ở đây. Nạn nhân là một chàng trai gần hai mươi tuổi, được đưa đến bệnh viện chữa trị. Còn theo tài xế vẫn còn một người nữa nhưng đã rơi xuống vực, hiện tại đang huy động lực lượng để điều tra.

Thù hận luôn mang con người đối mặt với chết chóc.

Thù hận luôn mang con người đối mặt với đau khổ.

Thù hận che mắt con người, sai khiến con người, chỉ dẫn để đi đến chuỗi sai lầm liên tiếp nhau.

Và thế là con người sẽ luôn sống trong đau khổ, ân hận, và mù quáng.

Tình yêu, ánh sáng duy nhất để con người có thể thoát khỏi sự thù hận.

Lòng vị tha cũng tương tự như vậy.

Có lòng vị tha, có tình yêu, cũng cần phải có thêm sức mạnh nữa, mới đủ kéo chúng ta ra khỏi vũng lầy của thù hận.

Chúng ta phải tự mình vận động, tự mình ý thức thứ nào là trọng yếu và điều nào là thứ yếu. Đừng để đánh mất rồi mới cảm thấy nuối tiếc.

Quá muộn rồi.

Đội cứu hộ đến, tìm đến tận chiều tối vẫn chỉ thu lại được vài mảnh vụn và phần xe đã hư hại quá nửa nhưng không tìm ra một thi thể nào. Chỉ thấy một vài mảnh vải trắng loang máu đỏ.

Từ đó Lưu Diễm Tú mất tích không để lại thêm một dấu vết nào.

Trong cơn mê man, vài sự việc tái hiện lại trong mộng của Tạ Gia Phúc. Giọt nước mắt hiếm thấy chảy ra, tim can đau đớn, anh tỉnh dậy sau khi tự mình kêu lên tên người con gái đó.

Lưu Diễm Tú!!!

Vậy là kết thúc phần một!!!

Kết thúc khá buồn nhỉ. Chắc mọi người sẽ không thích lắm. Ayyo tác giả cũng không hiểu sao lại dẫn đến kết cục như vậy nữa.

Nhưng phần hai chắc chắn sẽ có hậu hơn. Mặc dù sẽ rất gian nan nhưng tác giả sẽ cố gắng hòa giải hết mọi hận thù để anh chị nào yêu nhau sẽ về với nhau thôi.

Nhắc lại là phần hai mang tên "Tôi là ai?". Nhân vật vẫn như cũ (chuyện này ai cũng biết nhỉ hìhì).

Hãy ủng hộ tác giả nha. Iu nhiều nhiều. Moah moah.

Hẹn gặp lại vào đầu tháng tới

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện: Thắng và Tú

Vì có khá nhiều bạn thích cặp Thắng và Tú nên viết một cái kết đẹp cho cặp đôi này nha hehe

Áo cưới có sẵn, lễ đường đã chuẩn bị trước.

Tay cô dâu được trao cho chú rể, đứng trước chúa, thề nguyện, sẽ mãi mãi bên nhau, dù sang giàu hay nghèo khó, dù có ốm đau bệnh tật, tay trong tay mãi không lìa xa.

Cùng nhau tạo một tuần trăng mật ngọt ngào như trong những giấc mơ thần tiên. Biển xanh cát trắng cùng tòa lâu đài nhỏ, có công chúa và hoàng tử.

Hai người, một người dựa vào ban công ngắm một người nhìn ra biển. Không khí hòa hợp, thanh bình biết bao.

"Không ngờ giấc mơ của tôi cũng thành hiện thực rồi."

Lưu Diễm Tú nhìn sang Dương Thắng với ánh mắt nghi hoặc "Giấc mơ gì?"

Dương Thắng nhìn cô một cách dịu dàng "Chính là lấy em làm vợ."

"Sến súa." Lưu Diễm Tú trề môi quay đi, sau đó mỉm cười khẽ.

Dương Thắng ngược nhìn lên xa xăm "Thật đấy. Tôi lại chẳng hiểu tại sao tôi lại cứ muốn tiến lại gần một cô bé ngang bướng và ngốc nghếch như em."

"Anh nói ai ngốc đấy hả?" Cô liếc hắn một cái.

"Nhưng không thể nào không nói những thứ đó lại khiến em càng trở nên cuốn hút tôi. Làm tôi cứ vẩn vơ mãi thôi."

"Xi. Anh nói tôi ngốc? Anh mới chính là đồ ngốc."

Hắn cười "Phải. Phải. Tôi ngốc nên tôi mới yêu em thế đấy."

Hắn quay sang vươn tay ôm cô vào lòng. Cô không hề chống cự nữa, lần này còn có ý độc chiếm.

Được rồi cô chấp nhận, cô đã yêu hắn rồi. Nhưng quá nhiều việc xảy ra như vậy, cô không thể nào nói ra được.

Cô từng tránh hắn như tránh tà còn gì.

Hắn đặt cằm lên hõm vai cô, nhẹ nhàng nói "Lần đầu tiên gặp em, trông em thật sự rất lạnh lùng. Em không ngần ngại mà giờ trò với Trường Toàn..."

"Giờ trò cái gì. Là mấy người không chịu buông tha cho tôi."

"Suyt. Biết rồi. Em phải để cho tôi nói hết. Sau đó tôi lại luôn có ý muốn chọc em. Nhưng như thế lại khiến em bị đánh oan. Tôi cảm thấy rất có lỗi. Thật sự tôi và Mi Trà không có gì cả. Cô ta luôn bám lấy tôi, lại rêu rao là người của tôi, còn đánh em giữa trường. Đúng là không có phép tắc."

Không phải người yêu sao? Đúng là khá bất ngờ đó nha.

"Em biết không ánh mắt lúc đó em nhìn tôi như một nhát dao xuyên qua tim tôi vậy. Tôi tổn thương rất nhiều đó, hức hức."

Hắn tự nhiên đổi sang giọng uất ức. Cô không cảm thấy ghê tởm mà còn cảm thấy khá đáng yêu.

Đúng là sức mạnh của tình yêu mãnh liệt thật.

"Sau đó vì cảm thấy vô cùng có lỗi, tôi đã khiến cho nhà cô ta phá sản, bắt cô ta đến chuộc tội với em. Tôi biết lúc đó em chỉ giả vờ thân mật với tôi, nhưng tôi lại vui sướng vô cùng. Kiểu như có một vườn hoa nở rộ trong lòng tôi vậy."

Lưu Diễm Tú bật cười khẽ. Anh ta đúng là đại đại ngốc.

Nhưng lại đáng yêu chết đi được.

Cô muốn nghe tiếp, nghe tiếp. "Rồi sao nữa?"

"Cuộc đời tôi đúng là chua ngoa. Ngay sau đó là một khoảng thời gian ăn giấm đến chát miệng. Em cứ nhẩn tâm thân mật cùng người khác mà bỏ rơi tôi. Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn."

Dương Thắng cụng cụng đầu vào vai Lư Diễm Tú giận dữ.

Cô vỗ vỗ đầu anh "Được rồi, được rồi. Sau này sẽ không thế nữa."

Dương Thắng im lặng một lúc, hít lấy hít để hương thơm ngọt ngào trên người Lư Diễm Tú rồi mới tiếp tục kể.

"Lúc chứng kiến em bị đẩy từ trên tầng thượng xuống, tim tôi như nổ tung. Nhìn em được đội cứu thương đưa đi, tôi hận sao mình không thể giết người con gái ác độc đó đi."

"Tôi lo lắng cho em biết bao nhiêu, nhưng em luôn luôn nhìn tôi bằng con mắt lạnh thấu xương. Đau lòng thật."

Lư Diễm Tú cứ cười mãi từ lúc Dương Thắng kể chuyện. Hắn kể rất đúng. Từ đầu cô không hề thích hắn. Nên hắn cứ làm gì cô lại cảm thấy chán ghét.

"Rồi sau đó em bị bắt cóc, khi rượt đuổi theo cô gái đó tôi thật sự một giết chết cô ta ngay lập tức đi thôi. Người độc ác như vậy không nên sống nữa. Cô ta trước nay như người vô hình, chỉ núp đằng sau Tường Đình mà không ngờ thân thủ lại tốt như vậy, dùng súng rất thành thạo."

"Nên anh bị trúng đạn."

"Đúng thế. Thật ra thân thủ tôi tốt hơn nhiều nhưng mà lúc đó chỉ hơi sơ xuất mà thôi."

"Ồ hơi sơ xuất, vậy còn bảo thân thủ tốt." Cô giờ giọng chán ghét.

"Vi em đấy."

"Ngưng ngụy biện."

"Lúc đó nhìn em như sắp chết ý, không lo mới lạ. Trong mắt tôi chỉ có em thôi nên mới sơ xuất đấy."

"Được được được. Thế tại sao anh lại rời đi? Không muốn lập công."

"Tôi muốn mình bí ẩn một chút để em bất ngờ cơ. Chủ mưu là Thảo Ly nên tôi mới đưa cho Tường Đình giải quyết, chân tôi lại bị thương nên thuộc hạ bảo tôi nên về trước."

"Sau đó thì anh cứ bám riết tôi bắt tôi phải trả ơn anh còn gì."

"Phải rồi. Phải như thế chứ. Có ai đối với ân nhân mình như em đâu."

"Còn trách tôi. Cái cách anh muốn tui trả ơn quá biến thái."

"Biến thái gì. Tôi chỉ muốn em giúp tôi một số công việc nhỏ mà thôi."

"Anh đùa giỡn với tôi không thôi. Còn cái à."

"Vâng không cái, không cái. Lúc đó đúng là tôi sai rồi ạ."

"Ngoan."

Cô vò vò đầu tóc của hắn, hắn cười rất mãn nguyện.

"Rồi mọi chuyện sau đó rất rối. Em càng lúc càng căm ghét tôi. Tôi đau lòng chết đi được. Cứ như người mất hồn liền mấy ngày. Nhưng nghĩ đến nếu em là của tôi rồi, sau này tôi không cần lo sợ mất em nữa. Thời gian còn dài tôi không sợ em sẽ không yêu tôi."

"Tự tin phết nhỉ."

"Phải tự tin mới sống được. Chứ cứ tình hình đó tôi cũng chết sớm mà thôi."

Cô bật cười thành tiếng.

"Em liều mạng để chạy trốn, sợ tổn thương em tôi không thể làm gì khác hết. Tôi tha để em đi chứ không muốn em bị thương chút nào. Vậy mà em chẳng biết gì cả, lần này đến lần khác tự tổn thương mình. Em đau một tôi đau mười. Em có biết không?"

Giọng hắn trầm xuống, hắn đều đang nói thật lòng. Nó chạm đến trái tim cô, tạo thành một nốt lặng sâu.

"Sau đó tôi nghĩ, hay tôi cứ như vậy, để em đi, nhưng tôi sẽ theo sau, em ngã tôi nâng, em khóc tôi chỉ có thể khóc theo thôi, em cười cũng vậy. Tôi sẽ luôn như vậy, dõi theo em, che chở cho em từ xa mà thôi. Quyết định đó thật sự rất khó khăn khi tôi nhìn thấy em khóc. Tôi không thể chỉ đứng mà nhìn

em khóc được. Tôi muốn ôm em vào lòng, ôm hết gánh nặng, nỗi buồn của em. Em khóc, điều đó gọi lên sự yếu đuối và tham vọng của tôi."

Hắn dừng lại, giọng nước mắt cô rơi xuống. Cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn, và có lỗi với hắn rất nhiều. Làm sao bây giờ đây?

Hắn cảm thấy được cô khóc, luồng cuống cổ dâng.

"Này sao em lại khóc. Đừng khóc. Đừng khóc. Tôi không giỏi dỗ dành đâu."

Hắn bỗng nhiên méo mào

"Huhu em mà khóc là tôi khóc theo em đấy."

Cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng cô không thể nào vừa khóc vừa cười được. Cô đẩy mặt hắn ra.

"Mặt ngáo thật chứ."

"Em cười rồi nhé. Không được khóc đâu."

Hắn lại vòng tay ôm cô từ đằng sau.

"Bây giờ cứ như giấc mơ vậy. Tôi vẫn chưa tin được lúc đó em đã đồng ý lấy tôi. Tôi vui sướng không ngủ được ba ngày ba đêm. Cứ tưởng tượng về chúng ta sau này, sẽ hạnh phúc biết bao. Tôi chắc chắn sẽ luôn bên em, che chở, quan tâm, chia sẻ với em tất cả mọi việc, cho đến khi tôi chết đi."

"Có thì nói, không thì đừng nói."

"Tôi đã nói thì chắc chắn làm được."

Bây giờ cô cảm thấy mình có thể tin tưởng hắn vô điều kiện. Cô sẽ như vậy. Điều đó để trả lại sự mất mát, tổn thương mà cô đã để lại cho hắn trước đây.

"Vậy Tú, bây giờ em đã yêu tôi chưa?"

Lời yêu, cô rất ngại miệng nói. Vậy....

Lưu Diễm Tú lấy can đảm, quay sang, chủ động hôn vào môi hắn. Hắn bất ngờ, đơ người ba giây liền đáp lại nụ hôn đó.

Thời gian khó khăn của hắn qua rồi. Hắn nên tận hưởng hạnh phúc này.

Mãi mãi...

Thật sự ngay từ đầu Dương Thắng chỉ là một nam phụ thôi. Nhưng dần dần lại xuất hiện nhiều hơn nam chính nên ngay ra hiểu lầm. Để tạ lỗi với những người thích cặp này, ngoại truyện này ra đời. Đọc ngoại truyện này xong thì mọi người đừng bỏ cặp chính được không?

Phần hai có tên là Tôi là ai. Sẽ xuất hiện vào tháng bảy trên wattpad "zyyjureii" nhé <3

Coming coming

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nghĩ Em Sẽ Thuộc Về Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.